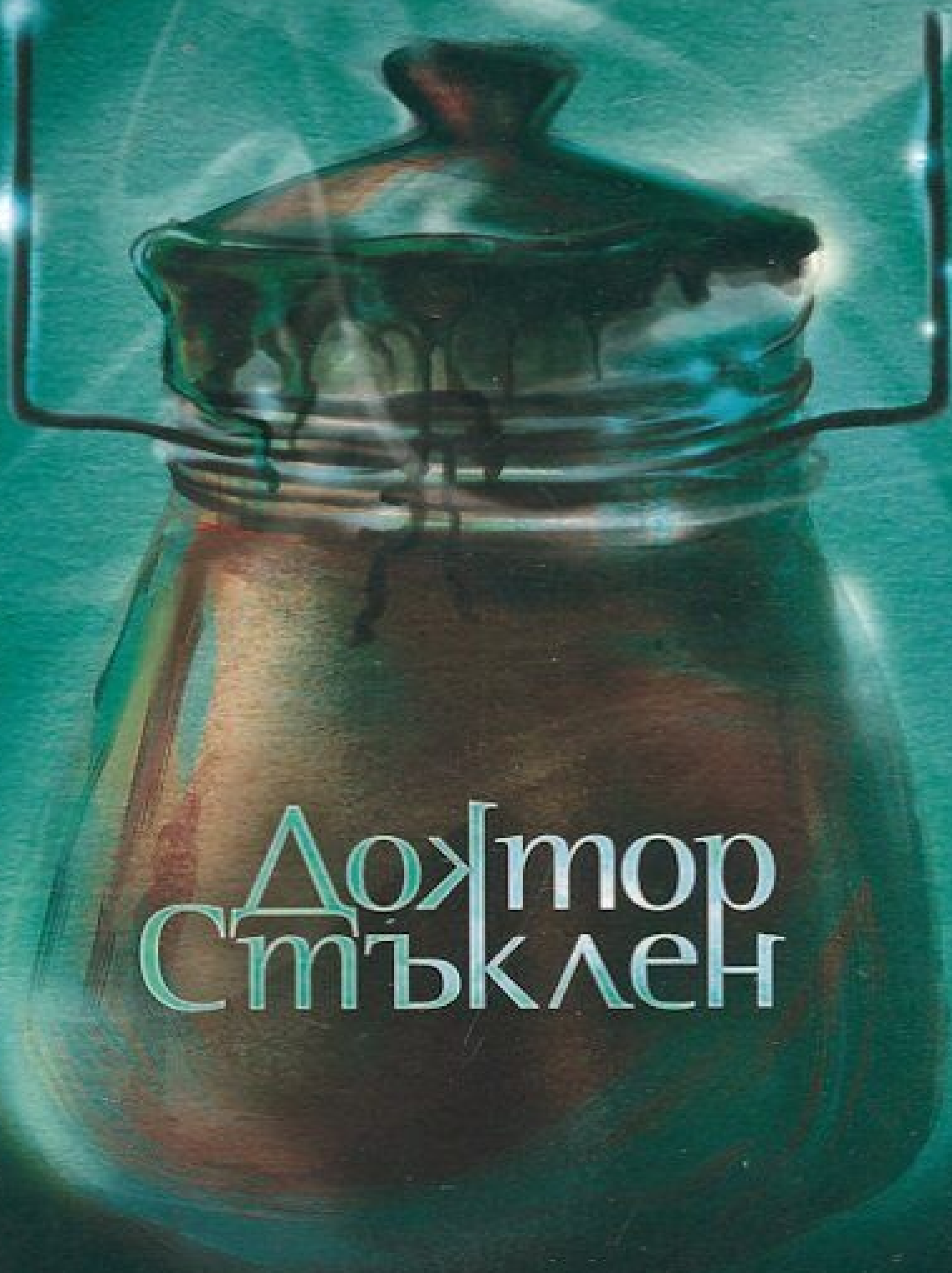

ТОМАС БРЕНЪН

Доктор
Стъклен

ARTLINE STUDIOS

ТОМАС БРЕНЪН ДОЖТОР СТЬКЛЕН

Превод: Златка Миронова

chitanka.info

В епоха на целелини и жироплани, атомни открития и карети без коне Трансатлантическият свод е индустриалното чудо на деветнадесети век. Монументален подвиг на инженерните науки, стоманеният окачен мост, поддържан от повече от хиляда кули, се простира през Атлантика — от Ливърпул до далечното пристанище на Ню Йорк. Но в сенките на масивните му подпори, при доковете на река Мърси, лежи труп без лице...

Инспектор Матю Лангтън все още скърби, спомняйки си за починалата си съпруга — Сара. Измъчван от кошмари и отнемащи дъха пристъпи на отчаяние и ужас, той се насилва да се концентрира върху разследването на безликия труп. Жертвата носи униформата на Компанията на Трансатлантическия свод, но има татуировки на бур. Дали не става дума за бурски заговор за покушение над кралица Виктория при предстоящото откриване на моста?

Но когато истината започва да излиза наяве, тя се оказва доста по-странна от предполагаемия държавен преврат. При появата на още жертви — всички със странни симетрични белези от изгаряне на тила — Лангтън прави връзка между мъртвеца под моста и смразяващите слухове за дълдаджиите — крадци на души, върлуващи след падането на нощта. Най-плашещ от всичко е митичният и неуловим доктор Стъклен, който не само може да се окаже човекът, стоящ зад незаконната търговия с души... Но също така може би е свързан с това, което е сполетяло обичната съпруга на самия инспектор на смъртното й ложе...

— Знам за бандата на Спрингфийлд Боб, за бандата от Карибите, но знам и едно име, което мои пациенти и техните семейства в страх повтарят отново и отново, дори не име, а псевдоним, зад който стои Господ знае кой.

— Кое е това име, професоре? Моля ви.

Професорът погледна Лангтън очите и каза:

— Доктор Стъклен.

Томас Бренън живее на крайбрежието, северно от Ливърпул. Работата му като диспечер в спешна медицинска помощ го вдъхновява да пише в различни жанрове на художествената литература-фентъзи и

криминални романи. Има слабост към викторианските мъгли и сенки, ранната наука и алтернативните светове.

На Мери и Албърт

ЕДНО

Матю Лангтън коленичи до гроба на съпругата си и загледа как лъчите на изгряващото слънце позлатяват Трансатлантическия свод. Ниско долу, под хълмовете на гробището Евертън, под стъпаловидните редици от покрити със сняг покриви на евтини казионни жилища, основите на великия мост тънеха сред сенките и мъглите на река Мърси. Но сега утрото полека обля главозамайващите му кули и поддържащите го стоманени въжета първо в алено, а после в златно. Светлината плъзна надолу по искрящо чистата стомана и огря пътната платформа на моста; железопътните релси, подобни на сребърни нишки, се стапяха, събрани в някаква далечна точка, губеща се нейде в утринната омара над Ирландия.

Лангтън се опита да си представи как тези нови релси се простират все на запад над целия Атлантически океан, от Ливърпул чак до Ню Йорк. Не успя — разстоянието беше твърде голямо, Америка беше твърде далеч. Подобно на изпълнените с надежда хилядни тълпи, очакващи с трепет тържественото откриване на Свода, Лангтън също трябваше да изчака и сам да види чудото.

Сега ноемврийският студ го сграбчи, той стана от посипаната с чакъл пътека до гроба и за стотен път прочете ъгловатите златни букви на надгробния камък. Подобно на йероглифите от наскоро откритите в Египет гробници, тези букви криеха много по-дълбоко значение от простия смисъл на изписаните думи:

САРА ДЖЕЙН ЛАНГТЪН
Родена на 2 февруари 1872
Починала на 17 август 1899
Ще те помним винаги.

Лангтън свали ръкавицата си и положи ръка върху гладкия черен мрамор. Леденият вятър от реката смрази капчиците в ъглите на очите

му, после го принуди да стисне клепачи. Три месеца. Само три месеца. Как само *желаше* да почувства под дланта си меката топла кожа, да погали къдриците, които падаха върху тила на Сара в летните дни.

За момент Лангтън остана напълно неподвижен, подобно на скулптурите от околните надгробни камъни. Застинали херувими и ангели, устремили се към небесата, с черти, разкривени от свещен екстаз, с тела от нашарен с жилки мрамор, от гранит, от обсидиан. Колко силно екстазът им напомняше агония! Колко различни бяха лицата им от мъртвешкия покой на лицето на Сара, който беше заварил, когато, безнадеждно закъснял, беше пристигнал в болницата!

Той се обърна и пое към изхода, чакълът на пътеката захрущя под краката му. Освен неговите стъпки, само проскърцването на клоните на дърветата и подрънкването на малки звънчета нарушаваха тишината. Звънчета бяха окачени над много от гробовете, а движещата ги връвчица или тънка верижка потъваше дълбоко под земята и влизаше в ковчега. Много хора се страхуваха да не бъдат погребани живи, приети за мъртви от близките си без лекарско мнение, което веднага би разпознало нарколепсията или епилептичния припадък. Лангтън разбираше страховете им: в най-лошите му кошмари — а и най-скорошните — несломими стени го обграждаха, притискаха го, отнемаха му въздуха; опитахе ли се да крещи, не се чуваше нито звук; опитахе ли да помръдне, разбираше, че няма тяло.

Да, определено разбираше тези страхове. След три месеца ежедневни посещения на гробището беше виждал слуги, седнали край гробовете на богаташи в очакване на признаци на живот изпод земята; очакване, което винаги се оказваше напразно.

Надеждата, знаеше Лангтън, има най-различни форми.

— Инспектор Лангтън? — пазачът на гробището стоеше на вратата на малката си къщичка, трепкащата жълта светлина отвътре очертаваше мършавия му силует. — Дали можете да ми отделите няколко минути, сър?

Лангтън се поколеба, но после отвърна:

— Мога, мистър Хауърд.

Поради безсънните нощи и ранното ставане Лангтън разполагаше с още два часа преди да се яви по служба. Той остави палтото си в антрето и последва пазача в малка гостна, пълна с тъмни

тежки мебели, прашни украшения и часовник с махало, който тиктакаше високо.

Хауърд се обърна към отрупаната с какво ли не маса.

— Стана необичайно студено вън, сър. Чака ни тежка зима.

Лангтън пристъпи към камината, за да се сгрее, и заразглежда вещите, наредени по полицата над нея. Жена със строго изражение го гледаше от избеляла фотография, сребърната рамка беше обвита с панделка от черно кадифе. Подложка с цял ред медали, някои изтрити и потъмнели от времето, стоеше облежната до фотографията.

— Толкова пъти сме разговаряли, мистър Хауърд, а аз така и не съм разбрал, че сте ветеран от Бурската война.

Раменете на пазача, застанал с гръб и зает с нещо по масата, се изопнаха леко.

— От Кралските стрелци, сър. Бил съм се в Тоголенд и Танганика, а после и в Трансваал, живият ад тук, на земята, сър.

Лангтън се загледа в огъня и си спомни вкуса на южноафриканската прах, остро бакърения вкус на прясната кръв, пролята под слънцето.

Хауърд продължи:

— Там заобичах кафето, сър, и то си остана моя слабост.

Скъп навик, знам, но пък аз не пуша и пийвам само от дъжд на вятър по една чашка за здравето на Нейно величество. Обзалагам се, че и вие сте любител на кафето, сър.

Лангтън седна на предложеното му място до огъня.

— Прав сте, мистър Хауърд.

После загледа как пазачът сипа зърна в мелничката, завъртя ръчката, а след това пресипа смляното кафе в шестоъгълна италианска кафеварка. Когато завинти двете ѝ части, тя заприлича на артилерийски снаряд; пазачът сложи кафеварката в гнездото, прикрепено към въртяща се стойка, и я нагласи над пламъците.

Лангтън се заслуша в тиктакането на часовника и бълбукането на кафеварката. Две десетилетия младите синове на Англия бяха воювали с бурите и мнозина от тях бяха останали да лежат под сухата червена пръст и безмилостното слънце. Но редом с тях лежах и много от африканерите, мъже, жени и деца. Лангтън беше открил, че страхът и отчаянието разкриват най-скритите дълбини не само на човешката душа, но и на душата на цяла империя.

Кафето зашумя, забълбука и изпълни гостната с плътен, парлив аромат. Хауърд извади две чашки от китайски порцелан. Лангтън пое с пълни гърди уханието на напитката, преди да отпие. После се усмихна.

— Истината е, сър... — започна Хауърд, прокашля се и обърна смутено поглед настрани. — Истината е, че исках да ви кажа нещо.

Лангтън зачака.

— Аз, сър, ви виждам всеки ден, откак ви е сполетяло... нещастие. Всяка сутрин по едно и също време. Не ви шпионирам, сър. Просто свикнах да ви поздравявам, а и такава е работата ми.

— Слушам ви.

Хауърд сръбна от кафето.

— Сър, аз постъпвах по същия начин, когато моята Мод почина, не можех да се сбогувам истински с нея. Бог ми е свидетел, нагледал съм се на толкова мъртви и умираци, че да ми стигнат за десет живота напред. С Мод беше друго. Сякаш някой бръкна в мен и изтръгна парче от самата ми душа.

Лангтън затвори очи и се съсредоточи върху кафето в ръцете си и топлината, която на вълни го заливаше от огъня в камината.

— Сър, просто не можех да го преодоля. Спрях да спя, да ям, спрях да правя каквото и да било.

— Мистър Хауърд, аз...

— Изслушайте ме, сър. Моля ви — Хауърд доля кафе в чашките и рече: — Сестрата на Мод ми каза за една жена, която живее на Хамлет Стрийт, от другата страна на парка. Тя е спиритистка, от онези, които понякога се наричат медиуми.

Лангтън го загледа втренчено:

— Вярвате ли в подобни фантазмагории?

— Не, сър, дотогава не вярвах, но бях толкова отчаян, че реших да отида да се срещна с жената.

Превърнал се в нещо много по-мощно от обикновена мода, спиритизмът беше избуял във всички градове в Англия, малки и големи. Докато науката напредваше, а войните и епидемиите бушуваха с пълна сила, хората жадно търсеха отговори, дори и неистинни. Лангтън беше чувал за лъжливи медиуми и спиритисти, измамили потънали в траур семейства със суми от стотици, дори хиляди лири. А колко страшна ли е измамата на бедни хорица като този пазач?

Лангтън остави чашката си на масата.

— Съжалявам, мистър Хауърд.

— Тя ми даде възможност да се сбогувам с моята Мод, сър — продължи Хауърд. — Помогна на мен, ще помогне и на вас, сър, сигурен съм. Може би прибързвам, но не мога да гледам как някой страда. Особено другар по оръжие.

Лангтън се вгледа в лицето на пазача, дълбоко набраздено от грижи, но с открити, все още изпълнени с надежда очи.

— Мистър Хауърд, мнозина от тези медиуми са шарлатани.

— Не и тази жена, сър. Не и мисис Гриздейл — Хауърд бръкна в джобчето на жилетката си и извади малка визитка. — Ако намерите сили, моля ви, потърсете я. Няма да съжалявате.

Лангтън кимна, взе картичката и я пхна в джоба на самото си.

— Може би ще я потърся.

Докато обличаше в антрето широкополото си палто и си слагаше ръкавиците, Лангтън мислеше дали спиритистката действително е помогнала на мистър Хауърд, или пазачът просто *вярваше*, че му е помогнала. Каквото и да беше истината обаче, явно резултатът беше един: самият Хауърд чувстваше, че случилото се е било от полза за него.

— Надявам се да ми простите, че повдигнах въпроса, сър. Че така прибързах.

На първото стъпало пред входната врата Лангтън вдигна яката на палтото, за да се предпази от студа, и стисна ръката на пазача.

— Оценявам загрижеността ви, мистър Хауърд. И благодаря за кафето.

При грамадните гробищни порти от ковано желязо Лангтън се обърна и видя Хауърд, застанал до входната си врата. Внезапен образ проряза съзнанието на инспектора: малка къщичка, сам-сама в снега, далеч от суетнята на града, и в нея мистър Хауърд, пазещ нещо, което нито той, нито Лангтън бяха в състояние да разберат, нещо много различно от несъмнената сигурност на изрядно подреденото гробище. Нещо първично. После леденият вятър разби образа на късове и върна Лангтън към действителността на очаквания го град, проснат в долината под краката му.

Инспекторът пресече Уолтън Лейн и закрачи на юг към центъра, без да обръща внимание на скрибуцащите колела на каруците и на пръхтящите коне, чийто дъх увисваше на облаци във въздуха. В много

от прозорците, обърнати към улицата, блещукаха светлинките на свещи или газови лампи, от безбройните комини се виеше дим и се вливаше в неизменната плащеница от смог, обвила града.

Докато пресичаше Уолтър Брек Роуд, Лангтън чу енергичен рев и думкане, сякаш някакъв грамаден звяр се катереше с усилие по наклона на улицата. Нагоре с хрипове пъплеше парен автомобил с лъснат меден котел и бълващ черен пушек ауспук. Още преди колата да отбие до него, Лангтън позна знаците на ливърпулската полиция — институцията, към която той сам принадлежеше. Отстъпи крачка назад, когато тесните каучукови гуми на автомобила поднесоха по отпъкания сняг, и звярът спря, оригвайки още една порция синкаво-черен пушек.

Двамата мъже с кожени куртки в колата носеха запотени очила, прилични на авиаторски, но самият автомобил с извитите си дървени рамки и меден котел напомняше повече на корабче, извадено от естествената си среда. А и единият от мъжете стискаше тресящия се кормилен лост точно както кормчията държи руля. Вторият мъж вдигна очилата на челото си и отдаде чест на Лангтън.

Лангтън кимна в отговор.

— Макбрайд. Много шумно другарче сте си избрали тази сутрин.

— Добра си е колата, сър. А и всички кабриолети вече бяха излезли по задачи, когато помолих да ми отпуснат превоз от управлението.

Това едва ли беше истината, тъй като сержант Макбрайд беше пръв любител на всякакви нови машини и последни постижения на технологичната епоха, разцъфтяла под царственото ръководство на кралица Виктория, и се стараяше да ги използва непрекъснато. Всяка седмица, ококорен от удивление, сержантът разказваше нови и нови истории за цепелини и жироплани, за военни машини и атоми, за сухопътни кораби и карети без коне.

— Отбих се първо у вас, сър, и Елси ми каза къде да ви намеря — при името на прислужничката Макбрайд обърна смутено поглед встрани.

— Защо е цялото бързане, сержант?

— Лоша работа е станала при доковете, сър, работа за нас.

Лангтън вече се качваше в парния автомобил, но все пак попита:

— Каква работа?

Свистене, рев, хрущене на зъбни предавки и колата подскочи напред. Макбрайд се обърна и надвика глъчката:

— Убийство, сър. Убийство, извършено от луд човек.

Мъртвецът лежеше по очи върху чакъла, посипан по самия ръб на Албърт Док. Край местопрестъплението докери и надзиратели все така се суетяха по своите си задачи, парните лебедки съскаха и стенеха, крановете вдигаха и местеха товари, мъже висяха върху балите стока, закачени на метални куки.

Лангтън коленичи до убития. Мъжът беше обут в тъмни вълнени панталони с крѳпки и нови ботуши с протрити носове; сако нямаше, беше облечен само с бяла риза без яка и черна жилетка. Златната верижка, закачена на джобчето ѝ, висеше на мястото си, но без прикрепен за нея джобен часовник. Последната брѳнка на верижката не беше скѳсана, както обикновено става, когато крадец дрѳпне часовника от собственика.

Рѳцете на мъжа бяха усукани под особени ѳгли и караха тялото да прилича на съборено бостанско плашило. Лангтън потрѳпна, като видя поразените кости: лявата рѳка беше счупена малко над лакѳтя, а дясната — над китката. Разкопчаните рѳкави на ризата разкриваха кожа, мургава като тиково дѳрво, с плѳзнали по нея белезникави сини татуировки.

Лангтън се приведе към татуираните на лявата рѳка знаци, а после се съсредоточи върху главата на мъжа: кѳсо остригана, лѳскавочерна коса с бледа плешивина в средата. Лявото ухо беше пробито на няколко места и по него бяха наредени пет златни обеци с щифтове с различна големина. Главата лежеше на лявата си буза, така че нагоре беше обърната дясната ѝ страна.

Лицето на мъжа беше одрано. На негово място вместо мургава кожа се виждаха червени кости, нарязани сухожилия и висящи парченца плѳт. Прецизен разрез започваше от челото, минаваше надолу точно пред двете уши и завѳршваше под челюстта и брадичката. От едната страна на разреза бяха вратѳт и гѳрлото — мрѳсна помургавяла кожа. От другата му страна — страшна картина.

Докато се изправяше на крака, Лангтън се помъчи да си спомни кога за последен път беше виждал подобни наранявания. Не и след Южна Африка и със сигурност никога в Англия, не и до днес. Плътна поглед по тухлените стени на складовете, заобикалящи сивата вода до дока. Животът продължаваше, сякаш нищо не се беше случило. От всеки етаж на складовете, от тридесет и повече метра височина, мъже се надвесваха от откритите платформи и изтегляха с въжета товарите от кейовете долу. Край всеки кей плътно един до друг стояха кораби, парни и ветроходни; други чакаха до входовете на доковете, нетърпеливи да бъдат разтоварени и да се върнат в морето или в реката.

А над всички тях, надвиснал над суетнята, се издигаше Трансатлантическият свод. До него дори гигантските докове и параходите приличаха на детски играчки.

Лангтън се обърна към хората, наобиколили трупа:

— Кой намери тялото?

Едър небръснат мъж в скъсана риза се изплю във водата.

— Аз. Тая заран. Хубав късмет, няма що.

Друг от мъжете, по-възрастен, с износени кафяви костюм и шапка, се обади:

— Покажи малко уважение, Конъли.

Докерът скръсти могъщите си ръце.

— За к'во? Плащат ми, ако работя. Колкото повече вися тука, толкова по-малък надник ще изкарам днеска.

— Мери си приказките или ще изхвърчиш на улицата за нула време.

— Достатъчно, господа — Лангтън вдигна ръка, за да накара по-възрастния мъж да замълчи и се обърна към докера:

— Разкажи ми как точно стана всичко.

Конъли кимна към сивата вода.

— Вървах към кантората да проверя дали ще има работа днес. Миналата седмица главен бригадир беше Хийли и не изкарах и петак, нищо че работя два пъти повече от неговите мутри.

Лангтън знаеше, че докерите получават работа от бригадири, назначени от Компанията. Трябваше да се явяват всяка сутрин в централния офис и да се надяват да попаднат на свестен човек, който

да ги наеме за съответния ден. Ако това не станеше, не работеха — така стояха нещата още от времето на Лангтъновия дядо.

— Хубаво, по-нататък?

— Та, вървах си, значи, аз покрай рампата — по нея понякогаж изтеглят лодките на сухо — и видях нещо във водата. Реших, че е брезент или изхвърлена стока, но колкото повече се приближавах, толкова повече ми заприличваше на човек. Затова взех една от куките, с които издърпват лодките, и го измъкнах. Червата ми се обърнаха като го видях, не ме е срам да си призная.

Лангтън хвърли поглед към лицето на мъртвеца там, където плътта преминаваше в кървави кости.

— Явно грабеж — обади се мъжът с кафявия костюм. — Всеки месец вадим от реката неколцина с прерязани гърла или разбити глави.

— А друг път виждали ли сте нещо подобно?

Мъжът се поколеба.

— Доколкото знам, не.

— А вие сте...?

— Пъркинс, инспекторе. Помощник-ръководител на дока.

Конъли отново се изплю ловко в реката, но не каза нищо.

Пъркинс се вторачи в него.

— Разбира се, може да е работа на някой от докерите. Човек никога не знае на какво са способни тия безделници.

Лангтън не желаше да го разсейват повече, затова каза на Конъли:

— Дай адреса си на сержант Макбрайд и си свободен да се връщаш на работа. Мистър Пъркинс, имате ли някаква представа кой може да е убитият?

Пъркинс дори не погледна към тялото.

— Откъде да знам? Със сигурност не е от нашите работници, не и с тия дрехи.

— Какво имате предвид?

— Ами ботушите, панталона и жилетката — това са казионните дрехи, които КТС раздават на своите.

Лангтън вдигна очи към чудовищния мост.

— Компанията на Трансатлантическия свод?

— Сигурен съм, инспекторе. Човек не може да не забележи ония, които са на служба при тях — перчат се с джобове, пълни със сребро,

макар че най-добрите от тия, които се навъртат наоколо, не са повече от изкопчии. Затова съм уверен, че става дума за грабеж.

Сякаш на себе си, Лангтън промълви:

— Но верижката на часовника и пръстените му не са пипани.

— Моля?

Лангтън вдигна очи.

— Къде мога да ви намеря, ако имаме отново нужда от вас?

— В тухлената сграда до входа на доковете, но...

— Благодаря ви, мистър Пъркинс. Ще гледаме да свършим тук възможно най-бързо.

Пъркинс си тръгна, а Лангтън се зае да провери джобовете на убития. Не откри нищо, което да сочи самоличността му, само един ключ, прихванат с фина стоманена верижка към колана на мъжа. Ключът беше триъгълен, с гравирани отгоре му стилизиран мост — приличаше на ключовете, които пазачите използват, за да докажат, че са направили обиколките си по поверените им сгради или маршрути: ключът се пъхаше в уникална ключалка на специално пригоден часовник, който маркираше момента, в който пазачът се отчита.

Теренен пазач или човек от охраната със сигурност би имал пълен достъп до Свода. Би могъл да огледа и да определи най-слабите му места, уязвимите точки, подходящи за саботаж. А и би бил подробно осведомен за факта, че самата кралица ще присъства на тържественото откриване след пет дни.

Лангтън махна на застаналите отстрани с носилка в ръце мъже. Те претърколиха тялото върху брезента и тогава инспекторът за пръв път видя изцяло осакатеното му лице. То му се ухили зловещо. Лангтън затвори очи и пое дълбоко въздух. Когато отново погледна, носачите вече бяха натоварили трупа на черната си, теглена от един кон кола.

— Добре ли сте, сър?

— Отлично, сержант. Отлично.

Макбрайд кимна към последния останал до тях човек — брадат гигант с грамадни плещи.

— А него какво да го правя, сър?

— Кой е това?

— Олсен, сър, огняр на парната бригантна Асенсион. Казва, че към четири часа тая сутрин видял малка лодка да излиза от Канинг

Халфтайд Док. Имайте предвид обаче, че е бил мъртвопиян.

Чорлавият моряк се беше вкопчил за стълба на уличната лампа, както оцелял от потънал кораб се държи за случайна дъска сред вълните.

— Записахте ли показанията му?

— Тъй вярно, сър, в основни линии.

— Пратете го тогава на кораба му. Ще говорим с него довечера, като поизтрезнее.

Огнярят се повлече на юг, към изхода на Кингс Док, а Лангтън огледа за последен път мястото. Мъжът можеше да е убит къде ли не, а след това донесен с лодка или карета и изхвърлен във водата. Или просто бутнат от ръба на кея.

А мотивът? Лангтън беше срещал много различни мотиви при работата си: алчност, омраза (предизвикана от разни причини, истински и въображаеми, защото човешката фантазия е неизчерпаема, когато става въпрос за омраза), любов и страх. Или лудост, която беше най-трудна за разгадаване, тъй като се подчиняваше на своя, перверзна логика. Грабежът, най-простото обяснение, не вършеше работа, защото в такъв случай дебелината златна верижка на жертвата, обещаните и пръстените му щяха да липсват.

А и крадците нямаха никаква причина да обезобразяват лицето на мъжа.

— Има ли друго, сър? — Макбрайд се беше обърнал към висящия мост, водещ към Гоуър Стрийт.

— Върнете се в управлението — отвърна Лангтън — и помолете доктор Фрай да провери тялото за други татуировки и белези, особено по гърдите и корема. Това не е обикновено убийство, сержант.

Макбрайд сякаш се канеше да попита още нещо, но после само кимна и тръгна към парния автомобил, паркиран на Гоуър Стрийт, встрани от платното, по което преминаваха коне и каруци.

— Само още нещо, сержант — повика го Лангтън и сержантът се обърна. — Защо ние поемаме този случай? Тази седмица не сме дежурни.

Макбрайд поклати глава.

— Така и не попитах, сър. Постъпих, както поръча началникът, и дойдох да ви взема. Сгрешил ли съм?

— Не. Сигурен съм, че началникът си има причини — отговори Лангтън, но все така напрегнато мислеше защо ли главен инспектор Пърсел е възложил случая точно на него. Може би началникът иска да го разсее от скръбта му, въпреки че Лангтън никога не беше забелязвал у Пърсел никакви следи от състрадание към другите. Но може и да беше сгрешил в преценката си.

Лангтън остави един полицаи на местопрестъплението, пое към Солтхаус Док, прекоси източния подвижен мост, повървя още малко, докато излезе от територията на дока и стъпи на натоварената Уапинг Роуд. Студеният ноемврийски въздух щеше да прочисти главата му и да му помогне да мисли по-ясно. Може би щеше и да му припомни точното значение на татуировките, които беше видял върху трупа на убития. В Трансваал имаше момент, в който беше станал истински експерт по разчитането на сложните знаци, които враговете им изписваха по телата си. Излишни фигури в бурските татуировки нямаше — всяка носеше специално значение. Лангтън изобщо не се съмняваше, че мъжът беше бур. Татуировките му потвърждаваха това.

Защо ли бурски ветеран, който дори и след примирието от Бломфонтейн със сигурност е враг на Британската империя и на всичките ѝ доминиони, би работил на Трансатлантическия свод?

* * *

Лангтън се върна в управлението след девет часа и окачи палтото си до печката. Затопли ръце над въглищната жар, а после надникна през прозореца надолу, към суетнята и шумния трафик по Виктория Стрийт. Трамвай си проправяше с труд път сред каруци и коне, сини искри се сипеха от лирата му, опряна в опънатите кабели. Звучите от уличната симфония долитаха приглушени през замъглените стъкла на прозореца.

Грамадна купчина от документи чакаше обработка върху бюрото на Лангтън, но инспекторът не им обърна внимание, а отвори нова папка, в която се зае да описва случая с мъртвеца без лице. Ровейки в чекмеджето за писалка, намери черно-бяла фотография на Сара, усмихваща му се от кадъра, снет през лятото преди три години. Лангтън леко докосна хладната повърхност на снимката и плъзна

върха на пръста си по лицето на съпругата си. После прибра фотографията обратно и затвори чекмеджето внимателно, сякаш беше от кристал.

След десет минути старателен опис на случая, по матовото стъкло на вратата се почука и инспекторът вдигна очи. Хари, момчето за всичко, открехна и надникна.

— Моля за извинение, сър. Началникът желае да говори с вас.

Момчето се обърна да си върви, но Лангтън го повика обратно:

— Момент, Хари.

Намери на бюрото кочана с бланките за телеграми и надраска няколко реда.

— Изпрати това до отдел „Личен състав“ в Компанията на Трансатлантическия свод на Пиър Хед. Спешно.

Хари пхна телеграмата и половин шилинг в джоба си и закуцукана надолу по стълбите, докато Лангтън пое нагоре.

На третия етаж личната секретарка на главен инспектор Пърсел му махна и го пушна в светая светих — кабинетът на началника на полицията. Пърсел стоеше прав, загледан през прозореца с ръце зад гърба. Маслени портрети на предишни началници гледаха към Лангтън от стените.

— Искали сте да ме видите, сър?

Пърсел се извърна и с пурата в ръката си посочи стола за посетители.

— Особена риба сте уловили тази сутрин в реката.

— Така е, сър — Лангтън се зачуди откъде ли началникът е разбрал за мъртвеца на доковете. И защо изобщо му е притрябвало да знае за него?

Пърсел се настани в коженото си кресло.

— Какво открихте?

Лангтън сподели първоначалните си впечатления по случая. След миг колебание, спомена и бурската връзка.

Пърсел се приведе напред.

— Сигурен ли сте?

— Кръстосаните меч и рало, татуирани на лявата ръка на мъртвеца, доказват, че е бур, сър. Мелницата на дясната ръка пък означава, че е бил войник в южните батальони, най-вероятно — ако си

спомням добре — от частите в Грааф-Рейнет или в Уйтенхаг. Уверен съм, че съдебният лекар ще открие по тялото още татуировки.

Пърсел загаси пурата си.

— Така значи. Бур на Свода. Възможно ли е този факт да има някакво невинно обяснение?

Лангтън се замисли за момент.

— Възможно е, но се съмнявам, сър. След примирието някои от взводовете в Трансваал се заклеха да отмъстят, а Сводът е нашето най-велико инженерно постижение. Би било страхотен удар за тях.

— Да провалят тържественото откриване?

— Или да сторят нещо още по-лошо.

— Прав сте — Пърсел въздъхна и посегна към телефона. — Не обичам да моля за помощ, но въпросът е изключително деликатен. Ще осведомя Министерството на вътрешните работи, че имаме съмнения за пуснат в ход бурски заговор.

— Налага ли се, сър? Разследването е едва в началото си.

— Нямаме избор, Лангтън, не и при положение че на риск е изложена безопасността на Нейно величество. Дръжте ме в течение.

Лангтън пое към вратата, но после се поколеба.

— Сър, мога ли да попитам нещо?

Пърсел, с ръка върху слушалката на телефона, вдигна очи.

— Кажете.

— Как узнахте за тазсутрешното убийство? И защо пратихте мен да го поема?

Пърсел се свъси.

— Вече отчет ли трябва да ви давам, Лангтън?

— Разбира се, че не, сър — Лангтън отвори вратата на кабинета и вече беше с единия крак вън, когато началникът го повика обратно.

— Секретарката ми ежедневно ми изготвя сводки за всички случаи от последните дванадесет часа — обясни Пърсел — и аз реших, че това убийство е отлична възможност да докажете, че вече сте се... възстановил. Не съм сгрешил, надявам се.

— Сър — Лангтън затвори вратата на кабинета, но на излизане от преддверието на секретарката беше на косъм да се върне и да зададе на началника още един въпрос. Не че отговорът би променил нещо. Дори и случаят наистина да е бил включен в сводката за тазнощните престъпления, защо именно той е привлякъл вниманието на главен

инспектор Пърсел? За съжаление, убийствата не бяха рядкост: както в пристанищния, така и в централния район на Ливърпул средният им брой беше по четири-пет на седмица, понякога и повече в моментите, когато хиляди току-що получили възнаграждението си моряци наводняваха доковете, готови да станат плячка на крадците.

Лангтън сам строго си напомни да се съсредоточи върху случая. Подмина желязната решетка на раздрънкания асансьор и заслиза по стълбите към мазето. Съдебният лекар сигурно беше започнал аутопсията на тялото.

Не можеше да вини Пърсел, че се кани да уведоми Вътрешното министерство за убийството, главният инспектор чисто и просто си измиваше ръцете, ако, не дай си Боже, се случеше нещо лошо по време на откриването на Свода в присъствието на кралицата и всички други знатни особи. Не, Пърсел просто постъпваше така, както би постъпил всеки друг далновиден началник. Дори и ако това пречеше на разследването на Лангтън.

На средата на последното стълбище, Лангтън залитна, подпря се на облицованата с плочки стена и насмалко не падна. В последния момент стисна парапета и се насили да остане прав, когато внезапна слепота го накара да изгуби равновесие.

Мрак, гъст и мазен мрак, затисна лицето и устата му, обви езика и нахлу надолу в гърлото му. Гърдите му се бореха с невидимите каиши, които ги стягаха все по-силно след всеки следващ накъсан дъх. Всички звуци изчезнаха, чуваше само собственото си даване и някакво дисонансно звънтене, подобно на звънчетата от гробището Евертън. Лангтън се люшна цял и потъна някъде дълбоко, дълбоко.

После се върна. Коленичил на стълбището, стиснал парапета, както увиснал на скала катерач стиска спасителното въже. Инспекторът примигна и се помъчи да фокусира погледа си. С усилие се надигна на крака, но веднага се преви отново и повърна — стомахът му изхвърли само отровно кисела жлъчка. Лангтън задиша дълбоко напоения с миризма на дезинфектанти въздух и остана неподвижен на стълбището с пепеляво лице, чакайки вкусът на гадния мрак да изчезне от устата му.

Огледа се, благодарен, че никой не е станал свидетел на поредния му пристъп, един от най-лошите досега. Слезе по последните

няколко стъпала, вкопчен в парапета, подобно на старец или на прохождащо бебе.

Под светлината на мъждукащата газова лампа в мазето, Лангтън извади визитката, която му беше дал Хауърд, гробищният пазач. Обикновено картонено квадратче с подвити ъгълчета и отпечатан калиграфски надпис: *Мисис Южени Гриздейл, Хамлет Стрийт 33, Евертън 512. Прием само след предварителна уговорка.*

Лангтън плъзна картичката обратно в джоба си, попи уста с носната си кърпичка и приглади униформената си куртка, преди да последва надписа от налепени върху белите плочки и вече поолющени черни букви, който гласеше: *Зала за аутопсии и морга.*

ДВЕ

Още зад вратата на преддверието миризмите на моргата блъснаха Лангтън: дезинфектант, тютюнев дим и някакъв лютив химикал с аромат на горчици бадеми. Отляво се намираше личният кабинет на доктор Фрай: празен стол, бюро, затрупано с документи и лабораторни стъкленици, препълнен пепелник. По стените висяха графики и цветни изображения на анатомични срезове на човешкото тяло, които се съревноваваха с набодени с кабарчета карикатури, изрязани от списание *Пънч Илюстрейтид*.

— Фрай?

— Тук съм, Лангтън.

Следващата двойна дървена врата пропусна инспектора в залата за аутопсии. Три дисекционни маси с мраморни плотове бяха подредени под грамаден шкаф с чекмеджета от дърво и стомана, широки колкото раменете на човек. Няколко газови лампи осветяваха центъра на студената, облицована с плочки зала и я правеха да изглежда като излязла от картина на Рембранд. Плешивата глава на доктор Фрай лъщеше от пот под жълтата светлина — лекарят работеше, приведен над жертвата от доковете, поставена върху едната мраморна маса. Асистентът му стоеше зад рамото му, водеше бележки и поставяше в бели емайлирани съдове блестящите кървави късове, които патоанатомът му подаваше.

Лангтън прекоси с кънтящи стъпки залата и застана до краката на мъртвеца. Фрай, съсредоточен в аутопсията, не вдигна очи да го погледне, само отбеляза:

— Твоят човек Макбрайд каза, че случаят бил важен.

— Да, може и така да се окаже — Лангтън цял потрепери, когато хвърли поглед върху изкорменното тяло, сега така подобно на анатомичните илюстрации в кабинета на доктора.

— Дано. Защото обикновено не отделям толкова внимание на жертвите.

— Това не е обикновена жертва.

— Прав си — Фрай вдигна окървавения форцепс към светлината и огледа изваденото парче плът отблизо, преди да го пусне в съседния съд. — Мъжът е пиел много. Черният дроб е в ужасно състояние, уголемен и разяден. Изненадан съм, че изобщо е доживял до тази възраст.

Лангтън отвърна очи.

Фрай продължи:

— Около четиридесет и пет годишен, вероятно тежкият живот го е състарил преждевременно. Мазолите по дланите подсказват, че се е занимавал с тежък труд. Изкуствени зъби, работа на добър стоматолог, немска изработка, ако не се лъжа.

— А счупените кости?

— Станало е преди смъртта, струва ми се — Фрай посочи с форцепса. — Натъртванията около местата на счупванията са видими. Може и да бъркам, но това по кожата ми прилича на следи от ботуши.

Значи бяха пребили човека, преди да одерат кожата на лицето му.

— Нещо за самоличността му?

— Бил е бур, разбира се — отвърна Фрай.

— Видял си татуировките?

— Както и това тук — Фрай притегли на място разрязаната и отгърната кожа от гърдите и стомаха на мъжа. — Не можеш да ги разгледаш както трябва на тази светлина. Един Господ знае колко пъти съм настоявал да прекарат електричество тук, но кой ли ме слуша мен.

Под жълтата газова светлина голото тяло на мъртвеца изглеждаше като изрязано от дърво. Лангтън проследи с поглед форцепса на Фрай и видя мрежа от фини сребристи линии, плъзнали по корема на мъжа.

— Белези.

— Погледни формата им — каза Фрай и се обърна към асистента си. — Джонсън, дайте лампата по-наблизо.

На Лангтън му се стори, че различава триъгълник, кръг и цифрите осем и шест или пък нула, всичките издълбани в кожата на мъртвия.

— Един от лекторите ми в Единбург беше направил подробно медицинско изследване върху инициационните ритуали на южноафриканските военни части. Там са достатъчно безмилостни към

собствените си хора, какво остава пък за британските военнопленници.

— Знам, но това... Не ми изглежда познато.

— Доброволците от Оранжевата свободна държава — обясни Фрай. — Една от групите наемници с пълна свобода на действие, включени от бурите във военните операции. Партизаните бяха изключително ефективни, ако си спомням добре.

— О, точно така беше. Наемниците бяха обучавани от британски офицери, които смятаха да ги използват за свои цели — отвърна Лангтън и усети как гневът кипна в него. — Нищо чудно, че бурите ни мразят.

Фрай погледна асистента си.

— Донесете фотоапарата, Джонсън.

После се обърна към Лангтън:

— Мери си приказките! В полицията има хора, които биха те разбрали превратно. Помни, че бурите извършваха върху нашите войници същите издевателства, често и по-страшни. Войната вади на показ най-лошото от човека — то избликва като гейзер от недрата на земята.

Лангтън трябваше да се съгласи с Фрай. И двете страни бяха вършили зверства, оправдавайки се с войната, с борбата за територии или с национализма си. Ръцете на всички бяха изцапани с кръв.

Когато Джонсън се върна с тромавия апарат, закрепен на триножник, Фрай го взе и го нагласи до главата на мъртвеца. Лангтън застана до него, вгледан в зейналата ухилена гротеска на обезобразеното лице. С времето кръвта по него беше потъмняла, ръбовете на разрязаната кожа се бяха втвърдили.

— Защо е било нужно това? Защо са заличили чертите му?

— Очевидно за да скрият самоличността му — отвърна лекарят.

Лангтън поклати глава.

— Знаем, че е работил за Компанията на Трансатлантическия свод, освен ако не е откраднал от някого тези дрехи. Със сигурност някой в Компанията би разпознал тялото по фигурата или по татуировките. Сне ли отпечатъци от пръстите му?

Фрай посочи изцапаните с мастило пръсти на трупа.

— Джонсън ги прати за проверка в Скотланд Ярд. Но не тая големи надежди.

— Аз също — в Лондон Лангтън беше присъствал на лекция върху теорията на съдия Хършел за пръстовите отпечатьци. Беше осъзнал ценността на подхода, дори факта, че той вероятно ще се превърне в необходимост за полицейската работа, но ефективността на системата зависеше от количеството вложена в нея информация. А към момента базата данни с отпечатьци на Скотланд Ярд не наброяваше повече от две хиляди имена. — Откри ли нещо друго, което да ни помогне да го идентифицираме? Освен татуировките.

Все така взрян в тялото, Фрай отвърна:

— Джобовите му бяха празни, нямаше нито документи, нито писма. Само пари — единадесет лири и пет и половина шилинга.

Както Лангтън беше установил, явно престъплението не беше извършено с цел грабеж.

— Шивашки етикети по дрехите?

— Само със знака на Компанията — Фрай завъртя газовата лампа и застина на място. — Е, такова нещо никога преди не съм виждал.

После наклони главата на мъртвия върху мраморната маса и попита:

— Какво мислиш за това тук?

Лангтън се вгледа, отначало не можа да види нищо особено върху мургавата кожа, но после зърна малък червен квадратен белег високо на врата, на практика почти скрит в косата.

— Следа от удар?

— Повече ми прилича на белег от изгаряне — Фрай наклони главата на мъжа на другата страна. — Има същия от другата страна на главата, разположен симетрично на този.

Лангтън се опита да си представи реда, по който са се развили събитията: два бързи удара отзад по главата биха съборили всекиго. Но дали пълна с пясък торбичка или кожена палка биха могли да оставят подобни квадратни отпечатьци?

Докато асистентът нагласяше фотоапарата до главата на мъртвеца, Фрай дръпна Лангтън настрана, далеч от светлината:

— С твое позволение, бих ти предложил да потърсиш и второ мнение по този случай. Познавам един професор, който специализира в областта на реконструктивната хирургия. Може би си спомняш името

му от вестниците във връзка с инцидента с корабния котел при Гладстоун Док.

— Когато всичките пътници изгоряха?

— Точно така. Професор Колдуел Чивърс успя да възстанови лицата на повечето от жертвите. Смятам, че може да помогне и при нашия случай.

Лангтън стрелна с поглед одраното лице.

— Добре, щом смяташ, че ще е от полза.

— Със сигурност ще е от полза. Освен това смятам, че ще може да даде адекватно обяснение и за тези натъртвания или изгаряния на тила на трупа.

— Например?

Фрай погледна към мраморната маса и каза:

— Остави на мен, Лангтън. Щом приключа тук, ще пратя тялото в Лечебницата при Колдуел Чивърс, стига да го сваря в подходящо настроение.

Споменаването на Лечебницата върна Лангтън към случилото се преди три месеца. Той с усилие овладя гласа си:

— Може ли да използвам телефона ти?

— Разбира се.

Той автоматично посегна да стисне ръката на Фрай, но се спря при вида на окървавените гумени ръкавици. Инспекторът понечи да излезе от дисекционната зала, но в последния момент се обърна и отбеляза:

— Забрави да ми кажеш нещо.

— Какво?

— Причината за смъртта.

— Бих искал да изследвам стомашното съдържимо и да взема кръвни проби, за да съм напълно сигурен, но сега-засега ми се струва, че е бил отровен. Свитите зеници го подсказват.

Лангтън се втренчи в доктора.

— Но нараняванията по лицето...

— Безумно болезнени, съгласен съм, но не и задължително смъртоносни. Виждаш хора да оцеляват и след по-лоши рани.

Аз също, помисли си инспекторът.

В кабинета на Фрай той седна зад претрупаното с хартии бюро и посегна към висящия телефон. Извади визитката от джоба си, прочете

я и отново я прибра. Бутна стола назад. После си спомни пристъпа на стълбището. Ами ако същото му се случеше пред сержанта или пред някой друг от инспекторите...

Би могъл да се види с лекаря си, доктор Редфърс, но какво ли би могъл да му препоръча той? Лекарства? Почивка? Не, работата е най-доброто лекарство — когато биваше зает, се разсейваше от тежките мисли. Всички Божии създания се нуждаеха от сън и Лангтън отлично знаеше, че няма да издържи още дълго без почивка, без някакво облекчение от кошмарите. Хауърд, пазачът на гробището, се беше заклел, че мисис Гриздейл му е помогнала. Лангтън нямаше какво друго да губи, освен скептицизма си.

Той прочете още веднъж адреса от визитката и набра операторката:

— Евертън пет дванадесет, моля.

* * *

Когато се върна в офиса късно следобед, Лангтън завари Макбрайд да го чака в кабинета му.

— Новини ли има, сержант?

Макбрайд застана свободно с ръце зад гърба.

— Сър. По собствена инициатива се поотслушах около доковете, за да проверя дали някой не е мяркал там нашия човек приживе. Дано съм постъпил правилно, сър.

Лангтън кимна утвърдително и посегна към запечатаната телеграма, която явно Хари беше оставил на бюрото му.

— Отлично сте постъпили. Какво открихте?

— Ами, сър, далеч не толкова, на колкото се надявах. Докерите са потайна сбирщина, не обичат да отговорят на въпроси, особено при положение че, както ми се стори, аз съвсем не съм първият, който е обикалял да ги разпитва.

Лангтън вдигна очи от телеграмата.

Макбрайд се приведе заговорнически над бюрото.

— Двама типове се навъртали по доковете и из кръчмите, питали все за Свода и за хората, дето работят на него. Черпят например някого една бира и му задават някои въпроси, така, съвсем небрежно ги

задават, и после се местят в следващата кръчма. Докерите са винаги нащрек за шпиони от управата на доковете и за други от тоя сорт, затова се предупредили един друг да не отговарят на никого нищо.

Лангтън кимна:

— Единият от двамата мъже, които са разпитвали из кръчмите, е бил около метър и осемдесет висок, с мургава кожа и говорел с някакъв чуждестранен акцент.

Макбрайд придоби някак си разочарован вид.

— Да, така ми казаха, сър. Помислили го за германец.

Лангтън се зачуди защо му е било на мъртвеца да рови из кръчмите за информация. Един бур би се старал да се слее с хората, не би искал да привлича вниманието, особено ако планира някакъв удар, някаква атака срещу Свода. Нещата все още не се връзваха.

Лангтън знаеше, че и двамата с Макбрайд имат много работа: да разпитат хора, работещи на Свода, да проследят самоличността на мъртвеца, да опишат действията, непосредствено предшестващи смъртта му. Имаше толкова много хора, които можеха да се окажат свързани с жертвата — не само работници от Свода, но и сред хилядите, обитаващи разрастващия се бедняшки квартал, изникнал под платформата и опорните арки на гигантския мост: там живееха емигранти от почти всички европейски страни. „Понтонните вдовици“, протестиращите съпруги на навигационните инженери или „изкопчиите“, както ги наричаха, загинали при строежа на основите на Свода, улични деца и скитници, прехранващи се от онова, което река Мърси изхвърляше, най-различни други мародери, клошари и други опасни хора.

— Макбрайд, искам да разпиташ моряка, който смята, че тази сутрин е видял лодка, от която изхвърлили тяло в реката.

— Огнярят Олсен, сър.

— Ако е изтрезнял, опитай се да вземеш максимално подробно описание: каква лодка е видял, що за хора са били в нея и прочие, всичко, което успееш да изкопчиш — Лангтън отново прочете телеграмата от отдел „Личен състав“ на КТС, които изразяваха съгласието си „да окажат пълно сътрудничество на разследването“. — Утре ще посетим Компанията на Свода да разберем дали пък те не знаят нещо за нашия приятел без лице.

— Да ви хвърля ли донякъде с колата, сър?

Лангтън погледна стенния часовник: четири и двадесет следобед. Стана и посегна към палтото си.

— Благодаря ви, но ще откажа, сержант. Имам работа в Евертън.

Тухлената къща на Хамлет Стрийт 33 по нищо не се различаваше от всички други къщи на улицата, нито пък от стотиците подобни в квартала. С облицованата си в жълти тухли фасада и трегери от жълт пясъчник тя сякаш се стапяше в пепелявия вечерен смог, който бавно се спускаше над Ливърпул. Малки локвички жълта светлина бяха нашарили двата тротоара. Редиците газови улични фенери постепенно отстъпваха пред по-силната бяла електрическа светлина на близката главна улица.

Лангтън спря пред портичката на двора и се заслуша в звука от пиано, който долиташе от някоя от съседските къщи. Все една и съща колеблива поредица от ноти, явно някой начинаещ, може би дете, изпълняваше възложените упражнения. Кварталът привличаше амбициозни семейства, изпълнени с желание да пробият в обществото. Семеяства, не по-различни от онова, от което произхождаше и самият той.

Инспекторът позвъни и зад цветните стъкла на входната врата се мерна смътна фигура. Прислужничката, която миг по-късно отвори, беше или от Индия, или от някоя от съседните ѝ колонии — червената точка на челото ѝ рязко контрастираше с бялото боне на униформата.

— Добър вечер, сър.

— Матю Лангтън — представи се инспекторът. — Имам уговорен час за посещение в шест часа тази вечер.

Прислужничката отстъпи встрани.

— Влезте, моля.

Лангтън ѝ подаде палтото, шапката и ръкавиците си и момичето го остави сам в голяма гостна, давайки му достатъчно време да огледа добре разкривените мебели от сандалово и тиково дърво, гоблените и пискюлите, пъстрите, нахвърляни едно връз друго килимчета. Африкански племенни маски му се хилеха от стените. Силен аромат давеше гърлото: жасмин, лилии, орхидеи.

Лангтън разбра, че е направил грешка. Прислужничката чуждоземна, подобната на кичозен сценичен декор гостна, задушавашите парфюми — всичко намекваше за шарлатанство, ако не и за откровена измама. Той отвори вратата към антрето с намерението

направо да си тръгне, но на прага се сблъска очи в очи с прислужничката, която тъкмо се канеше да влезе при него. Тя му препречи пътя.

— Моля, сър. Оттук.

Лангтън последва момичето по къс коридор. Просто щеше да се извини на спиритистката, задето ѝ е изгубил времето, може би дори щеше да ѝ даде някой и друг шилинг за труда, а после щеше да си тръгне. Очевидно мястото му не беше тук. Сърцето му се сви от жал за гробищния пазач Хауърд, който явно беше намерил утеха в цялата тази позъорщина.

Прислужничката почука на една врата и въведе Лангтън. Зад вратата инспекторът очакваше да види още пищна и благоуханна мебелировка. Вместо това се озова в гола стая, подобна едва ли не на монашеска килия: проста маса за карти с два твърди стола, единият свободен, другият — зает; самотна електрическа настолна лампа; голи дъски по пода, чийто лак отразяваше светлината на огъня в камината.

Жената до масата пое протегнатата му ръка.

— Инспектор Лангтън? Аз съм Жени Гриздейл.

— Мисис Гриздейл — Лангтън стисна ръката ѝ, но не седна на стола. — Боя се, че съм направил грешка.

Жената се усмихна.

— Съжалявам, че Мийра ви е въвела отначало в гостната. Сигурна съм, че сте си създали погрешно впечатление. Разбирате ли, повечето от моите посетители очакват да попаднат в определена... атмосфера. Очакват някакъв спектакъл. Биха се разочаровали, ако още отначало видят тази стая, където аз всъщност работя. Седнете, моля. Поне за момент.

Лангтън се опита да определи на колко години е жената пред него. Пълното ѝ тяло и плътните черни дрехи и боне, така подобни на вечния траур на самата кралица Виктория, подсказваха края на средната възраст, но никакви уморени бръчки не личаха по младото ѝ лице.

Спиритистката се усмихна:

— Скептичен сте към занаятието ми.

— Как познахте?

— Издават ви изразът на лицето и жестовете ви, не само думите.

— Не съм убеден, че можете да ми помогнете.

— Може и да сте прав — отвърна мисис Гриздейл. — Дали да не проверим?

Втора врата се отвори и влезе прислужничката с поднос, който крепеше с две ръце. Зад гърба ѝ Лангтън мерна модерна, блестящо чиста, обляна в електрическа светлина кухня.

— Благодаря ти, Мийра — мисис Гриздейл се зае да сервира: всички съдове за чая — чашките, чинийките, купичките, чайничето и подложката му, бяха украсени със сини върби в китайски стил.

Лангтън се прокашля и попита:

— Отдавна ли практикувате... спиритизъм?

Жената наклони глава на една страна.

— Може да се каже. Още като дете виждах неща, които убягваха на всички останали, правех връзки, които околните трудно прозираха.

— Моля да ме извините за забележката, но ми се струва, че сте си избрали доста странно занимание.

Усмивката на жената помръкна.

— То никога не е било въпрос на избор, инспекторе. Колкото до странностите, тях ги има в живота на всички ни. По телефона споменахте мистър Хауърд. Добри познати ли сте с него?

— Не, познавам го само от няколко месеца.

Мисис Гриздейл наклони чайничето, за да налее.

— Но имате нещо общо — и двамата сте изгубили някого.

Сякаш някой заби нож в стомаха на Лангтън.

— Преди три месеца. Съпругата ми. Сара.

Мисис Гриздейл кимна и сплете ръце в скута си. Зачака.

В топлата тиха стая цареше атмосфера на спокойствие и пълно откъсване от ежедневието, сякаш външният свят съществуваше някъде далеч навън. Лангтън установи, че разказва обстоятелствено за изтощителното боледуване на Сара, за Лечебницата, за това как беше пристигнал твърде късно, за да се сбoguва със съпругата си. Призна, че не намира покой, призна за кошмарите, които го нападаха всеки път, когато затвореше очи за сън. Дали спиритистката някак му влияеше или просто изминалите месеци след смъртта на Сара си казваха думата, но инспекторът с изненада усети, че остава напълно спокоен, гласът му дори не трепваше.

Мисис Гриздейл го слушаше, доливаше чай в чашите и го чакаше да завърши. После каза:

— Съжалявам за загубата ви.

И когато чу от жената тези думи, Лангтън искрено ѝ повярва. Това не беше заучена баналност.

— Казвате, че не можете да спите.

— Така е — отвърна инспекторът. — Всъщност, почти се боя от съня.

— А кошмарите? Разкажете ми за тях.

Лангтън се загледа в огъня.

— Не мога да дишам. Сякаш цялата тежест на света притиска гърдите и гърлото ми, а устата ми се изпълва с нещо меко и лепкаво. Когато успея да издам някакъв звук — съвсем тих, само скимтене — чувствам, че атмосферата край мен — не въздухът, а нещо друго, по-гъсто и смазващо — поглъща вика ми.

При спомена за сънищата ефектът им постепенно отново започна да се проявява. Инспекторът затвори очи за момент, пое дълбоко въздух и продължи:

— Това не е най-лошото. Обхваща ме и чувство на тотално отчаяние. Чувствам се напълно съкрушен, така самотен и безпомощен.

Лангтън усети надежда, че сега, след като ги беше признал на глас, страховете му ще отслабнат. За миг се замисли защо му беше толкова лесно да разговаря с мисис Гриздейл за тези неща, при положение че не беше в състояние да ги сподели нито с родителите на Сара, нито със собствения си лекар. Може би помагаше фактът, че спиритистката беше напълно непознат човек. Но това едва ли това беше единствената причина.

Изневиделица мисис Гриздейл отбеляза:

— Ходите на гробището всяка сутрин.

Кой ли ѝ беше казал? Мистър Хауърд?

— Така е.

— Това помага ли ви да се чувствате по-добре?

— Не е въпрос дали ми помага — отвърна Лангтън. — Нямам избор. Чувствам се привлечен... Привлечен към гроба ѝ.

Мисис Гриздейл кимна.

— Не можете да оставите съпругата си да си отиде, нито пък тя може да остави вас.

Лангтън погледна право в спокойните очи на спиритистката.

— А трябва ли да я оставям да си отиде?

— Ако искате да продължите напред със собствения си живот, тогава да, боя се, че трябва да я оставите.

Инспекторът понечи да отговори, но преглътна думите си.

Мисис Грийздейл продължи:

— Живеем така близо до смъртта, инспекторе. Така крехки сме и едновременно с това такива оптимисти. Носим се напред през вълните на живота всеки ден, без да мислим за скритите опасности, за подводните скали и плитчините, за приливите и бурите. Ако мислехме за тях твърде често, никога нямаше да постигнем каквото и да е. Може би дори нямаше да напускаме домовете си.

Лангтън сведе очи.

— А може би пък така би било по-добре за нас.

Мисис Грийздейл улови ръката му.

— Не, инспекторе. Това не би било живот, а само бледа имитация на живота. Не може да се крием. Но това сега са просто думи, а думите не могат да облекчат мъката ви. Така че...

Спиритистката улови и другата ръка на Лангтън и я притекли върху масата сред съдовете за чай. Сега ръцете му лежаха една до друга с дланите нагоре, ръцете на мисис Грийздейл почиваха отгоре им с дланите надолу, кожата ѝ беше мека, но студена.

— Дишайте спокойно, инспекторе. Затворете очи и забравете за света извън тази стая. Отпуснете се.

Лангтън се заслуша в припукването на въглените в камината. Край него се носеха аромати: чай, изгорели въглища и някакъв лек парфюм с уханье на бели цветя.

— А сега, инспекторе, мислете за съпругата си. Представете си я, макар че, знам, това ще ви причини болка. Съсредоточете се върху представата.

Образът на Сара се възправи в съзнанието на Лангтън и от това сърцето му заби силно, а гърлото му се сви. Сара. Летен ден сред множеството по улиците на Ню Брайтън, топлият бриз подухва в полите на светлата ѝ памучна рокля. Блясъкът на нейните сини, толкова сини очи. Луничките по кожата ѝ. Смехът. Сара.

— Виждам... — прошепна мисис Грийздейл и стисна ръцете на Лангтън малко по-силно. — Сара. Сара. В безопасност си. Ела при мен. Ела при мен...

Лангтън отвори очи. Спиритистката леко се поклащаше на стола, очите ѝ бяха плътно затворени, по кожата ѝ пълзеше руменина. Тя стисна ръцете му още по-здраво.

— Мрак. Леден мрак. И натиск, нещо притиска от всички страни. И страх. Страхът. Говори, Сара. В безопасност си. Говори чрез...

Лангтън трепна, когато ноктите на мисис Гриздейл внезапно се забиха дълбоко в дланите му и от раните потече кръв. Тялото ѝ рязко се скова, сякаш всичките ѝ мускули се стегнаха едновременно. Чашки и чинийки полетяха към пода.

Инспекторът се опита да издърпа ръцете си, но хватката на мисис Гриздейл не желаше или не беше в състояние да го освободи. Лангтън извика:

— Мийра, бързо!

Прислужницата се втурна в стаята, тялото на мисис Гриздейл започна да се тресе, петите ѝ затропаха по голия дъсчен под, от устата ѝ бликна кръв.

— Подхвани я — каза Лангтън на момичето — преди да е паднала.

Мийра подхвана раменете на жената, а Лангтън изтегли окървавените си длани изпод впитите ѝ ръце. После сам пое тялото на спиритистката, положи я полека на пода и се опита да пхне лъжичка между зъбите ѝ. Не успя — челюстта на жената остана здраво склучена, сякаш прикована със стоманена скоба.

— Господарке, о, господарке — сълзите се търкаляха по бузите на Мийра, докато придържаше главата на мисис Гриздейл.

— Това случвало ли се е преди?

— Да, сър, но много отдавна. И никога не е било толкова страшно — Мийра се втренчи в Лангтън. — Какво ѝ сторихте?

Преди инспекторът да успее да отговори, от гърдите на мисис Гриздейл се откърти ужасяващ гърлен звук. Очите ѝ се отвориха и разкриха разширените ѝ зеници и израза на безизходен страх. После, пак така рязко, както бяха започнали, гърчовете, разтърсващи тялото ѝ, спряха. Лангтън усети как жената цяла се отпусна, главата ѝ се люшна на една страна.

Уплашен дали изобщо ще долови пулс, инспекторът притисна пръсти отстрани на шията ѝ. Сърцето ѝ все още биеше, макар и неравномерно. Още докато отброяваше ударите, Лангтън почувства

как ритъмът се нормализира и постепенно се успокоява почти напълно. После очите на спиритистката полека се фокусираха върху Мийра и устните ѝ прошепнаха:

— Бренди.

Момичето изтича в кухнята, а Лангтън помогна на мисис Гриздейл да седне на пода. Сложи я да се подпре на коляното му и изтри устните ѝ с кърпичката си. С усилие сдържа въпросите, които напиреха на езика му, и зачака жената да се съвземе.

Спиритистката сръбна глътка бренди и погледна инспектора.

— Никога повече... Надявах се никога повече да не...

— Не говорете — отвърна Лангтън, макар че изгаряше от желание да узнае какво беше причинило пристъпа и какво беше узнала мисис Гриздейл за Сара. — Починете си.

Жената поклати глава.

— Съжалявам. Толкова съжалявам.

— За какво?

— Съпругата ви е изгубена — мисис Гриздейл обърна към инспектора окървавеното си уплашено лице. — Тя е в ръцете на дèлваджиите.

ТРИ

Докато крачеше към дома си през сенки и мъгла, Лангтън прехвърляше през ума си всичко, което знаеше за така наречените дёлваджиини. От студения въздух лицето му беше станало безчувствено. Лъчи светлина, газова и електрическа, пронизваха сумрака, но Лангтън гледаше право напред и си припомняше истории, разказвани посред нощ край догарящите камини. Защото дёлваджиите обитаваха онази смътна територия между истината и измислицата, между надеждата и страха.

Бедняците вярваха в съществуването им, но Лангтън беше слушал за тях и от стари полицаи и опитни сержанти, от улегнали ветерани с несъмнен здрав разум. Лекарите ги отричаха, точно както отричаха и възкресителите^[1], но вестниците тръбяха за банди от дёлваджиини в Ливърпул, Лондон, Единбург и Нюкасъл, в Париж и във Франкфурт, в Америка дори. Доколкото беше известно на Лангтън, тия банди бяха и си оставаха просто едни сензационни истории.

Всички истории привеждаха едни и същи основни „факти“: дёлваджиите крадели душите на умиращите. Със своите чудновати апарати те чакали край смъртния одър, улавяли душата в момента, в който напускала тялото, и я затваряли в специален съд от стъкло или глина. Бедните семейства, излъгани или подкупени с гвинея-две, пускали дёлваджиите при умиращия си родственик.

Всичко това беше лудост. Трябва да беше лудост.

Ами ако беше вярно?

На кръстовището на Брайър Стрийт и Излингтън, Лангтън залитна. Вкопчи се в стълба на съскащия газов уличен фенер и притисна лице до лепкавата грапава стомана. Ами ако душата на Сара беше уловена? Пленена и сам-сама, тя можеше да е навсякъде, без Лангтън изобщо да е в състояние да ѝ помогне. А той се беше клел да я закриля, да я пази. Винаги.

Не, това не можеше да е истина. Мисис Гриздейл сигурно грешеше. Припадъкът обаче не беше престорен, кръвта ѝ все още беше

по дрехите на Лангтън. А и пред очите му жената беше изплюла парче от счупен зъб. Гърчовете на спиритистката бяха истински, в това инспекторът беше напълно сигурен.

В мъглата се дочуха тежки стъпки, а после пред Лангтън изникна полицай с лъскава черна фуражка. Полицаят спря, залюля се на пети и пръсти и загледа инспектора.

Лангтън изопна рамене, кимна за поздрав и продължи пътя си. Тъй като не залиташе и не изглеждаше пиян, полицаят не го спря. Тази мисъл припомни на инспектора бутилките, наредени в барчето му у дома. Уиски и порто. Вино, бренди, коняк. Всичките стояха непипнати, събираха прах вече много дни. Зяносани. Лангтън ускори крачка.

Един въпрос не му излизаше от главата. Връщаше се пак и пак, подобно на молец, блъскащ се в електрическа крушка: защо изобщо някой би искал да плени нечия чужда душа?

А този въпрос водеше до втори: след като я плени, какво би правил с нея?

Младата прислужничка Елси отвори на Лангтън входната врата на дома му. Под газовата лампа в антрето високо на скулите ѝ горяха две алени петна.

— Добър вечер, сър. Имате посетител.

Лангтън свали палтото си и попита:

— По това време на нощта? Кой е?

Елси пое палтото и отвърна поглед:

— Сержант Макбрайд, сър. Каза, че е спешно, затова си позволих да го поканя да ви почака в предната гостна, сър. Дано съм постъпила правилно.

Лангтън не успя да сдържи леката си усмивка.

— Всичко е наред, Елси.

— Да ви поднеса ли нещо за вечеря, сър? Готвачката приготви хубав пай, стек и бърбечета. В килера са.

Лангтън се замисли защо ли все още държи готвачката на работа, при положение че беше престанал напълно да се храни. Може би защото някога Сара я беше наела. А може би, защото чувстваше, че да освободи готвачката, щеше да означава да приеме, че в живота му наистина е настъпила безвъзвратна промяна.

— Благодаря ти, Елси. Не съм гладен. Това е всичко за тази вечер.

Момичето смутено отвърна поглед и се изчерви.

— О, сър, ще остана още малко, в случай че вие или сержантът имате нужда от нещо.

Лангтън завари Макбрайд пред камината в предната гостна.

— Аз помолих да ви почакам, сър. Идеята не беше на Елси.

Лангтън хвърли поглед към вратичката на барчето в ъгъла, припомняйки си строените в него бутилки, но после махна на Макбрайд да седне.

— Новини ли носите?

— Няколко, сър. Помните ли Олсен, огняря от Асенсион, онзи, дето видял малка лодка край дока тази сутрин, точно преди обезобразеното тяло да изплува от реката?

— Какво още каза той?

— Нищо, право да ви кажа, сър. Мъртъв е.

— Алкохолът?

Макбрайд поклати глава.

— Докато е спял, някой го е намушкал с нож в гърба, сър.

Лангтън се загледа в пламъците в камината. Съвпаденията никак не му допадаха. Просто не вярваше в тях.

— Имал ли е врагове? Някой от другите моряци?

— И така да е било, сър, всички си мълчат. Обаче убийството е изпипана работа: една-единствена рана през ребрата откъм гърба, право в сърцето.

— Оръжието?

— Занесох го в управлението, сър. Парче шевилдска стомана, тясно острие, дълго до лакътя ми.

Лангтън се опита да си припомни какво точно беше казал огнярят на Макбрайд. Ако безликият труп е бил изхвърлен до дока от малка лодка, тази лодка можеше да е доплавала от хиляди различни места нагоре и надолу по реката, ако приемем, че не е дошла от някой от стотиците закотвени наоколо кораби. Дори и Олсен да беше дал точно описание, търсенето пак щеше да отнеме седмици. Сега обаче тази част от случая тънеше в пълна мъгла.

— Непознати да са се качвали на борда на Асенсион?

Макбрайд се почеса по брадата.

— Странно, че го споменавате, сър. Както във всяко пристанище, капитанът сложил вахта на подвижния мост към кея — на пост бил

третият помощник, трезвен и доверен човек. Изглежда по някое време днес той дочул викове за помощ, пляскане във водата и помислил, че нещо се е случило с някой пиян моряк. Затова се втурнал към десния борд със спасителен пояс в ръка.

— Но не видял никого във водата.

— Точно така, сър.

Отвлечането на вниманието на вахтения е дало достатъчно време на някого да се качи на борда и да намери Олсен, който навярно, както огнярите на повечето кораби, спял близо до котлите и складовете за въглища. Или пък въображението играеше номера на Лангтън. Възможно ли беше между безликия труп и смъртта на огняря да има връзка? Ако такава връзка съществуваше, то убиецът на Олсен буквално часове след откриването на трупа на доковете трябва да е узнал самоличността на огняря и факта, че той е свидетел на престъплението. А след това да е взел мерки.

— Има и още нещо, сър — продължи Макбрайд, бръкна в джоба на куртката си и измъкна изпомачкан пощенски плик. — Това ви чакаше в управлението, та ви го донесох.

Калиграфски почерк, синьо мастило върху кремава хартия. В горния десен ъгъл на листа надпис, отпечатан релефно със златни букви: *Професор Колдуел Чивърс.*

— Викат ни, сержант.

— Сър?

Лангтън сгъна бележката и я прибра в собствения си джоб.

— Изглежда, че професорът държи да ни види още тази вечер.

Седнал до Макбрайд в раздрънкания закрит кабриолет, Лангтън мислеше точно колко човека знаеха, че огнярят Олсен е разполагал с информация по убийството на бура. Припомни си ясно групичката, наобиколила безликото тяло на Албърт Док, представи си лицата на всички: докерът Конъли, Пъркинс, помощник-ръководител на дока, Олсен, стиснал стълба на уличния фенер, за да се задържи на крака. И Макбрайд, разбира се.

С лакътя си Лангтън изтри едно местенце на запотеното стъкло на кабриолета. Фенерите светеха като подуте очи в мрака, вече сгъстил се и задръстил всяка улица, притиснал града подобно на парцал с

хлороформ, долепен до устата на пациента. Лангтън завиждаше на спящите по домовете си. Завиждаше на безгрижното невежество на дрямката им.

Кочияшът спря кабриолета на ъгъла на Хоуп Стрийт и Хоуп Плейс, Лангтън му плати, изправи се на покрития с хрущяща корица сняг тротоар и вдигна очи към Лечебницата. Висока и широка сграда от червени тухли и пясъчник от местните кариери, един-единствен електрически глобус, който светеше над страничния вход. Мътна жълта светлина се процеждаше през съседния прозорец, без съмнение от стаичката на портиера.

С нежелание Лангтън си припомни последното си идване тук. Как тичаше през горещината на душните улици, как не можеше да намери кабриолет, как се препъваше нагоре по стълбите към спешното отделение. Всичко напразно.

— Сър? Добре ли сте?

Лангтън отпусна стиснатите в джобовете на куртката си юмруци и пое към предните стълби.

— Хайде, сержант.

В кънтящото мраморно фоайе възрастният портиер се прозя и плъзна настрани стъкления панел на прозорчето си.

— Спешен случай?

— Не, тук сме да...

— След десет часа вечер приемаме само спешни случаи, господа. Работното време е от седем сутринта до десет вечерта.

Лангтън извади служебната си карта и каза:

— Професор Колдуел Чивърс ни уведоми, че ще ни чака тази вечер.

— О! Ясно, сър — портиерът бутна на носа си очилата с полукръгли стъкълца и погледна в графика. — Господин професорът още не си е тръгнал. Ще го намерите в хирургията, сър. По тези стълби вляво, на третия етаж. А може и да е в манипулационната.

Лангтън и Макбрайд последваха указанията на портиера. Стъпките на ботушите им отекваха от облицованите с бели плочки стени. По дългите студени коридори на отделенията подминаваха отворени врати на болнични стаи, в които пациентите бяха само неясни фигури под сивите си одеяла. Млади сестри в бели униформи вдигаха очи от бюрата си, сякаш да смъмрят полицаите, че тревожат

болните с шума от стъпките си. Смрад на дезинфектант пълнеше всяко кътче на сградата.

На третия етаж двукрила дървена врата с прозорчета от матово стъкло се отвори, за да ги пропусне в хирургичното отделение с редици операционни зали. Вътре Лангтън видя къс коридор, който водеше до помещение с няколко легла, всяко скрито зад бял параван със седнала до него дежурна сестра. Вляво — кабинет с картотеки от тъмно дърво, бюра, шишета в заключени стъклени шкафове. В ъгъла висеше празен кафез за птички.

Под ярка лампа от зелено стъкло Лангтън видя най-напред ръцете на жената: малки и деликатни, те се движеха в осветения ромб върху бюрото, прелистваха страниците на масивна материална книга и нанасяха бележки в отделните графи. После инспекторът видя тъмносинята рокля, бялата престилка и колосаната касинка. А когато жената, наполовина скрита в мрака на стаята, вдигна поглед от мястото си, очите ѝ блеснаха като звезди.

— Мога ли да ви помогна?

Лангтън пристъпи в кабинета и представи себе си и Макбрайд.

— Професор Колдуел Чивърс желае да ни види.

— Нима? — жената остави писалката, стана от стола си и прибра кичурче непокорна тъмна коса зад ухото си. — Той тъкмо приключи с една операция и ми е крайно неприятно да го безпокоя. През последното денонощие едва ли е почивал повече от четири-пет часа.

Лангтън се зачуди дали сестрата е спала повече, умората очевидно надделяваше над силите ѝ.

— Мисля, че работата ни с професора е важна. Госпожице...

— Райт. Сестра Райт — тя стисна ръката на Лангтън и кимна на Макбрайд. — Доколкото разбирам, става дума за нещо действително важно?

— Помощ при разследване на убийство.

— А, мъжът без лице, когото донесоха днес...

— Точно така.

— Моля, последвайте ме, господа.

Сестрата ги поведе по пустите коридори, по които бяха дошли, отвори една врата без никаква табела на нея и ги покани. Стаята зад вратата сякаш беше извадена от някой елитен мъжки клуб: кожени

кресла, дървена ламперия, вестници и списания, пръснати по ниски масички. Уханен дим от пури.

Възрастен мъж лежеше, отпуснат на едно от широките кресла, протегнал дългите си нозе към запалената камина. Позата му, измачканата бяла риза и разкопчаната жилетка — всичко говореше, ако не за дълбок сън, то за дрямка, но когато сестра Райт го доближи, мъжът отвори очи.

— Професоре, инспектор Лангтън ви търси, твърди, че сте пожелали да го видите.

— Разбира се, мила моя. Благодаря ти — професор Колдуел Чивърс се изправи, поприглади изпомачканите си дрехи и прокара длан през рядката си бяла коса. — Простете вида ми, инспекторе. Тежък ден имахме днес, нали, сестра?

Сестра Райт се усмихна, но не отвърна нищо.

— Благодаря ви, че ни приехте — отговори Лангтън. — Доколкото разбирам, сте открили нещо по нашия въпрос?

Колдуел Чивърс закопча жилетката си и посегна към сакото.

— Може би е най-добре да отидем заедно да хвърлим един поглед на нашия общ познат.

Сестра Райт изтупа раменете на професора и последва тримата мъже:

— Нали помните, че трябва да почивате, професоре.

— Ще имам достатъчно време за почивка, когато се пенсионирам — отвърна с усмивка Колдуел Чивърс.

— Позволете поне да ви поръчам нещо от кухнята.

— Мила, обещавам, че ще си тръгна за къщи в момента, в който приключи работата си с добрия инспектор.

Лангтън погледна сестрата и видя как тя вдигна очи към тавана и поклати глава. Явно двамата с професора работеха заедно отдавна — връзката помежду им беше несъмнена, приличаха на малко раздражителна, но любяща женена двойка. Съжаление, граничецо с ревност, жилна инспектора.

Няколко крачки ги отведоха в студена стая, точно до операционните. Професорът включи електрическите крушки, светлината обля помещението. Мъжът без лице лежеше на дълга поцинкована маса с подвити нагоре високи ръбове и прикрепени отдолу тръби, водещи до канал на пода.

От инструментите, подредени в шкафове край стените, професорът взе тънък скалпел от хирургическа стомана и пристъпи към тялото:

— Вашият доктор Фрай е бил изключително точен в диагнозата си: имаме мъж на средна възраст с увреден черен дроб, на крачка от смъртоносния стадий на цирозата. Бял, но очевидно прекарал голяма част от живота си на открито, под слънчеви лъчи. Бур, съдим по татуировките.

— Наемниците от Оранжевата свободна държава — вметна сестра Райт.

Лангтън я зяпна. Без дори да мигне, тя го загледа в отговор, но не обясни откъде е така информирана.

Професорът продължи:

— Причина за смъртта е отравяне, отровата представлява смес от хиосцин и някакъв опиат. Бавнодействаща. Отначало е настъпила парализа, последвана от постепенна загуба на съзнание, а след това — задушаване.

— Значи човекът е бил в съзнание, но не е можел да помръдне? — поясни Лангтън.

— По мое мнение, да. За кратко.

Ужасна картина се мерна в съзнанието на инспектора.

— Смятате ли... Дали е бил в съзнание, когато са му причинили това?

Професорът сведе поглед към одраното лице.

— Възможно е. Освен лудост, не виждам друг мотив за подобно дело, но то е напълно възможно.

Лангтън поклати глава. С що за хора си имаха работа?

— Това е най-интригуващата част от случая — с острието на дългия скалпел професорът посочи тъмните квадратни белези на тила на мъртвеца. — Явно изгаряния. Нисковолтови електрически изгаряния, ако не греша.

— Защо им е притрябвало да го изтезават още?

Професорът се поколеба, после отвърна:

— Не мисля, че това са белези от мъчения. Не мога да съм сигурен, но... Инспекторе, някога чували ли сте за дѐлваджиите?

* * *

Лангтън все още не можеше да повярва на думите на професора. Дори сега, седнал в трапезарията на разкошната къща на Чивърс на Ъпър Парламънт Стрийт, той отказваше да приеме съвпадението. Защото това беше единственото обяснение на факта, че за един ден беше чул два пъти за апокрифните крадци на души — странно съвпадение и нищо повече. Невъзможно беше да съществува връзка между Сара и убийството.

Инспекторът хвърли поглед към богато украсения часовник на полицата над камината: три без десет през нощта. Беше пуснал Макбрайд да се прибира, сестра Райт беше останала в Лечебницата. В момента за Лангтън светът се беше свил до луксозната, издържана в еkleктичен стил трапезария на професора. Египетски фрески надничаха от сенките, позлатени орнаменти отразяваха светлината на огъня.

Въпреки че тръпнеше от нетърпение да задава въпроси, Лангтън изчака първо професорът да довърши сандвича си и да налее по чаша кларет и на двама им. Най-сетне Чивърс се облегна назад и отмести чинията.

— Отлично говеждо. Бил съм по-гладен, отколкото си мислех. Работата по случаите днес така ме увлече, че съм забравил всичко друго. Без съмнение при вашата професия често се случва същото.

— Така е — отвърна Лангтън, едва потискайки нетърпението си.

— Суеверен ли сте, инспекторе?

Прогонвайки спомена за мисис Гриздейл, Лангтън каза:

— По принцип не.

— Нито пък аз — професорът сръбна от кларета и отпусна глава на облегалката на стола. — Живял съм дълго и навярно в момента съзнанието ми е открито за повече неща, отколкото беше в младите ми години. С времето изгубих голяма част от вродения си цинизъм.

Лангтън чакаше. Часовникът тиктакаше.

Професорът продължи:

— За пръв път чух за дѐлваджиите преди около тридесет години. Спомняте ли си работата на Тѐсла, Маркони и Херц в полето на радиокомуникациите?

— Днес корабите, с които пътуваме, използват откритията им.

— Именно. По онова време малко се знаеше за електромагнитните полета. Едисън, американецът, поддържаше своите дръзки твърдения, Фарадей демонстрира някои обещаващи експерименти, но много хора тогава погрешно приеха научните им постижения за магия или фокуси. Някои все още мислят така.

Лангтън си спомни посещението в Кристъл Палас, когато двамата със Сара се дивиха на най-новите изобретения и чудеса на инженерната мисъл, едно, от които беше и самата палата, в която всички те бяха изложени. Някои от посетителите се бяха подигравали открито на демонстрациите, провеждани от служителите на компанията на Маркони, бяха ги наричали „улични фокусници“, че и с други, по-лоши имена.

— Наясно ли сте как работи изобретението на Маркони? — попита професорът.

— В известна степен. Една част от апарата излъчва някакъв тип съобщение, а друга част го приема.

Професорът кимна.

— Да, с две думи. Речта или телеграфската информация биват редуцирани до електрически импулси и след това излъчени от трансмитер. Приемащата станция използва така наречената антена, за да улови излъчените вълни, които след това отново превръща в телеграфично съобщение или реч. Това е, в общи линии, принципът на работа на радиоапарата.

Лангтън се зачуди откъде ли професорът е така добре осведомен по въпроса. Но професорът едва започваше. Нищо в поведението му не подсказваше умора. Всъщност, в очите му гореше напрегнат интерес.

— Бих могъл да навляза и в детайли — каза той — и да ви разкажа за формите на вълните, за честотите, за амплитудите и прочие, но това не е необходимо. Единственото, което към момента ви трябва да знаете, е, че определени хора са убедени, че тази технология може да бъде съотнесена към така наречения анимус, към най-съкровената същност на човешкото. Към самата душа.

Лангтън се приведе напред.

— Как? Как го правят?

— Вземат съд от стъкло или глина, какъвто и да е материал, който не провежда електричество, и го поставят близо до субекта.

После през капака на съда се прокарва антена, която да провежда отрицателен електрически заряд. Субектът се свързва към източник на положителен заряд.

Лангтън си спомни човека без лице.

— И той оставя изгорените следи на тила на жертвата.

— Точно така.

— Не разбирам...

— Гледайте — професорът се пресегна през масата и придърпа електрическата лампа към себе си. Изключи я, така че сега единствено огънят в камината осветяваше стаята и багреше дясната страна на лицето на лекаря в алено. — Представете си, че тази лампа е умиращият субект. Краят му приближава. Душата е светлината, затворена в него, задържана вътре само от гаснещата външна черупка, която скоро ще се пропука окончателно.

Лангтън гледаше, хипнотизиран от думите, а някъде дълбоко в него се надигна писък. Сара беше преминала през това. Сара беше угаснала, а той беше стоял отстрани и беше гледал, както гледаше сега.

— Краят настъпва — каза професорът. — Душата се освобождава.

Електрическата светлина заслепи Лангтън и обля стаята.

— Виждате ли как светлината се озовава едновременно във всеки ъгъл, как пътува във всички посоки. Експериментаторите трябва да я насочат към определена точка — професорът премести абажура така, че от светлината на лампата остана да се вижда само един тесен лъч. Лъчът докосна гарафата с виното и накара кларета да засвети в плътно червено.

— Вълната, която душата на субекта представлява, е заредена положително и гравитира към отрицателно заредената антена в предварително подготвения съд. Така, твърдят експериментаторите, те са открили начин, по който да уловят самата същност на умиращия субект. Да я уловят и да я задържат жива.

Лангтън се преви одве, борейки се да си поеме въздух. Професорът на секундата включи лампата и коленичи до него.

— Какво ви стана, човече?

— Жена ми... Сара... — промълви Лангтън с треперещ глас.

— Господи, простете ми — професорът сведе глава. — Простете ми това евтино представление. Нямах представа.

Лангтън сграбчи чашата с кларета и я изпи на един дъх. Виното парна гърлото му и му помогна да задиша по-спокойно.

— Нямахте как да знаете, професоре.

— И въпреки това — професорът се надигна и залитна леко. — Може би сестрата е права: имам нужда от сън.

— Преди да ме оставите, моля ви, кажете ми още нещо.

— Разбира се.

— Те съществуват ли? Делваджиите. Или са само измислица?

Професорът седна на мястото си и си наля още вино.

— Като хирург и учен би трябвало да ви кажа, че са измислица, при това лоша измислица. Но ако го сторя, ще ви излъжа. Виждам съм апарата, който ви описах, в действие. Преди много години за кратко асистирах на професор Клаустус във Франкфурт. В известен период от време той експериментираше с умиращи пациенти.

— И вие сте видели такъв апарат да работи?

— Видях *нещо* — отвърна професорът. — Поле с електрически заряд напусна тялото в момента на смъртта. Клаустус го улови в тежък съд, подобен на глинена делва. После по всичко изглеждаше, че в съда настъпи някакъв вид Брауново движение. Обаче всички такива съдове на Клаустус, заедно с цялата му лаборатория, бяха погълнати от големия пожар през зимата на осемдесет и втора година, макар че самият професор вероятно е оцелял.

— Но... делва?

Професорът сви рамене.

— Това не е новост, инспекторе. Спомнете си Свещения Граал, който най-вероятно не е бил нищо повече от глинен бокал. Или процеса на мумифициране при египтяните, по време на който органите на починалия са били поставяни в специални делвички с капаци. Други древни цивилизации също са използвали подобни съдове за сходни цели.

Историята звучеше на Лангтън като извадена от страниците на най-жълтите сред евтините вестници. Но когато му я разказваше световноизвестен професор...

— И вие действително вярвате във всичко това?

— Помислете в какви времена живеем, инспекторе. За петдесет години постигнахме повече, отколкото през последните пет или дори десет века. Стигнахме дотук след деня, в който Томас Уилис и

кръжецът на оксфордските реформатори обявиха човешкия мозък за извор както на здравия разум, така и на всяка страст и лудост. Разширихме границите във всяка област: наука, техника, медицина, производство, изкуство. Защо да не ги разширим и в областта, която ние с вас коментираме? А защо да съществуват граници изобщо? Ами ако всички дисциплини на човешкото познание са взаимно свързани? Тогава не би имало разлика между медицина и суеверие, между наука и религия.

Жарът в гласа на професора разтревожи Лангтън. Стори му се, че долавя в думите на лекаря намек за грях, за арогантна гордост.

— И каква е ползата от това да уловиш нечия душа?

— Освен факта, че доказваш изобщо нейното съществуване? Добър въпрос — професорът потъна в стола си и изведнъж придоби вид на уморен старец. — В експеримента си Клаустус откри един особен страничен ефект: гърлата на съдовете бяха запечатани с медна тел и восък и когато професорът докоснеше металната скоба на капака, за кратко виждаше в съзнанието си късче от живота на починалия. За няколко секунди преживяваше някои от спомените на клетия напуснал ни човек.

Лангтън нямаше желание да продължи тази мисъл, но професорът му помогна:

— Някои хора, инспекторе, обичат да преживяват отново и отново тези чужди пленени животи като свои. Наслаждават се на усещането да бъдат някой друг, да плякосат нечие чуждо съзнание. Някои считат това за изключително... изтънчен деликатес.

Лангтън огледа луксозната стая и втрепените в него египетски изображения. Сториха му се нереални, нереален му се стори и самият град, който със сигурност лежеше отвъд стените на трапезарията.

— И всичко това се случва тук? В Ливърпул?

Професор Колдуел Чивърс кимна.

— Случва се в цяла Англия, инспекторе. А когато Сводът бъде открит, без съмнение ще започне да се случва и в Америка.

Лангтън си спомни думите на мисис Гриздейл, нейната увереност, че Сара е пленена. Той несъзнателно стисна ръката на професора над лакътя.

— Кой? Кой се занимава с тези делви? Кой?

— Инспекторе, моля ви — професорът се дръпна. — Знам само слухове. Нямам доказателства...

— Кой?

Възрастният професор се поколеба.

— Знам за бандата на Спрингфийлд Боб, за бандата от Карибите, но знам и едно име, което мои пациенти и техните семейства в страх повтарят отново и отново, дори не име, а псевдоним, зад който стои Господ знае кой.

— Кое е това име, професоре? Моля ви.

Професорът погледна Лангтън в очите и каза:

— Доџтор Стъклен^[2].

---

[1] Възкресители (англ. resurrectionist), известни още като „крадци на тела“ — банди, упражняващи широко разпространена в Англия през XIX век практика: кражба на тела на наскоро погребани и продажбата им на лекари за анатомични и други медицински изследвания. — Б.пр. ↑

[2] В оригинала думата доктор е изписана съзнателно погрешно: doktor вместо doctor. За да запазим авторовата идея, ние обърнахме буквата к. — Artline Studios ↑

ЧЕТИРИ

Лангтън се събуди в собственото си легло и се наслади на миг абсолютна, вцепеняваща забрава. После, когато търсецата му ръка напипа в леглото до него само измачкани чаршафи, реалността се върна върху му заедно с целия си товар нови спомени. Инспекторът остана да лежи още секунда, взрян в мътната сива светлина, процеждаща се през дебелите завеси, после отхвърли усуканите завивки и облече халата си. Часовникът на нощното шкафче показваше седем сутринта.

След шока и вълненията от предния ден инспекторът си беше легнал, изпълнен със страх от предстоящия сън. Очакваше да го сполети все същият повтарящ се кошмар, само дето към него щеше да се е прибавил и ужасът на мисълта, че кошмарът може би е нещо повече от образи в съзнанието му. Изтощението обаче беше смълчало всички демони — тази сутрин инспекторът не си спомняше да е сънувал кошмари.

След разговора с професора беше взел решение: да намери начин да провери в подробности последните мигове от живота на Сара. Сам той беше пристигнал в Лечебницата твърде късно, но доктор Редфърс, техният семеен лекар, беше придружил Сара от дома им до спешното отделение. Елси се беше обадила на него за помощ, защото сложен случай беше задържал Лангтън в управлението.

В момента той дори не можеше да си спомни подробностите около този случай или пък просто не желаше да мисли за онази нощ.

Не желаше, но знаеше, че се налага. Пристъпи до бюрото си и драсна бележка до доктор Редфърс. Не молба, а уведомление: щеше да го посети тази вечер.

Долу Лангтън завари огъня стъкнат и масата — сервирана за закуска. Елси изтича да му поднесе кафето със свенлива усмивка.

— Добро утро, сър. Мъглата се е вдигнала. По-късно може дори да видим слънцето.

Все още сънен, Лангтън остави прислужничката да се суети около него като майка квачка. Едва след втората чаша силно кафе успя да продума:

— Елси, бих искал да те попитам нещо.

Момичето остави на масата чинията с препечени филийки и отпусна ръце отпред на престилката си.

— Сър?

— Някога чувала ли си за дèлваджиите?

Доброто настроение изчезна от лицето на прислужничката.

— Чувала съм, сър.

— Разкажи ми, моля те.

Ръцете на момичето се сковаха.

— Когато най-малкото детенце на леля ми си отиваше, сър, съвсем на края при леля дойде един мъж. Хубаво облечен, да, и говорът му един такъв, отдалече, ама леля го изгони и заплаши, че ще викне пастора и фантетата... Прощавайте, сър. На десет години бях тогава, сър, ама веднага разбрах, че на оня не му е чиста работата. Мислех, че е от възкресителите и иска да докопа тялото. След като мъжът си отиде, леля ми разправи за дèлваджиите, разправи ми как чакат като пиявици и отмъкват душата на човека. Чувала съм същото и от други места. Доколкото ми е по силите, сър, никога няма да позволя тия да ме доближат.

Лангтън сведе поглед към масата.

— Благодаря ти, че ми разправи всичко това, Елси.

Прислужничката понечи да каже още нещо, после просто направи реверанс и излезе от стаята.

Останал сам, инспекторът се зачуди какво ли беше очаквал да чуе от Елси. Може би отговор, продиктуван от практичния разум на едно здраво стъпило на земята момиче. Навярно му се беше искало тя да се засмее на въпроса му и да му каже, че дèлваджиите са само фантазмагория, с която плашат децата в креватчетата им. Но Елси беше потвърдила думите на мисис Гриздейл и професора.

Горе в стаята си Лангтън се изми и облече, но съзнанието му все така отказваше да приеме, че дèлваджиите наистина съществуват. Каза си, че му е необходима още информация. А и добре знаеше точно откъде да си я набави.

Тъкмо се дообличаше, когато на входната врата се звънна. Инспекторът се провикна към антрето:

— Макбрайд ли е?

— Да, сър — отвърна му Елси.

Когато Лангтън излезе в антрето, момичето и сержантът рязко се дръпнаха един от друг. Макбрайд, цял червен, каза, въртейки смутено бомбето си в ръце:

— Кабриолетът ни чака, сър.

Лангтън скри усмивката си, като се обърна да си вземе палтото от закачалката.

— Тази вечер ще се прибера много късно, Елси.

После, вече на прага, се обърна и подаде на момичето пощенски плик.

— Моля те, погрижи се това да стигне до доктор Редфърс.

— Още сега ще пратя някое момче да го занесе, сър.

Вън Лангтън плъзна поглед надолу по стръмната улица към ширналия се град, мерна сребърната лента на сивата река. Тук-там по покривите още имаше сняг, но мъглата наистина се беше вдигнала. Трансатлантическият свод се издигаше високо, колосален и смътно нереален, под него дори подредените край доковете стоманени корпуси на пътническите и товарните кораби изглеждаха като джуджета.

Полицаят кочияш на капрата докосна ръба на шапката си с бича.

— Към управлението ли, сър?

— Карай първо към Пиър Хед.

Докато се качваха в кабриолета, Лангтън попита сержанта:

— Форбс Патерсън върна ли се вече на служба?

— Вчера видях инспектор Патерсън в лавката, сър.

Форбс Патерсън беше началник на отдела за разследване на измами: финансови пирамиди, лъжливи адвокати, мамещи с вести за главозамайващи наследства, търговци, продаващи фалшиви или крадени произведения на изкуството — от последните се бяха навъдили безброй, особено с най-модерната мания по всичко египетско. В ресора на Патерсън влизаше и задълбочаващият се проблем с мнимите ясновидци, гадатели, врачки, гледачки на таро и медиуми. Ако имаше в управлението полицай, който да е наясно с делваджиите, то това беше Форбс Патерсън.

В този ред на мисли Лангтън си спомни за мисис Гриздейл.

— Полицай, малко отклонение. Закарай ни на Хамлет Стрийт в Евертън.

Домът на мисис Гриздейл изглеждаше потънал в сън. Завесите на повечето прозорци бяха спуснати, по снега в предния двор нямаше пресни стъпки, но коминът димеше. Лангтън се обърна на площадката пред входната врата и видя, че Макбрайд го наблюдава през прозорчето на кабриолета.

След второто позвъняване зад стъклото на вратата се мерна лице. Тя се откряна само толкова, колкото инспекторът да зърне гневната гримаса на Мийра.

— Господарката Гриздейл не приема.

— Как е тя?

— Почива си, сър.

Лангтън се поколеба.

— Наистина трябва да я видя, Мийра. Само за минутка.

Очите на момичето блеснаха.

— Наранихте я много лошо.

После, сякаш дочула някакъв звук от вътрешността на къщата, Мийра се обърна и се заслуша. После отговори нещо, което Лангтън не долови, след това се обърна към инспектора и отвори вратата по-широко с такова изражение на лицето, сякаш пускаше в къщата кално улично псе.

— Господарката ще ви приеме.

Лангтън последва момичето до горния етаж и завари мисис Гриздейл отпусната в червен шезлонг. Одеяло я покриваше до гърдите, на раменете ѝ беше наметнат шал. Изглеждаше бледа, само високо на скулите ѝ горяха две алени петна.

— Инспекторе.

— Съжалявам, че ви събудих.

— Не спях. Просто си почивам — мисис Гриздейл се усмихна на Мийра и добави: — Всичко е наред, мила. Добре съм.

Прислужничката измери още веднъж инспектора с поглед и излезе.

— Надявам се, че се възстановявате.

— Скоро. Не е за пръв път да... — тя се усмихна насила и направи жест към близкия стол. — Няма ли да седнете?

— Не, благодаря ви. Долу ме чака кабриолет. Просто исках да се уверя, че вече сте по-добре.

Мисис Гриздейл кимна:

— И?

— Моля?

— Колкото и да ценя загрижеността ви за мен, инспекторе, сигурна съм, че искате да ме попитате и още нещо.

Лангтън се поколеба и рече:

— Трудно ми е да повярвам в тези... тези дёлваджии.

— Те съществуват — отвърна спиритистката.

— Но...

Жената се приведе напред, шалът се свлече от раменете ѝ.

— Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но на съпругата ви вече не може да се помогне.

Лангтън закрочи напред-назад.

— Няма ли как да я намерим? Да я освободим?

— Тя е една от стотиците, ако не и хилядите пленени души, скрити от колекционерите на тайни места.

Инспекторът застина.

— Колекционери?

— Те сами се наричат така. Няма жив човек, на когото да е известно съдържанието на всички скрити делви, на всички тайни съдове.

— Ами доктор Стъклен?

Мисис Гриздейл се отпусна безсилно назад.

— Знаете за него?

— Знам само, че от него всички се боят.

— И с право — отвърна жената. — Стойте далеч от него. Дори другите колекционери не говорят за доктора.

— Защо? — Лангтън коленичи до нея. — Какво му е толкова особеното на този доктор Стъклен?

Вместо да отговори, мисис Гриздейл задиша тежко и накъсано. Не ѝ достигаше въздух. Мийра се втурна в стаята и изблъска Лангтън.

— Вървете си!

— Но...

Момичето отвори малко шишенце, поднесе го под носа на спиритистката и изплю през зъби:

— Вървете си, преди да сте я убили!

Лангтън изтича надолу по стълбите и затвори плътно входната врата зад гърба си. Качи се в кабриолета и се свлече на седалката до Макбрайд. Колата затрополи по Хамлет Стрийт, а сержантът попита:

— Това част от разследването ли е, сър?

Лангтън преглътна първия отговор, който му дойде на езика и каза:

— Може би.

В този момент осъзна колко прав е Макбрайд: възможната трагична съдба на Сара беше отвлякла вниманието му от убийството на бура и го беше накарала да пренебрегне дълга си. Но нима беше възможно за него да постъпи другояче? Тя му беше съпруга. Той трябваше да узнае истината.

А може би в края на краищата между двата случая имаше връзка: дèлваджиите. Лангтън беше длъжен да се увери в това.

Колкото повече приближаваха Пиър Хед, толкова по-натоварен ставаше трафикът и кочияшът трябваше да лавира ловко. Лангтън видя грамадни каруци и парни коли да превозват товари от и към доковете: дървен материал от двете Америки, мрамор от Италия и предназначени за колониите топове вълнен плат от манчестърските тъкачни фабрики.

Непрестанна глъчка изпълваше въздуха: дрънченето на железните оси на колелата по чакъла, ревят от двигателите, съссъкът на буталата, тласкащи вагонетките по намазаните с грес релси. И над всичко това се извисяваха виковете и псувните на шофьорите и кочияшите. Подобно на широк буен приток, движението течеше към река Мърси. На двата тротоара пешеходци чакаха да пресекат. Някои рискуваха и се гмурваха в блъсканицата от коли и каруци, за да се доберат до отсрещната страна. Други, най-често парцаливи улични деца, се стрелкаха край и под колелата и отмъкваха всякакви дреболии, падащи от тръскащите се товари.

Лангтън затаи дъх, когато видя как мръсно босоного дете на не повече от шест години се шмугна под корема на грамадна вагонетка. Свистене от изпусната пара, порой от псувни и детето изхвърча от другата страна, стиснало някакъв вързоп. Железните оси на колелата, по-високи от самия Лангтън, се разминаха на сантиметри с малкия скитник. От прозорчето на кабриолета инспекторът видя как детето

занесе вързопа на една клекнала встрани жена, която в отговор го перна зад ухото.

След малко кабриолетът изтрополи през огромните порти от пясъчник и ковано желязо, водещи към доковете.

— Изчакай ни тук — обърна се инспекторът към кочияша.

Застанал рамо до рамо с Макбрайд, Лангтън плъзна поглед по трескавото движение, което ги заобикаляше. Колосалната входна рампа на Свода отстоеше на седемстотин метра, заела мястото на някогашните Кънинг Грейвинг Докс — бившите сухи докове, отдавна усвоени от КТС. Рампата се издигаше нагоре от Пиър Хед в огромна дълга от желязо, стомана и бетон, елегантна арка, съединяваща сушата с първата кула на моста, стъпила във водите на Мърси.

Под рампата беше изникнал цял нов бедняшки квартал. Димът от комините му се процеждаше през фините носещи въжета на моста и полека отиваше към високата сграда от стъкло и ковано желязо, в която се помещаваше самата Компания на Трансатлантическия свод. Лангтън се зачуди дали на директорите на Компанията им се нрави бедните, жалващи се маси да са струпани непосредствено под новопостроеното чудо на инженерната мисъл.

Лангтън хвърли поглед към близкия шестостенен обелиск с циферблат на всяка стена. Десет без двадесет. Имаха още двадесет минути до насрочената за тази сутрин среща. Инспекторът попита един преминаващ бригадир за посоката и поведе Макбрайд по Албърт Док. Друг човек им посочи ниската тухлена къща на самия каменен ръб, надвиснал над реката — домът на ръководителя на дока. Къщата с малката си градинка, извадена сякаш от някое китно градче или селце, изглеждаше съвсем не на място сред работния кипез наоколо. Само на три метра от нея, подобно на покрити с ръжда скали, отвесно нагоре се извисяваха стоманените корпуси на закотвените кораби.

Лангтън се приведе към разделената на две входна врата и бутна навътре горната ѝ половина:

— Мистър Пъркинс, моля.

Чиновникът до вратата се вмъкна в един от кабинетите встрани. След миг от там излезе Пъркинс, обличайки в движение сакото си.

— Инспекторе? Заловихте ли обирджииите?

— Не точно, мистър Пъркинс. Бих искал да ви задам един въпрос.

Пъркинс отвори и долната половина на врата.

— Ще се радвам да помогна, инспекторе.

Лангтън пристъпи през прага.

— Вие бяхте сред хората край намереното тяло вчера. Можете ли да си спомните другите, които бяха там, освен вас?

— Чакайте сега. Значи, Конъли, досадникът с голямата уста; вие и вашият сержант, разбира се; хората с носилката.

— Друг?

— О, да, и онзи моряк, онзи, дето едва се крепеше на краката си.

— Помните ли името му?

— Олсен, струва ми се.

— А помните ли към кой кораб се числеше той?

— Не съм сигурен, че...

— Корабът, мистър Пъркинс.

Пъркинс отвърна поглед.

— Асенсион.

Инспекторът кимна.

— Може би сте чули, че на пристанището е станало още едно убийство? Намушкване с нож?

Пъркинс промърмори нещо неразбрано.

— Какво казвате, мистър Пъркинс?

— Да, чух нещо такова, инспекторе.

Лангтън се наведе малко по-близо до помощник-управителя.

— Защо разправихте на всички за видяното вчера сутринта, Пъркинс?

Пъркинс изсумтя и се приготви да спори, но после погледна Лангтън в очите и се примири:

— Не съм искал да стане нищо лошо, инспекторе. Кълна се, не съм искал. Само се поразприказвах в кръчмата... Там пийвам само по половинка бира, най-много две, или чашка ром, ако вълн е студено. Хората бяха чули, че сме извадили труп от реката и аз само така подхвърлих, че съм бил там и...

— Можете ли да си спомните кой ви е чул?

— Кръчмата беше пълна, инспекторе, не мога да кажа кой е бил там и кой не.

Лангтън си представи Пъркинс в кръчмата, с чаша в ръка, как разказва за намирането на безликото тяло на всеки, който има желание

да слуша. Горял е от нетърпение да впечатли другарите по чашка, да им покаже колко добре е осведомен.

— Нека да ви дам един съвет, мистър Пъркинс: дръжте си езика зад зъбите. Не споделяйте повече подробности с приятелите си в кръчмата или където и да било. Нямам желание да разследвам и *вашето* убийство.

След като загърбиха протестите и извиненията на Пъркинс, Лангтън и Макбрайд се отправиха към административната сграда на Компанията на Свода. Макбрайд попита:

— Откъде знаехте, че информацията е излязла от него, сър?

— Не знаех — отвърна Лангтън. — Най-малкото, изобщо не бях сигурен. Само двама души извън полицията заеха за Олсен: Конъли и Пъркинс. Само Пъркинс обаче знаеше на кой кораб плава огнярят. И аз се зачудих дали пък Пъркинс не е точно от онези хора, които жадуват за внимание.

Избягвайки ловко една люшнала се във въздуха мрежа с пълни със зърно чували, Макбрайд отбеляза:

— Значи, в онази кръчма или е имало някой, който е искал да накара Олсен да си мълчи, или пък такъв, който е донесъл информацията на трети човек, решен да не оставя след себе си свидетели.

— Точно така — Лангтън не продължи мисълта на сержанта: който и да е искал да затвори устата на Олсен — най-вероятно убиецът на бура — не е можел да знае, че Пъркинс ще отиде в една точно определена кръчма и ще издаде там важни сведения. Тоест или на убиеца страшно му е провървяло, или разполага с мрежа от информатори. Подобна мрежа говореше за организираност. Говореше за опасен професионализъм.

Лангтън и Макбрайд почакаха в мраморното фоайе на сградата на Компанията, докато рецепционистката ги пусна в позлатен лъскав асансьор. Униформеното пиколо в кабината знаеше кои са и ги качи до последния етаж, където мъж във фрак им се поклони и ги въведе в просторен кабинет.

— Лорд Салисбъри, сър? Инспектор Лангтън и неговият... ъм, помощник.

— Господа — мъжът зад грамадното бюро се изправи, но не протегна ръка за поздрав. Кимна към столовете за посетители и

добави: — Как бих могъл да ви помогна?

Още докато сядаше, Лангтън усети, че столовете са поставени малко по-ниско от нивото на бюрото, така че лорд Салисбъри имаше привилегията да гледа всички свои гости отвисоко.

— Сигурно е станала някаква грешка, милорд. Ние имаме среща с началника на „Личен състав“.

Салисбъри махна с ръка.

— Този трагичен инцидент засяга цялата Компания, инспекторе, както и множеството нейни акционери. Всичко, което може да подрони общественото доверие в нашето начинание, трябва да бъде елиминирано бързо и дискретно. Така и обясних на вашия началник тази сутрин. Надявам се личното ми участие да ускори процеса по разкриването на престъплението.

Чутото накара Лангтън да се замисли за много неща едновременно. Защо директорът на Компанията на Трансатлантическия свод иска да потули разследването? Не ще да е само заради акционерите.

— Простете ми, милорд, но в случая не става дума за обикновен инцидент. Това е убийство. Раните по тялото на жертвата го доказват.

Салисбъри сви вежди:

— Модерен пропелер би могъл да причини същите разкъсвания. С очите си съм виждал какви ужасни рани нанасят корабните перки.

Лангтън усети, че стъпва по много тънък лед.

— Сигурен съм, че сте прав, милорд, но в конкретния случай лицето на жертвата е било отстранено внимателно и прецизно. А някои други... улики сочат, че мъжът е умрял от насилствена и болезнена смърт.

Салисбъри се втренчи в инспектора.

— Противоречите ли ми, сър?

Лангтън отвърна със същия втренчен поглед.

— Боя се, че нямам друг избор.

Макбрайд рязко си пое дъх, но очите на Лангтън гледаха право в очите на лорд Салисбъри. Сякаш след цяла вечност лордът кимна, седна зад бюрото и пръстите му се склупиха на колибка върху жилетката на корема му.

— Какво ви кара да мислите, че убитият е работел за нас, инспекторе?

— Дрехите му, милорд, както и фактът, че носеше в себе си ключ с особена форма, вероятно ключ за отчитане на времето на всяка смяна, от онези, които носят пазачите. Върху ключа е гравирани силует на мост.

Лорд Салисбъри кимна и посегна към една от тежките червени материални книги, струпани върху бюрото.

— Както обикновено, и днес поне десет-дванадесет работници отсъстват. Все хора, които считат за нормално да се излежават цял ден, вместо да си изкарват хляба с честен труд.

Лордът разлисти страниците и измъкна от тях изписан на ръка лист.

— Ето на: навигатори, дърводелци, шлосери и електротехници. И един нощен пазач: Ейбъл Кеплер.

— Без съмнение той би носил такъв ключ, какъвто ви описах? — попита Лангтън.

— Да, смятам, че да.

Това трябва да беше техният човек.

— Разполагате ли с адреса на Кеплер, милорд?

Салисбъри бутна листа към Макбрайд и го освободи с думите:

— Ще намерите началника на „Личен състав“ на третия етаж. Кажете му, че ви пращам аз.

След като сержантът излезе, лорд Салисбъри повика Лангтън да се приближи до прозореца.

— Погледнете го, инспекторе: инженерното чудо на века. Компанията притежава всички тези докове, всички кейове, складовете, цялото пристанище, но той... Той е перлата в короната ни.

От тапицирания с плюш кабинет на Салисбъри се разкриваше великолепна гледка към Свода. Слънчевите лъчи играеха по желязото и стоманата, по издигащите се право нагоре поддържащи конструкцията мачти, наредени между отделните гигантски кули, по елегантните вертикални стоманени кабели, крепящи платформата с пътните платна и железопътните линии. Полираните релси на електрическата железница блещукаха като сребърни нишки.

За пръв път Лангтън се озоваваше толкова близо до моста. Ъгловатите барелефи по фризовете на първата, издържана изцяло в египетски стил кула, го караха да се чувства направо джудже. От

мястото, на което беше застанал, кулата, скрила чело в облаците, приличаше на митична колона, подпираща небето.

— Много впечатляващо, милорд.

— Повече от впечатляващо, инспекторе, направо поразително — Салисбъри сложи длан върху стъклото, сякаш протягайки ръка да докосне творението си. — Тридесет години съм мечтал за това. Тридесет години. Инженери след инженери се проваляха, докато най-сетне се появи Брунелс. Цели държави бяха разорани, за да се добие камъкът за основите и облицовката на тези кули. В кабелите и въжетата е вложена стомана от всяка леярна в империята. Сводът е нещо повече от мост, Лангтън, той е емблема. Символ. Нищо не е невъзможно за нас. Природата е под наша власт.

После, тъкмо когато Лангтън се канеше да попита къде в цялата картинка се вписват многото лишени от дом и собственост семейства в квартала под моста, Салисбъри се обърна към него и каза:

— Но всичко това може да рухне. Тези основи са стъпили върху планина от банкноти и ценни книжа, върху вложенията на стотици хиляди инвеститори. Ако един — дори само един — от тези инвеститори изгуби търпение, цялата ни постройка може да се срине. Дори при най-малкия намек за скандал. Няма да позволя това да се случи, инспекторе.

Лордът пристъпи крачка напред. Очите му горяха.

— След четири дни Нейно величество кралицата ще открие официално Свода. Нищо няма да попречи на събитието. Нищо.

Докато чакаше Макбрайд във фойето, Лангтън мислеше защо ли лорд Салисбъри отдели толкова време и положи такива усилия да го предупреди, по-точно да го заплаши. Оттук нататък Лангтън трябваше да стъпва изключително предпазливо. Салисбъри можеше да се окаже могъщ враг.

— Дадох ми адреса, сър — каза Макбрайд още докато слизаше по мраморните стъпала, а след това последва Лангтън навън. Измъкна написан на машина лист, подаде го на инспектора и добави:

— Ейбъл Самюъл Джон Кеплер. На четиридесет и седем години, неженен. Постъпил е на работа в Компанията преди почти шест месеца. В момента живее на Глочестър Роуд в Бутъл.

Листът потвърди думите на сержанта, но добави и нещо ново към тях.

— Този пък кой е? Питър Дърам?

— Още един работник на Свода, сър, дневна охрана, живее на същия адрес като Кеплер. По всичко изглежда, че двамата са постъпили на работа в Компанията в един и същи ден.

Още съвпадения.

— Дърам не беше в списъка на лорд Салисбъри с неявилите се днес, така че вероятно е дошъл на работа както обикновено...

Макбрайд се ухили.

— Излиза, че е дошъл, сър. Чиновникът ми каза, че мястото му на е на трети кей в Кингс Док. Изглежда, че Сводът притежава много обширни терени по брега на Мърси.

Лангтън последва табелите, сочещи към долепения до Албърт Док Кингс Док и по пътя се замисли какво ли е отношението на корабособствениците и компаниите за корабни превози към лорд Салисбъри и към самия Трансатлантически свод. В края на краищата, мостът щеше ги лиши от милиони лири печалба от превоз на товари и пътници по море. Мнозина навярно окончателно щяха да фалират. Възможно ли е Кеплер да е работел за тях?

Инспекторът реши, че това е малко вероятно. Двамата с Макбрайд лавираха сред търкалящите се напред-назад каруци, натоварени с чували, дървен материал и бали, завиваха край опасно наклонени камари от щайги и палети. Ежедневната лудница на дока ги притискаше отвсякъде: викове, псувни, думкането на парните лебедки, пронизващият вой на корабните свирки и сирени. Дори, странно, отнякъде долиташе песен.

Полицайте пресякоха яката дървена конструкция на тесния подвижен мост над шлюза между двата дока и си запроправяха път към трети кей. Лангтън спря един сбръчкан човечец с папка в ръка и му зададе въпрос. Човекът посочи към пътеката, свързваща кейовете един с друг.

— Ето го Дърам, онзи, дето проверява балите на излизане.

Лангтън видя висок, добре сложен мъж с широки рамене, мургава кожа и неподдържани мустаци. Мъжът обаче също видя инспектора. Преди полицайте да могат да стигнат до гъмжащия от хора кей, пазачът, който държеше материална книга с описи, я

захвърли. Ръката му потъна в джоба и измъкна черен пистолет. Изстрелът разцепи въздуха и накара всички наоколо да се хвърлят на земята.

Лангтън инстинктивно потърси прикритие зад купчина щайги. Зачака втори изстрел, но вместо това чу топуркане на ботуши по чакъла. После зърна Дърам да бяга към Албърт Док — точно в посоката, от която бяха дошли полицаите.

Инспекторът се втурна след беглеца и викна на Макбрайд:
— Въръжен ли сте?

Сержантът поклати отрицателно глава. Лангтън изруга и насочи отново вниманието си към бягащия мъж. Пред очите му се мерна собственият му, останал още от армейската служба револвер марка „Уебли“, прибран в чекмеджето на нощното шкафче у дома.

Почти до подвижния мост Дърам се обърна, прицели се и стреля. Лангтън продължи да тича, държейки главата си наведена възможно най-ниско, като не преставаше да се ругае за глупостта си. Изтрещя втори изстрел. Инспекторът не спря.

Чу се предупредителното звънене — кораб приближаваше подвижния мост откъм река Мърси и се готвеше да влезе в доковете. Водата закипя в бяла пяна около отварящия се шлюз. Когато крилата му се разделиха, двете половини на подвижния мост също започнаха да се раздалечат. Процепът между тях растеше: тридесет сантиметра, метър и половина.

Дърам се затича по лявата половина на моста и скочи над зейналия отвор, замахвайки с ръце във въздуха, за да набере инерция. Хлъзна се по дъските на отсрещния ръб, но в последния момент се хвана за перилата и, залитайки, стъпи на дясната половина на моста.

Лангтън виждаше как процепът между двете половини продължава да се разширява. Затича още по-бързо по хлъзгавия чакъл и се засили към отдалечаващата се дясна платформа. После скочи — един последен скок, с протегнати напред ръце, напрегнал всеки мускул. Под него: котел от кипяща вода и бяла пяна.

Времето сякаш забави хода си. Инспекторът видя как дясната платформа продължава да се плъзга назад, нямаше начин да успее да я достигне. След това износеният ръб на дясното крило на шлюза го удари в стомаха и му изкара въздуха. Пръстите му задраскаха по мокрото дърво. Трески се забиваха в дланите му, докато търсеше

опора. Сантиметър по сантиметър Лангтън се издърпа върху дъските на дясната платформа на моста и с усилие се надигна на колене и длани.

Жадно пое въздух и погледа зад гърба си: катраненочерното дърво и ръждясалите метални части на корпуса на влизащия в доковете кораб се плъзнаха на по-малко от тридесет сантиметра от тялото му. Имаше време да види моряците чужденци, зяпнали от удивление. После стана и отново затича. Стори му се, че зърна Дърам на по-малко от сто метра напред, после тълпата скри беглеца. Инспекторът разблъска докерите и се покатери върху шестостенната часовникова кула.

Обърна се във всички посоки, но не видя и следа от Дърам. Свлече се долу и седна на земята, облегнал гръб на тухлите на кулата и притиснал с ръце болката в ударения си корем. После чу, че някой вика името му, и се обади:

— Тук съм!

Макбрайд, задъхан и потен, се наведе, подпрял длани на коленете си, и едва продума:

— Изгубихме ли го?

Лангтън поклати глава.

— Извадихте късмет, сър — сержантът се свлече до него, без да обръща внимание на любопитните погледи на докерите. — Две секунди по-късно и корабът щеше да ви повлече.

Лангтън не отговори цяла минута. Съсредоточи се и се опита да успокои бясно биещото си сърце, както и да облекчи малко болката в корема. После попита:

— Записахте ли адреса му?

Макбрайд потупа джоба на куртката си.

— Когато се върнем, вземете от управлението кабриолет и още двама души — продължи инспекторът. — И не забравяйте, че окото няма да му мигне да стреля по полицаи.

— О, ще отида подготвен, сър — Макбрайд се изправи на крака. — Наистина ли смятате, че той би се върнал в дома си?

— Навярно не, но огледайте, вижте какво ще намерите там. Мисля, че Дърам и убития ги свързва нещо много повече от обикновено съвпадение. Предайте описанието на Дърам на дежурния

за разпространение: искам всеки полицай в този град да се оглежда за този тип.

— Разчитайте на мен, сър — отвърна Макбрайд и помогна на Лангтън да се изправи.

Докато се качваха в полицейския кабриолет, който ги чакаше до входа към доковете, Лангтън се зачуди защо ли Дърам беше побягнал така. Какво ли го беше уплашило толкова?

Против волята си инспекторът плъзна още веднъж поглед към трансатлантическия мост. Предупрежденията на Салисбъри отекнаха отново в ума му, но не можаха да спрат посоката на мисълта му: в дъното на цялата тази история лежеше именно Сводът.

ПЕТ

Когато кабриолетът ги остави в двора на полицейското управление на Виктория Стрийт, Лангтън остави Макбрайд с дежурния сержант и zakрачи през фоайето, хвърляйки погледи към закованите до стените корави дървени пейки, където бяха насядали парцаливи хорица, сгушени в студа. Не видя сред тях познати лица. Преди да се заизкачва по стълбите към кабинета си, Макбрайд го повика отново.

Дежурният сержант се приведе към инспектора над месинговата оградка на високото си бюро:

— Извинете, сър, но доктор Фрай ви търси.

Лангтън слезе в мазето и намери доктора в задръстения му кабинет.

— Поръчал си да ме пратят при тебе.

Фрай вдигна поглед от пишещата си машина, закрепена незначайно как сред неравните камари папки и хартии върху бюрото.

— Лангтън, видя ли се с Колдуел Чивърс?

Нетърпелив да се качи горе и да намери Форбс Патерсън, Лангтън отвърна:

— Професорът беше много услужлив. Определи белезите на тила на жертвата като електрически изгаряния.

— Причинени от какво?

Лангтън се поколеба, после каза:

— Спомена дèлваджиите.

Фрай кимна и се зае да почиства пенснето си с носна кърпичка.

— Досетих се аз.

— Знаел си какво е причинило изгарянията? — Лангтън заобиколи бюрото и застана до доктора. — Защо не ми каза?

— Щеше ли да ми повярваш?

— Ами...

— Именно. А и не можех да бъда сигурен. Колдуел Чивърс има голям опит и знае много за тях. Всъщност, той е нещо като авторитет

по въпроса.

Лангтън отново се зачуди откъде и защо на професора му е известно толкова много за дѐлваджиите. Но в момента изгаряше от желание да поговори с Форбс Патерсън.

— Това ли е всичко?

— Не съвсем — Фрай се зарови в чекмеджетата на бюрото си, докато най-сетне измъкна два смачкани листа жълта хартия. — Пратих запитване до Лондон относно пръстовите отпечатащи на бура и получих тези два отговора. Погледни.

Лангтън понечи да каже на доктора, че вече са идентифицирали мъртвеца, но вместо това първо прочете телеграмата: *Открито съвпадение. Подробности следват.*

— Е, и?

Фрай му подаде втората телеграма.

— Тази пристигна час след първата.

— *Не е открито съвпадение* — прочете Лангтън и вдигна очи към доктора. — Нищо не разбирам.

— Нито пък аз. Особено като погледнах кои са изпращачите.

Лангтън огледа първата телеграма и видя адреса: Министерство на вътрешните работи, Куин Ане Гейт. Втората обаче беше изпратена от Министерството на външните работи.

— Че защо Външно министерство ще се интересува от едно криминално разследване?

Фрай се усмихна.

— Надявах се ти да ми кажеш.

Лангтън се замисли за момент, после каза:

— Може ли да задържа телеграмите?

— Разбира се. А, да, освен това тъкмо довършвам доклада си върху втората жертва, която ми прати, моряка.

— Огнярят Олсен?

— Точно той — рече докторът. — Чиста работа: едно-единствено пробождане между ребрата до сърцето. Убиецът е знаел какво върши.

— А оръжието?

Фрай разви едно парче муселин върху бюрото си и откри увития в него къс изцапана с кафяви петна стомана, дълъг около двадесет сантиметра.

— Шефилдска стомана, двуостра. Използва се за отделяне на здрава или ранена тъкан от костите.

Докторът повдигна острието, хванал гравираната му дръжка през парчето муселин, вместо с ръкавица.

— Нали разбираш, хирургът прокарва този инструмент по дължината на костта — пищяла, да речем, или бедрената кост — и с него изрязва и отделя тъканите.

При тези думи Лангтън примигна.

— Значи оръжието е собственост на хирург.

— В определен момент със сигурност е било така, но само Господ може да каже как се е озовало в ръцете на убиец.

Лангтън поблагодари на Фрай и се качи в кабинета си. Имаше куп нови факти за допълване в досието на случая и много за обмисляне. Но не беше писано: Хари, момчето за всичко, докуцука при него още в коридора.

— Една дама желае да ви види, сър. Поканих я да ви почака в кабинета.

— Дамата представи ли се? — попита Лангтън, веднага сетил се за мисис Гриздейл.

— Сестра Райт, сър.

Лангтън завари сестрата, седнала в кабинета му.

— Съжалявам, че съм ви накарал да чакате, сестра. Нямах представа, че имате намерение да ме потърсите днес.

— Няма нищо, инспекторе — сестра Райт стана, когато Лангтън влезе, но сега отново се върна на мястото си, положила чантичката и ръкавиците си в скута. Беше облечена в дълга сива пола и палто от сива вълна в същия тон, носеше и простичка, по-тъмносива шапка. Дрехите по някакъв начин напомняха униформата ѝ, сякаш и сега сестрата не се беше откъснала напълно от службата си. — Знаех, че ще сте зает, просто се надявах да можете да ми отделите няколко минути.

— Разбира се. Днес не сте ли на работа?

— Смяната ми започва в седем часа тази вечер — отвърна сестрата — макар че аз обикновено застъпвам малко по-рано.

Колко по-рано? — помисли Лангтън. На ръката на сестрата нямаше венчална халка, а тя самата напомняше на инспектора за сестрите от полевите болници и лазаретите в Трансваал: жени, някои още момичета, съсредоточени само и единствено в работата си.

Подобно на монахините, те гледаха на задълженията си по-скоро като на призвание, отколкото като на професия. Без тяхната беззаветна грижа и внимание много мъже нямаше да се завърнат след войната. В това число и самият Лангтън.

— Как мога да ви услужа? — попита инспекторът, седна бавно зад бюрото си, присвивайки очи от болката в стомаха.

— Нещо боли ли ви?

— Нищо сериозно, малък инцидент, докато преследвах заподозрян — отвърна Лангтън. — Моля, слушам ви.

Сестра Райт се поколеба, после започна:

— Първо, бих желала да ви помоля да не споменавате пред професора за днешното ми посещение тук. Разбирам, че нямам право да ви поставям в подобно неудобно положение, но професорът ненавижда хората да говорят зад гърба му дори и когато го правят за негово добро.

Заинтригуван, Лангтън отговори:

— Имате думата ми: казаното между тези четири стени ще си остане тук.

По лицето на сестра Райт се разля усмивка, която я накара да изглежда с десет години по-млада.

— Знаех си, че съм ви преценила правилно, инспекторе.

— Така че...

— Така че ето какво. Струва ми се, че снощи — или по-точно тази сутрин, в Лечебницата дните и нощите се сливат — професорът е оставил у вас грешно впечатление за себе си. Той е имал дълъг и пъстър живот, живот, посветен на облекчаване на болките и помощ за страдащите. Работила съм с много лекари, но никога не съм виждала по-самоотвержен хирург от професор Колдуел Чивърс.

Лангтън не отговори, замислен защо ли сестрата се чувства длъжна да защитава професора.

Сестра Райт продължи:

— Той се бори всеки ден, за да спасява животи и да връща хора от самия ръб на смъртта. Понякога не успяваме да се справим. Знам колко страда професорът от тези неуспехи, той не е от онези, които успяват да привикнат към смъртта. Сигурно сте срещали хора от другия тип, инспекторе, обръгнали хора. И то сте ги срещали не само при работата си.

Спомнил си Трансваал, Лангтън кимна.

Сестра Райт се наведе напред в стола си.

— Професорът искрено се вълнува за хората. Навярно понякога се вълнува твърде много. Позволява определени... идеи да го разсеят. Идеи, които на дневна светлина може би изглеждат гротескни или дори опасни.

— Идеите на дёлваджиите?

Сестра Райт сведе очи към пода.

— Боя се, че да.

— Чувал съм за съществуването им и от други хора — отвърна Лангтън. — Изглежда мнозина вярват в тях.

Сестрата му се усмихна.

— Мнозина вярват и във феи, елфи и всякакви други духове. Спомнете си, че вярват дори във вуду, тази странна вяра в немъртвите. Понякога се чудя дали тази вяра не се корени в някаква дълбока нужда на човека или просто всеки вижда онова, което желае да види?

Лангтън не се усъмни в искреността на думите ѝ. В окопите и пустините на Трансваал пред собствените му очи уравнивесени хора се бяха превръщали в развалини, отчаяно търсеци да се уловят за всяка сламка, която би могла да облекчи ежедневните им страдания. Говореха за призраци, духове, ангели, за отвъдния живот, за египтология, за религии и секти от цял свят. Онези хора изгаряха от такава нужда.

Наистина ли обаче професорът беше подложен на чак толкова напрежение? Напрежение и стрес, достатъчни да го тласнат към протегнатите пръсти на различните вярвания? Инспекторът внимателно подбра следващите си думи:

— Професорът ми се стори уважаван, трудолюбив и много разумен.

— Разумът му е здрав като моя и вашия — отвърна сестра Райт.

— Но той с такава ревност търси начини да помогне на пациентите си, че понякога губи ясен поглед върху нещата.

— Но вие му имате пълно доверие.

Сестра Райт отвърна с втренчен поглед.

— Бих му доверила живота си.

Лангтън отново се зачуди защо всъщност сестрата е дошла при него. Зад думите ѝ долавяше неизказани неща, факти или подозрения.

Може би самата тя дори още не беше осъзнала, че подозренията вече са се загнездили в нея.

— А вие лично вярвате ли в дèлваджиите?

Сестрата се замисли за момент.

— Разбирам защо хората вярват в тях. Разбирам причината за съществуването на такива като тях.

Това не беше същински отговор на въпроса, но Лангтън реши да не я притиска повече.

— Бихте ли могли да ми посочите някои от другите интереси на професора?

Сестра Райт сплете пръсти в скута си.

— Не съм сигурна, че трябва да го правя.

Лангтън зачака.

Младата жена хвърли поглед през прозореца към Виктория Стрийт и после кимна:

— Професорът изключително силно се интересува от египтология, от Ориента и от източните философии: будизъм, най-вече дзенбудизъм, хиндуизъм, от делата на Конфуций и Сун Ятсен. Интересува се още от акупунктура, от стимулация на нервните центрове на тялото, от китайската вяра в чи или енергията вътре в нас.

— Дълъг списък.

— Това е само частичка от познанията му — отвърна сестрата. — Той е истински енциклопедист.

Лангтън видя в очите ѝ искрено уважение към професора и това го накара да преглътне следващите си въпроси. Вместо това предпазливо каза:

— Случвало ли се е интересите му да го отведат твърде далеч?

— Далеч?

— Дали някога... интересите му са се отразявали на пациентите му?

— Никога — остро отсече сестрата. — Пациентите му никога не са страдали.

Лангтън разбра, че няма да научи нищо повече. Докато сестра Райт прибираше ръкавиците и чантичката си и се канеше да си върви, инспекторът допълни:

— Благодаря ви, че ми казахте всичко това. Оценявам искреността ви.

— Просто исках да го знаете.

— Може ли да ви задам един последен въпрос, сестра? Не засяга професора.

Сестрата наклони леко глава и зачака.

Лангтън каза:

— Когато видяхте мъртвеца без лице, разпознахте татуировките му.

Сестра Райт се изправи и остави ръкавиците и чантичката на стола зад себе си. С леки и бързи движения, преди инспекторът да успее да ѝ попречи, тя разкопча малките черни копченца отстрани на роклята си. Сивата вълна се плъзна настрани и се разтвори.

Лангтън вдигна ръка да спре жената. Пулсът му затупка бързо чак в гърлото. Видът на голата ѝ кожа обаче го накара да замълчи. Между ръба на белия дантелен корсет, покрил гърдите ѝ, и нежната извивка на гърлото ѝ пълзеше мрежа от фини белези. На бледата светлина в кабинета те изглеждаха сребристи.

— Постъпих в сестринския корпус на шестнадесет години — каза сестра Райт и загърна роклята си. — Лекувахме ранените бури наравно с нашите храбри войници, не правехме разлика, помагахме еднакво. Но когато наемниците прегазиха болницата ни, това не ги спря да... да...

Младата жена се обърна и се зае да закопчава роклята си.

— Съжалявам — каза Лангтън. — Съжалявам.

Сестра Райт се обърна към него със скована усмивка.

— Оцеляваме, инспекторе. Продължаваме живота си, защото нямаме друг избор.

Образът на Сара изпълни съзнанието на Лангтън.

— Инспекторе? Трябва да вървя — сестра Райт застана до вратата на кабинета и зачака инспекторът да ѝ отвори. После му протегна ръка за сбогом. — Надявам се, че не допуснах грешка като дойдох при вас.

— Не сте допуснали грешка, имате думата ми.

С една последна усмивка сестрата си отиде. Лангтън я изпрати и видя, че Хари му хвърли особен поглед. После затвори вратата и подпря гръб на матираното стъкло.

Сестрата значително се беше издигнала в очите му. Каквато и да беше причината за днешното ѝ посещение, дали беше продиктувано от

съзнателен или несъзнателен порив — всичко това в някакъв смисъл беше без значение. Младата жена беше разкрила пред него значима част от живота си, беше му позволила да зърне за миг ужасите, които я бяха оформили като личност. Инспекторът се съмняваше, че сестрата би сторила това за всекиго. Но защо го стори точно за него?

По всичко личеше, че сестра Райт е оживяла след кошмарното преживяване, при това оцеляла не само физически, но и психически. Някои от оцелелите се връщаха у дома, но и там не намираха утеха от мъките на войната, не намираха скривалище от страшните спомени. Не успявайки да подновят прекъснатия си без време предишен живот, те се пропиваха, вземаха опиум, затъваха в престъпления или просто пропадаха през тъканта на обществото и изчезваха в бездната отдолу.

Да, сестра Райт беше силна. В това Лангтън не се съмняваше.

Той досипа въглища в печката и излезе от кабинета, в който още се долавяше ароматът на сестра Райт, неуловим дъх на бели цветя. Инспекторът завари кабинета на Форбс Патерсън празен. Един детектив в общото помещение му каза, че Патерсън ще се върне следобед. Лангтън остави съобщение и реши да придружи Макбрайд при посещението му в Бутъл.

Трамваят пое от Виктория Стрийт към центъра, минавайки по дължината на Скотланд Роуд и Стаили Роуд. Лангтън седна на горната платформа сред миризми на мокри дрехи, кожа и опърлено от сипещите се от сгъващата се трамвайна лира над главата му искри. През мръсните стъкла гледаше как улиците се разгръщат пред него. Въпреки че кралската процесия щеше да мине далеч от тук, много от къщите и магазините бяха украсени с вимпели и ленти в националните цветове. Имперското знаме висеше от прозорците, редом до черно-белите портрети, отпечатани специално за случая от най-популярните вестници, така че строгият поглед на кралица Виктория наблюдаваше Лангтън от стотици места.

По-бедните улици празнуваха още по-ревностно — докато трамваят чакаше пред Стаили Хоспитъл, Лангтън плъзна поглед по улиците с имена на цветя от отсрещната страна — Холи Стрийт, Дейзи, Роуз, Айви — и видя гирлянди в червено, бяло и синьо, опънати между къщите. А когато трамваят тръгна рязко напред сред припукващия съсък на искрите, инспекторът зърна хора на стълби, които прикрепяха трицветни ленти по стълбовете на уличното осветление.

После, унесен от монотонното движение на трамвая, Лангтън притвори клепачи и задряма. В съзнанието му се надигнаха образи: мъжът без лице, професор Колдуел Чивърс, безумният скок над крилата на шлюза, сестра Райт, разкопчаваща роклята си. Сара.

Инспекторът се събуди, когато трамваят спря с внезапно тръсване. Огледа се, примига объркано и позна черквата „Света Троица“ на Мъртън Роуд. После изтрополи надолу по спираловидните стъпала до долната платформа и скочи на уличния чакъл точно в момента, в който кондукторът удари звънеца за тръгване. Все още сънен, Лангтън закрачи към черквата. Ако си спомняше добре, Глочестър и Уорчестър Роудс се падаха вляво.

Повечето пешеходци тук бяха облечени прилично, с чисти и изгладени, макар и леко овехтели дрехи. В простичките двуетажни къщи живееха работнически семейства, представляващи най-долното стъпало на йерархичната стълбица на уважаваното почтено общество.

Дядото на самия Лангтън беше живял на Уорчестър Роуд преди несломимото му трудолюбие и напредъкът му в инженерните науки да бяха извели семейството до Евертън Брау и още по-нагоре.

Лангтън намери адреса на Кеплер и Дърам на Глочестър Роуд и видя, че пред къщата вече е спрял полицейски кабриолет. Жилеста жена в синя престилка отвори вратата и посочи нагоре по стълбите, където Макбрайд и още един полицай ровеха из дрехи, нахвърляни върху едното тясно легло в стаята. Краката и на двете легла бяха потопени в малки купички с керосин, за да попречат на хлебарките да се катерят по спящите през нощта. Зловредната миризма на горивото се смесваше с миризмите на влажен гипс и тютюн.

— Някакви находки, сержант?

— Няколко, сър — Макбрайд заведе инспектора в ъгъла на стаята до дъбов скрин с чекмеджета. Отгоре на скрина лежаха два кочана с официални пощенски бланки за телеграми — повече от половината бланки на всеки кочан бяха използвани. До тях бяха пръснати отрязъци от железопътни билети за електрическата линия Ливърпул-Саутпорт и от линията Грейт Уестърн до гара Юстън в Лондон, както и броеве от *Ливърпул ехо* от последните четири дни и разнообразни писалки и моливи.

Лангтън взе единия кочан и пристъпи до прозореца. През пращното стъкло влизаше достатъчно светлина, че да се видят

вдлъбнатите белези от писаното, останали по долните бланки.

— В управлението би трябвало да успеем да дешифрираме поне последното изпратено съобщение. Понякога обаче хората правят грешки, докато пишат телеграми, тогава просто късат сгрешената и почват наново.

Макбрайд се ухили.

— Пратих полицай Нейлър в задния двор да прерови боклука на старата хазяйка, сър. Боклукчиите ще минат чак утре, така че по-голямата част от сметта от цялата седмица е на наше разположение.

Лангтън не завидя на Нейлър за възложената му задача, но в началото на собствената му кариера и на него му се беше налагало да изпълнява подобни заръки, че и по-лоши. Инспекторът плъзна поглед из стаята и се опита да си представи мъжете, живели в нея. Две тесни чамови легла, покрити с износени юргани и с пъхнати отдолу им цокала. Масичка с порцеланова кана и купа с вода за миене, и двете покрити с фина паяжина от пукнатини. На пода дъски, потъмнели от времето и от мазания отгоре им восък, с метнат в средата разнищен жълто-червен килим. Зад вратата, окачено на забито през пожълтения тапет месингово гвоздейче, висеше ковчорче в рамка — типична изработка на младо момиче, което тепърва се учи да бродира: *Бъди благодарен на Бога*.

Стаята не внушаваше чувство на благодарност към когото и да било, но мнозина живееха в условия, далеч по-лоши от тези. Далеч по-лоши.

— Какво каза хазяйката за наемателите си? — попита Лангтън.

Макбрайд сви рамене.

— Каза, че били тихи хора, сър. Затворени, не създавали проблеми. Оплака се единствено от това, че се прибирали много късно вечер.

— Така ли?

— Ами, сър, понякога си идвали в три или четири сутринта, дори при положение че на следващия ден били дневна смяна и трябвало да стават рано. Също така миришели на бира, рече още жената, макар че никога не изглеждали пияни. Съседите се оплаквали от късното прибиране, но то съседите винаги се оплакват. Вече била решила да изгони нашите двама приятели, обаче те ѝ предложили да ѝ плащат по шилинг отгоре седмично. Така че станала малко по-толерантна.

Значи двамата мъже са постъпили на работа при Свода в един и същи ден, живели са в една и съща къща, на Свода работели на еднаква длъжност, макар и в различни смени. Единият беше убит, а другият — избягал. Без съмнение главен инспектор Пърсел на секундата щеше да стигне до заключението, че Дърам е убил Кеплер. Какъв обаче е бил мотивът му? Без съмнение и той щеше да изплува при по-нататъшното разследване.

След това Лангтън зададе един реторичен въпрос:

— Хазяйката видяла ли е двамата мъже да приемат посетители? Да пращат писма или телеграми?

— Никой не идвал при тях, рече хазяйката, сър, обаче пращали доста телеграми. Понякога по една всеки ден.

Преди Лангтън да продължи с въпросите, по стълбите затропаха тежки ботуши. В стаята надникна още един полицаи, видя инспектора и отдаде чест. В ръка носеше куп мръсни хартии.

— Открех всичко това в боклука, сър.

Смачканите жълти телеграми бяха изпъстрени със съмнителни смрадливи лекета, но все още бяха четливи. Лангтън ги приглади върху скрина. Оптимистично настроен, той се беше надявал да открият някои от телеграмите, изпратени до Дърам и Кеплер. Вместо това всички, намерени в боклука, бяха явно телеграми, написани от двамата мъже. Някои думи бяха задраскани и пренаписани или преместени на други места.

Съдържанието изглеждаше банално: *Леля Агнес добре. Няма треска. Надява скоро гостувате. Пита за Майка.*

Или: *Чичо Тоби доволен подаръка. Праща поздрави. Времето ясно, но непостоянно.*

Макбрайд поклати глава.

— Просто семейни работи, сър. Скука.

Лангтън сравни отделните чернови на съобщенията. Пени на дума не беше малко, още повече за хора със скромни възможности, но който и да беше съчинявал телеграмите, беше направил и невъзможното, за да подреди думите в точно определен ред.

Инспекторът се усмихна. Ако беше бур и планираше атентат, със сигурност щеше да организира внимателно кореспонденцията си. Един класически код щеше да принуди двамата мъже да предават безсмислени съобщения, а това пък щеше да привлече вниманието на

пощенските чиновници, които винаги уведомяваха полицията при наличието на съмнителни телеграми. Семейни новини никога нямаше да предизвикат подозрения или въпроси.

— Сержант, намерете най-близката пощенска станция и сверете серийните номера на телеграмите със записаното в техните журнали — очевидно става дума за последователни номера. Открийте адресите на получателите. Трябва да разберем с кого са били в контакт Дърам и Кеплер.

— Сър — вместо да вземе смачканите хартии, Макбрайд се зае да преписва серийните номера, отпечатани на гърба на всяка от тях.

Лангтън прати Нейлър да се измие, а третия полицаи в стаята помоли да почака отвън. Искаше да остане сам няколко минути, да помисли, да попие обстановката и откритите нови факти. Седна на ръба на леглото до прозореца и плъзна поглед наоколо. От долния етаж се носеше миризма на готвено зеле и мокро пране и се смесваше с миризмата на керосина от капаните за хлебарки.

Имаше ли наистина бурски заговор? На Лангтън вече му беше много трудно да повярва в това. Кралица Виктория разполагаше най-добрата охрана в цялата империя, с най-добрите войници, най-добрите агенти, най-добрата мрежа от информатори. Въпреки това гаранции нямаше. Всеки можеше да се окаже слабото звено. Дърам трябваше да бъде заловен.

Тихо драцене отвлече Лангтън от мислите му. Той погледна надолу и вдигна крака във въздуха, когато изпод леглото плъпна тлъста, лъскава хлебарка. Тя заобиколи отдалеч паничките с керосин, стрелна се по износения килим — там крачетата й бяха напълно безшумни, но когато се върна на голите дъски, отново затропаха. После насекомото изчезна под скрина.

Лангтън се изправи и се отправи към вратата. Когато човек видеше една от тия гадинки, значи наблизо имаше още много, те никога не бяха самички. Когато отвори вратата, чу рязко щракване на отскочила метална пружина. Инспекторът спря на място. Звукът определено идваше от истински, хубав капан, а не от някой купен от битпазара боклук.

Бавно и внимателно, Лангтън коленичи и погледна под скрина. Щом очите му привикнаха към мрака, видя стабилен стоманен капан, в който злополучното насекомо лежеше набучено и още се гърчеше. А

зад капана — тъмна дупка в стената. Лангтън подпря с рамо скрина, премести го и изрита капана настрани. В основата на стената, точно над цокъла, някой беше отлепил пожълтения тапет и беше разширил дупката в гипса под него. Квадратното парче дъска, скривало досега дупката, лежеше до капана, навярно изместено от любопитните насекоми.

Лангтън си сложи ръкавиците и взе от камината една дълга подпалка, за да бръкне в дупката. Още три хлебарки изпаднаха от нея и се загърчиха, паднали по гръб. Лангтън направи отвратена гримаса и бръкна още по-дълбоко. Дупката се оказа по-голяма, отколкото му се беше сторило отначало.

Пачка хартийки, прихванати с връвчица, изпадна и тупна до насекомите. Лангтън мерна богато украсените букви, водните знаци, детайлните офорти. С един поглед прецени, че в пачката има около двеста-триста паунда в банкноти по една, пет и десет. Инспекторът коленичи и продължи да търси. Подпалката се закачи в нещо тежко. Лангтън я дръпна малко назад и измъкна със сила предмета. Увит в памучен парцал пакет изкънтя на пода.

В парцала имаше револвер, тежък и черен, лъскав от греста. „Уебли“. Същият модел като армейското оръжие в нощното шкафче на Лангтън. Без съмнение беше и моделът, с който Дърам беше стрелял по тях двамата с Макбрайд.

Имаше нещо особено в месингово жълтите патрони, пръснали се по дъските. Лангтън взе един, пристъпи до мръсния прозорец и го вдигна към светлината. Върху главата на куршума личаха две линии, пресечени под прав ъгъл: кръстовиден нарез, който означаваше, че при контакт с целта, куршумът ще се пръсне във всички посоки. Простичка модификация, забранена от Женевската конвенция, но все още в употреба.

Въпреки че бурските партизани и наемници не бяха единствените войници, използващи куршуми дум-дум, Лангтън си спомни последното място, където беше виждал с очите си ужасяващите поражения, които те нанасяха — Трансваал.

ШЕСТ

Преди да напуснат къщата на Глочестър Роуд, Лангтън и останалите полицаи провериха стаята отново, но не намериха други тайници или скрити отделения в мебелите. След като подмина мълчаливо коментара за хлебарките и се оплака от дупката в стената („И кой по-точно ще плати за тези щети, бих искала да знам?“), хазяйката не каза на Лангтън повече, отколкото беше споделила с Макбрайд. Двамата наематели не създавали никакви грижи, освен дето се прибирали много късно вечер. Никой не ги посещавал, но затова пък получавали много поща и изпращали сума ти телеграми. Не, не си спомняла откъде били клеймата на пликите, за каква я вземали? За сплетница, може би?

Лангтън изчака на тротоара отвън, докато Макбрайд си проправи път сред сюрята деца, играещи на улицата въпреки студа. Двамата заключиха намерените пари и револвера в багажното отделение на кабриолета. Лангтън изчака да седнат и кабриолетът да потегли и чак тогава попита:

— Какво открихте?

Макбрайд прелисти бележника си.

— Много са били заети нашите двама наематели. Изпращали са най-малко по една телеграма дневно, обикновено до един и същи адрес. Чиновникът в пощата ми показа журнала, в който той и телефонните оператори записват всичко.

Лангтън прочете написаното на страничната от бележника, която сержантът задържа отворена пред очите му.

— Петдесет и седем, Дъ Мол, W1. Сигурен съм, че знам този адрес.

— Тъкмо се бях накарал да го проверявам, сър, но се оказа, че в пощата разполагат с по-добър начин — телефонният указател. Оказва се, че адресът е правителствен — там се помещава Министерството на външните работи.

Лангтън си спомни, че е виждал адреса на една от телеграмите, получени от доктор Фрай — онази, която известяваше, че пръстовите отпечатъци на безликия мъж не съвпадат с никое от лицата в базата данни на изпращача. Каква връзка са имали Кеплер и Дърам с Външно министерство? Нямахше съмнение, че Кеплер е бил бур, татуировките му го потвърждаваха. На що за оплетен заговор или интрига се беше натъкнал Лангтън?

Хвърли поглед към Макбрайд и се замисли дали да му сподели подозренията си. Реши да изчака, докато открие някое по-твърдо доказателство.

— Макбрайд, когато се върнем в управлението, попитайте дежурния сержант дали има новини за Дърам.

— Тъй вярно, сър.

Докато кабриолетът трополеше по Скотланд Роуд, Лангтън осъзна, че случаят с Кеплер е отвлякъл мислите му от смъртта на Сара. Раздвоен, инспекторът знаеше, че разследването трябва да е с приоритет, макар че само като се сетеше за Сара, сама и затворена в капан по волята на някакъв колекционер... Не, това не можеше да е вярно. Сега, на дневна светлина, в ледената реалност на задръстилите улиците каруци и трамваи и на сновящите във всички посоки пешеходци, мисълта за дълдаджиите и за доктор Стъклен изглеждаше като лош сън.

Но подозрението не напусна Лангтън: Сара го чакаше да я освободи.

Редфърс ще знае. Той е бил неотлъчно до Сара до последния й дъх. Никой не би тревожил Сара преди смъртта й без негово знание, а Сара вярваше на Редфърс — човекът, който беше лекувал собствената й майка, баща й, сестрите й.

Кабриолетът спря в двора на управлението, Лангтън изскочи, качи се бегом по стълбите и се отправи към общото помещение на детективите. Преди обаче да открие Форбс Патерсън, срещна главен инспектор Пърсел, който пък слизаше от горните етажи.

— А, Лангтън. Тъкмо вие ми трябват.

— Моля да ме извините, сър. В момента имам малко работа...

Пърсел му препречи пътя.

— Сигурен съм, че може да почака. В кабинета ми, инспекторе.

Лангтън преглътна отговора си и последва Пърсел. Началникът отвори вратата към кабинета си и каза:

— Искам да ви представя майор Фелоус от Вътрешно министерство. Той е тясно ангажиран с въпроса за безопасността на Нейно величество.

До прозореца беше застанал висок, елегантно облечен мъж. Той се обърна и кимна на Лангтън, но не посегна да стисне ръката на инспектора.

— Бих предпочел да не споменавате задълженията ми толкова открито, Пърсел. Все пак трябва да спазваме известна конфиденциалност.

Изпод яката на началника плъзна червенина.

— В полицейско управление сме, майоре, не в кръчма.

— Въпреки това — майорът се отпусна в кожения стол на Пърсел и оправи ръкавелите си. — Главният инспектор ме осведоми, че начело на разследването сте вие, Лангтън. Ще ви бъда благодарен да ме информирате вкратце за постигнатия досега напредък.

Докато повтаряше основните факти по случая, Лангтън успя да прецени майор Фелоус. Посивелите коси и дълбоко потъналите очи сочеха, че майорът е около петдесетинагодишен, може би и повече, но като цяло правеше впечатление на проникателен и буден човек. Седеше изправен като свещ, за разлика от обичайно отпуснатата стойка на Пърсел. Не прекъсна Лангтън нито веднъж, докато слушаше случилото се досега.

Лангтън обаче не сподели всички подробности. По някаква неясна му причина не съобщи за открития от Макбрайд адрес, към който убитият и съквартирантът му са изпращали телеграми. Нито пък спомена — най-вече от страх да не стане смешен — възможната връзка на дълваджиите със случая. Когато завърши изложението си, замълча и зачака отговора на майора.

Фелоус кимна.

— Очевидно Кеплер и Дърам с лъжи са си уредили работа на Свода, като мотива им най-вероятно е бил грабеж. По-късно по някаква причина, която все още не ни е известна, двамата се спречкват и Дърам убива Кеплер. Каквото и да са били замислили, планът им със сигурност е станал на пух и прах.

Пърсел високо въздъхна.

— Не вярвате, че става дума за заговор.

— Не и след като изслушах представените доказателства — отвърна майор Фелоус. — Повече прилича на откровено престъпление от алчност.

Лангтън не виждаше по каква логика майорът омаловажава случая по този начин. Погледна Пърсел и каза:

— Не ми се струва, че нещата са толкова откровено ясни, майоре.

— Нима, Лангтън? — майорът се вторачи в него. — Продължете тогава. Моля.

Пърсел, цял поаленял и свъсен, застана между двамата мъже.

— Вижте, Лангтън, майор Фелоус е един от най-опитните хора на служба при Нейно величество...

— Моля ви, началник. Бих желал да чуя инспектора.

Лангтън дори не погледна Пърсел.

— Майоре, ако мотивът е бил грабеж, какво всъщност са се надявали да откраднат Кеплер и Дърам?

— Без съмнение в администрацията на Свода се съхраняват значителни работни капитали.

— Достатъчно значителни, че да оправдаят многомесечна подготовка и подобен размах на измамата?

— Предполагам, че и заплащането на работещите на Свода е сериозно.

— Беше сериозно — отговори Лангтън — по време на главната фаза на строежа, когато на Свода работеха хиляди изкопчии и инженери. В момента обаче едва стотина души поддържат съоръжението. Ако наистина мотивът им е бил грабеж, Кеплер и Дърам са закъснели твърде много, за да нанесат удара си.

В контраст с физиономията на Пърсел на лицето на майора не трепна и мускул.

— Продължете.

Лангтън заговори:

— Ако Дърам е убил Кеплер, защо му е било да обезобразява тялото? Можел е да го скрие, да го потопи на дъното на Мърси или да го хвърли в някоя от многото изоставени шахти по брега на реката. Вместо това убиецът оставя трупа на най-многолюдния док, като при

това го осакатява по начин, който да гарантира шумно публично разследване.

— Може би Дърам е луд — вметна Пърсел. — Човек без здрав разум и логика на действията.

Лангтън кимна.

— Възможно е, сър, но аз продължавам да смятам, че тук става въпрос за нещо повече от прост грабеж. Особено като се вземе предвид фактът, че Кеплер е бил бур.

— Това е не отменя възможността да е бил и алчен.

— Разбира се, че не, майоре, но не трябва да забравяме, че един от потенциалните свидетели на случилото се също беше убит.

— Огнярят Олсен? Напълно ли сте сигурен, че смъртта му е свързана с Кеплер?

Лангтън се вгледа напрегнато в майора.

— Противното предполага невъзможно по случайността си съвпадение, майоре. Смятам, че нито един от двамата ни не е толкова наивен.

При тази реплика Пърсел се разтрепери апоплектично.

— Слушайте, Лангтън, няма да ви позволя да говорите...

Майор Фелоус вдигна ръка и прекъсна словесния му поток.

— Всичко е наред, Пърсел. Инспектор Лангтън изтъкна някои много силни аргументи. Може би първоначалното ми мнение е било прибързано. Но то си остава такова, каквото беше от самото начало — просто едно мнение. Дългът ми пред Нейно величество ме задължава да разследвам всяка евентуална опасност за нейната личност, независимо с колко смътни доказателства разполагам — Фелоус се изправи и опъна ръкавите и жилетката си. — Вземайки всичко това предвид, инспекторе, надявам се, че ще бъдете така добър да ми покажете всички доказателства, които сте събрали към момента?

— Разбира се, майоре — Лангтън последва майора във от кабинета на Пърсел и само един поглед към лицето на началника му беше достатъчен, за да разбере, че въпросът изобщо не е приключен.

В кабинета на Лангтън Фелоус се настани пред отворената папка с доклада по случая и подреди пред себе си страниците със сметите показания.

— Не ми позволявайте да ви задържам повече, инспекторе. Сигурен съм, че ви притискат нетърпящи отлагане задължения.

Лангтън сне палтото си от закачалката и се усмихна на иронията във факта, че го гонят елегантно от собствения му кабинет.

— Ако имате нужда от нещо, майоре, повикайте Хари, момчето за всичко.

— Благодаря ви — гласът на майора спря инспектора на вратата. — Смятате, че съм избързал със заключението си по случая?

Лангтън замълча. Горе в кабинета на Пърсел се беше зачудил защо ли майорът така бърза да принизи случилото се до прост грабеж. Затова пък отлично беше разбрал защо началникът от своя страна така ревностно се беше вкопчил в подобно необмислено обяснение — то би отмило срама от евентуален реален заговор срещу Нейно величество, заговор, замислен в района на Пърсел, буквално под носа му. Грабежът беше проблем, много по-лесно смилаем и по-лесен за разрешаване.

Майорът продължи:

— Както вече се убедихме от опита ни в Африка и Южна Америка, паниката може да причини значително по-сериозни вреди от същинското нападение. Аз трябва да съм сигурен, че общественото доверие е ненакърнено и че посещението на Нейно величество няма да бъде ненавреме прекъснато. Вярвам, че разбирате ситуацията. До после, инспекторе.

Вън, пред вратата на кабинета си, Лангтън спря за момент, за да обмисли предупреждението на майора. Беше съгласен с логиката му, но не и с крайния резултат, защото всъщност майор Фелоус намекваше, че посещението на кралицата заличава с важността си всички други съображения около случая, дори истината. Колкото и дълбоко да бяха вкоренени патриотизмът и чувството за дълг у Лангтън, той не можеше просто да загърби случая само защото изходът от разследването би могъл да всее паника. Подобно отношение беше специалитет на главен инспектор Пърсел.

А какво ли би си помислил майор Фелоус, ако инспекторът беше споменал дѐлваджиите? Със сигурност щеше да срещне името им в доклада от аутопсията на Кеплер. Ако възможността дѐлваджиите да са замесени в цялата история добиеше гласност, хората щяха да си измислят цял куп собствени сензационни теории. Колкото по-невероятна беше една история, толкова по-дълго шестваше по страниците на вестниците.

Мисълта за дèлваджиите накара Лангтън да си спомни за Форбс Патерсън и доктор Редфърс. Извади часовника си — все още имаше достатъчно време да успее да се срещне и с двамата. Но кабинетът на Патерсън отново се оказа празен.

— Предадох му съобщението ви, сър — обясни чиновникът в общото помещение. — Наистина ли е толкова важно?

Когато Лангтън потвърди, че е важно, чиновникът го повика да се приближи, огледа се театрално на всички посоки и сниши глас:

— Смятам, че мистър Патерсън няма да има нищо против, че съм ви казал, сър: той и останалите са долу в „Дупка в стената“. Празнуват.

— Какво празнуват?

— Пратили са зад решетките някакъв голям измамник, сър. Гонят го от година и повече.

Лангтън на секундата помисли за доктор Стъклен.

— Не казвайте на никого, сър.

Лангтън поблагодари на чиновника и забърза надолу по стълбите. Познаваше добре малката, вечно претъпкана кръчма на една странична пряка зад ъгъла. Мястото беше толкова популярно сред полицаите, че понякога изглеждаше като техен неофициален клуб. Инспекторът закрачи в студа, влезе и с труд си проправи път в препълненото заведение, като по навик се наведе, за да избегне ниските тъмни греди на тавана, целите обкичени с наковани конски подкови за късмет. Дори в този ранен следобед задименото помещение гъмжеше от пиеси. Лангтън се промъкна сред тълпата, взирайки се в лицата през облаците дим от пури. В студен ден като днешния, топлината и ароматът на топла храна и бира бяха привлекателни като оазис в пустиня.

Инспектор Форбс Патерсън седеше в червено кожено сепаре в дъното на заведението, заобиколен от колеги инспектори, детективи и сержанти, и се смееше високо с поаленяла физиономия. Масата пред полицаите беше отрупана с чаши и бутилки. Червеникавокафяви снимки на спортни величия и боксьори шампиони красяха стените, но и самият Патерсън много приличаше на боксьор — набит и тежък, с разкривени от побои черти и безбожни мустаци с намазани с восък връхчета.

— Лангтън, сядай и си поръчай! Получих съобщението ти, търсих те, ама твоят Хари рече, че си в кабинета на Пърси.

Лангтън се усмихна. „Пърси“ беше най-безобидният от многото прякори на инспектор Пърсел.

— Съжалявам, че ви прекъсвам. Можеш ли да ми отделиш една минута?

Патерсън го изгледа над ръба на халбата си.

— На четири очи?

— Моля те.

Патерсън гаврътна бирата и отнесе халбата на бара. Барманката се зае да я напълни отново и да налее бира и за Лангтън, а Патерсън се приведе към нея и ѝ прошепна няколко думи. Жената кимна и посочи към една странична врата.

— Насам — каза Патерсън и плъзна втората бира към Лангтън.

Лангтън плати и двете питиета и последва Форбс през тълпата, мъчейки се да не разлее халбата си. Страничната врата ги пропусна до тясно стълбище, което водеше до малко салонче за частни събирания, пропито с мирис на прах и престояла бира. Огън пламтеше зад решетката на камината.

— Бев рече, че можем да ползваме салона, докато не стане време да слагат масите за вечеря — каза Патерсън и придърпа до огъня два стола от наредените до стената. После вдигна халбата си: — Наздраве.

— Наздраве — Лангтън сръбна от тъмната бира. — Съжалявам, че ти прекъснах хубавото прекарване.

— О, смятаме да поостанем още доста — Патерсън отклони поглед към пламъците в камината. — Ти как се справяш?

Лангтън разбра въпроса.

— Работата помага. Колкото съм по-зает, толкова по-малко мисля за...

Патерсън кимна, но не отмести поглед от огъня.

— Хората казват, че и времето помага.

— Може и така да е — мисълта за времето не окуражи Лангтън. Той искаше болката да отслабне, но не и да забрави Сара. Не можеше да си представи деня, в който мисълта за нея нямаше да пробужда сърцето му.

Това го накара да си припомни доктор Стъклен.

— Чух, че си имал късмет днес.

Патерсън се ухили.

— Цяла година бяхме по петите му. Всичките ми хора работиха извънредно, скъсаха си задниците, но го пипнахме.

Лангтън се насили гласът му да остане равен.

— Кой е той?

— Един решителен, умен и ловък мошеник на име Арчибалд Дейвид Хийли. Специалността му е да разделя наскоро овдовели жени от парите им. И го прави майсторски. Сеанси, фалшиви медиуми, привидения, пълна програма. Повечето от жертвите на бандата му се срамуваха твърде много, за да свидетелстват. Накрая се наложи да го подмамим в една организирана от нас схема. Взехме една актриса от театъра и я настанихме в богаташка къща в Токстет. Оня кльвна веднага.

Чутото навя на Лангтън една идея, но той я отклони на първо време.

— Та, за какво искаш да говорим? — попита Патерсън.

Дори сега Лангтън се поколеба, но нямаше как — трябваше да узнае истината.

— Чувал ли си за дёлваджиите?

Усмивката изчезна от лицето на Патерсън.

— Чувал съм.

— Те мошеници ли са? Или въобще не съществуват?

Патерсън обви халбата си с две ръце и в първия момент не отговори. После каза:

— Ще си остане между нас, нали?

— Абсолютно.

Патерсън кимна и отпи глътка.

— Съществуват. Имахме доста случаи с тяхно участие през последните шест месеца. Преди атакуваха основно бедните, които са или страшно уплашени, или могат да бъдат изнудени, или са твърде суеверни, за да се оплачат. Но откакто започнаха да действат сред средната класа, сред хора, които приемаме все пак за образовани...

— Кой са тези „те“?

— Чувал съм за три местни банди, които, доколкото знам, напоследък враждуват помежду си — отвърна Патерсън. — В Лондон са много повече, но лично за мен три са напълно достатъчни. Повече от достатъчни.

Лангтън се приведе напред.

— Как точно действат?

Патерсън заговори бавно, явно подбирайки внимателно думите си:

— Основно плащат на бедни семейства, за да получат от тях позволение да прикрепят някаква машина към тялото на умиращите им близки непосредствено преди смъртта. Сигурен ли си, че искаш да продължа?

— Моля те.

— Лъжите им са най-различни — машината облекчавала болките, отлагала неизбежното или пък дори насочвала умиращия към рая. Това им е репертоарът, запазен за бедните.

— А ако не става въпрос за бедни?

Патерсън посегна автоматично към халбата, видя, че е празна и се намръщи.

— На по-образованите семейства бандите поднасят друга лъжа: казват им, че машината съхранява душата на обичния им човек, докато се намери ново тяло за нея. И близките вярват. Идват при нас чак когато бандата изчезне с парите им и със съдържанието на делвата.

Лангтън се втренчи в колегата си.

— Семействата им плащат?

— Не е за вярване, нали?

Като се позамисли обаче, Лангтън видя известна логика: някои семейства бяха готови на всичко, за да удължат живота на умиращите си близки. Биха се вкопчили отчаяно и в най-малката възможност.

— Ти вярваш ли, че дёлваджиите наистина държат затворени душите на жертвите си?

Патерсън се поколеба.

— Говорил съм с мнозина, които са наблюдавали лично процедурата на дёлваджиите. Всички до един са убедени, че нещо все пак се случва. Кълнат се, че са видели с очите си искряща мъгла да излиза от тялото и да се насочва към подготвената делва. Но доколко това е душата на умиращия... Не знам, Лангтън. Мисля, че отчаяните хора виждат и вярват в онова, което им се иска.

Лангтън също мислеше така.

— А какво правят с делвите?

— Това трябва да питаш дёлваджиите.

— Залавяли ли сте членове на някоя от бандите?

— Някои от по-дребните риби са ни падали в ръцете, но едрите плуват малко по-дълбоко, там, където не можем да ги достигнем.

Лангтън реши да рискува.

— Сблъскали ли сте се с доктор Стъклен?

Патерсън рязко се извърна към него.

— Откъде чу това име?

— Разследвам случая с тялото, което изплува край Албърт Док.

— Онзи без лицето?

Лангтън кимна.

— И смяташ, че Стъклен има връзка с твоя случай?

— Възможно е. Какво знаеш за този човек?

— Знам само, че доктор Стъклен е най-страшният сред дълваджиите — отвърна Форбс. — Бандата на Спрингхийл Боб си е достатъчно гадна, онези от Карибите не му отстъпват, но от доктор Стъклен дори те самите толкова се страхуват, че никой и не говори за него. Ако наистина има нещо общо с безликия труп, то задачата ти е обречена.

В този момент сякаш нарочно една прислужничка отвори вратата на салона, видя вътре двамата мъже, стресна се и едва не изпусна ленените покривки, праметнати през ръката ѝ.

— Моля за извинение, господа. Тъкмо се канех да нареждам масите за вечеря.

— Дайте ни още минутка, моля — отвърна Лангтън. Когато момичето излезе, се обърна към Патерсън. — Нищо ли не знаеш за него?

— Ще ми се да знаех. Ненавиждам жестокостта, особено към старите и беззащитните. Арестът му ще успокои мнозина, да оставим настрана, че ще разкрие извършителя на поне три убийства, ако не и повече.

— Как така?

— Не може да се предвиди в кой момент точно даден човек ще умре — отвърна Патерсън. — Само Господ Бог знае деня и часа. Това обаче обърква плановете на Стъклен и затова за него се знае, че насилствено ускорява естествения ход на събитията.

— Убива жертвите си?

— Сигурен съм, че ги убива — Патерсън стана на крака и взе халбата си. — Как може да се докаже това обаче, е съвсем отделен

въпрос.

Лангтън помълча за момент, после също стана и допи бирата си на един дъх.

— Сещам се за един начин да го хванем. Ще бъде трудно, най-вероятно неетично и със сигурност опасно.

— Какъв начин?

— Ще му заложим капан — отвърна Лангтън.

Когато Лангтън излезе от кръчмата, улиците вече гъмжаха от хора. Отправили се към дома, те се гушеха под навесите на трамвайните спирки. Администратори, чиновници и секретарки бързаха край инспектора, навели ниско глави срещу студа. Почти всичкият сняг по улиците се беше стопил. Мокрият паваж отразяваше жълтата светлина на уличните лампи.

Инспекторът погледна часовника си и плъзна поглед по натовареното движение в търсене на кабриолет. Мина Касъл Стрийт и Дейл Стрийт от край до край, преди да мерне свободен кочияш.

— Към Гладстоун Кресънт и по-бързо.

— Ще се постарая, сър.

Кабриолетът се бореше със задръстванията, а Лангтън през цялото време се надяваше доктор Редфърс да го изчака. Инспекторът не беше очаквал, че разговорът с Патерсън ще се проточи толкова. Изгубено време ли беше това? Патерсън беше потвърдил думите на мисис Гриздейл, на сестра Райт и на професора: дёлваджиите съществуваха. Сега Лангтън нямаше друг избор, освен да ги приеме за истина.

Въпреки това не беше редно да иска от Патерсън да обмисля как да заложат капан на Стъклен. В края на краищата, ролята на дёлваджиите в случая Кеплер навярно беше съвсем малка. С ръка на сърцето Лангтън трябваше да признае, че няма право да моли Патерсън да му помогне в разиграването на толкова опасна и вероятно неетична комбинация. Ситуацията може би щеше да е различна, ако целият случай с Кеплер се въртеше около дёлваджиите, но Лангтън трябваше да признае, че всъщност се занимава с тях, за да помогне на Сара и да успокои самия себе си. Малко остана да помоли кочияша да обърне кабриолета.

— Гладстоун Кресънт, сър.

Лангтън плати и изкачи стъпалата пред триетажната къща, разположена срещу добре поддържан градски парк, опасан с ограда от ковано желязо. Звънна на пиринчения звънец и зачака. По-голямата част от къщата тънеше в мрак, дори в стъклото над вратата не се мяркаше светлинка, само в стаята вляво от входа смътно светеше. Приемният кабинет на Редфърс.

Лангтън позвъни отново. Никакъв отговор. Явно Редфърс беше останал до късно и не желаше да го безпокоят. Това обаче не отговаряше на въпроса защо прислужничката не отваря вратата. Лангтън се поколеба, хвърли поглед в двете посоки на тихото улично кръстовище и пробва бравата. Топката се завъртя свободно в ръката му.

— Редфърс? Аз съм, Лангтън.

Студеното антре водеше към други, все така тъмни стаи. Лангтън се вмъкна вътре, притвори вратата и остана на място, вслушан напрегнато. Цъкане на стенен часовник. Никакви гласове. Никакъв далечен говор. Никакво движение.

Тесният килим в средата на антрето заглуши стъпките на инспектора. Той си припомни последното си посещение тук и се помъчи да се сети за разположението на помещенията в къщата. Отвори първата врата вдясно и се озова в чакалнята. Сияние от умиращ огън зад решетката на камината. Празни корави дървени столове, наредени около солидна маса. Растения в саксии.

Приемната на Редфърс се намиреше в противоположната страна на чакалнята. Лангтън отиде до затворената врата на кабинета и прилепи ухо до нея, но чу само собствения си пулс. Посегна към бравата. Сетивата му се бяха изострили до крайност: мирис на дезинфектант и тютюнев дим, усещането за студения пиринч в дланта му, когато завъртя дръжката на бравата. Очите му, привикнали към слабата светлина, процеждаща се изпод вратата, огледаха за миг стаята на секретарката, която приемаше пациентите на доктора. Бюрото ѝ беше съвършено празно и чисто, отгоре клечеше само пишещата машина със затворен капак. Шкафовете с картотеката — заключени. Пълен ред.

Лангтън прекоси стаята и се поколеба пред вратата на кабинета на Редфърс. Почука, но не получи отговор. Застана странично, завъртя

бравата и ритна вратата с десния си крак. Отвътре никой не направи опит за бягство.

Инспекторът надникна зад ръба на касата и вида Редфърс, седнал зад бюрото си. Главата на лекаря почиваше на високата облегалка на кожения му стол. Долната му челюст висеше отпусната. Лангтън се хвана, че очаква да чуе хъркането му. Електрическа настолна лампа хвърляше бяла светлина върху пръснатите по бюрото хартии и папки. В ъгъла на кабинета на стойка висеше избелял човешки скелет.

— Редфърс?

Лангтън полека влезе в кабинета. От полуизгасналия огън идваше слаба топлина. Инспекторът надуши някакъв аромат, нещо химическо, подобно на горчиви бадеми и може би лек намек за бели цветя.

— Редфърс?

С още две крачки Лангтън се озова до бюрото. Ръцете на мъртвия лекар стискаха подлакътниците на стола така, както падащ от балкона човек стиска парапета — сухожилията му бяха изопнати като стоманените въжета на Свода.

Лангтън вдигна абажура на лампата и видя широко отморените очи на Редфърс с разширени зеници, вторачени право напред. Нещо метално проблесна: под брадичката на убития, точно над вратовръзката му, стърчеше отчупената дръжка на острието, което беше проболо гърлото му и го беше приковало за гърба на стола. От раната беше потекло незабележимо ручейче кръв.

Лангтън се поколеба за момент. Стори му се, че долавя как някъде в къщата проскърцват дъските на пода. Посегна към телефона на бюрото, после видя висящия отрязан канел. Обърна се към вратата, после пак към Редфърс. Беше завъртял леко лампата и сега тя осветяваше шията на мъртвия. От двете ѝ страни, точно под ушите на лекаря, личаха две малки квадратчета обгорена кожа.

Лангтън излезе на най-горното стъпало пред входната врата на къщата, вдигна полицейската свирка до устните си и свирна остро три пъти поред. Заповтаря зова си през минута, докато чу тичащите стъпки на полицаите от околните улици.

Спря минаващ кабриолет още преди първият задъхан полицай да стигне до къщата. Инспекторът бързаше, защото вече беше ясно, че

някой е ликвидирал огняря Олсен и доктор Редфърс, само за да скрие важна информация.

И сега Лангтън си спомни за още един човек, свързан със Сара, човек, много по-беззащитен от двамата убити мъже: мисис Гриздейл.

СЕДЕМ

Още преди кабриолетът да спре пред адреса на Хамлет Стрийт, инспекторът изскочи от него. Всички прозорци в дома на мисис Гриздейл светеха. Полицаят, който му отвори входната врата, зяпна за миг изненадано, после, при вида на служебната карта на инспектора, отстъпи встрани.

— Тялото е горе, сър.

Вземайки по три стъпала наведнъж, Лангтън изтича на втория етаж, ругаейки се, че е допуснал това да се случи.

Вратата на спалнята до стълбите зееше отворена. Вместо трупа на мисис Гриздейл инспекторът видя на пода до шезлонга мъж, проснат като кукла с прерязани конци. Беше облечен в груби скъсани вълнени панталони и тъмносиня куртка, носеше протрити ботуши, а при падането каскетът му се беше свлякъл от оплешивяващата глава и сега покриваше лицето му. На Лангтън му се прииска да го дръпне, за да види мъжа, но се спря, за да изчака пристигането на фотографите на доктор Фрай. По бледата кожа и ивицата коса на темето инспекторът веднага позна, че убитият не е Дърам.

Лявата ръка на мъжа беше притисната под тялото му, но дясната стискаше ръба на килима. Под шезлонга се беше изтърколил дълъг нож. Лангтън не видя острието да е изцапано, но изпод тялото продължаваше да блика кръв и да се разлива по скъпия килим. Инспекторът се опита да прецени как е умрял мъжът. Изправи се и застана очи в очи с мисис Гриздейл, подпряна на касата на вратата.

— Добре ли сте?

Жената кимна, сведе очи към тялото на пода, после отново погледна Лангтън.

— Беше самозащита.

— Знам.

— Разбил един от задните прозорци...

Лангтън понечи да я изведе от стаята, но спиритистката го стисна за ръката.

— Не позволявайте да я отведат.

— Кого?

— Мийра. Стори го, за да ме защити.

Лангтън проумя.

— Мийра е убила този човек?

— Чу ме да викам и дотича от стаята си. Не знаех, че има пистолет, но ако ме попитат сега, ще се закълна, че е мой, ще... — мисис Гриздейл скри лицето си с длани.

Като медиум, жената със сигурност беше много по-чувствителна от мнозина други. Лангтън се зачуди дали смъртта на нападателя е разстроила нещо повече от емоционалното ѝ равновесие. Дали не беше доловила някакъв... отвъден отглас? Някакво ехо? При тези мисли инспекторът разбра колко дълбоко всъщност е навлязъл в територията на суеверието и свръхестественото. Беше позволил приказките за паранормалното да повлияят на светогледа му. Това можеше да се окаже опасно.

Обвил с ръка раменете на мисис Гриздейл, инспекторът я отведе по-далеч от местопрестъплението. Вън видя Мийра, която се качваше по стълбите с поднос с порцеланови чашки и бутилка бренди. Момичето също го видя, спря се за миг, после продължи към собствената си стая. По пътя улови мисис Гриздейл, дръпна я от Лангтън и в стаята я настани на леглото си.

— Пийнете малко чай, господарке, с една глътчица бренди.

После вдигна очи към Лангтън. По нищо не личеше инцидентът от вечерта да е разстроил момичето. Напротив, гласът ѝ прозвуча напълно спокойно:

— Ще ме отведат ли?

— Не — отвърна инспекторът. — Просто трябва да обясниш, че е било самозащита. Всеки домакин е длъжен да се защитава от крадци.

— Този не беше крадец.

Лангтън се зачуди какво ли още знае тази прислужничка.

— Виждала ли си нападателя преди?

— Никога.

— Някой да се е навъртал наоколо? Да е наблюдавал къщата например?

Мийра приглади косата на господарката си и отвърна:

— Нищо такова не се е случвало. Кварталът е много спокоен. Поне беше. До сега.

Инспекторът погледна право в немигащите очи на момичето и попита:

— Знаеш ли някое безопасно място, където ти и мисис Гриздейл да можете да отидете на първо време?

— При семейството ми — отговори Мийра. — Те ще ни помогнат.

— Добре — кимна Лангтън и се обърна към вратата. — Не се тревожете, аз ще поговоря с колегите. Кажете ми къде ще мога да ви намеря.

— Защо?

— Може да възникне нещо важно.

— Вие ни довякохте тия неприятности — отвърна Мийра. — Вие сте виновен за всичко.

Лангтън не можеше да спори. Остави двете жени и отиде да намери полицая, застанал на пост в антрето. Мийра му беше дала чаша чай, навярно подправен с бренди, защото младият мъж се опита да я скрие, когато видя инспектора. Лангтън кимна, за да му покаже, че няма проблем.

— Какво точно стана?

— Значи, сър, аз патрулирах по Алдън Роуд, когато чух жена да вика за помощ. Дотичах и видях господарката на дома надвесена от прозореца на горния етаж, а прислужничката я дърпаше обратно в стаята. Здравно си викаше жената. Както и да е, прислужничката ми отвори и аз заварих крадеца вече проснат на пода. По-мъртъв нямаше как да е.

— Къде е pistolетът?

Полицаят потупа джоба на куртката си.

— Прислужничката ми го даде, сър. Искате ли вие да го вземете?

Лангтън се поколеба дали да не остане и да проконтролира нещата тук, но твърде много му се искаше да се върне в дома на Редфърс. После чу отвън пухтенето на парен автомобил. Надникна през прозореца и зърна още двама полицаи и участъковият сержант да слизат от съскащото си превозно средство. Инспекторът бръкна за портфейла си и извади две банкноти.

— Направете ми услуга, полицай. Погрижете се двете жени да напуснат този дом още тази вечер. Вземете кабриолет, придружете ги и се уверете, че са стигнали живи и здрави при семейството на прислужничката. Аз ще поговоря със сержанта ви.

Полицаят прибра парите.

— Разчитайте на мен, сър. А що се отнася до случилото се тук...

— Самозащита, няма две мнения.

Участъковите полицаи влязоха, Лангтън дръпна сержанта настрана и обясни присъствието си, както и точният развой на събитията от вечерта.

— Когато фотографите си свършат работата, погрижете се тялото да бъде изпратено на доктор Фрай в управлението.

С тези думи Лангтън се качи в кабриолета, който го чакаше на улицата, и се върна на Гладстоун Кресънт. Както и у мисис Гриздейл, сега светлина се лееше от всички прозорци на къщата на Редфърс. Пред входа бяха спрени две затворени полицейски коли, а неколцина премръзнали, но любопитни безделници досаждаха на полицая, застанал отпред на пост. Вътре Лангтън завари Макбрайд и доктор Фрай да преглеждат тялото на мъртвия лекар.

Фрай, с медицинска сонда в ръка, се изправи и кимна на Лангтън.

— Хората край тебе мрат като мухи.

— Какво откри?

— Каквото и сам виждаш — смъртта е причинена от една-единствена прободна рана през трахеята и гръбнака. Да ти кажа, майсторско изпълнение.

— А... — Лангтън потри с пръсти собствения си врат точно зад ушите.

— Да, видях ги — Фрай стрелна с поглед Макбрайд и продължи: — Същите са като при безликия ни приятел. Доколкото разбирам, мъртвецът тук е част от същия случай?

Лангтън не отговори. След убийството на Редфърс и нападението над мисис Гриздейл по всичко личеше, че двете отделни нишки — Кеплер и Сара, са на път да се слоят. Каква връзка изобщо можеше да съществува между мъртвеца от доковете и Сара? На пръв поглед никаква.

Лангтън се обърна отново към Фрай:

— Имам още един труп за теб.

— Не говориш сериозно.

— Боя се, че е напълно сериозно. В Евертън, на Хамлет Стрийт. За миг на Лангтън се стори, че сержант Макбрайд трепна от изненада.

— И онзи ли е свързан с този? — попита Фрай. — Пак същият случай?

— Може би. Връзката е смътна.

Фрай започна да прибира инструментите си в чантата и махна на помощниците си да отнесат тялото.

— Не знам по чии следи си, Лангтън, но се надявам да го хванеш скоро.

— Аз също. Може ли да ми докладваш резултатите от аутопсията възможно най-бързо?

Фрай погледна часовника си и въздъхна.

— „Сватбата на Фигаро“ пропада.

Патологът си тръгна, помощниците му качиха Редфърс на носилка, а инспекторът се замисли за всички онези ноци, когато самият той беше работил до късно. Всички пропуснати покани за гости, всички онези вечери, когато трябваше да си е у дома при Сара. Само ако можеше да върне времето назад!

— Обадох се у вас, сър — каза Макбрайд. — Елси беше така добра да ми съобщи адреса на доктор Редфърс. Когато пристигнах тук, в първия момент реших...

— Че са убили и мен?

Макбрайд кимна.

Тогава Лангтън си даде сметка до какви мащаби се беше развил случаят. И той, и Макбрайд вече мислеха за общ смътен враг, за някакви „те“ — аморфни фигури, чиято неопределеност само увеличаваше силата им. Доктор Стъклен? Човек, несъмнено свързан с дълдаджиите, по тази причина вероятно свързан и със Сара, макар че инспекторът все още не можеше да прозре връзката му със Свода или с Кеплер.

Повика Макбрайд в гостната и затвори вратата зад гърба им.

— Имаме проблем.

— Да, сър?

— Някой знае предварително всеки наш ход — каза Лангтън — и действа едновременно с нас. Огнярят Олсен умира часове след като разбрахме за него. Аз си уговорих среща с Редфърс и ето — той също умира.

— А тая работа на Хамлет Стрийт, сър? Част от същия случай ли е?

— Така изглежда — Лангтън закри напред-назад из гостната. — Срещу когото и да сме изправени, той определено разполага със стабилна мрежа от информатори. Така трябва да е, освен ако някой случайно не е дочул хвалбите на Пъркинс в кръчмата.

— Как така, сър? Значи става дума за някакъв заговор, така ли?

— Навярно.

А кое би представлявало най-силен интерес у евентуални заговорници?

— Сводът.

— Сър?

— Още от самото начало знаехме, сержант, че в дъното на тази история стои Сводът. Кеплер или е бил част от обща конспирация срещу Свода, или самостоятелно се е борел срещу строежа. Всяка от тези две причини би обяснила убийството му.

Макбрайд скръсти ръце.

— Не знам, сър. Таен заговор, конспиратори в черни наметала кръстосват града като някакви си фенианци^[1] или анархисти... Малко пресилено ми се струва. А и как се вписват в тази теория вашият доктор Редфърс и убитият на Хамлет Стрийт?

Лангтън се спря.

— Не знам. Още не знам. Но ако някой следи всяка наша стъпка и заличава възможни свидетели, то този някой би се заинтересувал от още един наш познайник. От професор Колдуел Чивърс.

Борейки се с нарастващата паника и с чувството, че времето изтича безвъзвратно, Лангтън пристигна в Лечебницата някъде към полунощ. Дватамата с Макбрайд завариха професор Колдуел Чивърс в голяма операционна на третия етаж. Една прозяваща се сестра ги насочи към ложата за наблюдение, издадена над самата операционна зала. Там амфитеатрално подредени дървени седалки — не по-

различни от местата за зрители в операта — бяха подредени в полукръг около конусовидния оберлихт, надвиснал точно над операционната маса.

При звука на отварящата се врата единственият човек в ложата се обърна.

— Инспекторе. Сержант. Каква изненада.

Лангтън остави Макбрайд до вратата, а той се присъедини към сестра Райт пред стъклото, отделящо ложата от залата. Може би на три метра под тях фигури в зелени и бели престилки бяха наобиколили поставен по корем пациент. Движенията на хирурзите и сестрите бяха бавни и премерени, подобни на движенията на мимовеите в някое нямо представление. Електрическа светлина обливаше залата и блестеше, отразена от стоманените инструменти, от цилиндрите с кислород, от белите, тук-таме обагрени в червено ръбове на оголените кости. Лангтън отвърна поглед.

— Дошли сте да се видите с професора? — попита сестра Райт.

— Ако е възможно.

— Той работи по много сериозен случай в момента. Може да минат часове, преди да се освободи — сестра Райт подпря чело на стъклото. Нежното разпятие на шията ѝ се изхлузи от деколтето ѝ и се удари в прозрачната преграда с тих звън. — Спасяването на човешки живот — това е смайваща гледка. А ние често приемаме работата на лекарите за даденост. Само си помислете: скалпелът е нищо без опита и преценката на хирурга, който борави с него. Нищо. Прост инструмент.

Лангтън се насили да погледне надолу.

— Върху какво работят?

— Травма на главата, черепът е счупен на три места. Клетият човек е зидар, паднал от някакъв фабричен комин. Счупените ръце и крака са лесно поправими, но черепът изисква съвсем друг тип вещица.

Пред очите на Лангтън един от хирурзите отметна зелен чаршаф, отви поднос с инструменти и избра от него къс, блестящ трион. После, под ръководството на професора, го опря в черепа на ранения и се съсредоточи. Лангтън преглътна тежко и отново обърна очи към сестра Райт.

— Дойдох да предупредя професора.

— Да го предупредите? За какво?

— Съществува известна, макар и малка възможност животът му да е в опасност.

Сестрата се обърна към него.

— Продължете.

— Опасността може да е свързана с трупа, който пратихме на професора.

— Бурът без лице.

— Точно той. Един случаен свидетел на престъплението също загина. Други, имащи само далечна връзка със случая, също бяха убити или най-малкото нападнати.

— И вие смятате, че професорът може би е следващият?

Лангтън се поколеба. Дали не преиграваше?

— Смятам, че трябва да вземе предпазни мерки. Вие също.

— Аз?

— Моля ви. За всеки случай.

Сестра Райт докосна ръката на Лангтън.

— Сигурна съм, че професорът ще оцени загрижеността ви. Аз със сигурност я оценявам.

Лангтън се взря в сивите очи на сестра Райт и вътрешно пожела професорът да осъзнава какъв късметлия е.

— Трябва да вървя. Имаме много работа.

— Не е ли късно вече?

Лангтън се усмихна.

— Полицаите, както и медицинските сестри, не са на нормирано работно време. Лека ноц, сестра.

Лангтън пое към вратата, но гласът на сестра Райт го спря.

— Инспекторе, утре вечер професорът дава голям прием в дома си в чест на откриването на Свода. Уверена съм, че би желал да присъствате.

— Благодаря ви за поканата, но съм твърде зает.

— Може би ще прецените, че подобно посещение ще ви бъде полезно — отвърна сестрата. — Поканен е каймакът на ливърпулското общество, хора от юридическите, медицинските и всички други професионални среди. Ако прецените, че ще се успеете да дойдете, заповядайте след осем часа.

— Вие ще бъдете ли там?

Младата жена се усмихна.

— Професорът настоя.

— В такъв случай ще се опитам да дойда. Довиждане, сестра.

По пътя към къщата на Редфърс Лангтън се замисли действително колко ли полезен би могъл да се окаже приемът у професора. Със сигурност представляваше възможност за среща с най-различни хора от висшите кръгове на обществото, а Форбс Патерсън беше намекнал, че колекционерите на делви с души трябва да се търсят именно сред тях. Но дали отново не се съсредоточаваше твърде силно върху Сара? Да, но все пак вече можеше да се твърди, че разследването на дèлваджиите е част и от нейния случай, и от случая на Кеплер.

Тогава осъзна, че е започнал да гледа на Сара като на случай, като на мистерия, която да бъде разгадана, въпреки че всъщност Сара беше нещо много, много повече. Активните действия го разсейваха, напрегнатата работа облекчаваше болката. Лангтън обаче продължаваше да чувства в себе си празнина, ледено отсъствие на всякаква радост, превърнало се вече във физическо страдание. Не можеше дори да си представи деня, в който това страдание ще се разсее. Дори не беше сигурен дали желае такъв ден да настъпи.

Сякаш чул мислите на инспектора, Макбрайд попита:

— Простете, сър, но смятате ли, че на приема на професора ще научите нещо за Кеплер или доктор Редфърс?

Лангтън познаваше Макбрайд от години и не се възпротиви на въпроса.

— Възможно е. Все се чудя дали бандата, убила Кеплер, не е ликвидирала и Редфърс, а пък инспектор Патерсън каза, че дèлваджиите продават специфичната си стока на богати колекционери. Не е изключено да срещна някои от тези колекционери на приема.

— Но как ще ги разпознаете, сър?

— Добър въпрос — Лангтън зърна къщата на Редфърс да изплува сред мъглата и мъждивата светлина на газовите фенери. — Задайте ми го, когато отидем на приема.

— Искате и аз да присъствам?

Лангтън се усмихна.

— Ще разговаряш с кочияшите на другите гости, с прислугата и камериерките и със сигурност ще научиш повече от мен.

На стълбите пред дома на Редфърс беше останал самотен полицай, който потропваше с крака и пристъпваше напред-назад в пронизващия студ. Отдаде чест на Лангтън и каза:

— Всичко е тихо и кротко, сър. Само прислужничката дойде.

— Прислужничката на Редфърс? Появила се е най-сетне?

Повечето от стаите тънеха в мрак, но под вратата на кухнята в задната част на къщата се процеждаше лъч жълтеникава светлина. Лангтън влезе и завари вътре бледа, тридесетинагодишна жена, седнала до широката чамова маса. При влизането на инспектора тя разля чая си от изненада, скочи на крака и се зае да попие петното върху черната си униформена рокля.

— Простете, трябваше да почукам — извини се инспекторът. — Седнете, моля. Аз съм инспектор Лангтън, а това е сержант Макбрайд.

— Добър вечер, сър — прислужничката изчака Лангтън да седне до масата, чак след това и тя се върна на мястото си. — Помня ви, сър. Двамата със съпругата ви преди посещавахте доктора.

Лангтън се зачуди дали жената знае, че Сара е починала.

— Вие сте... Агнес, нали?

Прислужничката се усмихна.

— Точно така, сър. Миналият септември станаха четири години, откак работя при доктора.

Лангтън помнеше Агнес не само от медицинските визити при Редфърс, но и от няколко частни гостувания у доктора за вечеря. Способна и приветлива жена.

— Бихте ли желали малко чай, сър? — попита Агнес и посегна към чашите. — Сложих чайника, за да ми помогне да се успокоя от шока.

— Благодаря, но ще ви откажа. Бихте ли ми разказали какво точно се случи днес? — Лангтън хвърли поглед към часовника над кухненския шкаф. — По-точно, вчера.

Агнес сръбна от чая си.

— Точно след като приключихме с обяда, сър, на вратата почука едно момче от пощата — носеше телеграма за мен от майка ми в Честър. Доктор Редфърс беше много любезен, даде ми пари за влака и каза да не се притеснявам и че те двамата с мисис Дън щели да се справят.

— Мисис Дън?

— Секретарката на доктора, сър. Тя води журнала и приемните часове, а и се грижи за пациентите.

Лангтън смътно помнеше и високата, намусена жена с жестоко опъната назад коса.

— Продължете, Агнес.

— Ами, сър, бързах до Честър колкото ме държаха краката, обаче се оказа, че мама си е жива и здрава. Закле се, че не ми е пращала никаква телеграма. Представа си нямахме кой би трошил грешни пари, за да ни изиграе подобна шега, обаче какво можехме да направим? Така че аз останах при нея за вечеря, а после хванах обратния влак. Вашият човек на вратата ми каза за клетия доктор.

При това Агнес попи очите си.

Лангтън отлично разбираше, че някой се беше погрижил да отстрани прислужницата от дома. А какво ли се беше случило с мисис Дън и с пациентите, останали в чакалнята на доктора?

— Мисис Дън наблизко ли живее?

— Не, сър, премести се в Саутпорт, когато се омъжи миналата година — Агнес изсумтя. — Станала е една госпожа, не ви е работа.

Лангтън погледна Макбрайд, който само кимна и записа информацията в бележника си. После инспекторът попита:

— Доктор Редфърс имаше ли врагове?

— Аз поне не знам за такива, сър. Точно обратното, бих казала.

— Как така?

— Ами, сър, посещаваха го много хора. Моята стая е на последния етаж до стълбището и чувам как на входната врата се звъни по всяко време на нощта. Имаше и пациенти със спешни случаи, но повечето бяха частни гости.

— Виждали ли сте някои от тези гости?

Агнес се изчерви:

— Как така, сър, мислите ли, че си вра носа в чужди работи?

Лангтън се усмихна и се приведе към нея.

— Съвсем не, но много би ни помогнало да знаем навиците на доктора, а може би вие все пак сте зървали някои от гостите му — напълно случайно, разбира се...

Агнес сръбна отново от чая и се загледа в масата пред себе си.

— Трябва да ви призная, че съм ги виждала тези гости, сър. Странни птици, бих казала аз. Мъже с цилиндри и скъпи фракове,

сякаш идват направо от операта, изкопчии от Свода, още покрити с кал и прах, жени в прелестни рокли, като че излезли от някоя парижка витрина. Всякакви идваха при доктора. Но веднъж слезе ли в мазето, вече не можех да чуя за какво са дошли.

Ако разследването беше започнало по някакъв друг начин, Лангтън щеше да заподозре, че гостите са посещавали доктора по сексуални причини или с цел закупуване на наркотици. И Лангтън, и Форбс Патерсън знаеха случаи, в които представители на най-висшите кръгове на обществото демонстрираха редовен нездрав интерес към хора от най-мрачните му низини. Търговията с наркотици и тела процъфтяваше. Лангтън се зачуди какво ли са получавали от Редфърс всички тези нощни гости.

Агнес прикри една прозявка и инспекторът каза:

— Вървете да се наспите. Ще продължим утре сутринта.

— Сигурен ли сте, сър?

— Напълно сигурен — Лангтън погледна часовника си: беше почти два часът през нощта. А той и Макбрайд имаха още толкова много за вършене. — Агнес, преди да си легнете, бихте ли ми казали къде държите кафето...

— Оставете на мен, сър — Агнес веднага посегна към шкафа.

Лангтън се върна при Макбрайд в кабинета на доктора.

Настолната лампа осветяваше стола, на който беше седяло тялото. На мястото, където се беше забило хирургическото острие, пълнежът на облегалката беше изскочил навън. Огънят в камината се беше превърнал на пепел.

— Какво търсим, сър? — попита Макбрайд.

— Имена. Искам да знам всичко за хората, сред които се е движел Редфърс — с кого се е срещал, с кого е обядвал.

— И кой го е посещавал късно нощем, сър?

— Именно.

— Дали е ставало дума за наркотици, сър? Или пък си е паднал по разнообразието в някои други отношения...

Лангтън не желаше да обсъжда подозренията си, нито пък евентуалното участие на дèлваджиите във всичко това.

— Хайде да видим какво ще открием. Вие се заемете със стаята на мисис Дън.

Инспекторът се огледа в кабинета, за да реши откъде да започне. До едната стена, под строгия портрет на бащата на Редфърс, стоеше бюрото, а до него — емайлрани шкафове със стъклени вратички. Лангтън се зае първо да отваря чекмеджетата на бюрото и да претърсва съдържанието им: стари писалки, монети, кочани с бланки за рецепти, ластичета, ключове с всякакви размери. Обичайните дреболии в бюрото на един зает мъж.

Върху бюрото стоеше повреденият телефон, живачен уред за измерване на кръвно налягане, картони на пациенти, тежка стъклена мастилница и попивателна, цялата нашарена с драсканици и части от думи. Почеркът от доктора се видя на Лангтън напълно неразбираем, но затова пък инспекторът лесно си представи как лекарят, седнал зад бюрото с телефон в едната ръка и писалка в другата, си драска, докато води разговор.

След като провери и под бюрото, Лангтън седна в стола на доктора и си припомни позата на тялото. Главата, притисната назад в облегалката. Ръцете, стиснали подлакътниците. Не, не просто стиснали — впити в кожената тапицерия като нокти, с изскочили от напрежение сухожилия. Широко отворените очи на мъртвеца бяха втренчени във вратата. Кой ли беше влязъл в кабинета? Кой беше уплашил Редфърс толкова силно, а след това го беше убил?

В този момент вратата на кабинета се отвори наистина и инспекторът подскочи, готов на всичко.

Агнес едва не изпусна подноса от ръцете си.

— О, сър, така ме стреснахте.

Лангтън притисна с длан препускащото си сърце.

— Извинете ме, Агнес.

— Ще оставя това тук — прислужницата плъзна подноса върху бюрото на Редфърс. — Донесох две чаши, а термоканата ще държи кафето топло дълго време. Занесох една чаша и на полицая на стълбите, беше премръзнал вън. Ако имате нужда от още нещо, сър...

— Не, благодаря, Агнес. Вървете да си легнете.

Агнес се спря на вратата.

— Ако нямате нищо против, сър, малко ми е притеснено да оставам тук. Не ми е в природата да съм такава плашлива, но само като си представя бедния доктор, паднал тук, а онзи, дето го е убил, още да си ходи свободен по улиците...

— Не се тревожете. Макбрайд и аз ще сме тук още няколко часа, а и полицаят ще е на стълбите отпред — инспекторът се опита да звучи уверено. — Ще се грижим за вас.

Лангтън изпрати Агнес през стаята на мисис Дън и я проследи как се качва нагоре по стълбите. После се върна и надникна над рамото на Макбрайд, докато сержантът ровеше в чекмеджетата с картотеката.

— Надявам се убиецът да не е някой от пациентите, сър.

— Защо така, сержант?

— Тук сигурно има триста-четиристотин имена, сър. Цяла година няма да ни стигне да разпитаме всичките.

— Ако се наложи, ще ги разпитаме, сержант. Елате сега да пийнем кафе.

Докато посрѣбваха от чашите в кабинета на доктора, Лангтън каза високо:

— Агнес е получила фалшива телеграма, с която са я отдалечили от къщата. Някой е искал Редфърс да остане сам. Какво се е случило с мисис Дън и пациентите, които са чакали за преглед вчера следобед?

— Ще питам мисис Дън утре сутринта, сър.

— Непременно. Да приемем, че всички са си тръгнали и са оставили Редфърс жив и здрав. След това някой с взлом ли е проникнал в къщата, или Редфърс сам го е пуснал?

— Няма никакви подозрителни следи по вратите и прозорците, сър. Нито отпред, нито отзад на къщата.

Лангтън се отпусна на кушетката и огледа стаята.

— Значи Редфърс пуска убийците в дома си. Може би ги е очаквал. Както и да е станало, не виждам никъде следи от борба.

— Нито пък аз, сър.

— Та, защо Редфърс ще си седи на стола и ще се остави някой да забие нож в гърлото му? — Лангтън отново се вгледа отблизо в стола на доктора и на ум се запита защо ли пък Редфърс би позволил някой да прикрепи електрически апарат към врата му. Знаел ли е какво го чака?

— Може да е бил упоен, сър — предположи Макбрайд. — Като онзи, бура.

— Може би. Трябва да питаме Фрай — Лангтън допи кафето и остави чашата на бюрото. Опита се да си спомни кога за последно беше ял. Но това нямаше значение. — Да продължаваме, сержант.

Макбрайд се върна в стаята на секретарката. Лангтън се зае отново да претърсва бюрото. Отначало намери само сметки и фактури, каталози на фармацевтични компании и стари броеве от медицински списания. Най-долното чекмедже обаче отказа да се отвори. Лангтън пробва ключовете, които беше намерил в бюрото, но те до един бяха твърде големи. Инспекторът се наруга на ум, задето не беше проверил джобовете на тялото на Редфърс за други лични ключове. Може би наистина беше по-уморен, отколкото му се струваше.

После си спомни един стар номер: извади двете чекмеджета над заключеното. Те отначало малко заяждаха, но после се измъкнаха целите и дадоха на инспектора достъп до най-долното. Лангтън бръкна в разкостеното бюро и заизважда съдържанието му.

Тежка преносима кутия каса, заключена. Дневник. Три чекови книжки. Лангтън остави касата настрана и запрелиства дневника. Срещу определени дати бяха вписани инициали, номер и сума в лири — без шилинги и пенсове. *Седми април, АК, 21, £10. Дванадесети август, ДХ, 3, £25. Единадесети октомври, СП, 16, £30.* Датата на последното вписване беше петнадесети ноември. Отпреди десет дни.

Изнудване? Продажба на наркотици? Тайнописът подсказваше най-малкото неща от този сорт. Вероятно.

Лангтън пхна дневника в джоба си и се насочи към чековите книжки. Редфърс притежаваше сметка в Сейнт Мартине Банк на Виктория Стрийт и отрязъците от написаните чекове сочеха малки суми за услугите на шивачи и търговци, нищо особено. Обичайните разходи на един добре осигурен ерген. Последният отрязък сочеше, че балансът по тази сметка е около седемстотин лири.

Другите две чекови книжки обаче бяха нещо съвсем различно. Втората, обслужваща сметка в Банк Кредит в Цюрих, сочеше баланс от над шест хиляди лири. Третата беше издадена от нюйоркска институция и показваше, че в американската сметка на доктора има почти двадесет хиляди долара. Ако цифрите в чековите книжки отговаряха на истината, то Редфърс е бил на косъм от това да бъде действително много богат човек. Със сигурност значително по-богат от това, на което един скъсващ се от работа лекар ерген изобщо би могъл да се надява. Най-малкото, един почтен лекар ерген.

Разбира се, възможно беше Редфърс да е получил парите в наследство. Можеше да ги е спечелил на комар или на борсата.

Лангтън се надяваше това да е така. Алтернативните варианти за придобиване на подобно богатство не му се нравеха. За Бога, този човек се беше грижил за Сара в последните ѝ часове.

Стъклата на вратичките на заключените шкафове до бюрото бяха подсилени със стоманени нишки. По рафтовете им — редици от шишенца и стъкленици, разтвори и прахове. Лангтън разпозна някои от лекарствата, които се бяха натрупали на нощното шкафче на Сара малко преди края. В стъклото на единия шкаф се мерна отражение и инспекторът погледна към скелета, увиснал в ъгъла на кабинета. Що за странен експонат в един лекарски кабинет! Достатъчен, за да изплаши пациентите.

Бели, бели кости. Лъскави и гладки под електрическата светлина. Всичко, което остава от човека, след като плътта окапе и се стопи.

Лангтън не можа да се овладее — помисли за Сара, легнала съвсем сама под студената пръст. Неподвижна. Тиха. Кошмарни образи нахлуха в съзнанието му. Пръстите му се впиха в бюрото на Редфърс подобно на удавник, вкопчил се в плаващ дънер. Запрегльща, борейки се да не повърне.

Друг образ. Мисли за друго. За каквото и да е.

Дебели, преплетени електрически кабели излизаха от дюшемето до камината. От месинговия контакт натежалите от прах жици водеха до долап под една от библиотеките, залепена до комина.

Вратичката на долапа се отвори и откри четвъртит апарат от месинг, стомана и бакелит. Малка кутия, цилиндър с плътно намотана медна жица, тънка вертикална тръба, всичко монтирано върху дървена основа. Цялата машина можеше да се побере в лекарска чанта. Когато Лангтън се опита да я повдигне обаче, тя се оказа доста по-тежка, отколкото изглеждаше на пръв поглед. От нея се носеше познат мирис на изгоряла прах, както и друг, сладникав цветен аромат, подобен на крем за лице.

Лангтън коленичи. Машината тихо жужеше, сякаш през нея и в момента течеше електричество. От цилиндъра излизаха други жици и завършваха в две малки квадратни медни пластинки, покрити със зеленикав окис. Към тях бяха полепнали остатъци от кожа и човешки косми.

— Макбрайд! — викна инспекторът от вратата. — Към мазето. Макбрайд вдигна очи от тежкия журнал, воден от мисис Дън.

— Сър?

Лангтън изчака, докато двамата не слязоха по стълбите, започващи от задния вход.

— Агнес каза, че среднощните гости на Редфърс слизали в мазето. Трябва да разберем защо.

Под ярката електрическа светлина вратата на мазето изглеждаше достатъчно здрава да защити банков трезор. Плътни железни ленти опасваха масивното дърво. Резета с диаметър на едра монета. Всичко беше боядисано в бяло, дори масивната ключалка.

— Можем да поискаме ключ от прислужницата — предложи Макбрайд.

Лангтън поклати отрицателно глава. Съмняваше се Агнес някога да е влизала в заключеното помещение или изобщо да знае къде е ключът за него. Остави сержанта и изтича обратно до кабинета на доктора. В най-горното ляво чекмедже на бюрото лежаха връзки с железни ключове. Лангтън грабна най-голямата и се втурна обратно в мазето. Пъхаше ключ след ключ в ключалката и със звън хвърляше вече изпробваните на пода.

Предпоследният ключ пасна и се превъртя. Грамадната врата се отвори навътре в мрака. В коридора нахлуха застоен въздух и мирис на влага. Лангтън заопипва вътрешната страна на стената до вратата, докато намери ключа за електричеството. Студена бяла светлина обля мазето.

Празно. Празни рафтове покрай облицованите с бели плочки стени. Стъпките на инспектора и сержанта закънтяха в помещението. Два електрически глобуса, покрити с мрежи. Прозорците, както и камината бяха зазидани. В цялото помещение цареше атмосфера на ограничение, на затвор, сякаш самите стени притискаха човека вътре. Болна атмосфера.

— Каквото и да е стояло тук, вече го няма, сър — каза Макбрайд и удари с длан по стоманената маса в средата.

— Но останалият след него прах също има какво да ни каже, сержант. Погледнете — Лангтън посочи рафтовете край стените. В покрилия бялото дърво слой прах личаха големи кръгли отпечатъци. — Доскоро тук са били подредени някакви предмети.

— Бих казал делви или буркани, сър.

Лангтън не отговори. Не откъсваше очи от редиците рафтове. Докъдето му стигаше погледът, още и още кръгли отпечатъци в прахта. А пред всеки отпечатък — написан с шаблон номер. Лангтън си спомни дневника на Редфърс: *Седми април, АК, 21, £10. Дванадесети август, ДХ, 3, £25. Единадесети октомври, СП, 16, £30.*

— Нещата не се връзват, сър — обади се Макбрайд.

Но в съзнанието на Лангтън голямо парче от пъзела току-що беше дошло на мястото си.

— Напротив, сержант, боя се, че отлично се връзват.

---

[1] Фенианци — членове на създадената през 1858 г. ирландска група „Фенианско братство“, чиято цел е постигането на независимостта на Ирландия с военни средства. — Б.пр. ↑

ОСЕМ

Докато крачеше към управлението по Чърч Стрийт, Лангтън отново запрехвърля в съзнанието си намерените в дома на Редфърс доказателства. Потокът от блъскащи се служители, забързани към работните си места, го носеше напред. В далечината фабричните сирени обявяваха началото на смяната. Студеното утринно слънце позлатяваше мърлявите сгради в центъра, но пред очите на инспектора все стояха сумрачният кабинет на Редфърс и мазето с празните рафтове.

Сляпата му ярост се беше стопила до тъпа, неспираща болка, подобна на заровени живи въглини, готови всеки момент да подпалят нов пожар. Беше вярвал на Редфърс, както и семейството на Сара му беше вярвало — той беше техен семеен лекар почти три десетилетия. А след това ги беше предал с участието си в незаконната търговия с души. Вината му едва ли подлежеше на съмнение — странният електрически уред, отпечатъците от набързо изнесени от мазето делви, големите суми, среднощните гости. А още по-лошото беше, че доказателствата потвърждаваха съществуването на дёлваджиите. Лангтън осъзна, че повече не може да се съпротивлява на тази мисъл — дёлваджиите бяха истина.

За момент инспекторът се замисли дали Редфърс и доктор Стъклен не са едно и също лице. Но подозрението бързо се разсея. Вместо това Лангтън видя ръката на Стъклен в убийствата и на бура, и на доктора — Стъклен ги беше наредил, беше ги организирал, за да обслужи някакви свои дела. При това имаше и помощници — за това говореше най-малкото фактът, че изнасянето и преместването на преброените по отпечатъците в прахта сто четиридесет и две делви би изисквало час или повече. Лангтън беше поръчал на Макбрайд да разпита съседите — все някой трябваше да е видял как хората на Стъклен изнасят съдовете.

Докато приближаваше управлението, Лангтън мислеше как ли да разкрие вестта за двуличието на Редфърс пред родителите на Сара. В

кариерата си беше разпитвал убийци и изнасилвани, анархисти, крадци и подпалвачи. Разговорите с подобни хора обаче щяха да са нищо пред болката да съобщи на мистър и мисис Кавъл, че вероятно Сара е страдала повече, отколкото са предполагали. И че може би продължава да страда.

Лангтън спря пред външните стълби на управлението, затвори очи за момент и си пое дълбоко дъх. Трябваше направи онова, което се налагаше. Нямахте друг избор.

В управлението веднага го повика дежурният сержант.

— Макбрайд ни поръча да се оглеждаме за един ваш заподозрян, сър. Дърам.

— Заловихте ли го?

— *Видели* са го, сър. Май.

— Къде? И кога?

Подобно на счетоводител, сержантът се консултира с грамадния журнал пред себе си.

— Снощи, сър. Към десет часа вечерта, в лагера. Един колега хукнал след него, но онзи се скрил в тълпата край портите.

Десет часа снощи. В момента Дърам можеше да е навсякъде. Ако мъжът, когото са видели, изобщо е бил Дърам. Все пак студена следа е по-добра от никаква.

— Благодаря, сержант. Лично ще се отбия в лагера.

— Аз не бих отишъл там сам, сър.

Лангтън се извърна отново към високото бюро.

— Защо?

— Лагерът е място без закони, сър. Хората там не обичат нито полицията, нито служителите от Компанията на Свода. Особено сега, когато откриването на моста предстои. Може би е добре да вземете със себе си водач.

— Водач? — усмихна се Лангтън. — В Ливърпул сме, не в Африка.

Сержантът се изчерви леко.

— Въпреки това, сър, бих ви препоръчал водач. Пия си питието с един тип от Корпорацията, който познава лагера като петте си пръста. Хората там нямат нищо против него, сър, защото Корпорацията им помага с храна и осигурява подслон за бездомните.

Лангтън се поколеба.

— Може ли приятелят ви да ме заведе там още тази сутрин?

— Ще пратя някого да го попита, сър — отвърна дежурният и вдигна ръка към прозяващите се момчета за всичко във фоайето.

Горе в кабинета си Лангтън не спираше да мисли за лагера. Доколкото му беше известно, той беше възникнал от няколкото палатки и груби бараки, където били настанени семействата на работниците на Свода — мъже, които отсъствали със седмици, докато гигантският мост се протягал над Атлантика. Сводът растял и с него и лагерът. Как така изведнъж се беше превърнал в проблем за Компанията, в място, където и полицаите се бояха да патрулират? Може би човекът от Корпорацията — Градският съвет на Ливърпул — щеше да знае отговора.

Инспекторът тъкмо дописваше подробностите около убийството на Редфърс в досието на случая, когато на вратата му колебливо се почука.

— Влез.

В кабинета се вмъкна един полицай, стиснал шлема си под мишница. Застана мирно и впери поглед покрай Лангтън, право към движението въвн по Виктория Стрийт.

— Господин инспектор.

Лангтън се напрегна да си припомни къде е виждал този си колега. През последните дни се беше сблъскал с толкова нови хора...

— Вие сте...

— Полицай Иймс, сър. Бях на Хамлет Стрийт. Случаят с убития крадец.

— Спомних си. Как е мисис Гриздейл?

Иймс цял пламна.

— Трябва да ви съобщя, сър... Тоест, трябва да ви кажа, че...

— Говорете, човече.

— Ами, вие заръчахте да се грижа за двете жени, сър, за тази мисис Гриздейл и за прислужницата ѝ.

Сърцето на Лангтън подскочи.

— И какво стана?

— Извиках кабриолет, сър, качихме се тримата заедно. Прислужницата каза на кочияша да кара към Токстет, на Ъпър Парламант Стрийт. Седях до нея и я забелязах, че все се извърещаше да поглежда назад през прозорчето. После, тъкмо стигнахме до Канинг

Плейс, тя ме стисна за лакътя и се закле, че някой ни следи. Аз рекох на кочияша да спре, слязох да проверя и...

— И кабриолетът замина без вас.

Полицай Иймс заби поглед в пода.

— Точно така стана, сър.

Лангтън се усмихна облекчено. Беше очаквал да чуе много лоши вести.

— Предполагам, не сте записали номера на кабриолета?

— Съжалявам, сър. При цялото това вълнение, убийството и прочие... Помня обаче от коя компания беше колата — „Тейт и Сампсън“.

Най-голямата компания за кабриолети таксита в града.

— Оставете всичко на мен, Иймс.

— Съжалявам, че ви разочаровах, сър.

— Постъпихте добре, като ми казахте всичко.

Отново сам, инспекторът се облегна назад и разтърка очи. Беше се прибрал вкъщи към четири часа сутринта.

След три часа неспокойна дрямка се бе събудил още по-изтощен, отколкото беше преди да си легне. Докато се бръснеше, беше плъзнал поглед по лекарствата на Сара в шкафчето в банята: морфин, опиати, тинктури, смеси. И едно малко кафяво шишенце с бели хапчета. Бензедрин. Сара го вземаше, когато нямаше сили за нищо.

Изкушен да глътне едно от хапчетата, инспекторът беше отворил шишенцето. Боеше се обаче, че ако веднъж почне да ги взема, вече няма да може да спре. Кафето му се беше сторило по-безвреден вариант. Бензедрина беше пъхнал в джоба си за всеки случай.

Сега, след като прати Хари за кафе, се зае да впише и разказаното от Иймс в досието по случая. Не се боеше за мисис Гриздейл и Мийра. Прислужничката беше надхитрила успешно полицай Иймс, защото очевидно нямаше доверие на никого. Може би това беше най-мъдрата позиция спрямо нещата.

Сръбвайки от кафето, Лангтън се опита да си припомни какво точно беше казала прислужницата предната вечер. Май, че има намерение да заведе мисис Гриздейл при семейството си. Къде ли беше това? Дано някъде, където онзи, който беше пратил убиеца в дома на медиума, да не може да ги открие. Дали поръчителят беше отново доктор Стъклен?

Ново почукване на вратата. Този път в кабинета влезе дребен жилав мъж в избелял кафяв костюм и с бомбе на главата.

— Инспектор Лангтън? Казвам се Даудън, сър, Хърбърт Даудън от Корпорацията. Тед рече, че ви трябвал човек, дето да ви разведе из лагера.

Тед сигурно беше дежурният сержант. Лангтън стисна ръката на мъжа.

— Благодаря ви, че дойдохте, мистър Даудън. Надявам се, че не съм прекъснал работата ви.

— Радвам се всеки път, когато мога да се измъкна от офиса, сър, и да поизляза на чист въздух. Ще вървим ли?

Лангтън грабна палтото си и заключи досието по случая в картотеката. Във вътрешния джоб на горната му дреха тежеше ъгловатата форма на военния му револвер, който сутринта не беше забравил да вземе от нощното си шкафче. Докато двамата с Даудън вървяха по Виктория Стрийт и Дейл Стрийт в посока Пиър Хед, инспекторът каза:

— Изненадах се, като разбрах, че ми трябва водач за лагера, мистър Даудън.

— О, много разумно решение от ваша страна, сър. Те там твърдо враждуват с полицията, както и с всички служители от Компанията на Свода.

— Кои точно са тези „те“?

Даудън изчака, докато един дрънчащ трамвай ги отмине сред съсък и искри.

— Ами в момента в лагера живеят най-различни хора, сър. В началото са били само няколко семейства, жените и децата на строителите на моста. Изкопчии, зидари, шлосери, сондьори, дърводелци... Компанията имала нужда от тях и от мнозина още.

Дейл Стрийт премина в Уотър Стрийт, сред сградите напред изплува Сводът, подобно на планина, внезапно изникнала иззад хълмовете. Изгряващото слънце беше позлатило кулите и стоманените въжета.

Даудън продължи:

— Една гладна ламя, това е то Сводът. Много от хората, работили по него, така и не се завърнали у дома. Осиротелите им семейства се оказали изоставени на произвола — не получили

обезщетения от Компанията, нито помощ от правителството. Но не си заминали от лагера. И така той растял и растял.

Двамата мъже стигнаха края на Уотър Стрийт и инспекторът видя мястото, към което се бяха запътили. Пред очите му, отвъд четирите платна с натоварено движение, зад стълбовете и подпорните греди, поддържащи издигнатия на второ ниво релсов път на метрото — наречен от докерите „чадъра“ — се разкриха покрайнините на лагера. Палатки, много от тях ушити от пясъчния на цвят брезент, ползван от военните в Африка, скупчени около димящи огньове. Груба ограда от ненужен дървен материал, жезла и зидария бележеше границата между временните убежища в лагера и приличните домове на уважаваното общество отвън.

— Ако нямате нищо против, инспекторе, ще влезем през главния вход, нагоре по Пиър Хед — каза Даудън, търсейки пролука в трафика, за да пресекат. — Тези палатки тук са на най-новите жители на лагера, новопристигналите. Старите райони са най-важните. Там се вземат решенията.

Даудън говореше така, сякаш лагерът беше самостоятелно селище със собствени закони, град в града. Колкото повече двамата с инспектора приближаваха Пиър Хед, толкова по-солидни и стабилни ставаха постройките зад оградата, както и самата ограда: палатките отстъпиха място на дървени бараки, хижи от бракуван или уловен в реката дървен материал, покрити с разноцветни парчета промазани с катран листове, на места основите на импровизираните сгради бяха дори тухлени или от дялани късове пясъчник.

От вътрешната страна на оградата патрулираха плещести мъже с дървени палки на коланите. Наблюдаваха. Дебнеха.

Лагерът остана вдясно на Лангтън. Вляво се намираще недовършеният строеж на сградата на „Ливър Гаранти“ — редакция, клон на един чикагски вестник, далеч от размерите на оригиналния небостъргач на ежедневника в Америка, но все пак забележителна постройка. Парни кранове вдигаха гранит, тухли и стомана на десетки метри във въздуха към работниците, очакващи ги на тази рискована височина.

— Казват, че половината материали за сградата на „Ливър“ са се оказали в лагера под формата на стени и покриви — обади се Даудън. — Тоя небостъргач трябваше да е приключен преди месеци.

Лангтън никога досега не си беше давал ясна сметка за размера на „временния“ лагер. На север той започваше от Принсис Док, обхващаше бреговете на Мърси чак до Пиър Хед и продължаваше още на юг, по дължината на Джордже Парейд и Честър Бейсин почти до административната сграда на КТС. На запад се блъсваше подобно на приливна вълна в могъщите основи на първата кула на Свода. Запълваше плътно цялата смрадлива пустееща земя между маркерите за най-високото измерено ниво на водите на Мърси и натоварените градски улици. Край оградата му бяха последните спирки на градския транспорт, край които въртяха трамваи и парни автобуси.

Точно срещу елегантните сгради на Митницата, Управата на доковете и Пристанищната администрация оградата се извиваше навътре и оформяше груб главен вход с порта. Подредени в сложни фигури бетонени блокчета и преносими железни ограждения, използвани като падащи бариери, принуждаваха каруците и пешеходците да влизат в лагера бавно, под внимателния взор на пазачите.

Тук колосалният пътен надлез, водещ до рампата вход към Свода, хвърляше сянка върху портата към лагера и върху половината от бараките в него. Лангтън вдигна поглед към бетона и стоманата на платформата на моста, надвиснала на почти тридесет метра над главата му. Изглеждаше твърде солидна, твърде масивна, за да може да се задържи там горе. Логиката изискваше гравитацията да я придърпа обратно на земята. Но инженерите бяха победили и гравитацията, и очите на инспектора — елегантната арка на надлеза се извиваше от площада пред административната сграда на Компанията и се сливаше със самия Свод при първата каменна кула. Гълъби и чайки се виеха под нея: дрезгаво-шумни капчици сиво и бяло на фона на гранита и стоманата.

А временният лагер беше изникнал точно под това чудо на инженерното дело.

— Защо КТС просто не се отърве от живущите тук?

Даудън спря до една от будките за бърза закуска при най-близката трамвайна спирка.

— Хубаво въпрос, инспекторе. Първо, земята, на която са се заселили, е или пустееща, или общинска собственост, или терени, за които никой не е съвсем сигурен точно чии са. Второ, много от

семействата тук имат близки, загинали при строежа на Свода — за имиджа на Компанията не е добре да ги гони. Това би хвърлило петно върху блясъка на Деветото чудо на индустриалния свят.

Спомнил си срещата с лорд Салисбъри, Лангтън отлично разбра думите на Даудън. Компанията не можеше да допусне лоша реклама, не желаше да тревожи нито инвеститорите си, нито обществото като цяло. Най-малкото не и преди Сводът да заработи.

— А какво ще стане след откриването?

Даудън плъзна поглед по лагерните постройки.

— Давам на горките хорица две, най-много три седмици. После Компанията ще пусне тежката артилерия. Елате тогава пак и ще заварите тук само руини и кръв.

Това накара Лангтън да си спомни Трансваал — място, където се прилагаше точно това — тактиката на изпепелената земя. Села и ферми ставаха на пепел. Основи стърчаха от черната земя като изпочупени зъби. Дим, руини и кръв.

— Да не ви прилоша, инспекторе?

— Не, мистър Даудън, само съм малко уморен.

Даудън го поведе към входа на лагера — до бетонените блокчета на бариерата стърчеше груба дървена барачка. Набит мъж с рижа брада се отдели от групата пазачи, патрулиращи на пропуската.

— Мистър Даудън.

— Мистър Лойд. Добре сте, надявам се.

— Доколкото е възможно — Лойд измери Лангтън от главата до петите. — Не съм и допускарал, че дружите с ченгета, мистър Даудън. Разочарован съм. Дълбоко разочарован.

— Това е инспектор Лангтън — отвърна Даудън. — Търси един мъж, издирван за убийство. Чухте ли за оня, дето го извадиха от реката без лице?

— Чухме — изражението на Лойд не се промени и на косъм — все същите строги, неподвижни черти под погледите на другите пазачи, наблюдаващи разговора.

— Не се интересувам от нищо, което се случва в лагера, мистър Лойд — обади се Лангтън. — Преследвам само един-единствен човек и никого друго. Ако самият него го няма в лагера, може някой от вашите хора да си го спомни.

— Не обичаме да разговаряме с полицията. Почти толкова лоши сте, колкото и копелдаците от Компанията.

— Имам нужда от помощта ви, господин Лойд. Трима души са мъртви. Не искам повече смърт да ми тежи на съвестта.

Лойд помисли за момент. Погледна Даудън, после колегите си, след това пак инспектора.

— Почакайте тук.

Мъжът изчезна зад портата, а Лангтън се замисли каква ли стратегия очакваха от него Пърсел и майор Фелоус. Може би да нахлуе в лагера с конен ескадрон. Да разбие няколко глави, да изпочупи малко ребра. И нищичко да не узнае. Насилието често е първо в списъка със средства за постигане на дадена цел, но рядко е правилното решение.

Разнесе се гръм, рампата над главите им се разтърси и ехото от взрива отекна наоколо като далечна гръмотевица.

— Авария с някоя от електричките — отбеляза Даудън. — Представете си какво ще бъде, когато след откриването по една ще тръгва нагоре на всеки петнадесет минути, при това не празна, а претъпкана с хора.

Лойд отново се появи на бариерата.

— Поговорих си с комитета, можете да влезете, след като господин Даудън гарантира за вас. Но аз ще ви следвам по петите. Съгласен ли сте?

— Съгласен съм, мистър Лойд — Лангтън последва Даудън и Лойд по лъкатушния път между бетонените и железните ограждения.

Когато минаваха край групата пазачи на портата, един от тях се изплю и хрчката се лепна на сантиметри от ботушите на инспектора. Лангтън не реагира на предизвикателството и продължи напред, оглеждайки внимателно лицето на всеки срещнат.

Входът извеждаше към централна главна улица, пресичаща лагера от север на юг. Край нея се редяха тухлени къщи с гредоред, спретнати и уютни със стъклените си прозорци и димящи комини. Парцаливи деца тичаха и джапаха из калта, ледената корица по ръбовете на локвите се трошеше под босите им нозе. Увити в шалове жени заничаха от праговете на домовете си или от прозорците. Мъже без работа се подпираха по укрепените с кръстосани греди стени.

Лагерът напомни на Лангтън за старите гета в Бутъл и Уейвъртрий — цели семейства, натъпкани в невъзможно тесни

стаички, въздух, натежал от миризмите на готвено, на пране и на пушек от горящите в печките въглища. Но докато гетата представляваха лабиринт от тесни улички, вонящи пасажи и опасно наклонени къщи, лагерът беше равен и открит, а и донякъде по-чист. Човек би помислил, че е строен по план, а не безразборно.

— Та, мъжът, когото преследвате — обади се Лойд.

Лангтън му описа накратко Дърам. Лойд повика неколцина от охраняващите лагера мъже и им даде инструкции. Докато те се отдалечаваха в различни посоки, Лойд се обърна отново към инспектора:

— Ще поразпитат, ще разберат дали някой го е виждал. Ако обаче има приятели в лагера, те едва ли ще го издадат.

— Разбирам — отвърна Лангтън, вече се чудеше дали не си е изгубил времето. — Дърам е работил като охрана в Компанията на Свода — това означава, че няма да е добре дошъл тук, нали?

Лойд не отговори, но се обади Даудън:

— Хората тука трябва някак си да оцеляват, инспекторе. Дори най-малките претърсват бреговете на Мърси за изхвърлени вещи, всичките дечица тука са едни малки клошари. Възрастните завързват разни връзки, всеки познава приятели на приятелите на някого си и понякога части от редовните товари инцидентно падат от доковете във водата, без никой да забележи.

Лангтън отлично разбираше. Някои от пазачите на пристанището, и те лошо платени, точно като докерите, охотно си затваряха очите, а често и сами пренасяха разни „незабелязано паднали във водата“ стоки.

— Корпорацията прави всичко възможно да помага — продължи Даудън. — Доставяме редовно храна, опитваме се да осигурим улични кранове за питейна вода, дори септични ями. Но повече не можем да направим.

— Кажи му защо — намеси се Лойд, после сам побърза да обясни: — Компанията на Свода пречи на всеки, който се опита да ни помогне. Дори на благотворителните дружества. Ако зависеше от Компанията, нямаше да имаме нито вода, нито въглища, нито храна, нищо. Щяхме да клечим тука и да гнием в собствената си мръсотия.

Лангтън разбираше политиката на Компанията, макар и да не беше съгласен с нея. От Свода искаха лагерът да престане да

съществува. Представи си как лорд Салисбъри гледа надолу от луксозния си кабинет и в неговите очи množащото се човешко гъмжило тук навярно изглежда като мръсно леке, зацапало скъпа картина.

— Това е Бел Лейн, най-старата част на лагера — обади се Лойд и посочи наляво към друга широка улица. — Понтонните вдовици.

Зад груба, изписана с блажна боя табела, Лангтън видя спретнати дървени къщички с покриви от промазани с катран плоскости и със стъклени прозорци.

— Понтонните вдовици?

— Те дошли тук първи — продължи Даудън. — Съпрузите им работели в най-опасния етап на строителството — изграждането на основите на подпорните кули на моста.

— Представете си само — обади се Лойд, заобикаляйки голяма мръсна локва. — Хиляда двадесет и четири кули от тук до Ню Йорк. При строежа на всяка от тях са загинали най-малко по трима души. Най-малко.

— Как?

Лойд обясни как екипите се спускали на океанското дъно в понтони — въздушни звънци от дърво и стомана, всеки по тридесет метра в диаметър. На повърхността стояли снабдителните кораби и изпомпвали непрекъснато надолу въздух под налягане, който да измества морската вода и да позволява на изкопчиите да дишат.

— Корави мъже били — продължи Лойд. — Аз не бих могъл да върша такава работа: стотици метри надолу в океана, кръвта блъска в ушите, едва си поемаш дъх. В почти пълен мрак, светели им само по няколко електрически крушки. И копаеш ли, копаеш, затънал до кръста в ледената вода. Понякога океанът нахлувал в понтоните, помпите се повреждали или пък звънецът се накланял настрани. Или пък хората се разболявали от странна болест. Чувал съм за мъже, чиито сърца експлодирани в гърдите им, докато ги изтегляли на повърхността, или кръв бликвала от очите и ушите им. Или пък им нямало нищо, но дни или седмици по-късно умирали, превити одве в гърчове и спазми.

Лойд замълча и загледа надолу по Бел Лейн.

— Компанията отричала да носи каквато и да било вина за инцидентите. Работниците не можели нищо да направят. Вдовиците не получавали и стотинка компенсация. Някои дори се налагало да

плащат от собствения си джоб, за да може телата на мъртвите да бъдат докарани обратно в Ливърпул. Затова жените така и не напуснали лагера. За да напомнят на Компанията за срамните ѝ дела.

Дори и слушайки Лойд и обмисляйки чутото, Лангтън се спираше да се взира в лицата наоколо. Някои от мъжете приличаха на избягалия охранител на Свода, но по всичко личеше, че Дърам се е скрил вече някъде другаде. Следата беше изстинала.

Изневиделица рукнал дъжд накара играещите на улицата деца да се пръснат и да се изпокрийт по входовете и под стрехите. Лангтън и двамата му спътници се прислониха под една наклонена тераса. От отворената врата на къщата ги наблюдаваше пъстро куче. По калната улица под дъжда премина мъж, притиснал с една ръка шапката към главата си, а с другата загърнал плътно реверите на подгизналата си куртка. Мъжът зърна Лойд, зави, приближи го и прошепна нещо в ухото му.

— Имаме ли успех? — попита инспекторът.

Лойд отпрати мъжа и отвърна:

— Все още не. Всяка седмица в лагера идват стотици нови хора. Най-вече бедни пътници.

Преди Лангтън да попита друго, се обади Даудън:

— Семейства, които чакат да емигрират в Америка. Ако не успеят да се качат на параходите, се надяват, че ще се доберат до четвъртокласни билети за влаковете по Свода.

Надежда. Лангтън осъзна, че на нея се крепи целият лагер. Понтонните вдовици и техните разбити семейства се надяват на компенсация или извинение; новодошлите искат само по-добър живот. Лангтън плъзна поглед по калната, осеяна с ями улица, взря се през завесата на дъжда и се замисли дали надеждите на когото и да било от тукашните обитатели някога ще се изпълнят.

После изведнъж един прозорец привлече вниманието му. През мръсното стъкло надничаше лице, взряно в инспектора с широко разтворени от изненада очи.

Мийра.

Лангтън направи крачка напред, после се спря.

— Какво има, инспекторе? — обади се Даудън. — Да не би да го видяхте?

Мийра се дръпна от прозореца.

— Не. Няма нищо. Ще продължаваме ли нататък?

— Ще пробваме в „Менти и въртели“ — отвърна Лойд, протегнал ръка напред, за да види дали дъждът намалява.

— Моля?

— Това е местната кръчма — обясни с усмивка Даудън. — „Менти и въртели“. Кръстили са я на Компанията.

— Щото от тях само това получаваме — обади се Лойд. — Менти и въртели.

Докато следваше Даудън и Лойд по една странична уличка, Лангтън мислеше дали Мийра е довела мисис Гриздейл и лагера. Дали и нейното семейство не е тук, чакащо да емигрира? Явно момичето е решило, че тук двете ще бъдат в безопасност. При всички положения обаче той самият нямаше намерение да им създава повече неприятности, като привлича излишно внимание към тях.

Могъщ стон, последван от дълбоко скърцане накара инспектора да спре на място и да вдигне очи. Остър вой на опънат до крайност метал, подобен на рева на агонизиращ звяр. Лангтън се взря в долната страна на входната рампа на Свода, уверен, че тя ще рухне всеки момент. Цялото му тяло се напрегна, готово за удар.

Даудън докосна леко лакътя му.

— Мостът просто се наглася върху арките, инспекторе.

— По-лошо става, когато запее — допълни Лойд.

— Да запее?

— О, да — Лойд прислони очи с ръка и се взря надолу по реката. — Когато вятърът задуха отдолу по Мърси и връхлети Свода от правилната страна, цялото чудо започва да вие и стене. Такава си е тя, безпокойна.

Лангтън се замисли защо ли хората често наричаха грамадните кораби или строежи нея. Може би това им помагаше да си въобразят, че така по-лесно могат да ги контролират.

— Виждате ли тия кабели? — продължи Лойд и посочи нагоре към вертикалните стоманени въжета, свързващи платформата на моста с извитите носещи пилони. — Приличат на струни на арфа, нали? Понякога издават и същия звук.

Странната „песен“ на Свода ги придружи до вратата на кръчмата, над която висеше табела, изписана с чудновато натруфени букви. Вътре смрадта на дим, въглищен пушек и тютюн стисна веднага

Лангтън за гърлото. Зад бара увитата в червен шал съдържателка с грамадни ръце пушеше глинена лула. Пирамида от бурета беше наредена до камината, която — по всичко личеше — в началото на живота си е била корабен котел. Насядали в полукръг навъсени мъже гледаха в пламъците, също стиснали лули. Посместиха се, за да направят място на Лойд и спътниците му.

Лангтън се постопли и прие да го черпят халба греяна тъмна бира с вкус на детелина. Зачуди се откъде ли са дошли всичките тия бурета. Вероятно беше най-добре да не пита. Остави топлината да попива в тялото му и се отпусна с натезжали клепачи, оставяйки Даудън и Лойд да коментират живота в лагера с останалите гости. Когато обаче долови, че мъжете заговориха за призраци, рязко се изправи.

— Просто суеверия — заяви Лойд, махайки с халбата да му налят още бира. — Като набуташ толкова много хора в такова тясно пространство като тоя лагер, бъди сигурен, че ще тръгнат приказки и разни странни слухове. Сигурен бъди.

Даудън поклати глава.

— Не знам, мистър Лойд. Чудя се дали няма нещо вярно в тия истории.

— Кои истории? — обади се Лангтън и се приведе напред.

Лойд остави празната халба на подноса в ръцете на съдържателната и си взе от там пълна.

— Фантасмагории. Твърде много народ с твърде много свободно време и твърде много мечти.

Лангтън се обърна към Даудън, който продължи:

— Някои твърдят, че са виждали светлини около Свода. Нещо като мъгла или бавно кълбяща се пара, само че изпъстрена с жълто, златно, червено или оранжево. И уверяват, че чуват как деца пеят от стоманените въжета, пеят или плачат.

Лойд поклати глава с усмивка.

— О, мистър Даудън, мистър Даудън. Все слушате празни приказки, бабини деветини, които ги разправят хора, дете не са съвсем добре с главата или такива, дете виждат онова, което им се иска да видят. Мислят си, че светлинките са духовете на мъртвите им съпрузи, дошли да ги навестят. Всъщност работата съвсем не е такава.

— Значи светлини все пак има? — попита Лангтън.

Лойд премисли думите си.

— Вижте, има нощи, в които човек може да види отблясъци, това е сигурно. Но те са само светлина, пречупена през блатен газ или прах от доковете, където разтоварват уран.

— Не съм сигурен — намеси се Даудън. — Не искам да ви противореча, мистър Лойд, но майката на майка ми беше мъдра жена от Донегал и понякога и аз виждам малко повече неща от останалите хора. В лагера цари особена атмосфера, усещане, че нещата не са съвсем наред.

Лойд погледна Лангтън после се вторачи в Даудън така, сякаш го вижда за пръв път. Преди да успее да му отговори обаче, вратата на кръчмата се разтвори с трясък и вътре нахлу леден въздух. Влезе мършав мъж, втурна се към Лойд и дрезгаво му зашепна.

— Май намерихме вашия човек, Лангтън — рече Лойд, остави халбата си и тръгна към вратата. — Боб вика, че край копторите под кулата мернал непознат, който съвпада с вашето описание.

— Останете тук, господин Даудън — рече Лангтън и стана. — Благодаря ви за помощта, но не искам да пострадате, особено ако това наистина е мъжът, когото търсим. Той използва револвера си, без да му мигне окото.

Даудън сграбчи инспектора за ръкава. Хвърли поглед към Лойд, за да се увери, че онзи не може да го чуе и рече:

— Едно ще ви кажа, инспекторе. Всичките тия приказки за светлини около Свода и гласове в нощта не са единствените странни работи, дето стават тук.

Лангтън се поколеба, разкъсван между едновременното желание да последва Лойд и да изслуша Даудън.

— Продължете.

— Изчезват хора — рече Даудън. — Млади, стари, дори прави и здрави мъже. Някои казват, че банди идват и ги отвлеча по тъмна доба. Повечето хора дори не говорят за това, но...

Отвън се чу гласът на Лойд:

— Лангтън!

— Искам да ми доразкажете — каза инспекторът. — По-късно, става ли?

Даудън кимна.

Лангтън го остави в кръчмата и последва Лойд надолу по уличката. Поеха на запад. По средата под краката им течеше кална

вада, сякаш привлечена като магнит от реката, мяркаща се между разкривените къщурки. Повърхността на Мърси лъщеше като стопен калай. От двете страни на Лангтън се редяха все по-бедняшки къщички и бараки, наклонени под невъзможни ъгли, подпрени една на друга като някакви сковани от дъски пияници. От прозорците без стъкла надничаха изнурени лица.

Лангтън претегли успокояващата тежест на револвера в джоба си. Не искаше да го използва, не и при толкова много хора, струпани заедно. Всъщност, след завръщането си от Африка, беше дърпал спусък всичко на всичко три пъти, но бе очевидно, че Дърам не страда от скрупули в това отношение.

— Друг стар район от лагера — обади се Лойд задъхано. — Стар почти колкото къщите на Понтонните вдовици.

С приближаването на маркерите, отбелязващи най-високата точка на водата на прилива, теренът започна да се спуска все по-стръмно надолу. Оригиналният, иззидан от пясъчник вълнолом, където преди появата на лагера бяха връзвали лодките, се беше свлякъл във водата и на негово място се ширеше зловонен тинест нанос. Сега от брега напред, надвиснала над реката, се издаваше груба конструкция, сглобена от греди. Овързани заедно с всичко, което местните бяха намерили или откраднали, гредите образуваха несигурна платформа, свързваща брега с първата кула на Свода — гигантска колона, извисяваща от водите на Мърси. Всеки от каменните блокове, изградили кулата, беше с размерите на трамвай.

— Мислехме си, че Компанията няма да посмее да ни пипне, ако се лепнем за колоната — рече Лойд. — Но тук трудно се живее.

Лангтън виждаше защо — смрадта на реката се надигаше право нагоре през гредоредата. Докато крачеше по нестабилната скърцаща платформа, инспекторът погледна зад гърба си: от стръмния бряг стърчаха десетина широки тръби и бълваха отходна мътилка и кървавочервени промишлени отпадни води право в реката. Вонята полепна по гърлото му и започна да го дави. Как беше възможно хора да живеят тук?

Но хора живееха. Докато следваше Лойд, инспекторът чуваше плач на бебета от колибите, построени върху и вътре в самия гредоред. Някои от тях не бяха нищо повече от отворени отвсякъде дървени кутии, заковани за гредите, други имаха врати, прозорци, комини.

Копторите продължаваха чак до каменния зид на самата Сводова кула. Толкова отблизо размерът на трансатлантическия мост буквално потресе инспектора. Противно на всяка логика, Лангтън не можеше да се отърве от увереността, че Сводът всеки момент ще рухне и ще го смаже. Струваше му се, че дори чувства тежестта на колосалната маса камъни, стомана и бетон над главата си.

Отпред Боб се спря и посочи към колиба, наполовина кацнала в гредоредата, наполовина надвесена над водата.

— Тука живее мисис Нейлър, шефе. Типът, дето го търсиш, дойде при нея вчера.

— Стойте назад — рече Лангтън. — Ако наистина е Дърам, става дума за опасен човек.

— Разправяйте се с него, както прецените — отвърна Лойд. — Само помнете, че...

Грубата дъсчена врата на колибата рязко се отвори. Лангтън блъсна Лойд настрани и посегна към револвера. Вместо Дърам обаче, от колибата излезе дрипава жена и лисна ведро мръсна вода в реката. Видя Лангтън чак когато се обърна да си влезе обратно. После изкрещя.

Лангтън стигна до колибата за секунда. Прикри жената с тялото си и надникна през вратата. Койки вместо легла, буквално дъски, покрити с кърпени одеяла. Печка, стъпила върху тухли. Бебе, въртящо се в кошче, направено от старо чекмедже. А до огъня — кално мъжко палто, което спокойно можеше да е и на Дърам.

Вятърът издуваше оръфаните ръбове на мръсните пердета, окачени пред дупката, която служеше за прозорец. Лангтън се поколеба, преди да надникне навън. Студената река течеше и се пенеше на петнадесет метра под него. Когато се обърна с намерение да разпита жената, инспекторът чу тропане на ботуши по гредоредата. Изхвърча навън, но там бяха само Боб и Лойд. Нито следа от Дърам. Тропането обаче продължаваше, ботуши върху дърво, сякаш някой тичаше по дължината на платформата.

— Какво има под нас? — попита инспекторът.

— Ами дървените подпори на платформата — отвърна Лойд. — По цялата им дължина също са настлани дъски, ако не са ги откъснали да ги горят. Чакайте, човече, къде?

Лангтън вече се беше прехвърлил през ръба на платформата. Увисна за момент, впил длани в нацепеното дърво. Под краката му имаше само метри свободно падане до ледената вода долу.

Залюля цялото си тяло, докато обви нозе около най-близката подпорна греда. Пусна се от дъските на платформата горе и се вкопчи и с ръце в гредата. Сякаш мост, строен от пиан дърводелец, под цялата дължина на платформата се простираше пътека от накована по подпорните греди мозайка от разнбойни парчета дърво. Без да обръща внимание на вкоравилите се купчини гълъбови курешки, Лангтън се гмурна под платформата. Подплашените птици запискаха и запляскаха с крила.

Точно както беше казал Лойд, под дължината на цялата платформа се простираше пътека от наковани дъски. Изблъсквайки от себе си паникьосаните птици, инспекторът мерна пред себе си приведения гръб на бягащия мъж.

— Дърам! Стой!

Беглецът дори не се огледа. Лангтън затича след него, навел ниско глава, за да се предпази от подпорните греди и стърчащите във всички посоки пирони. Прескачаше от дъска на дъска, плъзгайки се върху курешките.

Дърам стигна до края на платформата и внезапно се подхлъзна — недобре закована дъска се откъсна изпод краката му и с тих плясък падна в реката, оставяйки беглеца увиснал над водата, вкопчен за една греда.

Това накара Лангтън да забави ход. Загледа в краката си, за да види дали дъските, по които стъпва, също не са разхлабени.

— Дърам, спри. Няма къде да избягаш.

Дърам не му обърна никакво внимание. Издраска нагоре, побягна отново и отново пропадна. Улови се пак в последния момент, с усилие се покатери обратно върху гредата и скочи над дупката от липсващи дъски пред себе си. Още няколко метра и щеше да се добере до брега.

Лангтън вдигна револвера си. Прицели се в Дърам и запъна ударника. Усети спусъка, студен и хлъзгав под пръста си.

— Дърам! Ще стрелям! Дърам!

Мъжът на мушката на пистолета изобщо не спря. Стигна до вертикалната, укрепена с плочи пясъчник стена на брега на реката и се закатери нагоре по нея.

Лангтън изруга и отпусна ударника. Не можеше просто да застреля човека като куче, нищо че Дърам не се беше поколебал да стреля срещу му. Вместо това инспекторът отново се впусна в преследването, прескочи дупката, оставена от падналата под беглеца дъска. Стигна до стената на брега, когато Дърам вече беше издрапал на десетина метра нагоре. Лангтън се вкопчи в покрития с лигава влага пясъчник и се закатери подире му.

Отгоре долетяха гласове — Лойд и хората му спускаха надолу въже.

Дърам погледна нагоре към тях, после надолу към инспектора. Мръсното му небръснато лице се изкриви, може би от болка, може би от гняв, може би и от двете. После продължи нагоре, подобно на катерач, лазещ по скална стена.

Лангтън искаше да извика след него, но се налагаше да съсредоточи напълно вниманието си върху всяко свое движение. Мъчеше се да намира опора за ботушите си, пукнатини или дупки за пръстите на ръцете. Беше притиснал лице о камъка, който вонеше на отходен канал. По всичко личеше, че Дърам се насочва именно към тръбите на канализацията, които излизаха от стената наблизко — беглецът се закатери настрани, докато доближи на по-малко от метър до потока изливаща се от тръбата кафява вода.

Къде ли се надяваше да отиде? Със сигурност не можеше да влезе в отходна тръба, бълваща едва ли не в пълния си дебит.

Лангтън рискува и извика, и точно в този момент Дърам изчезна. Инспекторът проследи с поглед водопада от канална вода. Дърам не беше паднал в Мърси. Къде беше отишъл?

В опита си да огледа по-добре стената над себе си, Лангтън се отпусна твърде назад. Загуби равновесие, залитна и трескаво задраска по камъка. Ботушите му се хлъзнаха и той окончателно изгуби опора. Полетя надолу. Спуснатото от брега въже се мерна пред очите му като мираж, той се вкопчи отчаяно в него и изсъска, когато под тежестта на тялото му стиснатите длани се плъзнаха надолу по грубата конопена оплетка. Кожата му пламна, после усещането се превърна в сурова, ледена болка. Кръвта му обагри въжетото.

Лойд и останалите задърпаха нагоре. Въпреки болката, въпреки че тялото му се удряше в неравната повърхност на вертикалния бряг, Лангтън се протегна, за да огледа входа на отходната тръба. Под бурно

течащата мръсна вода видя тунел, достатъчно широк, за да влезе в него човек. От тунела навън пъплеше колония от раздразнени, несвикнали с дневната светлина хлебарки с почти прозрачни твърди телца.

Ръбът на брега наближи. Лангтън усети как го подхващат, издърпват и оставят върху чакъла. Остана легнал в краката на Лойд, дишайки тежко. Всеки мускул по тялото му пицеше от болка. Погледна кървавите си длани, покрити с дълбоко забили се в плътта твърди конопени нишки.

— Да не ви е омръзнал животът? — викна Лойд. — Живо самоубийство!

Лангтън едва-едва си възвърна дъха и каза:

— Благодаря.

— Ами да. Има защо — Лойд махна с ръка да пропъди започналите да се трупат зяпачи. — Хайде, пръскайте се. Оставете човека на мира.

Лангтън с труд се изправи на крака и надникна от ръба.

— Дърам избяга. Влезе в един от тунелите там долу.

Лойд застана до него и се изплю в реката.

— Ами късмет му пожелавам. За нищо на света не бих се заврял там.

— Къде ли води тръбата?

— Кой знае? Целят бряг е надупчен от едновременни и нови тунели като швейцарско сирене. Шахти вървят нагоре, надолу, настрани и навътре в сушата. Вашият човек може да излезе навсякъде. Ако оцелее.

ДЕВЕТ

Колкото и да се стягаше Лангтън, колкото и да мислеше, че знае какво го чака, болката се впи в дланите му като нажежено до бяло острие. Ръцете му се свиха инстинктивно в юмруци, той примигна и в последния момент преглътна ругатнята, увиснала на езика му.

— Предупредих ви — каза сестра Милн. — Хайде сега, дайте да ви видя ръцете.

Неохотно, като малко дете, Лангтън разтвори длани. По ожулената плът, одрана до кръв от конопеното въже, се редяха тъмнокафяви ивици йод. Инспекторът отвърна поглед, когато сестрата приближи отново напоения с лютива течност тампон. Тя се приведе напред и се зае да почиства раните с внимателни движения. Този път не болеше толкова, но въпреки това всеки нерв на ръцете на инспектора буквално виеше.

Сестра Милн затвори шишето с кафявата течност и хвърли мръсния тампон.

— Готово. Сега да ги почакаме да позасъхнат.

— Благодаря ви.

Лангтън седеше на стар, домъкнат отнейде училищен чин, положил ръцете си с дланите нагоре върху протритата от употреба горна дъска. Острото ухание на дезинфектанта витаеше из стаята и се смесваше с мириса на самата сестра Милн — карболова болнична миризма и пот.

Мистър Лойд беше довел инспектора в малкия лазарет на лагера — просто стаичка в една от преките на бедняшката главна улица. С изправената до стената брезентова носилка, с вехтите кушетка и маса и смрадта на кал и химикали лазаретът напомни на Лангтън за превързочните пунктове в Трансваал. И там на сестрите се налагаше да помагат на ранените не с истински превръзки, а с каквото им попаднеше под ръка.

Видът на сестра Милн пък напомни на инспектора за сестра Райт. Жената срещу него носеше същата униформа като сестрите в

Лечебницата: тъмносиня туника, бяла престилка с бели презрамки, опасали накръст широкия ѝ гръб. На гърдите ѝ висеше същото обърнато наопаки часовниче, окачено до забодена в плата скромна сребърна брошка.

Лангтън се помъчи да се сети къде преди е виждал същата брошка.

— Сестра, вие в Лечебницата ли работите?

Сестрата, заета да мие ръцете си в порцеланов леген, се обърна да го погледне през рамо.

— Да, точно там.

— Но идвате и тук в лагера?

— О, това е доброволен труд. Много от нас дежурят по няколко часа седмично тук.

Лангтън видя как сестрата прикри една прозявка и отбеляза:

— Идвате, след като свърши редовната ви смяна?

— Идваме, когато можем — сестра Милн погледна часовничето на гърдите си. — Ако е рекъл Бог, аз скоро ще се прибера да си легна.

На светлината на маслената лампа брошката на гърдите ѝ отново проблесна. Знакът върху нея, по-малък от една стотинка, приличаше на усукана буква А.

— Може ли да ви попитам какво означава брошката ви?

— Брошката? О, това е знакът на Гилдията — отвърна сестра Милн, докосна брошката си и се изчерви.

— Гилдията ли?

— Гилдията на асклепиадите. Влязох там още докато се учех за сестра. Ние се стараем да даряваме част от свободното си време и опита си на нуждаещите се, на хора, които не могат да си позволят лекари или болници. Някои от тях дори се боят да идват в Лечебницата. Така че ние правим каквото е по силите ни.

Лангтън разбра. Гилдията явно беше една от многото благотворителни организации, основани и подкрепяни от отделни филантропи или от религиозни групи. В треската на индустриалния прогрес и разширяването на търговията и на самата империя, за бедните почти никой не мислеше. Този пропуск донякъде се запълваше от организации като тази Гилдия, напук на протестите на преподобния Малтус^[1], който твърдеше, че бедността, болестите и смъртта са част от Божия план.

В този момент Лангтън си спомни къде беше виждал брошка като тази.

— Кажете ми, сестра Райт работи ли също в лагера?

— Тя е една от най-редовните тук — отвърна с усмивка сестра Милн. — Идва три-четири пъти седмично. Нямам идея как се справя, особено като знам колко усърдно се труди в Лечебницата. Хората в лагера я обожават, буквално се кълнат в нея.

Лангтън се поколеба, но после реши да играе вабанк.

— Предполагам, че самите лекари в Лечебницата са твърде заети, за да ви помагат... Искам да кажа, ето, хора като професор Колдуел Чивърс например едва ли биха могли да се ангажират с благотворителност в лагера, нали?

— Вие така си мислите — усмивката на сестра Милн стана още по-широка и тя хвърли поглед зад гърба си, сякаш се боеше, че някой ги подслушва. — Не бива да ви казвам това — от Настоятелството на Лечебницата не одобряват — но се знае, че професорът е поемал случай-два от лагера. При това забележете, само най-сериозни случаи. Мисля, че го нрави като услуга към сестра Райт.

При тези думи тя улови ръцете на Лангтън и ги огледа на светлината.

— Засъхнали са вече. Скоро ще ви пусна да си вървите.

Докато жената увиваше дланите му с чисти превръзки, Лангтън мислеше по какъв ли начин наученото от нея се вписваше в досега известните му факти. Така значи, сестра Райт и професорът помагали в лагера... Е, това не беше престъпление. Тъкмо напротив.

— Ето, инспекторе. Готово — усмивката на сестра Милн осея с бръчици уморените черти на бледото ѝ лице. Тя прибра непокорно кичурче руса коса под касинката си, после посегна с палеца си подръпна бузата на Лангтън точно под окото. — Трябва да се храните по-добре, инспекторе. И да спите повече. Хората в лагера изглеждат по-здрави от вас.

— Напоследък бях малко... зает.

— Това не е извинение — отвърна сестрата, но без да спира да се усмихва. — Трябва да се грижите за себе си. Това е дълг на всеки от нас пред Бога.

Какво ли можеше да ѝ отговори Лангтън? Че в неговите очи собственият му живот не струва и пукната пара? Че с всеки изминал

ден ежедневната борба му се струва все по-тежка? Вместо това инспекторът също отвърна с усмивка.

— Благодаря ви. Оценявам съвета.

Вече до вратата, Лангтън изведнъж се обърна и попита:

— Виждали ли сте в лагера пациент, който има зад ушите си малки изгаряния с четвъртита форма?

Сестра Милн се замисли за момент.

— Не мога да се сетя точно кога, но със сигурност съм виждала такива белези. Малки квадратни изгаряния, приблизително с такъв размер?

— Да. Можете си да си спомните какво се беше случило с тези хора? Вие ли ги лекувахте?

— Не, нямаше какво повече да направя за тях. Бяха младо момиче и момче, но когато ме повикаха, вече беше твърде късно.

Вън на улицата Лангтън завари Лойд, подпрян под една стреха, да пуши глинена лула с дълъг мундщук.

— Сестрата позакърпили ви?

— Да — инспекторът повдигна превързаните си ръце за потвърждение.

Лойд кимна.

— Добро момиче е тя. Елате, ще ви изпратя до портата.

— Къде е мистър Даудън?

— Трябваше да се върне в Корпорацията.

Рехава завеса от дъждовни капки криеше калната улица, макар че сивите облаци бяха започнали да се разкъсват и между дрипавите им краища се показваше синева. Стъпките на инспектора хрущяха по чакъла. Той пхна щипеците под превръзките длани дълбоко в джобовете си и каза:

— Бих искал да ви помоля за услуга, мистър Лойд. Ще поръчате ли на вашите хора да си отворят очите за Дърам?

— Онзи в тунела? Не знам — Лойд се изхрачи и се изплю на студената земя. — Убийствата не ми допадат, но не обичам и да помагам на ченгета. Нищо лично, има и по-лоши от вас.

Лангтън се усмихна.

Когато стигнаха пред портата на входа, инспекторът каза:

— Не знам дали Дърам е убил Кеплер и е обезобразил лицето му, но ако не е, то положително знае кой е виновникът. Сигурен съм.

Точно както съм сигурен, че смъртните случаи, с които се занимавам, са нещо повече от съвпадение.

Лойд загледа мъжете, които пазеха входа на лагера.

— Ще се изненадам, ако вашият Дърам излезе жив от тунелите. Страшно място са — никой не знае докъде водят. Сигурно вече лежи мъртъв в някоя шахта или отходна тръба. Или на дъното на реката.

— Възможно е. Но ако Дърам е убил човек — може би и повече от един — то хората в лагера са в опасност.

Лойд кимна.

— Ще си отваряме очите.

Лангтън му протегна ръка. След миг колебание, Лойд я стисна. Докато крачеше обратно към входа на Пиър Хед край незавършената сграда на „Ливър“, инспекторът мислеше дали точно в този момент, точно под краката му Дърам не се бореше за живота си нейде из тунелите. Мрак, студ, слузеста влага, дом на плъхове и хлебарки. Лангтън потрепери.

Може би не трябваше да съчувства чак толкова на беглеца. Ако Дърам нямаше нищо общо с убийството на Кеплер, защо беше побягнал така? Лангтън не обичаше поговорката *Няма дим без огън*, но навярно зад постоянните бягства на Дърам все пак се криеше някаква вина.

А може би бягствата бяха продиктувани от друг мотив — страх. Страх да не го сполети участта на Кеплер от ръката на Кеплеровия убиец.

Тежкия тътен на електрическия влак накара инспектора да погледне нагоре към арката, отвеждаща железницата към Свода, и скрила докерите отдолу от дъжда. От мястото си, близо до една будка за тютюн и цигари, сякаш израсла от близката подпорна колона, инспекторът ясно виждаше великия мост. Колко далеч беше стигнала инженерната мисъл, колко бързо се беше променил животът. После влакът отмина и някъде далеч от юг долетяха звуците на военен оркестър.

— Сигурно са гвардейците от Почетната рота, свирят при офисите на Компанията. Сутринта ги видях да маршируват натам.

Лангтън се извърна и видя собственичката на будката, надвесена през прозорчето, образувано от натрупани кутии с пури, цигари, лули и стъклени буркани с тъмен тютюн.

Възрастната жена придърпа по-плътно шала на раменете си и продължи:

— Чудна гледка ще са гвардейците, спор няма, всичките с хубавите униформи и с конете с лъснатата сбруя. Последните дни от мене пазаруваха повече войници и офицери, отколкото през цялата минала година. Голям мерак им е тютюнът, ей! Ама и Нейно величество ще се зарадва като ги види, такива хубавци са.

— Така е — усмихна се в отговор Лангтън и се обърна да си върви. В следващия миг замръзна на място.

— Нещо да ви предложа, сър?

Точно пред инспектора, на стената на будката висеше огледална реклама на силните цигари „Капстън“. Соленият въздух беше изял част от металното фолио на гърба на стъклото, но достатъчно от него беше останало, за да отрази всичко зад рамото на Лангтън и да му го покаже ясно. Дали инспекторът беше виждал този мъж преди? Едър, набит, с черна работническа куртка и ниско нахлупен платнен каскет. Стоеше до железните стълби, водещи; нагоре към будката за билети за железницата, на пръв поглед задълбочен в четене на окаченото там разписание.

— Сър?

— Пакет... „Капстън“, моля.

— „Капстън“, сър, веднага. Шилинг и шест пенса.

Лангтън бръкна в джоба си за дребни и пусна монетите на плота пред жената. Тя зърна превързаните му ръце и вдигна поглед към лицето му, но каза само:

— И шест пенса ресто, сър.

Инспекторът плъзна ненужния пакет цигари в джоба си и пресече Уотър Стрийт. Бореше се с порива да се обърне и да погледне зад гърба си. Уотър Стрийт го изведе на оживената Дейл Стрийт, където витрините на магазините предлагаха накъсано отражение на случващото се назад, връщайки към инспектора начупените образи на минавачите. Лангтън разбутваше вълната от пешеходци и не свалеше очи от витрините.

Ето, в извитата витрина на една сладкарница се мерна отражението на мъж в черна куртка и сив каскет. Лангтън спря и заразглежда изложените торти и сладкиши; мъжът зад гърба му забави крачка, после се сля с тълпата, чакаща на трамвайната спирка. Изчезна,

подобно на гуцер, плъзнал се сред камъните под горещото трансваалско слънце.

Пред Лангтън беше кръстовището на Дейл Стрийт със Сър Томас Стрийт, а след това — и с Виктория Стрийт. Инспекторът свърна зад ъгъла и веднага хлътна в един страничен вход. Зачака, положил длан върху дръжката на револвера. Загледа потока от преминаващи пешеходци. Дали не преиграваше? Мнозина наоколо носеха дрехи, същите като на предполагаемия преследвач — това си беше нещо като работническа униформа — но инспекторът беше уверен, че е виждал и преди мъжа, застанал сега на трамвайната спирка.

Петте минути чакане станаха десет. После петнадесет. Лангтън се измъкна от входа. Докато се качваше по стълбите към управлението, мислеше кой ли би поръчал да го следят? Лойд? Доктор Стъклен? Или умората му най-сетне се беше превърнала в параноя?

— Бърт свърши ли ви работа, сър?

Лангтън вдигна поглед през фоайето и вида дежурния сержант да наднича над раменете на полицаите, наобиколили бюрото му.

— Бърт? А, имате предвид мистър Даудън. Да, беше ми от голяма помощ, благодаря.

Лангтън пое към стълбите, когато се сети за разговора си с Даудън точно преди да напусне „Менти и въртели“. Мъжът беше говорил за изчезнали хора, за банди, които идвали в нощта и ги отвличали.

— Сержант, когато видите отново мистър Даудън, бихте ли ми казали, че желая още веднъж да разговарям с него?

В кабинета си инспекторът се измъкна с труд от палтото си и се отпусна на стола. Дланите му пулсираха от болка. Опита се да добави събитията от тази сутрин към досието на случая Кеплер, но превръзките му пречеха. Отказа се и се отпусна отново назад, загледан в тавана. Очите му се затвориха.

Събуди се рязко от почукване на вратата.

— Влез.

Хари, момчето за всичко, хвърли поглед върху превързаните ръце на инспектора и каза:

— Началникът иска да ви види, сър. Търсеше ви.

Лангтън намокри чиста кърпа в порцелановия леген в ъгъла и я притисна към лицето си. Отново му мина мисълта за бензедриновите

таблетки.

— Хари, би ли ми донесъл кана кафе, ако обичаш.

— А нещо за хапване, сър?

Лангтън понечи да откаже, но се сети за съвета на сестра Милн.

— Само нещо леко, Хари.

На горния етаж секретарката направо махна на Лангтън да влиза в кабинета на главния инспектор. Вътре Пърсел се беше настанил зад широкото си бюро. До прозореца се беше изправил майор Фелоус, взрян надолу към движението на Виктория Стрийт. От пурата му се виеха ленти синкав дим, които се издигаха към тавана и се присъединяваха към увисналия там вечен тютюнев облак.

— Трябват ни сведения, Лангтън. Времето ни притиска, а всеки път, когато ви потърся, вие не сте на работното си място.

Лангтън с труд преглътна хапливия коментар, който му дойде на езика. Вместо това той резюмира накратко събитията от последните часове, от убийството на Редфърс до мъртвия предполагаем крадец в дома на мисис Гриздейл. Когато стана дума за бягството на Дърам, Фелоус се извърна от прозореца.

— Оставили сте го втори път да ви се измъкне? — попита.

— Стечение на обстоятелствата, майоре.

— Това упорито бягство вече със сигурност доказва, че Дърам е убил този Кеплер — обади се Пърсел.

Лангтън се поколеба.

— Навярно е така, сър.

— Ами той бяга всеки път, когато се опитате да го задържите. Какво повече ви е нужно, за да спрете да се съмнявате?

Доказателство, каза си на ум Лангтън. А на глас рече:

— Притеснява ме мотивът. Не виждам защо му е трябвало на Дърам да убива партньора си, да обезобразява тялото и така да гарантира публичност на разследването, а след това преспокойно да се върне на работа на доковете. Освен това и общата им квартира намерихме пари, както и множество телеграми, които двамата са изпращали. Комбината им е била част от нещо значително по-сериозно.

Лицето на Пърсел се покри с ярка руменина.

— Бурски заговор?

Преди Лангтън да отговори, се намеси Фелоус:

— Чудя се дали инспектор Лангтън не допуска някои странични факти да отвличат вниманието му?

Лангтън зачака продължението на този коментар. Копнееше да почеше ранените си длани през превръзките.

Фелоус заговори:

— Като взема предвид онова, което прочетох в документацията на случая, разбирам, че всъщност вие се занимавате с два отделни смъртни случая: Кеплер и огнярят Олсен, а сега се прибавя и трети — този на доктор Редфърс. Къде тук се вписва мъртвият крадец, нахлул в къщата в Евертън, е съвсем отделен въпрос, при това вероятно несъществен.

— Не смятам, че нещата са толкова прости, майоре — каза Лангтън. — Мисля, че всички случаи са свързани.

— Как? — обади се Пърсел.

— Наблюдават се известни общи черти — Лангтън наистина не желаше да описва връзката такава, каквато я виждаше.

Фелоус обаче стори това вместо него:

— Имате предвид дълваджиите, нали, Лангтън?

Пърсел цял се изправи в креслото си.

— Те пък какво общо имат?

На Лангтън не му остана друго, освен да обясни:

— По телата на Кеплер и Редфърс бяха открити характерни белези. Експертното мнение твърди, че те са нанесени при процедура с електричество, извършена върху жертвите непосредствено преди смъртта.

— Както разказвате, звучи направо научно — отвърна Фелоус. — Всъщност това е просто суеверие, на което се ловят отчаяни семейства.

Как можеше Лангтън да оспори това? Беше видял с очите си всички подробности в кабинета на Редфърс, трансмитера, помещението, в което доскоро са били съхранявани делвите, беше говорил с Форбс Патерсън, с мисис Гриздейл, с професор Колдуел Чивърс и с доктор Фрай.

— Суеверие или не, майоре, вярвам, че връзка има. Затова бих искал да изпратя екип, който да претърси тунелите и да открие Дърам.

Пърсел направо го зяпна.

— Давате ли си сметка за какво молите? Само цената на подобно начинание би ме накарала добре да си помисля, преди да се съглася, а

и в случая не мога да отделя дори един човек, всички са необходими за организацията на посещението на Нейно величество, така че изобщо няма начин...

— Организирайте търсенето, главен инспектор — прекъсна го Фелоус. Когато и Пърсел, и Лангтън се вторачиха в него, той продължи: — Този Дърам навярно представлява опасност за Нейно величество. Наложително е го намерим.

— Но... подобно търсене е скъпо, майоре — отвърна Пърсел.

Фелоус само махна с ръка.

— Можете ли да поставите цена на живота на Нейно величество? Именно. Колкото до реалната човешка сила, можете да използвате един от няколкото екипа за подземна работа, предоставени на мое разположение. Тази задача е по-важна от проверките на основите на Свода.

Пърсел изгледа първо Фелоус, после Лангтън.

— Много добре тогава. Ще се заема лично с организацията. Помнете ми думата, Лангтън: няма да позволя повече да губите и една минута ценно полицейско време.

Когато началникът продължи, лицето му вече беше възвърнало нормалния си цвят:

— Лично кралицата пристига след три дни и няма да допусна да се занимавате с преследване на призраци, сякаш сте някакъв безпросветен селяк, дете не знае откъде изгрява слънцето. Ще се концентрирате върху Кеплер и Дърам, ясен ли съм? Никакви духове и необясними явления повече. Случаят няма нищо общо със свръхестественото. Нищо, Лангтън. Запомнете го.

Докато Лангтън пристъпваше към вратата на кабинета, готов да излезе, Пърсел добави:

— Мислех, че вече сте готов да се върнете на служба. Нека не се оказва, че съм сгрешил, защото просто ще назнача друг инспектор по случая. Но последствията за вас няма да свършат с това.

Лангтън излезе, подмина секретарката, спря на стълбищната площадка и си пое няколко пъти дълбоко въздух. Стиснатите му юмруци бавно се отпуснаха. Насили се да погледне на случая през очите на Пърсел. Идеята за намеса на дълваджиите *наистина* звучеше нелепо. Суеверие. Бабини деветини. Не можеше да вини началника за скептицизма му, макар че демонстративният му гняв си беше

пресилен. Освен това визитата на кралицата даваше на Пърсел невероятна възможност да напредне в кариерата. Едновременно с това обаче един евентуален провал заплашваше със срам до живот.

— Инспекторе.

Лангтън вдигна очи нагоре и видя Фелоус да слиза по стълбите.

— Инспекторе, исках само да ви кажа... — майорът изчака, докато двама чиновници ги отминат. — Научих за загубата ви и дълбоко съжалявам. Не, не ме разбирайте криво: когато говорех за суеверие...

— Знам, майоре — Лангтън вдигна превързаната си ръка.

Няма нужда от обяснения. Съгласен съм. Всичко в моята история прилича на суеверие. Или на лудост. А може би аз наистина позволявам смъртта на Сара... Позволявам онова, което ме сполетя, да влияе на преценката ми. Може би Пърсел наистина трябва да ме замени с друго.

Фелоус поклати отрицателно глава.

— Познавам досието ви, при това не само що се отнася до службата ви в полицията. Съмнявам се, че Пърсел има на разположение по-отдаден на работата офицер. Посещението на Нейно величество обаче трябва да стане абсолютен приоритет. Ще ви бъде трудно, но, моля ви, съсредоточете се върху намирането на Дърам — колкото по-скоро този човек бъде заловен, толкова по-добре. Дали ще го арестуват вашите хора, или моите е без значение.

— Вашите хора?

— Доведох със себе си от Лондон неколцина свободни агенти — отвърна Фелоус. — Те са ангажирани само и единствено с височайшата визита. Възложил съм на няколко от тях преследването на Дърам. Затова искам да ме информирате незабавно за всички евентуални развития по случая.

Свободни агенти значи. Инспекторът отново се замисли за мъжа, който го следеше днес на улицата или — най-малкото — така се беше сторило на Лангтън.

— Майоре, а как ние ще знаем кои точно са вашите агенти?

— Не е нужно да знаете. Те няма да пречат на разследването ви. Всъщност съм убеден, че ще бъдат от помощ.

Лангтън продължи сам към кабинета си. Защо Фелоус не го беше осведомил досега за своите агенти? И защо беше толкова нетърпелив

да намери Дърам? На Лангтън му стана ясно, че майорът навярно се е оказал в много деликатна позиция между интересите на кралицата, тези на ливърпулската полиция, на Компанията на Свода и на собствените си началници. Къде обаче се криеше същинският му интерес?

Лангтън мерна Хари да излиза от съседен кабинет и го повика:

— Кафето, Хари?

— На бюрото ви е, сър, заедно с малко сандвичи със сирене. Ако сержант Макбрайд не ги е довършил, де.

Лангтън се усмихна и продължи напред, но после подвикна:

— Хари, кой съхранява реквизитите на различните правителствени отдели? Телефонни номера и прочие.

— Мис Мартин, телефонистката, сър. Да ви ги донеса ли?

— Всякаква информация за Вътрешно министерство — с каквото разполагаме.

Петите на момчето затропаха надолу по стълбището, а Лангтън бутна вратата на кабинета си. Макбрайд със сандвич в ръка се надигна от един стол.

Лангтън махна с ръка.

— Седнете. Какво открихте?

Макбрайд досдъвка хапката, преглътна и каза:

— Доста работи, сър, но не знам дали нещо въобще ще ни бъде от полза.

Лангтън си наля кафе и си взе сандвич от купчината. Повдигна ъгълчето на горната филийка, зърна резена оранжево сирене с остър аромат и остави сандвича обратно.

— Разправяйте.

Макбрайд си изтри ръцете и измъкна бележника си.

— Първо, сър, мисис Дън, рецепционистката на доктора. Дошла тази сутрин на работа както обикновено. Стори ми се доста изненадана от убийството на доктора, но не и разстроена. Студенокръвна една такава. Както и да е, явно предната вечер доктор Редфърс я пуснал да си ходи рано-рано. Чакалнята била пълна с пациенти, ама и тях отпратил. Можете да си представите колко се зарадвали. Половината се бяха върнали тази сутрин за преглед, а когато си тръгнах, още се въртяха край вратата на къщата. Полицаят на пост много трудно се справи с тях.

Лангтън си наля още кафе и попита:

— Доктор Редфърс казал ли е на мисис Дън защо я отпраща така рано?

— Не, сър, но няколко минути по-рано някой му се обадил по телефона. Чула го да звъни.

— Трябва да разберем кой е бил.

— Имам мой човек при операторите — отвърна Макбрайд. — Ще го накарам да провери разговорите към адреса.

— Добре. Друго?

— Съседите, сър. Онези, дето са врата до врата с доктора, както и тези от отсрещната страна на улицата, видели към шест часа вчера пред къщата му да спира кола. Не й обърнали кой знае какво внимание. Рекоха, че докторът и без това често получавал доставки по никое време.

— Какво са му доставяли?

Макбрайд сви рамене.

— Не знаят, сър. А и не им пука. Улицата е една от ония, където всички си гледат само своята работа или поне така твърдят. Една от съседските прислужнички обаче миела чиниите и май видяла едри мъже да изнасят от мазето на доктора буркани или големи бутилки.

Сърцето на Лангтън подскочи.

— Бутилки? Или делви?

— Може и делви да са били. Погледнах от нейното място над мивката и през прозореца се мярка част от градината пред къщата на доктора, както и най-горното от стъпалата към мазето. Дори и посред бял ден не се вижда кой знае колко добре, но момичето твърди, че чула как единият от мъжете изпусвал, щото изпуснал един от бурканите.

Лангтън също се напсува вътрешно. Трябваше да провери стълбите пред мазето. После сърцето му стисна една мисъл: в изпуснатата делва може да е била душата на Сара. Може би тя вече беше свободна. Видя как Макбрайд посегна към една платнена торба, оставена под закачалката.

— Претърсихте ли района около къщата?

— Тъй вярно, сър — Макбрайд отмести настрани кафето и сандвичите и изсипа на бюрото съдържанието на торбата. — Не прилича на кой знае какво, а?

Извити отломъци от дебела кафява глина. Глазирана и от двете страни. По гладкия ръб на гърлото — ивица зелен восък.

Обзет едва ли не от страх пред отломъците, Лангтън посегна и взе едно парче. От остатъците от дъното предположи, че делвата е била широка поне тридесет сантиметра. Диаметър, еднакъв с този на отпечатъците, останали по празните рафтове в мазето на доктора.

— Как смятате, сър, с какво ли се е занимавал Редфърс? — попита Макбрайд. — Лекарства, наркотици или търговия с алкохол? Във всеки случай, следи от алкохол не сме открили още.

Вместо да отговори, Лангтън претегли в дланта си едно от най-големите глинени парчета. Нищо. В съзнанието му не се появиха никакви странни видения. Никакво ехо от спомените на мъртви или умиращи. Никакъв отглас от Сара.

Наистина ли очакваше да почувства нещо? В края на краищата, какви бяха шансовете счупената делва по съвпадение да е тази със Сарината душа? В ръката си държеше просто бездушна глина, мъртъв отломък, с отчупени ръбове, достатъчно остри да го порежат до кръв. Инспекторът попи червената капка от наранения си пръст.

— Нещо друго от дома на Редфърс?

— Прислужничката Агнес се е изнесла и се е върнала при семейството си в Честър. Попита ме дали може да напусне къщата и аз не видях причина да ѝ отказвам.

Все още разглеждащ глинените отломъци, Лангтън кимна в знак на съгласие. Пред очите му беше все мазето на доктора, редиците прашни рафтове, стените, покрити с бели плочки, подобно на болнично отделение или операционна зала. Клинична атмосфера.

— Чух, че сте се натъкнали на Дърам, сър — рече Макбрайд, загледан в ръцете на Лангтън.

— Пак го изпуснах, сержант. Изобретателен е, не може да му се отрече.

— Не разбирам, сър.

Лангтън вдигна очи.

— Защо Дърам продължава да се навърта наоколо? — продължи сержантът. — Искам да кажа, ето му ги доковете, пълни са с кораби, готови да отплават за четирите краища на света. Може да се глави на работа на всеки един от тях, никой няма да го попита нищичко. Защо е останал в Ливърпул?

Лангтън трябваше да се съгласи, че въпросът е повече от резонен.

— Нещо го задържа тук. Някаква връзка или дълг.

— Жена?

Лангтън си спомни лагера.

— Жената, която го беше приютила, призна, че се познават отпреди, но помежду им няма никакви изпепеляващи чувства, макар че тя очевидно го харесваше и е възможно и да ни е излъгала. Каза, че никой не е идвал при Дърам, но той явно чакал нещо. Или някого.

Двамата мъже замълчаха. От Виктория Стрийт се носеше шумът на натовареното движение: конски копита, парни автомобили, съсъкът и острият писък на трамваите.

— Може пък наистина да има някакъв бурски заговор, сър — обади се Макбрайд. — Може би Дърам е чакал именно пристигането на кралицата. Той и Кеплер може да са били замислили нещо.

Лангтън се надяваше това да не е вярно, но към какво друго би се стремил Дърам?

— Отмъщение.

— Сър?

— Да допуснем, че Дърам не е убил Кеплер — в такъв случай, той би могъл да чака да му се отвори възможност да отмъсти на истинския убиец. Това предполага, че Дърам знае кой е той, но и че не е в състояние да се добере до него или пък му трябва време, докато го открие — неочаквано, в съзнанието на Лангтън изплува името на доктор Стъклен.

Макбрайд обмисли предположението.

— Възможно е, сър.

То обаче все така не даваше отговор на въпроса защо Кеплер и Дърам са се наели на работа на Свода и какви са били първоначалните им намерения.

На вратата се почука и без покана влезе Хари, понесъл дебел, подвързан в синьо журнал с връзки на кориците, и един вестник.

— Указателят с информация за Вътрешно министерство, сър. Мис Мартин си го иска обратно, веднага щом приключите с него.

Лангтън подаде журнала на Макбрайд с думите:

— Потърсете майор Фелоус.

После се обърна към Хари:

— Вестникът също ли е за мен?

— Дежурният сержант реши, че ще искате да го погледнете, сър — момчето остави на бюрото един от местните таблоиди и отстъпи назад, сякаш очакваше страниците всеки миг да лумнат в пламъци.

На първа страница — огромни заглавия: *Случаят с безликия труп: още убийства*. С подзаглавие: *Полицията объркана*.

Статията продължаваше с вести за смъртта на огняря Олсен и доктор Редфърс, цитирайки напоително „поверителен източник“, който твърдеше, че тези две убийства са част от заговор на бурите срещу „Нейно величество, нашата прославена кралица, и инженерното чудо на Трансатлантическия свод“. Журналистът знаеше за обезобразяването на Кеплер и за татуировките му, както и за парите в тайните сметки на Редфърс. Последното изречение мъмреше полицията, задето не са разбили заговора и са позволили на съучастника на Кеплер Дърам да се укрие.

Лангтън усети, че и Макбрайд, и Хари го гледат напрегнато, очевидно в очакване на реакцията му. С умишлено равен глас инспекторът се обърна към сержанта:

— Отидете в редакцията на вестника на Олд Хол Стрийт и ги попитайте как са се добрали до всички тези подробности. Трябва да разполагат с информатор в управлението. Само неколцина души знаем за татуировките и парите.

Макбрайд се отправи към вратата.

— А какво ще кажат главният инспектор и майор Фелоус, когато прочетат материала?

— Аз ще се оправям с тях — отвърна Лангтън и сгъна вестника много внимателно. Въпреки привидната си увереност, нямаше ни най-малка представа как ще обясни това на Пърсел и Фелоус. Вече си представяше реакцията им, когато откриеха изтичането на информация.

Хари също се изправи до вратата:

— Имате ли нужда от още нещо, сър?

— Купи ми следващия брой на вестника. Вземи ми вечерното издание, веднага щом излезе.

Инспекторът пхна вестника в чекмеджето на бюрото си и обърна към себе си указателя с контактите на служащите във Вътрешно министерство, който Макбрайд беше оставил отворен.

Подредени от една страна по азбучен ред, а от друга — по отдели, в журнала фигурираха всички, работещи в министерството, до последния човек. Лангтън прелисти страниците.

В списъка нямаше никакъв майор Фелоус. Нищо на буквата „Ф“ нищо в секцията за разпределението на служителите по отдели. Толкова по въпроса за разгадаването за кого точно работи майорът. В този момент Лангтън попадна на едно познато име: Питър Дорън. Помнеше го — едър, безцеремонен ирландец, преминал по всички стъпала на йерархията в ливърпулската полиция, за да достигне в крайна сметка поста на официална свръзка между цивилната администрация, отговаряща за полицията в министерството, и самите полицаи. Последното му повишение от миналата година го беше отвело в Лондон.

Лангтън надраска телеграма и затърси из коридора Хари, който грабна съобщението и хукна надолу по стълбите към пощата. В бързината момчето се сблъска с някого, който точно в този момент се качваше нагоре.

— Полека, Хари!

— Извинявайте, инспекторе.

Хари затропа надолу по стъпалата, а Форбс Патерсън поклати глава след него.

— Много е навито това твоє момче.

Лангтън се усмихна.

— Мечтае сам да разреши някой случай.

— То всички сме така — Патерсън пристъпи към Лангтън и каза:
— Трябва да поговорим.

Лангтън го покани в кабинета си, затвори вратата и зачака.

Форбс Патерсън не седна, цяла минута крачи напред-назад пред бюрото, после погледна Лангтън.

— Още ли търсиш дѐлваджиите? И доџтор Стъклен?

Предупреждението на Пърсел беше ясно в паметта му, но Лангтън отвърна:

— Да.

— Тогава имам предложение за теб — Форбс Патерсън си мое дълбоко дъх, преди да продължи.

— Ти смяташе, че можем да им заложим капан. Хубаво, но всеки капан има нужда от стръв. Е, струва ми се, че добрият Господ ни

изпрати именно стръвта.

---

[1] Преподобният Томас Робърт Малтус (1766–1834) — икономист и демограф, известен със смущаващата си теория за принципите на контрол над броя на населението. — Б.пр. ↑

ДЕСЕТ

Докато се преобличаше в дома си, готвейки се за приема у професора, Лангтън мислеше за Форбс Патерсън, който, без да спира да крачи като мечка в клетка, беше изложил плана си.

Явно някаква жена беше пустила оплакване в полицията и случаят ѝ беше стигнал до Патерсън. Мисис Баркър, вдовица, финансово добре обезпечена, живееща със семейството си в Уейвъртрий, имала седемнадесетгодишна племенница, страдаща от болестта на Брайт^[1]: дегенеративно състояние с фатален край, причиняващо неимоверни страдания. Лекарите можели само да притъпяват болките на клетото момиче, а семейството чакало неизбежното.

Късно вечерта преди два дни при мисис Баркър дошъл някакъв мъж. Явно образован, умен и любезен, той ѝ направил странно предложение: да прикрепи някакъв апарат към гаснещото тяло на племенницата ѝ и чрез него едновременно да облекчи болките ѝ и да спаси душата ѝ. Обясненията му звучали убедително и разумно, той вече бил „спасил“ много хора по този начин. Срещу скромна сума.

Семейството, до последния човек ревностни католици, изхвърлили непознатия от дома си на секундата. Цялата му идея лъхала на богохулство. Едва съмнало на другия ден и мисис Баркър нахълтала в местния полицейски участък, пламнала от гняв и твърдо решена да подаде оплакване срещу нощния си гост.

— Разбира се, ние ѝ обяснихме, че мъжът всъщност не е извършил никакво престъпление — продължаваше Патерсън. — Можем да го обвиним в нападение само ако действително беше сторил нещо на клетата племенница.

Лангтън спря да се облича, спомнил си изписаното на лицето на Патерсън отвращение. Вдигна очи към образа си в голямото огледало — елегантен вечерен костюм, бяла копринена жилетка и изпити черти на лицето. Сестра Милн беше права: видът му беше като на болен. По нищо не приличаше на Форбс Патерсън с неговото яко тяло и алени

бузи. Но и лицето на Патерсън беше потъмняло от гняв, докато разказваше за проблема на мисис Баркър.

— От мисълта за онзи мъж ѝ се гадеше — беше казал Патерсън. — На мен също. Един Господ знае колко клетки семейства са измамили той и бандата му. Или са вършили дори още по-големи злини. И всеки път са се измъквали сухи от водата. Тогава мисис Баркър сама предложи...

Патерсън се закле, че жената е предложила да заложат капан, а не той. Предложила да се свърже отново с мъжа на телефонния номер от картичката, която той оставил, и да уреди той да се върне заедно с апарата си. Полицията щяла да го чака в съседната стая или дори в стаята на болното момиче и когато мъжът и съучастниците му прикачат машината към тялото ѝ, ще бъдат арестувани.

На Патерсън предложението никак не му се понаряло, но толкова силно му се искало да залови тези разбойници, а знаел, че и Лангтън ги търси, така че приел. И сега искаше Лангтън да участва в акцията на място.

Инспекторът хвърли поглед върху оставеното на скрина листче. На него беше написан адресът на мисис Баркър и уговорката беше двамата с Форбс Патерсън да се срещнат там тази вечер в полунощ. Делваджиите трябваше да пристигнат при болното момиче в един часа през нощта.

Как щеше да постъпи Лангтън, когато ги срещнеше? Да ги разпитва за Сара? Или за Редфърс? Или да се опита да намери следа, водеща към доктор Стъклен?

Тази част от акцията обаче не го притесняваше. Не, най-силно се боеше от срещата с болната племенница на мисис Баркър. Огледа спалнята. Съвсем до неотдавна той сам седеше от същата тази страна на леглото и държеше ръката на Сара, докато лекарствата се мъчеха да облекчат страданията ѝ. Не знаеше до каква степен може да разчита на себе си в подобна ситуация. Чувстваше се така, сякаш беше един от носещите кабели на Свода, опънат прекалено силно. Съществува напрежение, под което се къса дори и стоманена оплетка.

Лангтън опря чело на студено огледало. Имаше задача, трябваше да се съсредоточи върху изпълнението ѝ. Заради Сара.

Посегна за папийонката си и се опита да я завърже. Винаги Сара му помагаше за това, когато се приготвяха за вечеря или за прием.

След като минути наред се бори с бялата копринена лента, Лангтън се предаде. Пъхна адреса на мисис Баркър в джоба си и прехвърли револвера от ежедневното си палто в официалното. Долу завари Елси да шета из гостната.

— Оставете на мен, сър — момичето изтри ръце в престилката си и вдигне ръце към папийонката на шията на инспектора. Само няколко бързи движения и после: — Готово, сър. Ако позволите, много сте елегантен.

— Вземи си тази вечер свободна, Елси. Ще се върна късно. Много късно.

— Благодаря ви, сър, но предпочитам да почакам. Просто в случай че някой се отбие — Елси се престори на заета, разбухвайки възглавничките и оправяйки разни дреболии, които нямаха нужда от оправяне. — Сержант Макбрайд ще излиза ли с вас тази вечер, сър?

Лангтън спря до вратата към антрето и се усмихна.

— Да. Всъщност, ето го...

Инспекторът чу, че отвън спират кон и кола — с тях щеше да стигне до дома на професора. На входната врата се позвъни. Елси отвори, а Лангтън отстъпи, за да може Макбрайд да влезе.

— Сержант, дайте ми две минутки. Забравих нещо горе.

Това не беше стопроцентова лъжа. Освен че искаше да остави Елси и Макбрайд за минутка насаме, инспекторът се сети за дневника на Редфърс. Премести го от джоба на ежедневното палто в заключващото се чекмедже на бюрото. Вдигна много шум, докато слизаше обратно по стълбите и завари прислужничката и сержанта, застанали далеч един от друг в антрето, и двамата изчервили се като деца.

— Не ме чакай, Елси. И да заключиш хубаво.

Вън Лангтън установи, че над града се е спуснала тежка, лепкава мъгла. В устата тя оставяше вкус на въглищен дим, на солена вода и лек намек за бели цветя. Маслените лампи ма кабриолета горяха като възпалени очи. Лангтън се качи, изчака докато кабриолетът тръгне и после попита:

— Какво стана в редакцията на вестника?

— Ударих на камък, сър — отвърна Макбрайд. — Редакторът не каза откъде е получил статията. Не се огъна, каквото и да му приказвах. Закле се, че описаните факти са истина.

— Значи със сигурност източникът е вътрешен човек от полицията — Лангтън се взираше в мрака, прорязан от жълти и бели мътни петна светлина. — Някой, който знае за татуировките на Кеплер, а знае и значението им. Някой, който знае и за парите на Редфърс в чуждите сметки.

За момент Лангтън се зачуди дали този някой не е самият Макбрайд, но после сам се укори за това. Напълно вярваше на сержанта — човекът беше постъпил в полицията на четиринадесетгодишна възраст и работата беше целият му живот.

— Имам и други новини, сър — продължи сержантът. — Когато се върнах в управлението, заварих телеграма от Сейнт Мартине Банк на Виктория Стрийт — там бяхме поръчали да проверят серийните номера на банкнотите, които намерихме на Глочестър Роуд.

Скритите пари на Кеплер и Дърам.

— Е, проследили ли са ги?

— Някои от банкнотите да, сър. Банкните не следят какво става с еднолировите купюри, но държат под око пет и десетлировите. Банкнотите, които намерихме, са емисия от Лондон, отпечатана преди седем месеца, и са част от паричен превод в брой към заместник-министъра на финансите.

В сумрака на кабриолета Лангтън цял се обърна към сержанта.

— Правителствени пари?

— Така изглежда, сър.

Кеплер и Дърам пращали много телеграми, все до Външно министерство. Заплащало им е пак правителството. Връзката беше очевидна, но дали са били на щат във Външно или наемници? Биографията на Кеплер подсказваше второто, но Лангтън лично познаваше бури, които по време на конфликта бяха напуснали своите и бяха станали редовни агенти на кралицата. Някои от тях пък впоследствие се бяха върнали към бургската кауза. Вън от бойното поле, далеч от истинските битки, където врагът е ясен и познат, войната ставаше по-сложна и някак изкривена.

Ако Дърам е работел за правителството на Нейно величество, защо продължаваше да бяга от полицията?

Прозорчето на тавана на кабриолета се отвори и кочиящът извика:

— Ъпър Парламънт Стрийт, сър.

Вън, през мъглата на запотеното прозорче, грееше съзвездие от запалени лампи. Светлина се лееше от всеки прозорец на имението на професора. Още и още светлини украсяваха железните перила на стълбите, както и вратите, създавайки атмосфера на вълшебен празник, напълно откъснат от скучното ежедневие. Самото имение сякаш плуваше в мрака. Докато наетият кабриолет криволичеше между наредените по чакълена аля карети и коли, Лангтън дочу далечна музика — цигулка и пиано.

— Разберете каквото можете от кочияшите и прислужничките — заръча инспекторът на Макбрайд, когато кабриолетът спря под арката пред главния вход. — Бъдете дискретен, но ги разпитайте дали Редфърс или Кеплер са посещавали професора.

— Лесна работа, сър, особено след като цялата история вече е във вестниците. Да ви изчакам ли после?

С ръка върху вратичката на кабриолета, Лангтън се поколеба. Не беше казал на Макбрайд нищо за Форбс Патерсън и за капана, готвен в Уейвъртрий.

— Не, сержант, след като узнаете, каквото можете, си идете направо у дома. Утре няма да ви чакам твърде рано в управлението.

Докато се качваше по стълбите към главния вход на имението, следван от хрущенето на железните ланси на колелата на отдалечаващия се кабриолет, инспекторът знаеше, че на другата сутрин Макбрайд отново ще бъде в управлението преди всички. Лангтън вдигна очи и видя на вратата едър оплешивяващ иконом в черен фрак. Фигурата му ясно се очертаваше от грейналата зад гърба на човека жълта светлина от коридора.

Когато инспекторът стигна прага, икономът се поклони.

— Мога ли да видя поканата ви, сър?

— Сестра Райт ме покани.

— Разбирам. Бихте ли изчакали за момент, сър?

Лангтън остави на прислугата палтото и шапката си и зачака, а икономът изчезна нанякъде. През отворените врати наоколо се лееше музика. Кристален полилей хвърляше бяло-сини отблясъци. Въздухът, затоплен от централно отопление с най-модерните в момента радиатори, носеше аромат на дим от пури и цветен парфюм. Две дами във вечерни рокли, едната жълта, а другата — вишневочервена, слязоха по стълбите, като си шушукаха една на друга и се кикотеха.

Подминаха Лангтън с любезно кимване. Инспекторът се поклони леко в отговор и с труд прикри острата болка, която прониза сърцето му — безгрижните млади жени така и никога нямаше да узнаят какви болезнени спомени бяха събудили.

Отвори се врата и в антрето се появи професор Колдуел Чивърс.

— Драги ми инспекторе! Добре дошли.

— Надявам се, че не се натрапвам.

— Ни най-малко, сър, ни най-малко — професорът разтърси енергично ръката на Лангтън и забеляза превързаните му длани. — Какво е това? Нищо сериозно, надявам се?

— Просто драскотина — Лангтън последва професора. — Домът ви е пълен с гости тази вечер.

— Така си е. Поканих най-важните членове на ливърпулското общество, за да отпразнуваме подобаващо откриването на Трансатлантическия свод — професорът с усмивка разтвори широко една грамадна двойна врата. — Макар че моето определение за „важен“ невинаги съвпада с това на хората от моето пряко обкръжение.

В главния салон Лангтън видя най-малко тридесетина души, които бавно обикаляха сред тъмните мебели, възхищаваха се на модерното изкуство по стените или бърбеха на групички. Мъже в смокинги, дами във вечерни рокли в пастелни цветове и с шалове на раменете. Млади, възрастни, всякакви.

— Ще ви представя на някои от гостите — каза професорът и поведе Лангтън напред. — Не искам да ви затрупвам с имена. А, това е Джеферсън, един от нашите изтъкнати поети — може би сте чели поемата му за Свода. Джеферсън, инспектор Лангтън от ливърпулското полицейско управление.

Смъртнобледият мъж с монокъл кимна в отговор.

— А това е Макайвър, един от главните инженери на Свода.

Кокалчетата на инспектора изхрущяха в здравата хватка на набития инженер с остра червена коса и щръкнали мустаци.

— Това пък е...

Въпреки обещанието на професора, имената и лицата се сипеха като порой върху инспектора във вихър от поздравии и ръкостискания. Инженери, лекари, художници, академици, учени, писатели, физици, музиканти, актьори: вкусът за хора на професора беше повече от еkleктичен.

Когато един от новопредставените гости заговори професора, Лангтън използва възможността да се отскубне и да си вземе чаша вино. Наблизо мина прислужничка с поднос в ръце.

— Шампанско, сър.

Лангтън едва беше отпил глътка, когато един глас проговори току зад гърба му.

— Виждам, че вече са ви развели да видите забележителностите.

Инспекторът се обърна.

— Сестра Райт.

Младата жена отвърна на усмивката му.

— Понякога професорът забравя, че ние, обикновените смъртни, не можем да мислим бързо като него. Ентусиазиран като дете, той иска да е навсякъде и да говори едновременно с всички.

Добро сравнение, рече си Лангтън, докато гледаше как професорът снове от групичка към групичка, от разговор към разговор. После очите на инспектора се върнаха върху сестра Райт, облечена в дълга, нежносиня рокля. На деликатните ѝ ръце и шия нямаше други бижута, освен колието с разпятието и брошката на Гилдията на гърдите ѝ. За разлика от тоалетите на останалите гостенки, роклята на сестрата покриваше кожата между гърдта и ключиците. Дългата ѝ коса беше сплетена на сложна плитка.

Младата жена полека се покри с руменина.

— Прекалено е, нали?

— Моля?

— Не съм свикнала на... тоалети като този, но се постарах, заради професора — руменината стана още по-гъста. — Една приятелка в Лечебницата ми помогна, но май сме попрекалили.

— Няма такова нещо — каза Лангтън. — Прекрасна сте.

Осъзнавайки какво е казал току-що, инспекторът отпи вино и се закашля.

— Добре ли сте? — сестра Райт леко го потупа по гърба.

Лангтън преглътна с усилие.

— Отвикнал съм от алкохола.

— А аз — от комплименти — рече сестра Райт. После улови свободната му ръка и я обърна с дланта нагоре. — Кой ви превърза?

— Прислужничката ми, Елси.

— Добре се е справила.

За момент Лангтън остана безмълвен с ръка, притисната между дланите на младата жена.

Сестра Райт му помогна. Придърпа шала на раменете си и каза:

— Тук е малко топло. Да излезем ли за малко вън на терасата?

Инспекторът я последва през друга зала, още по-голяма от салона, но също така претъпкана с гости, а след това — на настланата с каменни плочи тераса. На светлината на окачените по високите дървени решетки фенери отвъд терасата се виждаше ръбът на затрупана със сняг идеално поддържана морава, както и храсти и дървета, които постепенно чезнеха в мрака и жълтата мъгла. Ухаеше на влажна пръст и дървесна кора.

— Професорът познава много хора — каза Лангтън.

— Той се радва на безброй интереси и неизчерпаемо любопитство. Копнее за познанието.

— Познанието на кое?

— На самия живот — отвърна сестра Райт и хвърли поглед назад към пълните с хора зали. — Толкова много гости — художници, учени, всякакви специалисти, а професорът може да води подробни разговори с всеки един от тях. Той е запален колекционер на хора и факти.

Определението притесни Лангтън.

— Колекционерите имат склонност да се съсредоточават върху една област. От опит знам, че понякога интересът им става маниакален.

— При професора не е така. Неговата специалност е... всичко на този свят — при тези думи сестра Райт протегна ръка, за да покаже градината, града, самия свят, смълчан от другата страна на кълбящата се мъгла. Сребърната брошка на гърдите ѝ проблесна, уловила лъч от френските прозорци.

— Навярно посвещавате много от времето си на Гилдията — обади се Лангтън.

Сестрата погледна към брошката.

— Разпознахте я, значи?

— Видях същата на униформата на другиго — сестра Милн, срещнах я в лагера.

— Познавам я чудесно, тя е добро и трудолюбиво момиче — миг колебание, после: — Работата ви ли ви отведе в лагера?

— Докладвах ми, че там е забелязан беглец, когото издирваме.

— Свързан с Кеплер?

— Да, колегата му. Вероятно и съучастник.

— Надявам се, сте го открили.

Лангтън погледна настрани.

— За съжаление, не. Ще се изненадам, ако изобщо някога го мернем повторно.

— Изчезна, така ли?

— Избяга и се скри в мрежата от тунели под Пиър Хед. Хората в лагера се съмняват, че може да оцелее долу.

Сестра Райт потръпна цяла.

— Сигурна съм, че са прави. Чувала съм истории — измислени, надявам се — за тези тунели. Зловонни и тъмни, дом за насекоми и гадини, но въпреки това притегателно място за хора, които предпочитат да избягват дневната светлина.

Лангтън се зачуди дали и сестрата не е дочула някои от разказите за духове, за които беше подхвърлил мистър Даудън. Не правеше впечатление на суеверна жена, а и работата в Лечебницата със сигурност я държеше здраво стъпила на земята.

Сестра Райт продължи:

— Самата мисъл за затвореното пространство, за всичките тези тонове пръст, които притискат ли, притискат надолу... Ненавиждам затворите, инспекторе. Не мога да гледам затворена жива душа.

— Затова ли държите празна клетка за птици в кабинета в Лечебницата?

— Забелязали сте и нея? — после, преди Лангтън да отговори, младата жена продължи:

— Принадлежеше на моята предшественичка, прекрасна медицинска сестра, която — при всичките си качества, настояваше да има затворена в кафез пойна птичка. Когато момичето напусна, аз незабавно освободих бедното създание и го видях как се издигна волно над покривите на града. После запазих клетката за спомен.

Във всичко, казано от сестра Райт, Лангтън долови чувствителност, съчувствие и милост, които го трогнаха и му напомниха за Сара.

— Сестра Милн спомена, че вие самата често помагате на хората от лагера.

— Когато мога, инспекторе. А те наистина се нуждаят от нашата помощ. Недохранени, премръзнали и отхвърлени, мнозина от тях разчитат на благотворителност, за да оцелеят.

Загледан през прозореца към щастливата привилегирована част на света, веселяща се в имението, Лангтън допълни:

— Положение, така различно от това тук.

— Не допусках, че ратувате за социални реформи, инспекторе.

Инспекторът се обърна и я погледна в очите.

— Няма такова нещо. Просто отчитам разликата между богатите семейства от каймака на обществото и онези на дъното му.

— Има хора, които дори не си дават сметка за тази разлика — отвърна сестрата. — Радвам се, че вие не сте от тях. Ние имаме дълг към по-бедните от нас, към нещастните и забравените.

— Професорът споделя ли тези мисли? — попита Лангтън, подбирайки внимателно думите си, защото усещаше, че стъпва върху много тънък лед. — Затова ли оперира някои от жителите на лагера?

Сестра Райт се замисли за момент, загледана към тъмата в градината.

— Вярвам, че днес той вече ясно вижда своя дълг и своята отговорност. Но преди не беше така. Медицинската професия прелива от арогантност, от множество богохулни грехове, извършвани от хора, произхождащи от богати и привилегировани семейства, от хора, които държат живота и смъртта в ръцете си всеки ден. Самата аз може би върша грях от гордост като ви казвам, че в това отношение навярно аз повлиях на професора за добро.

Лангтън лесно си представи как сестра Райт е оказала благотворно влияние върху професора. Едно вечно присъствие, спокойно и съчувствено, един непрекъснат добър пример. Следващите думи на младата жена потвърдиха скромността ѝ:

— Признавам, че се чувствам като измамничка — рече тя и придърпа по-плътено шала върху раменете си.

— Как така?

— Ами с тази рокля, с прическата, с присъствието си тук въобще. Честно казано, по-удобно се чувствам в униформата си. Станала е като втора кожа.

Лангтън се съгласи. Собствените му дрехи също го определяха като човек, точно както сестринската униформа определяше личността

на сестра Райт.

— Аз също никога не съм се чувствал на място на приеми или официални вечери — отвърна инспекторът — особено във вечерно облекло. Винаги се чувствам като актьор, който играе роля. Но Сара...

Настъпи моментна пауза, след това:

— Съпругата ви?

— Тя беше израсла вкъщи, точно като тази тук, с партита, балове, приеми. Семейството ѝ очакваше тя да участва активно в подобен живот.

Сестра Райт докосна ръката му.

— Не исках да се натрапвам с въпроси.

— Не, не се натрапвате — отвърна Лангтън и с изненада установи колко му е леко в нейната компания. За пръв път от месеци всъщност му се *искаше* да разговаря.

— Сара ми разказваше истории за партита, на които е присъствала, за малките трикове, които тя и приятелките ѝ прилагали, за да се измъкват от вечно бдителното око на гувернантките и компаньонките или как като малка си отмъквала глътчица вино от чашите. Винаги съм мислел за богатите семейства като за прекалено сериозни и тесногръди, но Сара ми отвори очите. В нея нямаше и капчица снобизъм или презрение към другите. Не се поколеба и за миг да се омъжи за мъж, който социално стоеше много под нея.

— Изобщо не вярвам да е имало хора, които са гледали с презрение на инспектор от полицията със забележителни военни заслуги за родината.

— Някои го правеха.

— Сигурна съм, че животът ѝ е бил прекрасен — каза сестра Райт.

— Докато още живееше при родителите си ли? Да, прекрасен беше.

— Нямах предвид времето, когато е била при родителите си.

Лангтън се взря в откритото, усмихнато лице на сестра Райт, в искрените ѝ очи. Почувства се така, сякаш я познаваше от години, а не от няколко дни. После понечи да ѝ заговори.

— А, ето къде сте били — професор Колдуел Чивърс излезе с широка крачка на терасата.

Сестра Райт, все така усмихната, се дръпна от Лангтън и плътно се загърна в шала си.

Професорът подуши въздуха.

— Доста е хладничко тук вън, Лангтън. Искан да ви поразпитам още по случая на оня тип Кеплер.

— Случаят се усложнява с всеки изминал ден, професоре — инспекторът се поколеба, после добави: — Случи се най-малко още едно убийство, пряко свързано с първото, а още две смърти считаме за част от същата схема.

Професорът пристъпи крачка напред.

— А дёлваджиите?

— И те имат своята роля във всичко това, сигурен съм — Лангтън не знаеше какво и колко може да сподели с професора, на когото можеше и да не се понрави идеята да го смятат за възможен заподозрян. От друга страна, може би щеше да погледне на това противоречиво отношение със същия ентузиазъм, с който гледаше на нещата по принцип.

Лангтън каза:

— Върху тялото на доктор Редфърс открихме същите странни следи от изгаряне, каквито имаше и върху тялото на Кеплер.

Професорът склочи ръце като за молитва.

— Ах, да. Бедният Редфърс.

— Познавахте ли го?

— Много добре. Срещали сме се често в Лечебницата, по симпозиуми или във връзка със сложни случаи, с които се сблъскахме. Идвал е на вечеря в дома ми поне няколко пъти. Много общителен човек, сякаш познаваше всички.

Поредната връзка, макар може би съвсем невинна. Редфърс може да е използвал професора като начин да разшири кръга на контактите си и броя на мъжете, които биха се възползвали от специфичната стока, която е предлагал. Лангтън не можеше да допусне, че жени биха искали да колекционират съдържащото се в делвите на Редфърс. Повероятно — както обикновено и в случаите с наркотици и проституция — мъжете бяха заинтересованите клиенти. Мъже с твърде много свободно време, твърде много пари и твърде малко самоконтрол.

При тази мисъл Лангтън си даде сметка колко отдавна беше отминал границата на неверието. В началото на разследването самата

идея за човешки души, затворени в глинени делви, му се беше струвала абсурдна, смехотворна, но вече бяха умрели твърде много хора, за да продължава да се съмнява в нея. Твърде много информация категорично подкрепяше съществуването на търговията с делви. А това означаваше, че Сара също беше някъде там, пленена. Сама. Беззащитна.

— Добре ли сте, инспекторе? — попита сестра Райт.

— Малко ми е студено — отвърна Лангтън, чудейки се дали някои от изисканите гости на професора не фигурират в дневника на Редфърс. Някои от тези чудесно облечени изтънчени мъже, които си бърбеха и се смееха. Дали някои от тях нямаха собствени тайни стаи, пълни с невинни наглед делви? Може би сред тях имаше човек, който вече се прибираще и си избираше делвата на Сара, опипваше я с лапите си, улавяше краищата на намазания с восък меден проводник...

Чашата на Лангтън се разби с трясък на плочите.

— Съжалявам.

Професорът махна към една от прислужничките.

— Не го мислете, инспекторе. Мисля, че е време да се връщаме при другите.

Сестра Райт улови Лангтън за ръката и го погледна в очите. Не каза нито дума. За секунда инспекторът почувства, че собствената му душа е разголена докрай и подложена на преглед, сякаш сестра Райт можеше да види всяка подробност от живота му, сякаш знаеше спомените му. Тази мисъл не го уплаши — вместо това почувства странно успокоение.

Последваха професора през френските прозорци, влязоха в гостната и Лангтън каза:

— Чувствам се виновен, че така узурпирах компанията ви.

Младата жена отдръпна дланта си от ръката му.

— Бихте желали вместо мен да притеснявате някого друго?

Лангтън се изчерви:

— Не, съвсем не. Просто...

— Не се притеснявайте, инспекторе — отвърна сестрата с усмивка. — Ще се върна при вас по-късно. Сигурна съм, че желаете да разговаряте с възможно най-много от гостите на професора. В края на краищата, затова сте дошли, нали?

Лангтън проследи с поглед как сестра Райт си проправя път сред групичките хора в салона. За какво ли още се беше досетила? А може би не ставаше дума за досещане — навярно тя *знаеше* с положителност, че някои от присъстващите са колекционери. При богатия ѝ опит и с работата в Лечебницата със сигурност бе ставала свидетелка на много смърти, срещала беше много страдание. И беше виждала онези, които проявяват твърде силен интерес към страданието, точно както възкресителите проявяват нездрав интерес към телата на умиращите.

В отсрещния край на салона усмихнатият професор преминаваше от групичка към групичка, от едно ръкостискане към следващото. Уважението на сестра Райт към нейния ментор беше безпрекословно, Лангтън знаеше това. Ами ако професор Колдуел Чивърс всъщност наистина беше доктор Стъклен? Щеше ли сестра Райт да го предаде?

Инспекторът се надяваше младата жена никога да не трябва да се изправя пред тази дилема.

Все повече гости прииждаха в салона и Лангтън се оказа изтикан в ъгъла. Подобно на парче плавей, понесено от прилива, той се установи току до стената, между огромна палма в каче и един библиотечен шкаф. Взе си втора чаша вино от поредния преминаващ поднос и загледа движението на хората, черно-белите смокинги, пастелните вечерни рокли. Цялата сцена напомняше на една от модерните картини на професора, наредени по стените — дело на Манè или пък на Дега.

— Критична маса.

Лангтън се обърна към високия прегърбен мъж, който беше изникнал до рамото му.

— Моля?

Мъжът махна с ръка към гостите.

— Наблюдавайте ги: групичката от трима става от четирима, после от петима, после от шестима и така нататък. В крайна сметка групата — вече неспособна да се самоподдържа — достига критичната си маса, експлодира и индивидите от нея се пръскат, подобно на атоми, които на свой ред започват да образуват около себе си свои нови групички.

Лангтън се вторачи в странния си събеседник. Предницата на вечерния му костюм беше обилно изпъстрена с лекета от храна. Връзката му висеше накриво и беше обръснат безобразно, под брадата му бяха останали кичурчета посивяла брада.

— Вие сте учен?

— Физик, сър. И с радост празнувам откриването на Свода.

— Съжалявам, не виждам връзката.

Физикът загледа Лангтън така, както учител гледа рядко тъп ученик.

— Не виждате връзка? Не виждате връзка ли, сър?

— Аз просто...

— И как според вас ще пътуват влаковете чак до Америка, сър?

— Имах предвид, че...

— Откъде си представяте, че се появява електричеството? С магия, може би?

— Ако ми позволите да...

— Със силата на атома, сър — ученият изопна рамене. — Без електроцентрала в Ландудно, без мощните турбини, задвижвани от прецизния атомен разпад, влакове до Америка не може да има. Ами да, защото ако локомотивите са парни, във влака няма да остане място за пътници — вагоните до един трябва да бъдат натоварени с въглища, за да стигнат за цялото пътуване. Не виждам връзка, ама ха.

Лангтън проследи с поглед физика, който се отдалечи сред тълпата. Поклати глава и се зачуди дали всички учени са толкова докачливи.

Още и още хора влизаха в салона, телата наоколо станаха твърде нагъсто. Лангтън се плъзна покрай стената и се измъкна през вратата във в тесен коридор. Хладен и мрачен, осветен от електрически глобуси, окачени на куки по стените, коридорът под лек наклон водеше надолу. Лангтън тръгна по него, по пътя чуваше разговори и музика зад стените и затворените врати. За миг спря и подуши въздуха. Горещ прах и бели цветя.

Някъде зад него се отвори врата, смях и звуци на пиано нахлуха в коридора, после вратата отново се затръшна. Лангтън остави празната си чаша на една масичка встрани и продължи по коридора. Пред него — златна светлина, процеждаща се под друга врата. Инспекторът се поколеба, вслуша се отново, но долови само отгласите

от партито, останало зад гърба му. Месинговата брава, хладна и лъскава, се превъртя в ръката му. Лангтън отвори вратата широко.

Порой от ослепителни цветове: червено, синьо, жълто, но най-вече златно. Злато в короните на фараоните, върху предметите, изложени в музейните витрини, по столовете и статуите, върху церемониалните саркофази. Полилеят на тавана хвърляше отблясъци върху скъпоценния метал и караше самия въздух да искри.

Мъжът, застанал в средата на залата, вдигна очи от витрината, която разглеждаше, обърна се към инспектора и се усмихна.

— Виждам, че сте разкрили древноегипетската мания на професора.

Лангтън пристъпи напред. Залата се простираше най-малко на половината от общата дължина на имението. Тухлени колони и стоманени подпори крепяха горните етажи и отваряха огромно пространство под тавана. На едната стена стояха подпрени дървените капаци на саркофазите, богато изрисувани, украсени със строгите лица на древните фараони. До другата — музейни стъклени витрини, същите като тази в средата на залата. Третата стена беше изписана с бляскави йероглифи, още влажни и очевидно недовършени.

Четвъртата стена обаче наистина привлече вниманието на Лангтън. Дълбоки рафтове, отрупани ред след ред с тумбести глинени делвички: някои нашарени с избледнели бои, други — украсени с ъгловати барелефи, трети — изчистени и простички.

— Колекцията му е изключителна — продължи непознатият. — Не съм виждал толкова запазени експонати извън британския музей.

Лангтън пристъпи към мъжа, преценявайки възрастта му — някъде около четиридесетгодишен, доста нисък, но с широки рамене, дълбоко хлътнали очи и изпъкнала челюст. Основно правеше впечатление на много, много уморен човек.

Непознатият протегна ръка:

— Хенри Марк Брунел.

Името обясняваше очевидната умора. Партньорите Бруней — дядото Марк, бащата Исъмбърд Кингдъм и синът му Хенри Марк — бяха проектирали Свода и работеха по него от първия ден. Семейството на практика беше построило моста и беше изобретило гигантските плаващи кораби градове, които правеха строежа насред океана изобщо възможен.

Лангтън стисна ръката на мъжа.

— За мен е чест да се запознаем.

Брунел се усмихна на комплимента и махна с ръка. После се обърна отново към експонатите.

— Забележителни са, нали? Само като помисли човек, че ръцете на занаятчиите са работили по тези предмети преди хилядолетия. Погледнете само детайлите върху тези брошки.

На Лангтън черно-златните брошки скарабейи във витрината приличаха точно на хлебарките, които беше намерил на Глочестър Роуд или на прозрачните създания, които бяха плъпнали във от каналните тунели под лагера.

Брунел се приведе над стъклото, за да види артефактите отблизо.

— Представям си как маслена лампа блещука в хоросанената колиба на някой работник край реката Нил, а тези златни украшения са греели в чертога на фараона или са хвърляли отблясъци върху свещената книга на някой жрец в карнакския храм.

Артефакт до артефакт, подредени върху кадифени подложки. Предмети от глина, злато, дърво, кост. Някои изглеждаха едва ли не нови, други — толкова стари, че Лангтън очакваше да се разпаднат буквално пред очите му.

Лангтън осъзна, че семейство Брунел също споделя масовото увлечение по всичко египетско. След като професор Масперо, младият Хауърд Картър и колегите му бяха открили Долината на царете, великия храм в Карнак, Тива и Долината на Горен Нил, Египет стабилно се беше настанил във фантазиите на обществото. Групови посещения на експозициите, публични четения, движещи се картини и много популярни книги — всичко това беше провокирало интерес, граничещ с психоза, който не даваше признаци скоро да отшуми.

Когато Брунел замълча, Лангтън отбеляза:

— Май не трябва да се изненадвам на интереса ви — цялостният дизайн на Свода го издава.

— Имате предвид барелефите? — Брунел се усмихна. — Вдъхновени са от храма на Амон Ра в Тива. Надявам се Сводът да съществува толкова векове, колкото и древните храмове. Допада ни да мислим как нашите наследници ще си блъскат главите над украсата на моста така, както ние си блъскаме главите над работата на древните.

Докато говореха, Лангтън незабелязано отведе Брунел до четвъртата стена. Спря пред рафтовете с делвички и попита:

— Чудя се какво ли е било предназначението на тези предмети.

Брунел посегна да докосне един от глинените съдове, но спря ръката си в последния момент.

— Канопи: най-свещените съдове. По време на процеса на мумификация лекарите изваждали червата, стомаха и черния дроб и ги поставяли в тези делвички, а после запълвали телесната кухина с ленено платно и памук. Странното е, че не отстранявали сърцето, където вярвали, че се помещава душата. Пъхали в носа кука и с нея изваждали мозъка на мъртвия, който също бил поставян в каноп. Понататък помощниците обвивали тялото с ленти от ленено платно, напоени с мумифицираща течност, а запечатаните делвички поставяли в гробницата до саркофага. Смятали, че чрез този процес в отвъдния живот тялото ще се прероди в своята цялост.

Видял изражението на лицето на инспектора, Брунел продължи:

— Нима описаното е толкова по-брутално от сегашните погребения? Египтяните използвали течен каучук, а ние — формалдехид. Точно като тях, ние също отстраняваме вътрешните органи, но вече в името на научното изследване. Те са се отнасяли към своите мъртви със същото, ако не и с по-дълбоко уважение, от онова, което им оказваме ние.

Инспекторът затвори очи и потисна крясъка, който се надигна дълбоко в него. Брунел не можеше да знае колко дълбока рана бяха нанесли думите му.

— Питам ви, добре ли сте?

— Извинете — Лангтън се насили да се усмихне. — Малко съм... уморен. Твърде много работа.

Брунел го изгледа втренчено.

— Трябва да се пазите, приятелю. Човек не бива да потъва в работата дотолкова, че да забравя всичко друго. Достатъчно е да ви дам за пример моите баща и дядо. Малко остана страстта им към делото да ги довърши.

В ума на Лангтън се мерна къс от вестникарско заглавие и преди да успее да се спре, той каза:

— Тунелите под Темза.

Брунел отвърна поглед.

— Точно така. Баща ми и дядо ми за малко не умряха по време на прокарването на тунела в Родърхайт. Но работата им с кесоните и защитата от падаща пръст, която дядо изобрети по време на земекопни дейности, ни даде знанията и опита, необходими за строежа на Свода. Понякога се чудя дали жертвата си заслужава.

Лангтън знаеше, че не само страната, но и целият свят гледа на Трансатлантическия свод като на велик паметник на човешката мисъл. Поиска да окуражи Брунел, но в този момент някъде зад подпрените на едната стена саркофази се отвори друга врата. Влезе професор Колдуел Чивърс, следващ по петите две кикотещи се девойки в тафтени рокли. Щом видях Брунел и Лангтън, момичетата млькнаха и се усмихнаха предпазливо.

Професорът пристъпи напред.

— Брунел. Чудех се къде сте се скрил. Вие също, Лангтън. Открили сте тайния ми порок.

Лангтън умишлено се обърна с гръб към рафтовете с канопи.

— Притежавате изключителна колекция, професоре.

— Мимолетно увлечение — отвърна професорът, но все пак се усмихна на комплимента. — Макар че, трябва да призная, Древен Египет ме привличаше още преди интересът към него да дойде на мода. Само като помисли човек, че древните са имали така идеално устроено общество хиляди години преди нашето.

— Те са ни дали прекрасен пример, професоре — обади се Брунел — но за барелефите върху Свода трябва да благодарим само на вас.

Професорът леко се поклони.

— Няма за какво, сър. За мен беше удоволствие. Чест е, че съм допринесъл за великия строеж дори и с такъв миниатюрен дял.

Лангтън се обърна към Брунел.

— Професорът ви е помогнал при архитектурния дизайн?

— При строежа от британска страна за няколко кули, в това число и първата, използвахме за украсата египетски мотиви, скицирани от професора. Бяха впечатляващи.

— Какво изобразяват?

— *Pet Ta Tuat* — намеси се професорът, произнасяйки отсечено думите. — Египетският рай, земно царство и ад. Всъщност, кръговратът на живота. Паната показват работата на полето, после

смъртта и церемонията по мумифицирането — без твърде много подробности, естествено — а след това и възраждането на ежедневието в отвъдния живот. Всичко е само алегория, разбира се.

После, усетил, че младите гостенки нервничат, професорът добави:

— А сега, господа, моля да ме извините, но обещах на дамите да им покажа съкровищата тук.

Лангтън и Брунел се поклониха и оставиха професора да развежда момичетата из египетската зала. Върнаха се по коридора, по който беше дошъл професорът, и се озоваха в задната част на имението, също обърната към градините вън. Мъглата се беше съгъстила, скрила дори листата на близките дървета.

Брунел отвърна на поздравите на неколцина от гостите и се обърна към Лангтън.

— Вярвате ли със силата на изображенията?

— В смисъл?

— Вярвате ли например че на определени образи са присъщи значение и сила? — без да чака отговор, Брунел продължи: — Забелязваме забележително сходни повтарящи се теми в архитектурата на древните гърци, на римляните, инките, ацтеките и минойците, както и на египтяните. Не толкова в конструкцията на самите сгради, колкото в орнаментите на украсата, която ги пази, която бди над тях.

— Как така ги пази? От какво?

Брунел се усмихна.

— О, не знам. От съдбата, най-вероятно. От хаоса и от вечната ентропия.

— Имате предвид така, както водоливниците гаргойли пазят катедралите?

— Примерът ви е примитивен, но да, предполагам, че става въпрос за същото. Много инженери и архитекти днес продължават да използват фолклорни орнаменти, гаргойли и средновековни мотиви, преследвайки някакъв романтичен модел, по-уместен за времето на крал Артур. Не става дума за архитектура в пълния смисъл на думата, разбира се, по-скоро за полето между строителството и скулптурата, изкуството... — Брунел разтърка очи. — Простете. Навярно ви отегчавам. Боя се, че умората вече ме надвива.

Брунел понечи да си отиде, но Лангтън го спря:

— Затова ли избрахте древноегипетски мотиви за украсата на Свода? За да го пазят?

— В някакъв смисъл да. Разбира се, скиците на професора бяха сами по себе си красиви, но ние сметнахме, че няма да навреди и известен елемент на позитивна натовареност.

Ако най-великото постижение на викторианската инженерна мисъл приема древните суевория толкова присърце, помисли си Лангтън, каква надежда ни остава за днешното общество въобще? Дори твърдоглави инженери като семейство Брунел, мъже, свикнали да работят с точни цифри, мерни единици и природните закони, си бяха паднали по митологията. Нима всичко беше изгубено?

— Мисля — рече инспекторът — че изображенията имат сила, само ако хората *вярват*, че това е така.

Брунел помисли за момент, после кимна.

— Добро обобщение.

— Надявам се украсата на Свода да му донесе само добро.

— Аз също — отвърна Брунел и разтърси ръката на инспектора. — В него са съсредоточени надеждите и мечтите на милиони хора.

Лангтън проследи с поглед как Брунел се сля с тълпата гости и си даде сметка, че Сводът, макар и още неоткрит, пече се беше превърнал в символ. Символ на свободата? Може би. Повече в символ на оптимизма. На обещанието за нов живот. За ново начало.

Погледна джобния си часовник. Малко преди единадесет часа. Не искаше да пристига в Уейвъртрий твърде късно. Доброто възпитание изискваше да се сбогува с професора и да му благодари за поканата, но същото това добро възпитание май не важеше, ако домакинът е и главен заподозрян в разследването ти. Имаше обаче един човек, с когото Лангтън искаше да се сбогува. Той се запровира сред хората, сред ароматите на парфюми, на френско вино, на пури и цигари, докато видя сестра Райт, застанала пред една от картините на професора, окачена на стената в гостната.

— Сестра? Бих желал да ви пожелаая „лека нощ“.

Младата жена се обърна и му се усмихна.

— Толкова късно ли стана?

Лангтън се поколеба. Вгледа се в спокойните ѝ очи и малко остана да ѝ сподели плана си.

— Имам работа, която не търпи отлагане.

— Вашата и моята работа никога не търпят отлагане, инспекторе. Твърде много се вживяваме и аз, и вие — тя го улови за лакътя и го притегли към себе си, а после кимна към картината пред тях. — Не съм първа любителка на някои от придобивките на професора — вкусът му е твърде модерен за мен — но от тази не мога да откъсна поглед.

Картината беше маслена, висока около деветдесет сантиметра, широка четиридесет и пет и изобразяваше изтощен пътник, влачещ се с последни сили през дълбок сняг и готов всеки момент да рухне в изпречилата се пред него горичка от редки дървета. В далечината се издигаха сребристите кули на град, който клетият пътник никога нямаше да успее да достигне. Всяка мазка, всеки нюанс подсилваха студената атмосфера, която творбата излъчваше.

— Направо те всмуква — забеляза Лангтън. — Макар че ми се струва леко меланхолична.

— Мислите ли? — сестра Райт не отмести поглед от картината. — На мен ми се струва окуражаваща.

Лангтън замълча.

— Пътникът има цел — продължи сестра Райт. — Не цел на земята, която той вече напуска, а друга цел. Скоро ще я достигне. Скоро ще е свободен и ще намери покой.

Може би сестрата беше права и Лангтън се зачуди колко ли от картините и ценните артефакти, притежание на професора, имаха за своя тема смъртта. Нима това беше нормално за човек, посветил се на спасяването на човешки животи?

— Трябва да тръгвам — рече инспекторът. — Искан да ви благодаря, задето ме поканихте тук тази вечер.

— Открихте ли каквото търсехте?

Какво можеше да ѝ отговори? Тя уважаваше професора твърде много.

— Научих много.

— Ако има нещо, което мога да направя за вас, инспекторе, само кажете.

Вече в коридора Лангтън се обърна и видя, че сестра Райт все така стои пред заснежената картина и я гледа, подобно на дете, взряно навън през прозореца.

Инспекторът си взе шапката и палтото, даде бакшиш на лакея, който махна с ръка да му повика някой от чакащите кабриолети. Вече в колата Лангтън освободи мислите си и ги остави да се реят над наученото тази вечер. Образи и разговори се смесваха, застъпваха се: египетските предмети, Брунел, професорът, сестра Райт. Как ли щеше да реагира тя, ако знаеше за подозренията му? С гняв? С тъга? С недоверие?

А може би тези подозрения бяха безпочвени, може би странните интереси и вкусове на професора си бяха само едни интереси и вкусове, нищо повече. Ако обаче наистина подсказваха за зловещото му обсебване от идеята за смъртта и прераждането, може би го разконспирираха като доктор Стъклен. Доказването на подобен факт щеше да изисква много смелост.

На мътната светлина на уличните газови фенери инспекторът погледна часовника си отново: единадесет и половина. При мисълта какво го чака в следващите часове, стомахът му се сви на възел. Знаеше обаче, че се налага да стори необходимото. Заради Сара.

---

[1] Болест на Брайт — вид бъбречно заболяване. — Б.пр. ↑

ЕДИНАДЕСЕТ

Още преди Плимсол Стрийт Лангтън поръча на кочияша да спре. Макар че не вярваше дѐлваджиите да наблюдават къщата на мисис Баркър, нямаше желание да поема дори минимален риск. Слезе на Мартенсен Стрийт — няколко пресечки западно от Плимсол — и проследи с поглед отдалечаващия се кабриолет. Мъглата погълна червената светлинка на колата, пламнала като самотно алено око.

Лангтън закрачи на изток, загледан напред по черно-бялата в нощта улица, стъпките му отекваха по тротоара и съзнанието му се смесваха с глъхнещото ехо от музиката на приема у професора. Мъглата го обгърна, влажна, студена и задушлива, с вкус на пушек от близката разпределителна гара в Едж Хил.

Сякаш беше единствената жива душа в целия град, нито звук от превозни средства или пешеходци не проникваше през мъглата, в нито един прозорец от терасираните съседни къщи не проблясваше светлинка. После инспекторът зави по Плимсол Стрийт и зърна бяло сияние сред жълтите лъчи на уличните лампи. Тук къщите бяха вече по-големи, двойно по-просторни от терасираните казионни жилища: всичките с високи прозорци, с красиви перила, с по три стъпала пред входната врата. Лангтън се отправи към запаления бял фенер и изкачи стъпалата пред дом номер четиридесет и две.

Вратата му отвори дребна женска фигурка, облечена от глава до пети в черно. Вътре — антре, осветено от бледите лъчи на старомодни маслени лампи със скъсен наполовина пламък. Меката им светлина се отразяваше в перлените нанизии на шията на жената.

Лангтън изчака, докато вратата зад гърба му се затвори с щракване и попита:

— Мисис Баркър?

— Вие трябва да сте инспектор Лангтън — домакинята стисна ръката му, след това вдигна една от лампите от масичката в антрето. Металното връхче на бастуна ѝ затрака по паркета, когато жената пристъпи към стълбите. — Мистър Патерсън вече е при Едит.

По-нататък по коридора, току до най-долното стъпало на стълбището, се откряна друга врата. На инспектора му се стори, че от нея надничат още две лица — бледи и мълчаливи.

Преди светлината на лампата в ръката на мисис Баркър да ги докосне, двете фигури се дръпната обратно в тъмната стая сред шумолене на нощници. Вратата безшумно се затвори.

Докато следваше домакинята нагоре по покритите с пътека стъпала, Лангтън долови миризмата на дезинфектанти и застоял въздух, осезаемата тежка атмосфера на продължително боледуване. Мирисът върна инспектора шест месеца назад в собствения му дом, при Сара, легнала на двойното легло. Препъна се, малко остана да падне, но се вкопчи в парапета и продължи да се качва нагоре.

На първата площадка мисис Баркър спря и се обърна. Отпусна се върху бастуна си. Лампата осветяваше само половината от лицето ѝ, а другата половина тънеше в синка.

Лангтън проговори тихо:

— Как е тя?

— Гасне, инспектора. Гасне — мисис Баркър се обърна към вратата и сведе глава. — Дано Бог я приеме в селенията си.

Жената пристъпи към вратата, а Лангтън се поколеба.

Цялостната атмосфера на къщата го притискаше и не му позволяваше да диша. Мисълта за умиращото момиче в стаята превърна нозете му в олово.

— Инспекторе?

Лангтън направи усилие и пристъпи към спалнята. Колко прави бяха модерните френски писатели — най-простичкият мирис можеше да отключи у човека могъща реакция. Миризмата в стаята предизвика у инспектора порив да се втурне надолу по стълбите, да излезе вън в нощта и да избяга от това задушаващо място.

Спомни си думите на мисис Гриздейл, спомни си *увереността* ѝ, че Сара е затворена нейде, сама и уязвима. Лангтън прекрачи прага на спалнята.

Вътре други две лампи смътно светеха. В ъгъла зад решетка от черно олово грееше в алено жарта от догарящи въглени. Гигантското махагоново легло правеше сгъшената в средата му мършава фигурка на момичето да изглежда почти детска. Цялата беше потънала сред одеяла и чаршафи. На едната нощна масичка стояха подредени шишета от

кафяво стъкло — лекарства, разтвори, хапчета, прахове. Сладникав мирис на течен морфин.

Лангтън направи още две крачки и видя, че очите на болното момиче са затворени, устните — леко разтворени, кожата ѝ изглеждаше жълтеникава и мазна на светлината на лампите. Шията ѝ беше обгърната от къдричките на закопчана догоре нощница.

От едно кресло в ъгъла се надигна Форбс Патерсън.

— Сигурен ли си, че ще се справиш?

Лангтън погледна отново към болното момиче, после към мисис Баркър и отвърна:

— Трябва да се справя.

Патерсън го дръпна при себе си в ъгъла. Гласът му беше снишен до шепот.

— Всичко е уредено. Разположил съм полицаи в околните улици, чака ни и приготвена карета.

— Никого не видях вън.

— Така и трябва да бъде.

Момичето в леглото промърмори нещо. Мисис Баркър остави лампата и бръкна в емайлирано легенче, поставено удобно близо. Изстиска кърпата от водата и попи лицето на племенницата си с бавни, внимателни движения. Погледът на Лангтън се замъгли.

— Ще бъда в съседната стая — продължи Патерсън и кимна към вратата. — Не мога да рискувам някой от дёлваджиите да ме познае.

— А аз къде ще чакам?

— Тук.

— Сам?

— С мисис Баркър.

— Вие ще бъдете моят брат Джордж от Лондон, инспекторе — извърна се от леглото мисис Баркър. — Това ще обясни елегантния ви костюм.

Лангтън се прокле на ум. Трябваше да съобрази и да си донесе дрехи за смяна. Мисис Баркър със сигурност си е помислила, че той идва в дома ѝ направо от някой весел прием, което, всъщност, си беше чистата истина.

— Разполагате ли с нещо, което бихте могли да ми заемете, за да се преоблека?

— Боя се, че не, инспекторе. Дрехите на клетия ми Алфред, Бог да го прости, изобщо няма да са ви по мярка. А у дома, освен нас живеят само Мейзи и Лили.

— Няма да се усъмнят — обади се Форбс Патерсън. — Късно е за преобличане.

Дванадесет без десет по часовника на Лангтън.

— В един ли ще дойдат?

— Ако ни провърви.

Лангтън изгледа втренчено колегата си.

— Проблем ли има?

Патерсън погледна двете жени и се обърна към Лангтън:

— Толкова отдавна се опитвам се да заловя тези хора. Не точно тези, просто всички дѐлваджии. Едно песимистично гласче вътре в мене се чуди дали днес акцията ще се увенчае с успех. Надявам се да стане така.

— Аз също, инспекторе — проговори мисис Баркър, без да вдига поглед от племенницата си. — Паразити, ето това са тия гадове. Достатъчно страшно беше, когато се опитаха да се докопат до клетия Алфред, но само като си помисля за Едит...

Жената погали лицето на племенницата си с едно-единствено движение, но толкова естествено и трогателно, че Лангтън се извърна настрани.

— Вие сте съкровище, мисис Баркър — каза ѝ Форбс Патерсън.

— Просто изпълнявам дълга си.

Времето напредваше и Лангтън се зае да помогне на Форбс Патерсън да нагласят декора за поставения капан. Придърпаха креслото по-далеч от вътрешната врата, за да има място Патерсън да нахълта бързо, когато го повикат. В креслото щеше да седи Лангтън — от мястото си можеше да наблюдава и Едит, и вратата, водеща към стълбищната площадка. Преместиха и двете лампи, като обърнаха леко абажурите им така, че да хвърлят светлина върху неподвижното, подобно на статуя лице на болното момиче.

Оставиха вътрешната врата леко открената, а в съседната стаичка килер Патерсън приседна върху един сандък току до оставения процеп. Зад гърба му бяха натрупани прашни багажи, кутии и камари от пожълтели списания.

Лангтън седна в креслото и постави джобния си часовник върху подлакътника. Цялата къща проскърцваше в студената нощ. Водата в легенчето плискаше леко, докато мисис Баркър навлажняваше лицето на Едит.

Дали щяха да дойдат? Или някой — или нещо, щеше да ги предупреди за капана? Лангтън не беше казал на никого от подчинените си за схемата. От управлението вече беше изтекла твърде много информация. Първо, вестниците знаеха за действията им, но — което беше по-лошо — те бяха известни и на убиеца на Кеплер, Олсен и Редфърс. Налагаше се Лангтън сериозно да обмисли възможността за наличие на вътрешен информатор, но започнеше ли веднъж да подозира собствените си колеги, твърдата земя под краката му бързо щеше да се превърне в плаващи пясъци.

Дванадесет и половина. Клепачите на Лангтън започнаха да натежават. Той примигна, за да се разсъни, и се опита да се съсредоточи. Едит започна да стене от болка, отначало тихо, после по-силно. Всеки вик прерязваше Лангтън и го караше да се чувства така, сякаш от смъртта на Сара не беше изминал и ден.

— Няма, няма, обич моя. Всичко е наред. Наред — кроткият глас на мисис Баркър сякаш успокои Едит за няколко минути. — Всичко е наред, мила.

После момичето ахна и рязко седна в леглото, притиснала с ръце стомаха си. Втрени се в Лангтън с израз на чист ужас, очите ѝ бяха като на ранено животно.

При вика на Едит Лангтън скочи на крака. Искаше единствено да избяга, да напусне тази стая.

Мисис Баркър го спря с думите:

— Подайте ми кафявото шише. Бързо.

Докато домакинята помагаше на момичето да се отпусне отново сред завивките, Лангтън ровеше в лекарствата на мощното шкафче. Високото шише от кафяво стъкло беше наполовина празно. Инспекторът изтегли тапата и усети миризмата на морфина.

— Хайде, мила, изпий това — мисис Баркър наля малко от течността в чиста чаша и я поднесе до устните на Едит.

Момичето потъна обратно в леглото. Тялото ѝ се отпусна. Очите ѝ се затвориха и пръстите ѝ спряха да стискат конвулсивно завивките.

Мисис Баркър се изправи, навела ниско глава.

— Не мога повече. Бог да ми е на помощ, не издържам вече.

Лангтън остави шишето на място и прегърна мисис Баркър през раменете. Жената се облегна на него, подобно на атлет, изтощен след твърде дълго бягане.

— Много я обичам — чу се заглуженият ѝ от сакото на инспектора глас — но понякога се чувствам толкова... гневна, че трябва да се грижа за нея. Това е лошо, нали?

Лангтън отлично я разбираше. Спомни си как кръстосваше спалнята напред-назад с часове, роптаейки срещу живота, срещу съдбата и Господ, понякога дори срещу самата Сара, заради това, че го изоставя. Спомни си и вината, която го изпълваше при тези мисли.

— Всеки човек си има граница, мисис Баркър, и след нея се пречупва.

Жената се отдръпна от него и на лицето ѝ се мерна сянка от усмивка, която не се отрази в очите ѝ.

— Бог ни праща изпитания, нали, инспекторе?

Какво би могъл да ѝ отговори? Погледна към Форбс Патерсън, надничач през процепа на вратата, после отново погледна домакинята. Не беше в състояние да ѝ повтаря изтърканите сладникавости и баналните фрази, които поднасяха на него самия след смъртта на Сара, нищо че тези думи винаги бяха казвани с добро. Просто не можеше да лъже жената.

Мисис Баркър и не искаше това от него. Тя се обърна отново към Едит и улови тъничката ѝ ръка в своите.

Лангтън вдигна от килима съборения си часовник и видя, че и Форбс Патерсън поглежда своя. Дванадесет и четиридесет и седем. Инспекторът седна отново в креслото, усещайки в джоба си стабилната тежест на револвера. Дали щеше да го използва, ако се наложеше? Помисли си за обезобразеното тяло на Кеплер, за чертите на лицето, изрязани от костите. После погледна към изтощеното телце на Едит в леглото.

Да, щеше да използва оръжието си.

Мисис Баркър стана за момент, гребна нови въглища от медна кофа и ги сипа върху умирация огън. Облак блякави искри литна нагоре в комина. Жената се върна на мястото си и хвърли поглед към Лангтън, но не каза нищо. Нямаше нужда — и двамата знаеха, че времето беше твърде напреднало.

Дванадесет и петдесет и пет. Лангтън се напрягаше да чуе конски копита или човешки стъпки във на студената улица. Нищо не нарушаваше нощния покой. Силом потисна порива си да стане и да надникне през завесите. Чакането опъваше нервите му, както макарата опъва кабела все по-силно и по-силно. Всяка изминала минута се струваше на инспектора като пореден оборот.

Един часът стана, един и пет, после един и десет. Лангтън погледна Патерсън, който също го гледаше мълчаливо. Никакъв звук от улицата, никакво почукване на входната врата. Огънят припукваше в камината. Едит се въртеше на махагоновото легло.

Един и петнадесет. Един и двадесет и пет. Напрежението се трупаше в Лангтън и го караше да усеща всеки удар на сърцето си като стоварващ се парен чука. Делваджиите нямаше да дойдат, не и толкова късно през нощта. Бяха заподозрели капана. Или някой ги беше осведомил.

Но ето. Конски копита, далечни, но несъмнено приближаващи. Спряха на улицата отпред.

Форбс Патерсън кимна на Лангтън и затвори вътрешната врата. Мисис Баркър се изправи, опъна роклята си и се отправи към стълбите. Останал за момент сам с Едит, инспекторът застана до вратата към площадката и напрегна слух.

Тихо почукване на външната врата. Мърморене на гласове, после отново стъпки нагоре по стълбите. С мисис Баркър имаше още поне двама души, прецени инспекторът. Седна обратно в креслото и се опита да прикрие напрежението си.

Мисис Баркър отвори вратата на спалнята.

— ... а това е моят брат Джордж, сър, пристигна от Лондон по-рано тази вечер, за да е с Едит в последните й часове.

Първият мъж зад гърба на домакинята се поколеба за момент, огледа внимателно стаята, но после пристъпи напред с протегната към инспектора ръка.

— Твърде тъжен повод за среща, сър. Моите съболезнования.

Лангтън се насили да стисне ръката на мъжа, но не отговори на поздрава. Лицето му се беше вкаменило.

— А това трябва да е скъпата ви племенница, госпожо — мъжът се приведе над леглото. — Много, много тъжно.

Лангтън огледа подробно мъжа и прецени, че е около петдесетинагодишен. Ниско подрязани сива брада и коса, тъмни, добре скроени дрехи, леко старомодни. Спокойно можеше да мине за лекар на визита при пациент. Без съмнение целият му външен вид целеше точно това впечатление.

Вторият мъж можеше да мине за асистент на първия, ако не бяха могъщите му рамене и безстрастните гранитни черти на лицето му. Носеше тъмен костюм, който не му беше по мярка, висока бяла яка и вратовръзка, усукана на въже — като цяло приличаше на рецидивист, готов за поредна среща със закона. Широките му като лопати ръце стигаха до коленете му.

Едната от тези ръце носеше широка кожена лекарска чанта. Кимване от страна на първия мъж и гигантът остави чантата до леглото и отвори закопчалките. Светлината на лампите се отрази от металните части.

— Сигурен ли сте, че това ще ѝ помогне? — попита мисис Баркър, играеща ролята си без грешка.

— Абсолютно вярвам в процедурата, госпожо. Ако не спазвахме стриктна конфиденциалност, бих ви посочил много семейства, които биха могли да ви уверят в нейната ефективност.

Чувайки гласа на мъжа и умелите му, убедителни думи, Лангтън ясно разпозна ловкия измамник — човек от типа, който би отмъкнал пари от вдовица или би продал фалшиви акции на някой наивен бизнесмен. Мъжът се усмихваше спокойно и докато говореше, гледаше напрегнато мисис Баркър, сякаш я хипнотизираше.

После мъжът се обърна към Лангтън.

— Може би вашият брат, незапознат с процедурата, би желал да получи някои обяснения?

— Да, моля.

Мъжът се впусна в очевидно отлично отработена реч.

— Всъщност, сър, всичко е доста просто и изумително красиво. Нашият апарат ще привлече към себе си и ще съхрани съкровената същност на клетото страдащо момиче в момента, в който тя напуска земния свят. Вместо да се разтвори в етера и да се слее с пръснатите частици на всички изгубени души, вместо да се мята сред зловредната атмосфера на този грешен свят, тя ще бъде запазена в този съд.

При тези думи вторият мъж бръкна отново в чантата и извади от там цилиндрична делва от кафява глазирана глина с усукана около гърлото ѝ медна тел, покрита с ивица зелен восък. Видът ѝ беше съвсем обикновен. Съвсем ежедневен. Но Лангтън си спомни погребаните съдове в египетската зала на професора. Канопите не се различаваха кой знае колко от делвата, която в момента стоеше пред очите му.

— Не изглежда като кой знае какво — обади се мисис Баркър.

— Така се, госпожо, но тези делви са като хората — външността не е от значение. Най-важно е онова, което лежи вътре.

Мисис Баркър не откъсваше очи от делвата.

— Не знам... Само като си помисля за бедната Едит, да стои затворена в това нещо...

— Вместо за „затворена“ — отвърна мъжът — ние предпочитаме да мислим за душата като за „защитена“. В безопасност.

Пленена, помисли Лангтън. Затворници. Ни повече, ни по-малко.

— Остави я тук, Джейк — каза представителният мъж и посочи малка масичка в другия ъгъл на стаята.

Грамадният Джейк понесе делвата с две ръце, сякаш се боеше да не я изпусне. Сложи я върху масичката и се върна при кожената чанта.

Въпросът се откъсна от устните на Лангтън, преди той да успее да го спре:

— Какво ще правите с нея?

— О, сър, ще я съхраним в пълна безопасност. В делвата тя няма да страда, няма да чувства болка. А когато настъпи подходящото време...

— Да? Тогава какво?

Мъжът с брадата хвърли поглед към мисис Баркър и продължи:

— Когато настъпи подходящото време и науката ни научи как да прехвърляме съхранената душа отново в живо, здраво тяло, тогава вашето мъртво дете отново ще оживее. Нищо не обещавам, сър, но вие само си помислете какви огромни крачки напред направи науката през последните години. Кой знае какво ще ни донесе новото хилядолетие.

С огромно усилие Лангтън овладя гнева си и удържа лицето си напълно безизразно. Колко ли семейства бяха измамили дèлваджиите по този начин? Колцина ли разстроени родители, братя и сестри бяха

изслушали тази лукава реч и бяха повярвали на думите на този шарлатанин?

Нов живот. Такава надежда значи продаваха измамниците. Нов живот в ново тяло, Боже опази.

Лангтън се зачуди какво ли мисли Патерсън за цялата тая теория. Без съмнение я беше чувал и преди. Нищо чудно, че така силно желаше да залови тези хора.

— А сега, сър, да продължим, ако позволите — каза брадатият мъж и направи знак на помощника си. — Генераторът.

Джейк отново бръкна в чантата и извади апарат от месинг, дърво и бакелит. Постави го на нощното шкафче току до главата на Едит. Светлината на лампите се отразяваше от металния куб на машината, от цилиндричната гъста медна намотка, от полираната сфера, от дървената поставка.

Джейк размота навит черен кабел и го остави съвсем близо до Едит, без да докосва тялото ѝ. От сферичното тяло на апарата излизаха още две жици, които завършваха с две малки медни квадратчета.

На Лангтън апаратът много му заприлича на видения в кабинета на Редфърс, но този тук беше по-нов, може би по-модерен.

— Няма да я заболи, нали? — попита мисис Баркър, приведена ниско над Едит.

— Госпожо, като лекар ви уверявам, че племенницата ви няма да почувства никаква болка.

Сърцето на Лангтън подскочи.

— Вие сте лекар?

— Да, сър.

— Мога ли да науча името ви?

Мъжът загледа мълчаливо Лангтън, после каза:

— То не е от значение.

Възможно ли беше този мъж да е доктор Стъклен? Едва ли. Най-вероятно тези двамата бяха подчинени на Стъклен, негови работници на терен, които просто изпълняваха заповеди.

Лангтън проследи с поглед как Джейк разви трета жица и я проточи от апарата. Просна я по пода на стаята и свърза другия ѝ край с медната тел, увита около гърлото на делвата. После гигантът извади от чантата последната необходима за процедурата част: тънка, извита тел, която образуваше ветрилообразна форма. Долната ѝ част Джейк

отново постави в гърлото на делвата, като се увери, че телта е свързана с медния проводник под восъка.

— Виждате антената, монтирана и готова да приема — обясни докторът, докато прикрепяше малките медни квадратчета към шията на Едит и оправяше свързаните към тях жици. — Няма да ви натоварвам с точните научни принципи, които управляват процедурата, но в общи линии апаратът зарежда с определен тип заряд напускащата тялото същност, а антената я улавя и я насочва навътре в делвата. Така клетата душа не се губи сред хаоса на природните елементи. Джейк.

Джейк протегна ръка и щракна един ключ върху апарата. Нищо не се случи. Лангтън погледна мисис Баркър, след това премести очи към вътрешната врата.

— Отнема известно време — обади се докторът.

Започна леко жужене, сякаш някъде в стаята се блъскаше досадна муха. Жуженето се усили постепенно, докато Лангтън се започна да усеща вибрациите му дълбоко в тила си. Замириса леко на изгоряло.

Докторът се наведе над Едит.

— О, тя гасне. Гасне бързо.

Лангтън не забелязваше никаква промяна в състоянието на момичето. Хвърли поглед към мисис Баркър, която не откъсваше очи от лицето на племенницата си. Цялата сцена с приглушената светлина на лампите и четирите фигури, приведени над болната, наподобяваше композиция на картина.

Докторът бръкна в джоба на самото си и извади от там плоска сребриста кутия. Вътре, върху подложка от зелено кадифе, лежеше стъклена спринцовка.

— Какво правите? — попита мисис Баркър.

— Само малко ще облекча последните й мигове — каза докторът и преди Лангтън да успее да се хвърли напред и да му попречи, заби иглата в артерията на шията на Едит.

Мисис Баркър изпищя. Лангтън изби спринцовката от ръката на доктора, после опря дулото на револвера в гърдите му.

— Полиция. Арестувани сте.

Джейк направи крачка към Лангтън, после видя Форбс Патерсън, който излетя от съседната стая с насочено оръжие. Гигантът замръзна на място.

— О, Едит, Едит — мисис Баркър галеше лицето на племенницата си, но в очите ѝ нямаше сълзи.

— Какво е извършил този? — попита Патерсън.

Лангтън погледна доктора в очите.

— Убийство.

Брадатият облиза устни, погледът му се местеше между двамата инспектори.

— Кълна се, нищо не знаех. Беше ми наредено да инжектирам лекарството.

— Наредено от кого?

Докторът само поклати глава.

— Лангтън, гледай — Патерсън загледа момичето в леглото.

Мисис Баркър се дръпна назад.

— Едит?

— Започва — каза докторът.

Пред очите на Лангтън от тялото на Едит се заиздига нежна мъглица. Всъщност това не беше най-точното определение. Частиците във въздуха бяха толкова малки, толкова деликатни, сякаш само намек за облаче, подобно на последната сутрешна омара, отстъпваща пред изгряващото слънце. Мъглицата струеше от полуотворената уста на умиращото момиче, от очите ѝ, от самата ѝ кожа.

После мъглицата се сгъсти. Изви се на ленива спирала над главата на Едит. Все така прозрачна, но изпъстрена с виолетови и розови нюанси. Странната машина на нощното шкафче засвистя силно, движението на мъглицата се поколеба, после се понесе към ветрилообразната антена. В облачето проблясваха ярки точки светлина, златни и сребърни.

Лангтън, хипнотизиран, не можеше да откъсне поглед от нежното явление. Мъглицата притежаваше своя, неземна красота. Дори движението, което извършваше, елегантната дъга, на която се изви, поела към делвата, бяха идеални. Първите частички докоснаха антената, подобно на цветен прашец, полепнал по листенцата на цвете.

Делвата се пръсна на парчета под удара на тежкия бастун в ръката на мисис Баркър. Тя замахна втори път и превърна съда в куп отломки. Преди някой от мъжете да успее да мръдне, жената издигна бастуна над главата си и го стовари върху жужащия апарат, сякаш удряше с брадва.

Облак искри блъвна от машината. Миризма на горещ метал и изгоряла изолация.

Джейк избра момента и се задейства. Хвърли се върху Лангтън и го събори на пода. Докторът за секунда прескочи двамата борещи се мъже, дръпна вратата на спалнята и затрополи по стълбището.

Под порой от удари, Лангтън халоса Джейк в слепоочието с дръжката на револвера и се опита да се изтърколи изпод него. Грамадната тежест на бияча го притискаше неспасяемо към пода.

После Форбс Патерсън изрита грамадния мъж встрани и заби дръжката на своя револвер в гърлото му.

— След доктора, Лангтън! Аз ще се оправям с тоя!

Лангтън скочи на крака и се втурна надолу по стълбите.

Входната врата зееше. Инспекторът изскочи на тротоара, към него хукнаха двама полицаи. Единият сочеше нанякъде.

— Чухме някой да тича, сър!

Лангтън ги поведе бегом в указаната посока. Гъстата мъгла унищожаваше всяко чувство за посока и ориентация. Под газовите фенери се образуваха езерца от мътножълта светлина. Само трополенето на мъжки ботуши по тротоара нарушаваше нощната тишина. Отвъд кръстовището, след края на Плимсол Стрийт, започваше значително по-широката и оживена Дърнинг Роуд. Лангтън стигна до там, спря се и се заслуша. Тишина. Мъглата се стелеше на талази.

— Какво има натам? — попита инспекторът и посочи.

— Уейвъртрий Роуд, сър. Там чакат в засада още колеги.

— А натам?

— Едж Хил Роуд, сър. Инспектор Патерсън разположи пост и на онова кръстовище.

Значи докторът трябва да беше тръгнал право напред.

— Насам.

Лангтън и двамата полицаи тъкмо пресякоха пустата Дърнинг Роуд, когато полицейска свирка разкъса тишината. След нея откъртя втора. Право напред. Лангтън затича през лабиринта от тесни улички отвъд Дърнинг Роуд, бързайки към подадената тревога. До единия уличен стълб полицай беше клекнал над проснатото тяло на свой колега.

Лангтън коленичи до падналия на тротоара. Един от полицаите му подаде малък фенер. На светлината инспекторът видя кървава резка, минаваща диагонално от рамото на падналия полицай чак до бедрото му.

Лангтън напипа пулса му, а раненият отвори очи и се помъчи да седне.

— Не мърдайте — каза Лангтън.

— Изскочи срещу ми от мъглата — каза мъжът. — Видях острието чак когато вече беше късно.

Лангтън си спомни, че докторът носеше къс бастун. Много мъже, дори високоуважавани, носеха бастуни със скрит вътре кинжал.

— Спокойно, човече. Помощта скоро ще бъде тук.

— Знам, сър. Но е толкова студено!

Лангтън смъкна палтото си и го уви около ранения, после се обърна към полицаите наоколо:

— Един от вас — бързо за лекар. Другите двама, пренесете колегата в най-близката къща и го затоплете. Раната не ми се вижда дълбока, но трябва да ѝ се обърне внимание.

Полицаите заблъскаха по вратите наоколо, а Лангтън затича нататък по улицата. Беглецът беше нападнал полицая и така беше спечелил ценна преднина. Можеше вече да се отдалечил и на километър. След това сигурно щеше да потърси кабриолет.

За момент студеният вятър отвя мъглата настрани. Инспекторът спря в началото на следващата улица и се поколеба накъде да поеме. На отсрещния тротоар, отвъд платното на Ботаник Роуд, надвисваше двуметрова стена от пясъчник. Отдясно и отляво долетяха още полицейски свирки. Друго свирене, по-дълбоко и мощно, откънтя някъде право напред. Земята потрепери под нозете на инспектора, черен дим на кълба се заиздига иззад стената отсреща и се смеси с жълтата мъгла. Лангтън чу трясъка на вагоните на ранния влак, който премина по релсите отдолу.

Затича към стената. Все още носеше фенера, който му беше дал единият от полицаите. Плъзна лъча по стената и забеляза пресни следи. Петно от черен лак, останало по камъка от ожулена кожена обувка.

Лангтън прибра фенера в джоба си и се покатери на стената, следвайки пътя на бягащия доктор. Отгоре се поколеба, но после

възседна широкия горен ръб. Под него зейна лабиринтът на релсите на разпределителната гара Едж Хил — езеро от мрак, изпъстрено с червените и зелени светлини на семафорите, подобни на животински очи.

Не можеше да прецени колко високо над релсите се издигаше стената. Семафорите изглеждаха на около два и половина или три метра под нивото на Ботаник Роуд. Знаеше и че отправилите се към Ливърпул влакове влизат в тунели, потъващи дълбоко под земята тук наблизо, за да излязат отново на повърхността километри по-нататък, чак на Лайм Стрийт. Докторът обаче беше побягнал към релсите.

Лангтън потрепери под пронизващия вятър и полека заспуска крака към мрака под себе си от отвъдната страна на стената. Увисна на ръце, които веднага го заболяха. Потърси опора под себе си, но под нозете му нямаше нищо. Отпусна се постепенно в пълния си ръст и, дращейки отначало по камъка, протегнатите пръсти на краката му най-сетне докоснаха земята долу. Инспекторът се пусна и падна.

Земята обаче рухна под тежестта. Той залитна, опитвайки се да се задържи. Невидими в тъмното бодли и остри камъчета се забиха в дланите му, но Лангтън продължи да пада, затъркаля се, запремята се все надолу и надолу по стръмен чакълен скат. Замръзнали клонки пращяха под него. Камъните го блъскаха и изкарваха въздуха от дробовете му. Сви се на кълбо и притисна глава към гърдите си. Падането продължи сякаш минути.

А после, с един последен зашеметяващ сблъсък, Лангтън падна на дъното и се просна по очи до склона. Остана неподвижен, замаян и натъртен. Усети вкус на кръв в устата си, но май нямаше счупени кости. Счупен беше само фенерът в джоба му. Опипа другите си джобове за револвера. Стисна пистолета в дясната си ръка, извади го и полека се изправи на крака и се огледа.

Стоеше досами лъскавите влакови релси. Стената и улицата се издигаха на метри над главата му. Полюляващ се и изпускащ пара влак изплува от мъглата на двадесетина метра от инспектора, надвесил отгоре му единственото си фенерно око. После неочаквано зави и потъна в тунел, а облакът издишан от локомотива пушек от изгорелите в пещта въглища полегна върху товарните вагони.

Шумът от влака затихна и инспекторът пое направо през релсите. Докторът можеше да е навсякъде. Ако беше паднал от стената

по същия начин, накъде би се отправил? Какъв шанс за бягство би имал тук?

Лангтън прекрчваше релсите, стъпвайки на дървените, напоени с грес траверси. Чакълът хрущеше под краката му. Тук долу, в дълбочината на изкопаната под нивото на града разпределителна гара, беше доста по-студено. С окървавената си лява ръка инспекторът се загърна по-плътно в тънкото официално сако. Дясната стискаше револвера в готовност.

Още релси. Още траверси. Колко ли линии се пресичаха тук? Колко ли семафори, посоки и стрелки се срещаха на това място? И по коя ли линия беше поел беглецът?

Лангтън застана под дървения стълб на един семафор и се заслуша. В далечината се чу влакова свирка. Вятърът свистеше. Някъде отгоре — жуженето и прещракването на падащото сигнално рамо на семафора, сменил светлината си от червена на зелена. Напред — жуженето и прещракването на следващите семафори по линията.

А после, съвсем наблизо, хрущене по чакъла.

Може би беше плъх. Без съмнение, в тунелите ги имаше с хиляди. Но плъх не би вдигнал толкова силен шум.

Лангтън пристъпи напред, стараяйки се да стъпва само върху траверсите, но не и върху чакъла. Стъпките се зачуха по-силно. Мъглата се виеше на кълба, но не навсякъде беше еднакво гъста: понякога бе съвсем плътна, понякога — само омара. Лангтън се втренчи в посоката, от която му се стори, че дойде шумът. Насочи пистолета и се стегна в готовност.

Порив на вятъра разкъса мъглата. Докторът стоеше само на десет метра от инспектора с голия кинжал в ръката си. Втренчи се изненадано в Лангтън. После побягна.

— Спри или ще стрелям! — викна инспекторът и вдигна оръжието. — Спрете, докторе!

Мъжът продължаваше да тича. Над релсите, над траверсите, размахвайки острието в ръката си.

Лангтън стреля във въздуха. Мъжът се препъна, но не спря. Лангтън изруга и го последва.

Зад гърба му долетяха ревят и писъкът на приближаващ влак, който изскочи от един от тунелите. Земята се разтресе. Облаци пара се смесиха с мъглата. Лангтън се съсредоточи върху бягащия мъж.

Отпред докторът се препъна отново и се подхлъзна на мазните траверси. Хвърли поглед към Лангтън и затича още по-бързо.

Инспекторът погледна над главата му и видя накъде тичаше измамникът: към превключвателя на стрелките. Спираловидно метално стълбище се издигаше над релсите и стигаше до дървена барака, залепена направо до плочите на високата стена, ограждаща гарата. Още стъпала започваха от бараката и стигаха до улицата високо горе. Път за бягство.

Преди мъглата отново да му попречи, Лангтън видя светлинката вътре в бараката — осветяваше редове от лъскави метални превключвателни лостове. Пред очите му бягащият мъж стигна до мястото, сграбчи един лост и го вдигна. После мъглата отново скри всичко.

Лангтън обаче различаваше фигурата на доктора. Мъжът беше на не повече от десетина метра, точно на място, където релсите образуваха сложен възел от разклоняващи се линии.

— Докторе, спрете!

Лангтън се прицели и отново стреля. Куршумът с писък рикошира от релсите на два метра от краката на беглеца. Мъжът замръзна на място.

— Пуснете кинжала — каза Лангтън и направи крачка напред. — Веднага.

Пуснатото острие издрънча върху релсите. Докторът се обърна и застана с лице към Лангтън. Предницата на разкъсания му костюм беше омърляна с кал, точно както и смокингът на инспектора. Яката му се беше откопчала и сега плющеше свободно на вятъра. Беше изгубил едната си обувка.

— Тръгнете към мен — нареди Лангтън.

Докторът поклати отрицателно глава.

Лангтън повтори заповедта, но беглецът отново отказа да се подчини. Инспекторът плъзна поглед по плетеницата от релси, която го делеше от мъжа. Над главите им с жужене и прещракване семафорът отново смени сигнала си.

— Докторе, всичко свърши. Елате при мен.

Мъжът за трети път поклати глава:

— Не мога.

— Нямаме избор — инспекторът забеляза как още един семафор премина от червено към зелено. Релсите под краката му завибрираха.
— Моля ви.

Отляво на Лангтън, от изток, късо изпищя влакова свирка. Самотното жълто око на локомотива се появи в мъглата.

— За Бога, човече! Не стойте там.

Докторът сведе поглед към релсите, после отново погледна Лангтън.

— Съжалявам.

Нов вой от друга свирка, този път дълбок и безкомпромисен. Втори челен фенер светна в мъглата и забърза успоредно с първия. Лангтън понечи да извика на доктора. Прекрачи сред преплетените релси, после се дръпна обратно. По кои ли линии щяха да поемал влаковете?

Земята затрепери под нозете му и инспекторът се провикна:

— Бягайте, човече, бягайте, преди да е станало късно!

Докторът се обърна с лице към приближаващите локомотиви. Трябваше да крещи, за да надвика дрезгавото бумтене на парните бутала.

— На света има неща, по-лоши от смъртта, сър.

Стрелките прещракаха и се преместиха. Релсите застанаха под натиска на бързация товар. Земята се разтнесе.

Лангтън хвърли последен поглед на двата влака, приближаващи с грохот от изток, с фенери, грейнали един до друг. Пъхна револвера в джоба си, пое си дълбоко дъх и се втурна през релсите право към доктора.

Твърде късно. Трети влак, експрес, изникна от тунел някъде зад гърба на инспектора. С писък избра средната линия, лъскавото му черно тяло беше влажно под облаците пара от машината. Фенерът удари доктора в кръста и го разкъса като парцалена кукла. Едно след друго, грамадните колела сдъвкаха тялото: първо го прегази локомотивът, после премина тендерът, след това — облените в светлина пътнически вагони.

Лангтън беше отстъпил само на сантиметри от влака. Успя да види зяпналия машинист с черно мазно лице, огряно в алено от пламъка на пещта. После експресът с рев отмина.

Лангтън погледна наляво. Двата насрещни влака буквално бяха надвиснали над него. Той се дръпна от релсите и стъпи на чакъления насип. Притиснал ушите си с длани, видя хвърлящите искри колела, които огънаха под натиска си релсите буквално до главата му. Свирепият вихър от движението на влака изду дрехите му. Очите и дробовите му се изпълниха с черен въглищен пушек.

Не можеше да помръдне. Остана да лежи като замаяно животно на чакъла, докато тунелите не погълнаха и двата влака. Фенерите в задната част на последните вагони светиха още известно време в мъгливия мрак, след това и те изчезнаха.

Бавно, съвсем бавно Лангтън се надигна и седна. Ревът на влаковете още изпълваше ушите му. Примигна през лютивия пушек в очите и току до крака си видя откъснато парче черен плат. От окървавения маншет в единия му край стърчеше човешка ръка, откъсната от китката. Пет метра по-нататък лежеше втора ръка, а до нея — стъпало, още парчета плат, колосаната яка, сгърчена и червена като сухо есенно листо.

Лангтън се изправи на крака и се загледа в останките от доктора беглец. Вдигна очи към бараката на стрелочниците, откъдето го гледаха две лица, притиснати до стъклото на прозореца. После Лангтън се преви и повърна върху студения мазен чакъл.

ДВАНАДЕСЕТ

Откритият огън обливаше с топли вълни кабинета на Форбс Патерсън. Лангтън протегна крака и длани към пламъците в опит да прогони стисналият го в здрава хватка студ. Съсипаният му вечерен костюм беше омазан в грес и кал, охрено червени петна от засъхнала кръв покриваха маншетите на ризата и обувките му.

Инспекторът се съсредоточи върху пламъците в камината. Зад себе си чуваше как чекмеджета се отварят и затварят, после тапа изскочи с тих пукот от бутилка, звънтене на чукнали се чаши.

— Изпий това — Патерсън му подаде чаша кехлибарено питие. — Запасът ми за спешни случаи.

Лангтън не отказа. Вдиша аромата на торф и лютичета, после отпи сериозна глътка от уискито и то опари гърлото му. Инспекторът протегна чашата да му долеят, после я положи на корема си.

Патерсън придърпа един разнебитен стол до огъня, седна и отпусна своята чаша на коляното си. След минута мълчание каза:

— Защо онзи не е направил опит да се спаси? Какво го е накарало да остане на релсите?

Без да откъсва очи от пламъците, Лангтън отвърна:

— Страхът.

— А защо пак страхът не го е накарал да се дръпне? Знам, че аз бих се дръпнал, ако към мене летят два влака.

— На света има неща, по-лоши от смъртта — отвърна Лангтън. — Това бяха думите му. Боеше се от нещо толкова силно, че предпочете бързата смърт.

— От нещо? — попита Патерсън. — Или от някого?

Лангтън кимна. Мъжът, загинал на релсите в Едж Хил, беше само наемник, изпълняващ чужди заповеди — заповедите на човек, който му е вдъхвал страх, по-силен от всичко на света.

— Доцтор Стъклен.

— Така трябва да е — отвърна Патерсън. — Как ще го докажем, е съвсем друг въпрос. Поне Мичман Джейк ни падна в ръчичките.

— Къде е?

— В килиите в мазето — Патерсън пресуши чашата си и стана.
— Ще дойдеш ли на разпита?

Лангтън сведе поглед към мръсните си дрехи. Знаеше, че първо трябва да се прибере у дома и да се преоблече. Изобщо не се интересуваше от външния си вид, но продължаваше да усеща в ноздрите си миризмата на пушек, а петната от кръв непрекъснато му напомняха за прегазения.

Гаврътна последната си глътка уиски.

— Идвам.

Двамата инспектори слязоха в мазето. Толкова рано призори, тъкмо преди да удари пет сутринта, цялото управление принадлежеше на неколцината дежурни офицери и на чистачките. Приведените жени спираха за миг да бършат пода при стъпките на Лангтън и Форбс Патерсън, за да напомнят на инспекторите да внимават, за да не се подхлъзнат по мокрото.

— Защо му викат Мичман Джейк? — попита Лангтън.

— Преди е бил моряк и прякорът му е останал. Никога преди не съм говорил с него, въпреки че сме по петите му вече от година.

— И си сигурен, че работи за доктор Стъклен?

— Доколкото изобщо човек може да бъде сигурен в нещо, когато става дума за този тип — Форбс Патерсън стрелна Лангтън с поглед.
— Информаторите веднага клякат, достатъчно е само да зърнат някоя и друга лира или да им припомниш колко са дълги коридорите в затвора. Такъв е сценарият обикновено. Спомени им само доктор Стъклен обаче и мълкват като риби.

Сержантът, охраняващ килиите в мазето, видя инспекторите и отключи решетъчната врата.

— Пратили сте ни някакво изчадие адово, сър, дума да няма.

— Проблеми ли ви създава? — отвърна Патерсън.

Сержантът потри стремително потъмняващата синина на брадичката си.

— Вече не. В карцера е, в дъното.

По облицования с бели плочки коридор една след друга се редяха яки, боядисани в черно метални врати. Сержантът плъзна настрани капака на прозорчето на последната от тях и превъртя ключа в ключалката.

— Повикайте ме, ако имате нужда от нещо, сър.

В килията с неизмазани тухлени стени Лангтън видя двама едри полицаи с бичи вратове, седнали на еднокраки столчета от двете страни на каменна маса. На коленете им лежаха тъмни дървени палки, големи като бухалки за крикет. Двамата се изправиха и преместиха столчетата си до стената.

— Засега е кротък, господа инспектори.

Над масата светеше гола електрическа крушка, покрита с разкривена метална мрежа, и хвърляше светлина върху широките врат и рамене на Мичман Джейк. Мъжът повдигна бръснатата си глава и изгледа Лангтън и Форбс Патерсън с тъпите си подути очи. Кожата на челюстта и около скулите му вече се покриваше със синини. Засъхнала кръв багреше кокалчетата на грамадните му ръце, оковани към масата със стоманени белезници.

Глезените на Джейк също бяха приковани с верига към тухлените крака на масата. Между краката му беше оставена очукана метална кофа — застоялото зловоние сякаш полепна по гърлото на Лангтън.

След малко сержантът се върна и донесе два стола. Патерсън седна до масата точно срещу Джейк и направи знак на Лангтън да стори същото. Вратата на килията се затвори с трясък. Двамата полицаи застанаха на пост от двете страни на масата, отпуснали палките до бедрата си. Патерсън измъкна от джоба си изписан на машина лист и го повдигна към светлината.

— Джейкъб Самюъл Игнейшъс Конрой — прочете. — Познат като Мичман Джейк. Постъпва в търговския флот на тринадесетгодишна възраст. На двадесет и пет е освободен от там заради физическо нападение над офицер по време на служба. След това плава на различни кораби, някои от тях са ни известни, други — без съмнение повечето — не. Излежава присъди в Макао, Алабама, Филадельфия, Буенос Айрес...

Патерсън пусна листа на масата и се усмихна на Джейк.

— Мога да продължа, но е безсмислено. Издирван си в половината свят, Джейк. Животът ти като волна птичка приключи.

Джейк се взираше в масата така съсредоточено, сякаш на камъка имаше написано нещо.

— Какво имаш да кажеш? — продължи Патерсън. — Нищо? Арестувах те за жестоко телесно нападение и опит за убийство. Помниш ли стария Сила Аштън? Ами Пиеро Тони? Ами дребната работа, дето я свърши в Рок Фери? Всичките тия истории сами по себе си са достатъчно лоши. Но снощната лудория... Да ти кажа, за нея вече ще намажеш въжето, Джейк. Това беше убийство.

Нищо. Джейк с нищо не показваше, че изобщо чува думите на инспектора.

— Съучастникът ти е мъртъв, Джейк — проговори Лангтън. — Сгази го влак на Едж Хил.

Тук Джейк погледна мръсотията по костюма на Лангтън, кръвта и греста. Думите на отговора се изгъркаляха с ръмжене от устата му, подобно на камъни в кариера.

— Негова си работа.

— Значи ти ще поемеш пълната вина — каза Патерсън. — Ще увиснеш заради смъртта на болното момиче.

— Нищо общо нямам — отвърна Джейк. — Той я бодна. Аз носих чантата.

Лангтън погледна Форбс Патерсън. Джейк имаше право и ако се придържаше неотстъпно към тази си версия, щеше да се размине с годинка-две зад решетките.

— Ами другите ти престъпления, Джейк? — продължи Патерсън. — Май съм събрал достатъчно материал да те държа на топло през остатъка от живота ти. А може дори да ми стигне да ти окача въжето за нещо друго, ако не за убийството на болното.

Гигантът сви рамене, веригите му издрънчаха.

— Квото щеш прави.

— От какво се страхуваш? — попита Лангтън. — Защо не ни разкажеш за хората, които те забъркаха във всичко това?

— Нищо нямам за разказване.

— Чувал ли си името Редфърс? Доктор Редфърс?

Никакъв отговор.

— Помогни ни и ще помислим за по-лека присъда — обади се Патерсън. — Не ставай глупак.

Лангтън и Форбс Патерсън бомбардираха великана с въпроси до момента, в който зората се показва в зарешетеното прозорче високо горе

над каменната койка на арестанта. Джейк не се огъна. Така и не каза кой е пратил него и мъртвия доктор на адреса в Уейвъртрий.

Изтощен, Лангтън се отпусна на стола. Виждаше, че Патерсън е в същото състояние. Дори двамата полицаи клюмаха. Само Джейк изглеждаше несломим. Като статуя или като някой от египетските барелефи на професора, той просто седеше, сякаш чакаше нещо.

Най-сетне Патерсън се протегна и попита за петдесети или може би за стотен път:

— За кого работиш, Джейк? Хайде, човече. Кого толкова защитаваш?

Нищо.

Лангтън се обади:

— Доцтор Стъклен наистина ли е толкова могъщ?

Бърз поглед изпод гъстите вежди на Джейк, но отново мълчание.

— Можем да те защитим — каза Патерсън. — Разкажи ни за доцтор Стъклен и ще те пратим на някое безопасно място.

Никакъв отговор.

Лангтън погледна Патерсън, който поклати глава и се изправи с думите:

— Губим си времето, Лангтън. Да го обесят пък в крайна сметка. Бог знае, че си го е заслужил.

Лангтън опита да провери едно последно име:

— Ами професор Колдуел Чивърс, Джейк? Познаваш ли го?

Масивната глава само се поклати.

— Няма да говоря. Доцтор Стъклен ще се погрижи за мене.

— Доцтор Стъклен ще те убие при първи удобен случай. Ти си пречка, Джейк. Знаеш твърде много.

Джейк положи глава върху окованите си ръце и не каза и дума повече.

— Оковете го за койката до второ нареждане — рече Форбс Патерсън на двамата полицаи и заблъска по дебелия врата. Вече вън се обърна към Лангтън:

— За малко да изгубя търпение с тоя. Понякога е трудно да се сдържа човек.

— Не смятам, че агресията щеше да доведе до нещо повече — отвърна Лангтън. — Джейк няма да проговори. Видях как

съучастникът му предпочете да умре на релсите, отколкото да предаде Стъклен.

— С какво Стъклен държи всички тези хора? Какво е по-лошо от смъртта?

В главата на Лангтън беше започнала да се оформя една идея в това отношение, но не му се искаше да я споделя с Патерсън. Още не.

При решетката на изхода сержантът подаде на Форбс Патерсън кафява книжна торба.

— Това намерихме по джобовете му, сър, освен колана и връзките за обувки.

— Хубаво. Никой да не влиза при него, сержант. Не и без мое разрешение.

Решетката се затръшна зад гърба им и Лангтън последва Патерсън обратно нагоре. В управлението вече кипеше живот: инспектори влизаха по кабинетите си, полицаи водеха арестанти с белезници, момчетата за всичко с прозявки търчаха напред-назад, стиснали бележи и телеграми.

Пред вратата на кабинета на Патерсън, Лангтън попита:

— Дали Джейк е в безопасност там долу?

— В карцера? Категорично. Дори великан като него няма да може да си пробие път навън.

— Повече се тревожа от това някой да не влезе при него.

Патерсън зяпна колегата си.

— Наистина ли смяташ, че Стъклен ще се опита да му затвори устата?

— Или да му затвори устата, или да го спаси.

— Не се тревожи. Джейк никъде няма да ходи.

Инспекторите си стиснаха ръце и Лангтън се обърна, за да се запъти към своя си кабинет, но гласът на Патерсън го спря:

— Защо спомена професора? Мислиш, че той е нашият човек ли?

Лангтън се поколеба.

— Дай ми още малко време.

Докато крачеше по коридора обаче си даде сметка, че времето е лукс, който не можеше да си позволи. Кралицата скоро пристигаше. Дърам, ако още беше жив, волно кръстосваше улиците на града. Убиецът на Кеплер, огняря Олсен и Редфърс продължаваше да се

радва на свободата си. Ами самият Лангтън? Беше разкрил нишки и връзки, оплели цяла мрежа за незаконна търговия с души, търговия, в която дълго не беше искал да повярва.

Когато през матираното стъкло на кабинета му се мерна разкривена фигура, Лангтън отначало помисли, че Пърсел е дошъл да иска поредния доклад по случая. Инспекторът приглади изпомачканите си мръсни дрехи, прокара пръсти през косата си и отвори вратата.

Хари, момчето за всичко, насмалко не изпусна чашата, която носеше.

— Ох, направо ми изкарахте акъла, сър!

— Какво правиш?

— Кафе ви нося, сър — отвърна момчето, вече заело се да налива в чаша от каната на подноса, който крепеше в другата си ръка. — Били, момчето на инспектор Патерсън, ми каза, че сте били заети цяла нощ, после сте висели до никое време в килиите, та си рекох да...

Лангтън се усмихна и взе чашата.

— Благодаря ти, Хари. Ти си добро момче.

После затвори очи, сръбна от кафето и попита:

— Някаква следа от сержант Макбрайд тази сутрин?

— Не, сър. Да ви го пратя ли като дойде на работа?

— Моля те. И ми донеси днешните вестници.

Хари спря на вратата.

— Кои точно, сър?

— Всичките местни ежедневници.

Лангтън седна на работното си място и отмести подноса на една страна. Май беше оставил неприбрани някои от вчерашните вестници, отразили убийството на Кеплер — страниците им лежаха пръснати по бюрото. Инспекторът ги прибра в папката с досието по случая, като дописа старателно към доклада си събитията в Едж Хил и Плимсол Стрийт. Докато пишеше, пред очите му отново се изправи образът на умиращото момиче, племенницата на мисис Баркър. Сумрачната спалня, миризмата на лекарства и болест. Светлината на лампите, трепкаща по стените с тапети на рози.

Когато стигна до момента, в който трябваше да опише самата смъртта на Едит и трансфера на душата, инспекторът се поколеба. Разказът му беше толкова необичаен, толкова различен от редовните, изпълнени с гадни подробности дописки в полицейските доклади. Как

би могъл да опише нежната мъглица, която се издигна от тялото на клетото момиче? Точиците светлина, които бляскаха в нея, осезаемата промяна в състава на въздуха, сякаш странният апарат беше заредил с електричество всеки един атом в стаята...

Лангтън посегна към най-долното чекмедже на бюрото си и извади платнена торба, в която бяха събрани останките от машината, която Джейк беше внесъл в дома на Плимсол Стрийт. Тежкия бастун на мисис Баркър беше разбил на парчета дебелия бакелитов куб и беше оставил върху металния куб вдлъбнатина. Медни жици висяха безпомощно от повредения цилиндър. Лангтън нареди отделните парчета от машината по бюрото си като куратор, разглеждащ странна музейна сбирка.

Някой беше конструирал тази машина. Опитни ръце бяха навили жиците около цилиндъра и бяха изработили стоманения куб. Дори дървената основа изглеждаше майсторски направена, лакирана и полирана като скъпа мебел. Дали апаратът е бил сглобен в определена работилница, или дори от един-единствен човек? Или доктор Стъклен и съучастниците му бяха създали този механизъм?

Лангтън внимателно заглежда парчетата в търсене на някакви идентификационни белези. Нащърбеният куб беше покрит отвътре с подобен на кехлибар бакелит, предпазващ херметически съдържанието на куба, от едната му страна с немски готически шрифт бяха изписани буквите А и Ф, както и цифрите 174, но знак за това кой е производителят липсваше. Остатъците от сферата също с нищо не подсказваха произхода си. Дървената основа на медния цилиндър обаче се оказа находка. Когато Лангтън повдигна към светлината тежките намотки, зърна малка елипсовидна медна табелка, прикрепена към метала на цилиндъра. *Гспд Ървинг и Лонг, прзвд.*

Инспекторът си записа името и заключи обратно парчетата в бюрото си. Цехът на Ървинг и Лонг сигурно беше произвел стотици или хиляди подобни намотки и ги беше разпратил при клиенти по целия свят, но следата задължително трябва да бъде проверена.

Кратко почукване, вратата на кабинета се отвори и пропусна доктор Фрай.

— Прекъсвам ли те?

— Ни най-малко — отвърна Лангтън. — Влез.

Фрай тупна върху бюрото две жълти папки. Огледа дрехите и физиономията на Лангтън:

— Тежка нощ?

— Изключително тежка. Какво ми носиш?

— Докладите от аутопсиите на Редфърс и на крадеца от Хамлет Стрийт. Съжалявам за закъснението — през последните дни само ти ми осигури работа за цял месец.

— Не е по мое желание, повярвай ми — Лангтън отвори първия доклад и зачете заключенията. Нападателят на мисис Гриздейл, известен още като крадецът от Хамлет Стрийт, беше починал вследствие от една-единствена огнестрелна рана в гърдите. Мъж на около петдесет години, с развита мускулатура и мазоли по дланите, подсказващи редовен тежък физически труд.

— Няма татуировки?

— Само една котва на ръката — отвърна патологът — вероятно е правена, докато е служил в търговския флот. Няма нищо подобно на интригуващите плетеници по тялото на Кеплер.

— Нищо в джобовете?

— Няколко монети, молив, верижка за часовник без часовник на нея. Нищо интересно.

— И нищо, което да подсказва самоличността му?

— Боя се, че да, Лангтън, нищо.

Разочарован, инспекторът остави доклада за крадеца и отвори папката на Редфърс. Единична прободна рана през трахеята и гръбнака. Оръжие на убийството — хирургическо стоманено острие, сходно с онова, което носел нападателят на мисис Гриздейл. От двете страни на врата — белези от слабо изгаряне.

— А това какво означава? *Rigor extremis*?

— Контракция на мускулите — отвърна Фрай. — Нещо като трупното вкочаняване, само че възниква преди смъртта, а не постфактум. Почти всеки мускул в тялото му се беше напрегнал до крайност.

Лангтън си спомни зловецъ разкривената ухилена физиономия на мъртвия доктор.

— Какво би го причинило?

Фрай се поколеба.

— Честно казано, не съм сигурен. Отначало реших, че е отровен. Затова и докладът ми се забави — исках първо да имам резултати от кръвните и тъканните проби. Но те се оказаха чисти. Никакъв арсеник или производни. Никакъв стрихнин.

— И си сигурен, че явлението е настъпило пред смъртта?

— Или непосредствено преди, или в самия момент на смъртта.

Лангтън се зачуди какво ли е сполетяло Редфърс в самия край. Изразът на абсолютен ужас, изписан на лицето. Електрическите жици, прикрепени към врата му. Машината, чакаща да улови душата на умирация, точно както беше станало с племенницата на мисис Баркър в Уейвъртрий. А у кого беше тази пленена душа сега? Със сигурност у доктор Стъклен.

Вратата зад гърба на Фрай се отвори. Хари остави наръч вестници върху бюрото и протегна към Лангтън запечатана телеграма.

— Тъкмо пристигна, сър.

— Благодаря ти, Хари. А, да, и още нещо — Лангтън измъкна бележката, на която беше записал името на цеха, произвел намотките на машината на Джейк. — Намерѝ ми адреса на тази фирма.

Хари изкуцука навън, Фрай прелисти набързо вестниците и каза:

— Много добри източници имат тия пусти журналисти.

— Твърде добри — Лангтън посегна към ножа за писма.

— Подозираш ли някого конкретно? Някой колега?

Преди Лангтън да отговори, вратата отново се отвори и в кабинета надникна Макбрайд.

— Зае ли сте, сър?

Лангтън махна на сержанта да влиза и отвори телеграмата. Вътре черни печатни букви бяха написани на машина върху жълтата бланка. Инспекторът прочете съобщението и го подаде на Макбрайд.

Фрай се обърна към вратата.

— Ако нямаш нужда повече от мен...

— Благодаря ти за докладите — отвърна Лангтън. — Боя се, че имаме още два трупа за преглед.

— Младото момиче и прегазеният от влака? Знам. Вече са долу, видях ги — Фрай за миг спря на вратата и попита:

— Какво става, Лангтън? Всички тези смъртни случаи са свързани, така ли?

— Свързани са, но имаме още работа. Доста работа — Лангтън изчака вратата да се затвори и се обърна към Макбрайд. — Какво мислите?

Макбрайд му върна телеграмата.

— Странна работа, сър. Много странна.

Питър Дорън, бившият колега на Лангтън, който сега работеше във Вътрешно министерство, твърдеше в телеграмата си, че при тях няма на служба никакъв майор Фелоус. Чрез връзките си обаче Дорън беше узнал, че във Външно министерство има високопоставен офицер с това име. Но не успял да разбере с какво точно се занимава той.

— Защо му е на Фелоус да лъже в кое ведомство служи? — попита Лангтън, отпусна се назад и пийна от кафето. — Защо да крие, че работи за Външно?

— Може би е секретно, сър — предположи Макбрайд. — Ето, и посещението на кралицата предстои. Може би не иска никой да знае кой е.

— Дори и полицията? Или началникът ни? — Лангтън прикри една прозявка и продължи — Извадихте ли някакъв късмет снощи на приема?

Макбрайд измъкна бележника си от джоба.

— Нищо особено за докладване, сър. Повечето от кочияшите и лакеите знаеха имената на Кеплер и Редфърс от вестниците. Петима от тях обаче си спомниха Редфърс, защото са придружавали господарите си, когато са му ходили на гости.

Лангтън изчете бележките на сержанта, но не видя нито едно познато име. Може би тези хора са били просто пациенти на доктора. Или пък са имали някой по-подозрителен мотив да го посещават? Инспекторът преписа имената в досието по случая и заръча:

— Сравнете имената с дневника на Редфърс. Питайте секретарката му, как ѝ беше името...

— Мисис Дън, сър.

— Питайте я за фамилните имена на семействата, които докторът е консултирал, и разпитайте прислужничката Агнес дали хора от тези семейства са посещавали Редфърс като частни гости. Възможностите са две — пациенти или приятели.

— Ами ако не са били нито едното, нито другото, сър?

— Тогава има реална възможност причината да гостуват на добрия доктор Редфърс съвсем да не е благовидна. А това пък означава, че ние трябва да им отидем на гости.

Макбрайд си прибра бележника и хвърли поглед на съсипания костюм на Лангтън.

— Искате ли да мина през вас, сър? Ще ви донеса чисти дрехи...

Лангтън се замисли за момент. Имаше много за вършене, но може би наистина първо трябваше да се прибере, да се изкъпе и да се преоблече.

— Благодаря ви, сержант. Сам ще се погрижа.

Макбрайд се обърна към вратата, но се върна.

— За малко да забравя, сър. Помните ли, мисис Дън каза, че точно преди да я отпрати, Редфърс говорил по телефона? Е, колегата, когото оставихме в телефонната централа, е проверил журналите и операторите са открили откъде са позвънили на доктора точно преди смъртта му. Не знам дали точно това сме се надявали да открием, но...

— Откъде са му се обадили?

Макбрайд се усмихна.

— От тук, сър. От управлението.

ТРИНАДЕСЕТ

След като Макбрайд си тръгна, Лангтън извади дневника на Редфърс и се зае да сравнява имената от списъка на сержанта с инициалите в дневника. Откри три възможни съвпадения: Артър Камерън, Дейвид Хемпълман и Стивън Пауъл. Ако те се криеха зад буквите АК, ДХ и СП в дневника, щеше да им се наложи да обяснят на Лангтън какво точно бяха получили от Редфърс срещу заплащането на вписаната срещу инициалите им сума. Щяха да обясняват, дори и ако се окажеха важни и влиятелни членове на ливърпулското общество.

Лангтън отново се замисли за деня на смъртта на Редфърс. Кой ли от управлението му се беше обадил? Би дал всичко, само и само да узнае съдържанието на онзи телефонен разговор. Каквото и предупреждение да бе получил, след него Редфърс отпраща секретарката си и изгонва пациентите. А после сяда да чака. Не е очаквал да умре обаче последният, изпълнен с удивен ужас израз на лицето му, доказваше това.

Инспекторът заключи обратно всички документи по случая и се заприготвя да се прибере у дома, а в главата си запрехвърля всички още недопроверени нишки: предстоеше да идентифицират нападателя на мисис Гриздейл и „доктора“, загинал на релсите в Едж Хил; все още чакаха вести за Дърам от екипа тунелджии, пратени от Фелоус; искаше му се още веднъж да разпита и Мичман Джейк. Трябваше да се види и с мистър Даудън, както и с мисис Баркър. Нея просто искаше да нагледа, да се увери, че се възстановява от снощния шок.

Толкова много за вършене. Толкова много възможни посоки и взаимовръзки.

Лангтън щракна лампите в кабинета си и заслиза по стълбите. Тогавачу името си, спря и погледна нагоре. По стъпалата подире му слизаше Пърсел, а лешовете на редингота му се развяваха.

— Исках да поговорим — началникът подмина инспектора и пое към кабинета си. Спря, когато си даде сметка, че Лангтън не го следва. — Какво има, човече?

— Сър, не съм се спрял цялата нощ, не съм спал, трябва да отида до вкъщи, най-малкото, за да се приведа в приличен вид. Кажете ми сега, какво мога да направя за вас?

Лицето на Пърсел поаленя.

— На ваше място бих преосмислил тона си, *инспекторе*.

Лангтън пое дълбоко дъх и овладя нетърпението си.

— Сър, много сме заети и...

— Твърде заети, за да държите в течение мен и майор Фелоус, така ли? — сръза го Пърсел. — Трупове падат наляво и надясно, обезобразени тела изплуват, граждани биват убивани в собствените си домове, а вие не ме информирате. Не става така, Лангтън. Какво имате да ми кажете?

— Разследването напредва, сър — Лангтън отстъпи встрани, за да пропусне хора по коридора. — Бихте желали да ви резюмирам резултатите ли?

— На стълбището? Едва ли. Не, ще идете да ги съобщите на майор Фелоус. Той е на Свода, надзирава подготовката по посрещането.

— Сър, аз...

— Към Свода, Лангтън. Няма да допусна Фелоус да ме обвинява — по-точно, да обвинява *нас* — че не му сътрудничим.

Лангтън преглътна отговора си. Тъкмо щеше да провери как напредва търсенето на Дърам из тунелите. Леко се поклони на Пърсел и заслиза по стълбите. Покрай отдела на Форбс Патерсън забави леко крачка, мислейки какво ли е открил колегата му из личните вещи на Мичман Джейк. Но можеше и да почака — щеше да попита Патерсън за това, когато отиде да разпитват Джейк отново.

Вън Лангтън засенчи очи с длан срещу светлината. След нощния мрак в Уейвъртрий и Едж Хил, след часовете, прекарани в килиите и в кабинета, яркият ден беше направо болезнен. Инспекторът остана неподвижен на най-горното стъпало пред управлението, примигвайки, докато свикне със светлината. А после се гмурна в потока пешеходци, рукнал по Виктория Стрийт надолу към Пиър Хед.

Градът сякаш гореше от патриотичен плам в навечерието на кралското посещение. Много от магазините и офисите по Дейл Стрийт бяха украсени с вимпели в червено, бяло и синьо. Юнион Джек висеше от всички прозорци, общински служители, качени на високи стълби,

окачаха ярки гирлянди между стълбовете на уличното осветление. Лангтън се зачуди какво ли от тази украса ще успее да види кралицата от каретата си, докато си проправя път през тълпите, които щяха да задръстят улиците. Вероятно много малко. Но навярно жителите на града приветстваха със същия, ако не и по-голям, жар самия Свод, а не толкова монарха. Сводът обещаваеше свобода.

Лангтън зави по Уотър Стрийт към Пиър Хед и пред очите му се разкри самият Свод, надвиснал като някакъв колос, като въплътен в стомана образ от някой древногръцки мит. Мостът се стесняваше в перспектива, докато към хоризонта се превръщаше в тънка ивица светлина някъде над Ирландия. Всяка друга конструкция пред него приличаше на джудже, дори гигантските вентилационни шахти на новия тунел под Мърси. Хората пък не бяха нищо повече от точици, не значителни петънца върху камъка и стоманата.

— Ей! Гледай къде ходиш!

При извиканото предупреждение инспекторът се закона на място и се върна обратно на тротоара. Вдигна ръка, за да поиска извинение от коларя, който насмалко не го беше прегазил. От двете страни на Лангтън пешеходци чакаха да пресекат Странд, те попоглеждаха към инспектора, сякаш беше някакъв окъснел пияница.

Пиян съм от умора, помисли си Лангтън. Ръката му напипа шишенцето с бензедринови таблетки в джоба. Още не.

Когато подмина будката за тютюн край железопътните релси, инспекторът си спомни за мъжа, който го беше проследил във лагера. Или поне така се беше сторило на Лангтън. В момента онази гонитба изглеждаше на инспектора като игра на въображението. Може би зловещата атмосфера на всички тези убийства беше започнала да му действа. Не трябваше да губи здравия си разум, без значение по какви странни пътеки щяха да го поведат дёлваджиите.

Още при първата бариера на входа на Свода на Пиър Хед охраната спря инспектора. Помолиха го да почака. Само на стотина метра оттам той виждаше лагера, но кралицата при гостуването си нямаше да го види — екипи от работници на Свода бяха заети с издигането на висока дъсчена ограда по цялата дължина на Пиър Хед, за да скрият бедняшкия квартал. Кордон от полицаи пазеше работниците, защото жителите на лагера непрекъснато им пречеха и

спореха с тях, заради енергичното им желание бързо-бързо да ги затворят зад високите дъски.

— Насам, сър.

Лангтън последва цивилния полицаи през бариерата и през турникет — много такива бяха поставени, за да пропускат гостите на откриването. Видя, че с помощта на заграждения потокът от хора щеше да бъде пропускан през тесен проход, за да бъде придвижването им бавно и да могат разните полицаи, охранители и агентите на самата кралица да ги наблюдават отблизо и да забележат веднага евентуални нарушители на реда. Добър план, стига да сработеше.

— Въръжен ли сте, сър?

— Да — отвърна Лангтън и бръкна за револвера.

Полицаят го спря.

— Днес можете да задържите пистолета, сър, но от утре на Свода ще бъдат забранени всякакви оръжия. Насам, моля.

Минаха през порти от формована стомана и край все още недовършени амфитеатрални редове от дървени седалки, покрити с тенти, по които още се суетяха работници с ризи без ръкави. Извън охраняемия периметър животът на доковете продължаваше с пълна сила. Лангтън виждаше крановете, които вдигаха товари, мъже, пъплещи по акостиралите кораби, каруци и натоварени е бали парни коли. Но тук, вътре, в района на предстоящото официално откриване на Свода, цареше сравнително спокойствие.

От едната страна се издигаха офисите на Компанията на Свода, където инспекторът беше разговарял с лорд Салисбъри. От другата страна — още редове от дървени седалки, предвидени да поберат около двеста-триста гости. А напред, при самото начало на грамадната рампа, извеждаща към Свода, бяха поставени два големи позлатени стола, тапицирани с червен плюш и покрити с богато украсен павилион. Мъжът пред павилиона проследи с очи приближаването на инспектора, после махна на придружаващата го охрана.

— Лангтън.

— Майор Фелоус — Лангтън не знаеше дали да козирува или да се ръкува, тъй като не му беше известно що за чин въобще имаше Фелоус. — Главният инспектор ме уведоми, че сте искали да говорите с мен.

Вместо да потвърди това, с дясната си ръка Фелоус описа широк кръг, обхващайки целия терен, подготвян за официалното откриване, както и самия Свод.

— Взели сме всички предпазни мерки, които са ни по силите, Лангтън. Всеки един гост ще бъде щателно претърсван, дори дамите. Екипи огледаха много внимателно доковете и каналите, но не откриха нито следа от взривни устройства или скрити наемни убийци. Мой човек ще стои на всеки прозорец на административната сграда на Свода. Самият Свод ще гъмжи от полиция, военни, охрана и снайперисти. Но всичко това може да се окаже напразно.

Лангтън замълча.

— Ако не можете да откриете Дърам — продължи Фелоус, вторачен в инспектора — тогава всички наши приготовления нямат никакво значение.

— Не знаем дали Дърам изобщо е част от някакъв заговор.

— Но не можем и да отхвърлим тази възможност, Лангтън. А сега ми разкажете докъде сте стигнали във вашето разследване.

Инспекторът разказа за Редфърс и за нападателя на мисис Гриздейл, както и за резултатите от аутопсиите на двамата.

Фелоус го прекъсна с махване на ръка.

— Разправете ми за Дърам.

— За него нямам новини. Надявах се при първа възможност да мога да поговоря с ръководителя на издирвателния екип в тунелите.

Фелоус плъзна поглед по доковете отвъд временните заграждения.

— Значи той е все още някъде там, на свобода.

Лангтън се поколеба за момент, след това попита:

— Кой всъщност е Дърам?

За миг му се стори, че Фелоус ще му отговори. После лицето на майора се скри отново зад обичайната безстрастна маска.

— Имате задача, Лангтън. Аз не съм единственият заинтересован от това Дърам да бъде открит и заловен. Не желаете да отговоряте лично пред Нейно величество, нали?

При това Фелоус му обърна гръб, слагайки край на разговора. Но Лангтън настоя:

— Навярно работите вече години във Вътрешно министерство, майоре. Изненадах се, когато не срещнах името ви сред личния състав

там.

Бавно Фелоус се извърна към инспектора.

— Прахосали сте част от безценното си време, за да ме проверявате?

— Нямате кабинет на Куин Ане Гейт — продължи Лангтън. Не намирам името ви сред служителите там. Затова пък открих един майор Фелоус на служба във Външно министерство.

Фелоус направи крачка назад. Очите му се бяха свили до искрящи точки.

— Съсредоточете се върху това да намерите Дърам, Лангтън. Лангтън не отстъпи.

— Трябва да знам истината, майоре.

Още миг колебание, после Фелоус отвърна:

— Ако исках, можех да се нарека спокойно и капитан, и генерал, командир или лорд. Мога да бъда, който и какъвто изисква от мен дългът ми. И отговарям само пред един-единствен човек. Надявам се, разбирате това.

Лангтън кимна.

— Да, сега вече разбирам.

— Хубаво. Сега вървете и намерете Дърам. Преди да е станало твърде късно.

Фелоус се отдалечи с широка крачка към Свода, а инспекторът последва охраната обратно до портите. Поне един от въпросите му беше намерил своя отговор — Фелоус се числеше към една от тайните агенции на Нейно величество. Това обясняваше задълженията му, демонстрираната власт и факта, че си позволяваше да премълчава ключови факти. Освен това навярно можеше да бъде обяснение и за особения му интерес към Дърам.

Къде в цялата тази картинка се вписваше съучастникът и вероятен убиец — на Кеплер?

На север от входа на Свода работници бяха издигнали временна висока ограда около недовършения строеж на „Ливър Гаранти“ и сега бяха заети с трескавото й боядисване. Когато пристигнеше, кралицата щеше да види твърде малко от истинския вид на Пиър Хед. Навярно, където и да пътуваше, тя всъщност виждаше твърде малко от истинския вид на самата Англия, тъй като при всяко нейно посещение всичко беше старателно почиствано, пребойдисвано или скривано.

Сгради, улици, цели градове дори, биваха подновявани преди нейно гостуване.

Пред недовършената сграда на „Ливър“, при издигнатите край отворените шахти предпазни железни ограждения, инспекторът откри полицейския екип за претърсване на тунелите. Наблизо беше паркиран бумтящ парен камион, от който се издигаше пушек и капеше вода. От помпите в камиона тръгваха тръби и потъваха в мрака на шахтите под морското равнище. На паважа на ръба на една от шахтите беше седнало слабичко момче и си клатеше краката в празното пространство отдолу. Зловонна кафява мръсотия го покриваше от глава до пети, но това не му пречеше да дъвче сандвич.

— Джордж Сапъора долу ли е? — попита го Лангтън, стараяйки се да не стои на място, където вятърът да навява към него миризмата на момчето.

— Да, сър. А вие сте...

— Инспектор Лангтън.

— Ясно, сър. Минутка само — момчето хвърли остатъка от сандвича и изчезна в шахтата като плъх в отходна тръба.

Лангтън зачака — пет минути, десет. Помпите, задвижвани от парния двигател, туптяха, хриптяха и преглъщаха, подобно на мятан се на верига звяр. Тъкмо когато Лангтън се канеше да се провикне надолу в шахтата, от нея изникнаха глава и кльоцави рамене. Смрадта накара инспектора да се задави и да отстъпи.

— Хубав аромат, няма що, нали, инспекторе, ама да ви кажа, човек свиква — Джордж Сапъора се плъзна въвн от шахтата като змиорка, която се измъква изпод камък, и хвърли стиска мазни парцали върху купчинката до волана на камиона. Взе от кабината манерка, изплакна си устата и изхрани върху паважа черна слуз. — Да-а-а, и други добри миризми има там долу.

Когато Джордж се изправи насреща му, Лангтън видя, че за раменете, кръста и прасците на гащеризона му са пришити дръжки от ивици плат, за които другарите му да го хващат и да го издърпват навън в случай на опасност. Електрически челник беше прихванат към плешивата му глава с кожена каишка и му придаваше вид на някакво странно еднооко подземно същество. Гъста кафяво-черна гнус капеше от ръцете и краката на мъжа.

Лангтън направи крачка назад. Как беше възможно някой изобщо да работи в такива условия? Тунелните екипи влизаха на места, където никой друг не можеше да стигне, а не би и посмял — езера, отходни канали, кладенци, каменни кариери. Претърсваха общи гробове и помийни ями. Точно те намираха трупове, които убийците се бяха надявали никой никога да не намери.

— Някаква следа от Дърам?

— Много следи е оставил, сър. Влязохме точно откъдето ни показахте, точно при изхода на канала над реката. От трудничките е, да ви кажа.

Лангтън си спомни прозрачните хлебарки.

— Продължавай.

Джордж Сапъора пийна още глътка вода.

— Ами отначало се е суетил насам-натам, както всеки в такава тъмница, после е поел към вътрешността на града. Стъпките му бяха лесни за проследяване, освен на местата, където и прегазвал потоците отходни води. Едно ще ви кажа, сър, упорит човек! Не се е отказал. Долу е същински лабиринт, с всичките тунели, прокопани от контрабандистите, сондажите, вентилационните шахти и отходните ями. Този Дърам обаче е продължавал все напред.

Лангтън надникна в мрака на дъното на шахтата и се опита да си представи плетеницата от тунели долу. Мокри, ронещи се тухлени стени. Никаква светлина. Притичват плъхове и Бог знае още какви гадини. Цял потръпна.

— Не мислех, че човек може да оцелее там долу.

Джордж Сапъора се усмихна.

— О, ще се изненадате какви работи мога да ви разкажа, сър. Намирали сме цели семейства да живеят долу. Пясъчникът под Ливърпул е надупчен като швейцарско сирене. Отдолу има втори град. Ами когато изкопчиите строяха тунела под Мърси, намираха долу спални и дневни, кухни и всякак ви други помещения. Дванадесет скелета седели около масата за вечеря на тридесет метра под църквата „Света Троица“. Стаи, пълни с човешки кости, подредени прегледно едни до други. Дяволски знаци и бездънни шахти, които стигат един Бог знае къде. Там долу живеят доста странни птици.

Макар че историите на Джордж сигурно бяха до голяма степен разкрасени, Лангтън все пак трябваше да затвори очи и да се подпре

здро̀во от едната страна на камиона, за да не падне. Мисълта за пълната, смазваща тъмнина го дезориентира. Твърде много отгласи и спомени.

— Добре ли сте, сър? — попита Сапъора. — Не исках да ви разстро̀я с приказките си. Тя и госпожата все ми повтаря, че дрънкаме прекалено много.

Лангтън поклати глава.

— Просто съм уморен. Но никак не горя от желание да те последвам там долу.

— Надявам се да не ви се наложи, сър. Сега, за то̀я вашия Дърам. Както казах, насочил се е към вътрешността на града, сигурно се е ориентирал по посоката, в която тече водата на каналите. Както и да е, явно е излязъл на повърхността някъде около Парламънт Стрийт.

— В Токстет? Сигнал е чак до там?

Джордж Сапъора се почеса по главата.

— Знам, че звучи странно, сър, под земята разстоянията са други. Понякога ти се струва, че лазиш с дни, а се оказва, че си минал едва стотина метра. Друг път си отдолу само час-два, а неочаквано изскачаш на повърхността в другия край на града, на километри далеч. Пътищата отдолу са по-преки изглежда.

Токстет. Лангтън си спомни, че луксозното имение на професор Колдуел Чивърс е недалеч от Ъпър Парламънт Стрийт.

— И сте сигурни, че става въпрос за Дърам?

— По-сигурни няма как да сме. Стъпките му бяха съвсем ясни, лесни за проследяване. А и си е оставил са̀кото до изхода на отходната шахта под криптата на катедралата — Джордж Самъора разрови мазните парцали, които беше изнесъл от тунела, и измъкна от тях мръсно са̀ко. Бръсна на̀стриани хлебарката албинос, която изпъ̀лзя от единия джоб, и посочи етикетите, объ̀рнати по дължина на вътрешните шевове. — Собственост на Компанията на Трансатлантическия свод, сър.

— Благодаря ти.

— Значи, да продължаваме да търсим, а, сър?

— Не, отзови хората си. Сигурен съм, че майор Фелоус ще ви възложи няко̀я друга задача.

Джордж се ухили, откривайки цял ред златни зъби.

— Е, бас ловя, че ще ни възложи, сър.

Лангтън пое към чакащите по Гори кабриолети, но в последния момент се обърна към Сапъора:

— Тези тунели стигат ли до под основите на Свода?

Вече спуснал се до половината на шахтата, Джордж се върна, подаде глава над уличното платно и каза:

— Да, сър, някои от тях, но Компанията отдавна ги зазида. Щото не искат някой да заложил бомби там отдолу, нали?

Не, определено не искат, помисли си инспекторът. Ако заговорници срещу Свода — бури или не — наистина съществуваха, къде щяха да ударят те? И по какъв начин?

На път за вкъщи Лангтън заспа в кабриолета. Събуди се, когато колата тръсна на някаква бабуна на пътя, в първия момент не успя да разбере къде се намира, нито кой е той самият. После зърна познатите улици и градини, и собствената си спретната къща.

— До тук сме, кочияш.

Още докато слизаше от кабриолета видя, че входната врата се отвори. Елси пое шапката и палтото му.

— Разтревожихме се за вас, сър.

— Кои вие?

— Аз и сержант Макбрайд, сър — Елси се извърна настрани и нежна руменина покри страните и шията ѝ. — Той намина да провери дали всичко е наред тук.

Лангтън се усмихна, но не направи никакъв коментар. Представяше си Елси и Макбрайд като щастлива двойка. Желаше им го от все сърце.

— Това пристигна за вас, сър. Снощи.

Лангтън счупи печата на пощенския плик и прочете трите кратки изречения, изписани с бронзово мастило и прецизен почерк. Усмивката му помръкна. Сгъна писмото, прибра го в джоба си и се загледа някъде в пространството.

Елси почака за момент, после се обади:

— Да ви донеса ли кафе, сър? А нещо за ядене?

— Не съм гладен, Елси.

— Моля ви, сър, трябва да се храните. Готвачката рече, че ще ви направи яйца с бекон или препечени филийки, или каквото си

поискате. Или истинска хубава вечеря.

Лангтън знаеше, че момичето е право. Трябваше му гориво, за да продължи напред.

— Благодаря ти, Елси. Дай ми половин час. За ядене — само нещо леко. И много кафе.

Докато се събличаше и миеше набързо в спалнята, инспекторът не сваляше очи от полученото писмо, изправено на масичката с тоалетните принадлежности. Защо родителите на Сара искаха да го видят, при това точно сега? Защо точно в този момент? В краткия текст се изразяваше искане — едва ли не настояване — той да им се обади, но не се съдържаха и намек за причината.

Студената вода разсъни Лангтън и му напомни за дъжда на гробището и за последния път, когато беше срещал Сарините родители — баща ѝ с копринен цилиндър, впил в зет си очи изпод ръба на широк черен чадър; майка ѝ, взряна в невероятните криволици, които дъждовните капки описваха, когато се стичаха по махагоновия ковчег, сякаш можеше да разчете скрито в тях послание. Този ден те двамата бяха разменили с Лангтън само няколко думи. След това — ни вест, ни кост.

Защо сега? Какво искаха от него?

Обръснат и с чисти дрехи, Лангтън влезе в гостната и завари накладен в камината нов огън. Слаба слънчева светлина се промъкваше през завесите, блестеше върху полираната маса, на която беше сервирано за един човек. Елси наистина се грижеше отлично за къщата. И за Лангтън.

— Ето, сър. Бекон с яйца и хубави, дебели препечени филийки. Внимавайте, чиниите са горещи — Елси сложи пред инспектора чиния с изрисувани върху нея плачещи върби и му наля кафе от сребърен кафеник. — Ще ви зареди за днес, нищо, че е малко късничко за закуска.

Лангтън се усмихна, уютната домашна атмосфера го отпусна. Може би времето вече беше започнало да лекува раните му. Но беше достатъчно да погледне към масата, към празния стол до неговия, за да разбере, че това не е така. Насили се да яде, докато Елси се суетеше из стаята. Бъбренето ѝ го заливаше подобно на вълните топлина от камината.

Когато избута настрани празната чиния, инспекторът отново попипа прибраното в джоба писмо. Трябваше да се обади на родителите на Сара и да уговори ден за посещение, без значение, че в момента най-много му се искаше да се върне в управлението и да продължи с разпита на Мичман Джейк. А имаше и още толкова други задачи.

— Мисля, че и тази нощ ще закъснея, Елси.

— Мога ли да ви помогна с нещо, сър?

— Само с едно — Лангтън допи кафето и остави чашата на масата. Спомни си нападателя на мисис Гриздейл, спомни си мъртвия Редфърс. Доктор Стъклен явно не обичаше недовършени работи. Или пък просто беше отмъстителен. — Елси, искам да бъдеш много внимателна.

— Сър?

— Заклучи тази вечер здраво цялата къща. Ако някой дойде, първо разбери кой е и тогава го пусни. А най-добре ще направиш изобщо да не пускаш никого у дома. Ако някой се опита да влезе с взлом, викай с всички сили. Като тръгна сега за работа, ще помоля портиера на съседите да наглежда и нас.

Очите на Елси се бяха разтворили широко.

— Но защо, сър, защо? Нали не мислите, че...

— Просто искам да съм сигурен — Лангтън си взе шапката и палтото и се обърна към входната врата. — Помни, Елси: бъди внимателна!

— Обещавам, сър, но за мен се грижи сержант Макбрайд — момичето отново се изчерви. — Искам да кажа, когато не е твърде зает. Не искам да си мислите, че пренебрегва работата си с вас...

— Знаем, Елси. Той е добър човек.

При тези думи лицето на Елси стана още по-червено. Лангтън ѝ помогна, като веднага излезе и се зае да закопчава палтото си вече във на стълбите. Изчака, докато чу как резето щракна зад гърба му, после вдигна очи, огледа солидната фасада и се замисли дали доктор Стъклен би искал да стори нещо на Елси. Може би не, но ако беше нарочил Лангтън, момичето можеше просто да се окаже пречка.

Лангтън не желаше и това да тежи на съвестта му. В живота си човек може да понесе само определено количество вина и нито капка повече.

Лангтън изкачи стълбите до кабинета на Форбс Патерсън към два часа следобед и отново го завари празен. Допусна, че колегата му е слязъл в мазето да продължи с разпита сам, Лангтън се обърна и се сблъска с Патерсън на стълбището.

— Тебе търсех — рече Патерсън. В ръка държеше кафяв книжен плик, в който бяха прибрани личните вещи на Джейк.

— Извинявай, закъснях.

Патерсън се ухили.

— Не смятам, че нашият общ приятел Джейк има нещо против. Не, просто исках да разгледаме вещите му, преди да отидем пак да го поразпитаеме.

В кабинета си Патерсън извади предметите от плика: глинена лула, кожена кесия с тъмен тютюн, няколко монети с различна големина и джобно ножче с дръжка от слонова кост. Последната вещ обаче привлече погледа на Лангтън: чисто нов ключ с изобразен на него стилизиран мост. Лангтън беше виждал същия знак и преди — върху ключа, намерен в дрехите на обезобразеното Кеплерово тяло.

— Ключът има нещо общо със Свода, нали? — попита Патерсън.

— Така е — Лангтън вдигна ключа до светлината. Сложен нарез, комбинация от разнообразни зъби и вдлъбнатини. — Какво общо има Джейк със Свода?

— Виждаш ли някаква връзка между него и някое от твоите убийства?

— Да идем направо да го попитаме — Лангтън прибра ключа в джоба си и последва Форбс Патерсън надолу по стъпалата към мазето.

Друг дежурен сержант им отключи голямата решетъчна врата.

— Дошли сте да видите великана ли, сър?

— Създавал ли ви е още проблеми?

— Не и след като го оковахме за койката. Кротък е като агне.

Лангтън усети как го прободe някакво притеснение. Попипа прибрания в джоба на жилетката си ключ.

Сержантът отвори широко пред тях и тежката врата на самата килия и се провикна:

— Ей, ти! Стига спа, ставай!

През мръсното стъкло на зарешетеното прозорче високо горе се процеждаше достатъчно светлина, за да се види легналото на каменната койка тяло. Сержантът щракна ключа на осветлението. Лангтън долови някакъв лек аромат, толкова не на място в килията, че отначало не успя да го познае. Бели цветя.

— Хайде! Имаш гости — сержантът сръга Джейк в корема с връзката ключове.

Гигантът не помръдна. Нито отвори очи.

Тогава Лангтън видя, че от стъклото на прозорчето горе липсва малко парче. Ветреецът внасяше студ отвън. Инспекторът изведнъж усети, че в килията е студено като в гроб.

— Доведете доктор Фрай — нареди инспекторът и коленичи до койката. Притисна пръсти до масивния врат на затворника, но беше твърде късно. Под хладнеещата сива кожа не се долавяше никакъв пулс. Лангтън вдигна очи към Патерсън и поклати глава.

Патерсън вдигна очи към счупения прозорец, после ги сведе обратно към безжизненото тяло.

— Как? Как са се добрали до него?

— Той сам ги е оставил да си свършат работата — отвърна Лангтън. — Можел е да повика дежурния, можел е да се бори. Погледни само тялото — не е оказал никаква съпротива.

Гигантският труп на Джейк лежеше на койката — той сякаш спеше, склучил ръце върху корема си, лицето му беше напълно спокойно. Лангтън провери шията на мъжа, точно зад ушите. На острата електрическа светлина ясно се открояваха двете малки квадратни изгаряния. Бяха точно там, където инспекторът очакваше да ги види.

Доктор Фрай се втурна в килията с развята от бързане бяла престилка, ръцете му отваряха лекарската чанта в движение. Лангтън и Патерсън отстъпиха и патологът се зае да прегледа Джейк. Отне му само миг. Фрай отпусна стетоскопа и затвори чантата си с металическо щракване.

— Мъртъв е от не повече от тридесет минути, господа.

— Причина за смъртта? — попита Лангтън.

— Ето това — Фрай посочи малка червена точка от вътрешната страна на една от китките на Джейк. — Вероятно са му инжектирали нещо, което е спряло сърцето, но мога да бъда по-точен само след

аутопсия. Благодарение на вашето разследване ставам страшно опитен в диагностите *постмортем*.

Форбс Патерсън се обърна към сержанта, който продължаваше да стои на прага на килията.

— Искам пълен оглед на терена под този прозорец отвън. Навярно са се прехвърлили през зида към Виктория Стрийт или откъм Кросхол Стрийт. Полицаи да разпитат всички колеги, чиито прозорци гледат към тези улици...

Патерсън продължаваше да дава инструкции на сержанта, а Лангтън с труд се бореше с надигналото се у него усещане за пълна безпомощност. Не се съмняваше, че смъртта на арестанта е планирана от доктор Стъклен, а самият Джейк доброволно е съучаствал в собственото си убийство, но пък никак не му се вярваше в килията да бъдат открити каквито и да било доказателства за това. В очите на инспектора докторът вече започваше да придобива свръхестествени качества. Как би могла полицията да противодейства на подобно сложно и отлично организирано съзнание?

— Ще пратя О'Нийл с една носилка да прибере тялото — обади се Фрай, вече крачейки към вратата. — Предполагам, че искаш резултатите възможно най-скоро?

Лангтън се насили да отговори:

— Когато успееш, Фрай. Събитията от последните дни са достатъчни да смажат всекиго.

Патерсън очевидно също изгаряше от желание да говори, но изчака, докато двамата с Лангтън се качиха на горния етаж.

— Какво има, Лангтън? Какво става, човече?

Лангтън поклати глава.

— Известна му е всяка наша крачка. Този доктор Стъклен не изостава и на косъм от разследването ни, а през повечето време направо ни изпреварва.

— Мислиш, че разполага с информатори в управлението?

— Не знам. Вероятно.

Това беше логичното обяснение. Колцина бяха онези, които имаха достъп до най-важната информация, до поверителната документация на Лангтън? Макбрайд и Пърсел. Както и Хари, момчето за всичко, но едва ли той беше виновникът. Беше смешно да подозира, когото и да било от тримата.

— Прекалено се уморяваш — каза Форбс Патерсън. — Понякога приемаме някой случай твърде лично. Трябва да се отдръпнеш малко от събитията, за да ги видиш ясно.

Как? Лангтън чувстваше предстоящото посещение на кралицата като бreme, което го смазваше. Пърсел и Фелоус чакаха отговори. Отговори, които той не беше в състояние да им осигури.

Инспекторът поблагодари на Патерсън, качи се по стълбите до собствения си кабинет, потънал дълбоко в размисли, без въобще да вижда сновящите край него полицаи и чиновници. Извади досието на случая и вписа подробностите около смъртта на Мичман Джейк. Вече не можеше да го попитат за ключа от Свода, намерен в джоба му. Нито за Сара.

Лангтън извади ключа от джоба си и прокара пръст по релефния знак отгоре му. Същият като ключа на Кеплер. Що за ключалка е отварял с него Джейк? Каква връзка е имал със Свода?

На вратата се почука и при звука Лангтън затвори досието и пхна бързо ключа обратно в джоба си. Махна на Макбрайд да седне и попита:

— Какво каза мисис Дън?

— Ами, сър, двамата с нея прегледахме картотеката на Редфърс и стана ясно, че нито един от тримата господата, съвпадащи с инициалите в дневника, не е бил пациент. Жената е доста педантична, така че грешка няма.

Лангтън отново прехвърли страниците в бележника на Макбрайд. Артър Камерън, Дейвид Хемпълман, Стивън Пауъл. Сега и тримата щяха да обяснят на Лангтън какво точно са получавали от Редфърс срещу парите си. Не гореше от нетърпение да ги разпитва, но и тази работа трябваше да бъде свършена. Хвърли поглед към часовника — три и половина. Трябваше да посети и родителите на Сара.

Инспекторът се облегна на стола и отпусна глава назад. Толкова много нишки за проследяване. Нишките на Джейк и Кеплер го водеха към Свода, както и тази на Дърам. Редфърс пък водеше към делваджиите и вероятно към професор Колдуел Чивърс и Лечебницата. Мъжът, загинал на релсите в Едж Хил, водеше към доктор Стъклен, а може би и отново към Лечебницата? Нали сам беше заявил, че е лекар?

— Хайде Макбрайд — рече Лангтън и заключи досието по случая. — Да видим какво ще намерим сред вещите на самоубиеца.

В моргата инспекторът видя две тела, покрити с бели чаршафи. Кабинетът на Фрай зееше празен, а О'Нийл, вторият му асистент, работеше край дървената лабораторна маса, боравейки с епруветки и шишенца, пълни с разноцветни течности.

— Доктор Фрай излезе за малко, сър. Обадиха му се от вкъщи.

— При вас ли са вещите на мъжа, който снощи загина на железопътните релси?

— Там са, сър. Третата кутия отляво надясно.

Лангтън намери картонената кутия и изсипа съдържанието ѝ на една свободна маса. Скъп часовник на верижка, писалка, почти сто лири в банкноти и монети, кутия за пури, кибрит, джобно ножче и носни кърпи. На дъното на кутията за пури откри сребърната кутийка със спринцовката и останалото в нея лекарство, убило Едит, племенницата на мисис Баркър. На дъното на кутийката в метала беше гравирано пределно ясно: *Собственост на Лечебницата на град Ливърпул.*

— Открихте ли нещо, сър? — попита Макбрайд.

— Нашият човек е имал връзка с Лечебницата.

Макбрайд също прочете написаното.

— Може да я е откраднал, сър. Или да я е взел от някого, който работи там.

— Възможно е — отвърна Лангтън с известно съмнение. Съвпаденията бяха станали твърде много. Твърде много нишки вече водеха към Лечебницата и вероятно към професора.

Вратата към моргата се затръшна силно и накара Лангтън, Макбрайд и О'Нийл да вдигнат очи. Лангтън откри доктор Фрай с поаленяло от гняв лице да си мърмори под нос в претъпкания си с вещи кабинет.

— Какво е станало?

— Някой идиот си направи някаква тъпа шега — отвърна Фрай. — Гадна шега при това. В пожарната се получило обаждане, че къщата ми гори. Тичах като луд до нас и установих, че от пожар няма и помен. Избрали са момент, в който имам толкова много работа, че...

— Къде е Мичман Джейк? — прекъсна го Лангтън, вече обърнат към вратата.

— Чакай, Лангтън!

Инспекторът се хвърли към О'Нийл.

— Къде е тялото на Джейк?

— Великанът? Онзи, дето го докараха от килиите?

— Къде е?

— Ами, инспекторе, дойдоха и го отнесоха. Казаха, че доктор Фрай ги праща.

— Никого не съм пращал — обади се Фрай.

Лангтън кимна.

— Пратили са те за зелен хайвер, за да те отдалечат от тук. Дебнали са и са чакали да дойдат и да приберат тялото. Как изглеждаха?

— Ами обикновени хора, сър — отвърна О'Нийл. — Колкото мен на ръст, гладко избръснати, слаби... Точно като всички останали санитарни, които идват за телата. С бели престилки, с носилка, отвън беше паркирана частна линейка. Всичко ми се стори наред, така че...

— Спомняш ли си нещо, по което бихме могли да ги идентифицираме? — настоя Лангтън. — Каквото и да е. Акцент, татуировки, белези. Мислй, човече!

О'Нийл закърши ръце.

— Съжалявам, сър, бях много зает... Говорът им беше ливърпулски, мек и тих. Боравиха с тялото много професионално. Спомням си обаче нещо за линейката.

— Какво?

— Когато се обърнах към двора, видях, че на гърба й, до червената лампа, бяха написани буквите *БКГЛ*. Стори ми се необичайно.

Лангтън се обърна към Фрай, който го превари:

— Болница на Корпорацията на град Ливърпул. Това е старото име на Лечебницата.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТ

Лангтън чакаше в дневната на голямата градска къща на Абъркромби Скуеър. Позлатеният часовник на полицата над камината удари шест. Огънят припукваше и хвърляше червено-златни отблясъци върху гръбчетата на книгите, полираното дърво, богатата дърворезба на столовете. Отвън, от площада, долиташе тропане на копита върху чакъл. Лангтън се размърда на мястото си, отпусна кръстосаните си крака, после отново ги прехвърли един върху друг. Подръпна стягащата го яка и отново погледна часовника. В следващия момент вратата се отвори и той скочи на крака.

Мисис Кавъл, майката на Сара, се поколеба за момент на прага, после пристъпи към Лангтън.

— Матю. Как си?

Инспекторът стисна ръката ѝ и направи усилие да отговори. За толкова кратко време се бяха случили толкова много събития. Толкова въпроси бяха останали без отговор.

— Артър ще слезе след минутка — каза домакинята и покани с жест Лангтън да седне отново. — Той само... Няма да се бави.

После самата тя приседна на ръба на дивана и скръсти ръце в скута си, черната ѝ траурна рокля се открие върху червения плюш. Със стройната си фигура, прибрана коса и елегантни нежни черти мисис Кавъл толкова приличаше на дъщеря си, че сърцето на Лангтън натежа от болка.

— Би ли желал малко чай? Или кафе? — мисис Кавъл посегна към звънчето на масичката, но отдръпна ръката си, когато Лангтън поклати отрицателно глава.

Инспекторът си пое дълбоко дъх.

— Изненадах се, като получих бележката ви.

— Надявам се, че не си приел поканата ни като някаква заповед. Знаем колко зает си в момента. Но трябва да говорим с теб.

Лангтън зачака жената да продължи, но напразно. Видя я как хвърли поглед към вратата и стисна ръцете си в скута толкова силно,

че кокалчетата ѝ побеляха.

Следващите пет минути се влачиха като часове, докато вратата се отвори и Артър Кавъл влезе в стаята. От него лъхаше на уиски. Той кимна на инспектора, но не му протегна ръка.

— Лангтън. Радвам се, че дойде.

Вече изправен, Лангтън гледаше ту бащата, ту майката на Сара и се замисли какво ли ги е уплашило толкова силно. Зачервеното лице и влажните очи на Артър подсказваха, че е прекарал целия следобед в компанията на бутилката. Мисис Кавъл не вдигаше очи от килима пред краката си и изглеждаше напълно затворена в себе си.

— Искали сте да ме видите.

Съпрузите се спогледаха, после мисис Кавъл каза:

— Трябва да ти кажем нещо за Сара.

Не думай, помисли си остро Лангтън. Моля ви, не сега. Недейте, не мога да го понеса.

Мисис Кавъл продължи:

— Всички знаем през какво премина тя. Знаем колко страда. Колко страдахте и двамата.

Лангтън седна отново и затвори очи.

— Моля ви.

— Дори към края ние не се отказвахме, все още се надявахме. Всяка седмица науката откриваше някакво ново лечение или медикамент, някакво чудо, достъпно за всеки.

— Не само вие сте се надявали на чудо.

— Знаем, Матю. Но...

— Кажи му, Луиз. Просто му кажи.

— Ще му кажа, Артър — мисис Кавъл се приведе към Лангтън и се вгледа в измъчените му очи. — Искахме да направим всичко, което е по силите ни. Ти беше заслепен от скръб, не виждаше нищо край себе си. Затова, когато доктор Редфърс дойде при нас...

— Редфърс? — Лангтън се втренчи в мисис Кавъл. Целият изстина, от главата до петите. — Какво ви каза Редфърс?

— Познавахме го от години — обади се Артър. — Баща му лекуваше моя баща, мен самия също и...

— Какво ви каза Редфърс?!

Мисис Кавъл положи длан на ръката на инспектора.

— Мислехме само за доброто на Сара, Матю. Искахме само да ѝ помогнем.

— Какво ви каза Редфърс? — Лангтън полагаше нечовешки усилия да запази гласа си спокоен. — Кажете ми.

Мисис Кавъл погледна още веднъж съпруга си и отвърна:

— Редфърс ни се закле, че може да спаси душата ѝ.

Лангтън крачеше из гостната като тигър в клетка, скрил зад гърба си здраво стиснатите си юмруци.

— Позволили сте на този шарлатанин да се докосва до Сара? Този... измамник, крадец, насилник... Какво си мислехте, за Бога? Що за лудост?

Артър прекрачи несигурно напред, но ръката на съпругата му го спря. Мисис Кавъл продължи:

— Да, Матю, бяхме полудели. От скръб. Знам, че и ти страдаше, но само за момент помисли: Сара израсна пред очите ни, ние се грижехме за нея, обичахме я, копнеехме да чуем отново гласа ѝ, смеха ѝ. Имам толкова спомени с нея. Толкова много.

Тези думи спряха порива на Лангтън. Той видя как мисис Кавъл сякаш цяла се стопи, а ръката на Артър се отпусна на рамото ѝ.

— Но да допуснете Редфърс да стори това с нея...

— Ние му вярвахме — намеси се Артър. — Той беше неин лекар и ние му вярвахме. Нямахме избор.

Много бавно стиснатите юмруци на Лангтън се отпуснаха. Толкова дълбоко беше потънал в собствената си болка, че не беше помислил колко са страдали родителите на Сара. Колко отчаяни трябва да са били.

— Разкажете ми какво точно стана. Моля ви.

Историята разказа Артър Кавъл. Редфърс се свързал с тях три седмици преди смъртта на Сара. Лекарствата вече не помагали, операция не била възможна. Трябвало да се изправят пред неизбежното. Но не всяка надежда била изгубена — Редфърс можел да им предложи една нова процедура. *Научна* процедура. Според убедителното му обяснение самата същност на Сара — нейният анимус — можел да оцелее, можел да живее, докато бъде намерен нов приемник за нея.

— Приемник? Тази думали употреби? — прекъсна го Лангтън.
Мисис Кавъл кимна.

— Каза още, че учените вече успешно прехвърляли затворени души.

— В какво ги прехвърлят? В други тела? А с душите на тези тела какво е станало?

Артър сведе очи.

— Не попитахме.

Сигурен съм, че не сте попитали, помисли си Лангтън. Дори и подобна откровено ненормална процедура да работеше — в което той лично се съмняваше до дъното на душата си — за нея би бил необходим „бездушен“ приемник. След като беше станал свидетел на деловото убийство на Едит, Лангтън знаеше, че дёлваджиите не се спират пред нищо.

— Продължете.

Всичко се сторило на Кавълони съвсем логично или може би те сами искали Редфърс да ги убеди. Научните му термини значели малко за тях, но самият принцип им се сторил разбираем и прост — напускащата умиращото тяло Сарина душа ще бъде уловена и прибрана в подходящ за това съд. Впоследствие ще бъде прехвърлена в друго тяло. Междувременно Редфърс ще пази душата на сигурно място в собствения си дом.

Лангтън си спомни какъв дълбок скептицизъм беше изпитал, когато за пръв път беше чул за дёлваджиите и техните методи.

— Все още не мога да разбера как така сте му повярвали с такава готовност.

Артър се поколеба, после отвърна:

— Трябва да призная, че бях чувал за тази процедура и преди.

— Къде?

— В ложата. Носеха се слухове, приказки под сурдинка, за посещения в някои определени домове в Кенсингтън, Токстет и Бутъл.

— Какво точно гласяха слуховете?

Артър стрелна с очи жена си.

— Че човек може да изпита усещанията на друг човек, ако улови медната жица на гърловината на делвите с душите. Да мерне къс от сън или мигновен чужд спомен.

Лангтън се замисли дали самият Артър не е посещавал някой от тези домове. Нещо в думите на тъст му, в начина, по който беше погледнал съпругата си, подсказваше, че не просто повтаря дотути слухове. Дори и подозренията му да бяха верни, Лангтън нямаше намерение да излага Артър пред мисис Кавъл. Не искаше да причинява повече болка на родителите на Сара. Точно този въпрос можеше да почака.

— Колцина от членовете на ложата са пробвали това?

— Доста — отвърна Артър. — Мъже, отегчени и от пиенето, и от хазарта, и от повтарянето на все един и същи истории и анекдоти. Мъже, които търсят нови, свежи усещания. За известно време това с душите беше доста на мода.

— Беше?

— Е, може би все още е, поне за някои хора.

Лангтън си представи как преситени възрастни мъже, членове на ложата, уважавани стълбове на ливърпулското общество, се промъкват през тъмни коридори, за да вкусят от незаконното удоволствие. Но дали това действително е удоволствие? Според Форбс Патерсън дъдваджиите улавят душите на умиращи хора. Лангтън сам бе видял това с гаснещата Едит, племенницата на мисис Баркър. Какво удоволствие би могло да донесе преживяването на последните мигове от живота на някое клето измъчено същество? Нима тези мъже — така наречените колекционери и техните клиенти — бяха станали толкова цинични, че наистина да се наслаждават на това да изпитват подобни усещания?

Лангтън цял потръпна от погнуса при тази мисъл, която — сигурен беше — се беше загнездила в съзнанието му завинаги. Закле се да зададе този въпрос на доктор Стъклен, когато го залови.

— Значи, вие уредихте доктор Редфърс да е до леглото на Сара в последните ѝ мигове.

— Нищо не сме уреждали — отвърна мисис Кавъл. — Редфърс си имаше свои си връзки в Лечебницата. Каза да оставим всичко на него. Така и направихме.

Лангтън отново закричи из стаята.

— А защо не е дошъл при мен да ми каже, да ме попита?

— Защото ти си полицай — рече Артър — а Редфърс знаеше, че процедурата е незаконна. А и ние бяхме сигурни, че ще се

възпротивиш.

Дали? — запита се сам Лангтън. — Ако тогава някой ми беше предложил някакъв шанс, дори най-малкия, да удължа живота на Сара...?

Не. Изкуственото съществуване в някаква студена глинена делва не е живот. То беше ни повече, ни по-малко чиста жестокост. Но съмнението в самия себе си все пак захапа Лангтън и му попречи да обвини твърде тежко родителите на Сара.

— А след смъртта ѝ посещавахте ли я? Опитайте ли да установите връзка с нея?

Мисис Кавъл вдигна очи към съпруга си, който отвърна:

— Три пъти се канех. Ходих у Редфърс...

— В мазето?

— Именно. Той слагаше на масата една делва и... — Артър затвори очи и стисна полицата над камината, за да се задържи на крака. — Не можах. Всеки път изпадах в паника и побягнах. Боях се, че Сара няма да е вътре, но още повече се боях, че ще е вътре.

— Значи всъщност вие не знаете дали Редфърс не ви е измамил?

— Не, Матю, не знаем — този път отговори мисис Кавъл.

Мисис Гриздейл знае, помисли си Лангтън. Тя вярва, че Сара все още съществува някъде. За момент се поколеба дали да каже на семейство Кавъл за медиума и виденията ѝ за Сара. После реши да изчака, докато се сдобие с твърдо доказателство.

— Сега знаеш всичко — каза мисис Кавъл и се изправи. Приглади траурната си рокля и сплете пръсти. — Готови сме да поемем вината си. Знаем, че нарушихме закона. В момента, в който узнахме за смъртта на Редфърс, осъзнахме, че трябва да ти разкажем за случилото се. И така.

Лангтън погледна родителите на Сара, изправили се пред него, очакващи наказанието си. Навярно то щеше да им помогне да понесат бремето на вината, под което те явно страдаха. Дали съдебното преследване би им донесло пречистване и покой? Лангтън силно се съмняваше.

— Трябва да вървя — каза той и се отправи към вратата.

— Но...

— Аз бих сторил същото — каза инспекторът. — Ако Редфърс беше дошъл при мен в някоя от най-тежките нощи на Сара преди края,

бих могъл лесно да... Щях да го послушам. Сега знам достатъчно, че да се радвам, че тогава той не е дошъл при мен, но отлично разбирам как е успял да ви убеди. Колко лесно е човек да се хване за последната надежда като удавник за сламка. Колкото и абсурдна да е тази надежда.

Мисис Кавъл пристъпи напред и улови ръката на зет си в своите. Очите ѝ блестяха.

— Тя толкова ни липсва.

Лангтън склони глава и пое дълбоко дъх. После се обърна и напусна топлата тиха гостна и посегна към палтото си в антрето. Вече на вратата се обърна и попита тъст си:

— Артър, къде точно се намират тези домове, които приятелите ти от ложата са посещавали, за да докосват чужди души?

Артър хвърли поглед към съпругата си, после бръкна в едно от чекмеджетата на малкия скрин в антрето. Подаде на Лангтън малка визитка, изписана с елегантни златни букви.

— Някой звъни на този номер и уговаря среща в една къща в Токстет. Мисля, че към момента само тя е действаща.

Лангтън погледна телефонния номер на картичката и я прибра в джоба на жилетката си.

— В клуба някой някога да е споменавал името на доктор Стъклен?

— Не, поне аз не си спомням.

Лангтън отвори входната врата и се обърна за последен път.

— Ами името Колдуел Чивърс? Професор Колдуел Чивърс?

— Ами разбира се — вече изненадано го погледна Артър. — Професор Чивърс е един от най-уважаваните майстори на ложата.

Пустите кънтящи улици дадоха на Лангтън възможност да премисли, да претегли информацията от признанията на семейство Кавъл. Крачеше по заледения тротоар под газовите фенери, а над главата му се беше ширнало безоблачно небе, обсипано с блестящи звезди. Дъхът му се превръщаше в пара на секундата — бледото издишано облаче приличаше на мъглицата, която беше напуснала тялото на Едит в спалнята на Плимсол Стрийт и беше полетяла към делвата, насочвана от странния апарат на дѐлваджиите.

Лангтън крачеше към дома си, без да обръща внимание на кабриолетите, и съзнанието му трудно обработваше току-що наученото. Семейство Кавъл винаги бяха правили впечатление на разумни, уважавани хора — редовно се черкуваха, филантропи, членове на училищни настоятелства и благотворителни комитети. След като хора като тях се бяха замесили в подобни съмнителни окултни схеми, на кого въобще можеше да се довери Лангтън?

Вдигна очи към потъналите в мълчание сгради от двете страни на Брюстър Стрийт. Зад щори и завеси в прозорците блещукаха топли светлинки. Отнейде долиташе колеблива фраза на Шопен, изпълнена на семейното пиано. Какво обаче всъщност се случваше зад всички тези спретнати фасади? Какви ли тайни криеха те от света?

Подобни мисли можеха да доведат само до параноя. Сигурно всяка улица имаше свои тайни. Няма на света нищо по-сложно от човешкото сърце, без значение какво говорят учените. Докато приближаваше дома си, Лангтън почувства странно спокойствие при тази мисъл. После се сети за Сара. Артър Кавъл беше потвърдил онова, което инспекторът вече знаеше: Редфърс беше водил „гостите“ си в мазето, за да им демонстрира съдържанието на подредените там делви. Артър твърдеше, че не е докосвал делвата на Сара, но дали това важеше и за останалите клиенти? Колко ли мъже бяха осъществявали връзка с пленената душа на съпругата му?

Лангтън се насили да диша дълбоко, за да забави ударите на бясно тупкащото си сърце. Съсредоточен върху собственото си тяло, за пръв път чу отчетливо зад гърба си други стъпки. Не се огледа, не се обърна през рамо. Продължи да крачи отмерено и да се вслушва в стъпките зад себе си.

Другият човек крачеше в почти пълен синхрон с инспектора, но разминаването в крачките им беше достатъчно, че Лангтън да може да долови присъствието на преследвача. Разкопча палтото си, пхна ръка в джоба и стисна грапавата дръжка на револвера. Внимателно търсеше с очи подходящо място за атака. А може би човекът зад него изобщо не беше преследвач, просто гражданин, излязъл на късна разходка. Но едва ли.

Отпред уличката се раздвояваше. Нощен трамвай прекоси кръстовището, сипейки искри от лирата си. Под синкаво-белия им блясък се мерна висока черна метална ограда, потънали в сянка

дървета и храсти. Инспекторът рязко свърна встрани през оставената откритата порта на парка. Приклепна на настланата с тухли алея, с готов револвер в ръка.

Шумът от втория чифт стъпки на тъмната улица стихна.

Мълчание. Лангтън чуваше собствения си дъх, лудо биещото си сърце. Въобразил ли си беше?

Не. Преследвачът се обърна и се отдалечи по пътя, по който беше дошъл, стъпките му бяха тежки, но отмерени, без бързане. Лангтън се прокрадна сантиметър напред и рискува да надникне иззад едната колона на парковата порта. Преследвачът, обвит в сивотата на нощта, преминаваше през редуващите се осветени кръгове под уличните лампи. На тяхната светлина, преди сенките да го погълнат окончателно, с масивната си прегърбена фигура преследвачът лесно можеше да бъде сбъркан с покойния Мичман Джейк.

Лангтън изкачи стъпалата пред входа на собствената си къща и хвърли поглед на пустата улица зад гърба си. Умората и тревожните новини със сигурност разстройваха съзнанието му. Можеха да доведат до параноя или дори до откровени халюцинации. Лангтън знаеше, че трябва да вземе мерки.

Пъхна ключа си в ключалката, но вратата не се отвори. Лангтън се увери, че пробва с правилния ключ и опита повторно, не се справи, хвърли поглед към тъмните прозорци и натисна звънеца. След малко позвъни отново. А след това паниката го накара да заблъска по дървото на вратата.

Отвътре долетя слаб гласец:

— Кой е?

— Аз съм, Елси. Наред ли е всичко?

Звук от дърпането на резетата. Щракването на ключалката. После — лъч жълта светлина през отворената от Елси врата.

— Рекохте да бъда внимателна, сър, та...

— Добре ли си? Нещо случило ли се е? — пъхнал едната си ръка в джоба с пистолета, инспекторът провери набързо антрето, стълбите, отворените врати на стаите.

— Всичко е наред, сър — Елси затвори вратата, заключи и подпря гръб на нея. — Рекохте да заключа и аз така и сторих.

Лангтън изпусна затаения си досега дъх. Почувства се леко смешен. Колко лесно те завладява параноята.

— Извинявай, Елси. Много съм уморен.

— Искате ли нещо, сър? Нещо за хапване? Не ме бива колкото готвачката, но...

— Благодаря ти, не. Скоро ще си лягам.

— Ами лека нощ тогава, сър.

— Лека нощ, Елси — Лангтън отвори вратата към гостната, после се върна. — Сержант Макбрайд да е идвал тази вечер?

— Не, сър. Днес не.

Стори му се, че долови нотка на разочарование в гласа на момичето. Но може би отново си въобразяваше. Каквато и да беше истината, тя не му влизаше в работата. Застана до топлината на гаснещия огън и извади от джоба на жилетката си визитката, която Артър Кавъл беше пъхнал в ръката му в антрето на Абъркромби Скуеър.

На нея нямаше адрес, само телефонен номер: оператор, пет, седем. Инспекторът се изкушаваше да се обади още на секундата, но знаеше, че трябва да почака. Не искаше отново да предупреждава дълваджиите за опасността. Освен това Макбрайд можеше да открие адреса, на който принадлежеше този телефон. И тогава Форбс Патерсън и Лангтън щяха да връхлетят върху доктор Стъклен напълно неочаквано.

Лангтън се отпусна в коженото кресло и се замисли отново дали доктор Стъклен и професор Колдуел Чивърс не са едно и също лице. Обстоятелствата го подсказваха, името на професора изскачаше на най-различни места, промълвяваха го устните на много свидетели, но инспекторът имаше нужда от повече от хипотези и предположения. Трябваша му неоспорими доказателства.

Може би професорът имаше своя тайна стая, точно като онази на Редфърс? Рафтове и рафтове с наредени по тях здраво запечатани делви. Медните жици на обвитите с восък капаци блестят под електрическата светлина. Мирис на прах и електричество...

Сънят обори Лангтън. Той потъна в състояние на полусъзнание, в което знаеше, че сънува и можеше донякъде да контролира мислите си и полака-лека някак си се издигна над собственото си тяло. Виждаше мъждукащия огън, но не усещаше топлината му.

Големият стенен часовник тиктакаше. После стаята се завъртя по оста си и се преобрази от дневната в спалнята му. В леглото — човешка фигура под завивките. Не той, друг лежеше там.

Ужасът сграбчи Лангтън. Той искаше с всички сили да се събуди, но сънуващото му тяло го приближи към леглото и фигурата в него. Тя лежеше на една страна. Завивките се издигаха и спускаха, лежащият вдишваше и издишваше. Глас повика името на инспектора.

И после аромат: бели цветя. Болнаво сладникав. Задушаваш. После — мирис на морфин, лепкав, тъмен и парливо-остър. Ароматите се засилваха и в съня си Лангтън пристъпи към леглото. Противно на волята си, видя ръката си да се протяга. Усети мекото одеяло в дланта си. Бавно, съвсем бавно, отметна завивките.

Съзнанието му рязко се върна назад в дневната, в тялото му, седнало в креслото. Конвулсивно свитите му пръсти се бяха впили в меката кожа на подлакътниците. Устата му беше отворена наскреж, но, вече буден, той не чу вика си, не чу и бързащите стъпки на Елси, която идва да провери какво става. Огънят в камината се беше превърнал в тъмна пепел. Часовникът все така тиктакаше.

А в насрещното кресло, с револвер, отпуснат върху калните колене, седеше Дърам.

Лангтън не помръдна. Собственият му пистолет беше в джоба на окаченото в антрето палто. Тежкият ръжен и месинговите щипци за разравяне на огъня бяха съвсем близо, подпрени до решетката на камината, но инспекторът знаеше, че не е възможно да посегне и да ги стигне, преди да бъде застрелян. Подуши въздуха. Смес от зловония го върна в тунелите под Пиър Хед.

— Изкушавах се да ви събудя — рече Дърам. Плътният му глас заваляше думите от умора — но си спомних, че не бива да се буди човек, който сънува кошмар.

— Това важи за сомнамбулите — отвърна инспекторът, изненадан от собствения си спокоен тон.

Дърам кимна.

— Вярно. Ужасно е да се събудиш под дулото на пистолет. Знам го.

В съзнанието на Лангтън се тълпяха противоречиви мисли. Как е влязъл Дърам? Как е оцелял въобще в тунелите? Какво иска?

Дърам почеса кървавите корички по лицето си и рече:

— Държите ли алкохол в тази къща?

— В барчето.

— Ще ми сипете ли едно питие? Каквото имате, без значение е — продължи Дърам, черното око на дулото проследи движението на инспектора. — И, моля ви, не правете нищо, което да ме принуди да ви застрелям.

С бавни, премерени движения Лангтън се надигна от креслото и прекоси стаята до барчето. Отвори една вратичка и извади бутилка уиски „Лафройг“ и две чаши. Наля едно малко на себе си и една двойна доза на Дърам. Чувстваше крайниците си някак странно — сякаш принадлежаха на автомат. Усещаше дулото на пистолета да сочи точно между плешките му.

— Благодаря ви — Дърам взе чашата, гаврътна половината и леко се закашля. Махна на инспектора отново да седне.

Лангтън остана прав.

— Сторил ли сте нещо на Елси?

— На прислужничката? Не, спи си здраво в леглото. Хърка като сержант.

Лангтън седна и отпи от силното питие. Очите му попиваха всяка подробност от облеклото на беглеца — от протритите ботуши до парцаливите окаляни панталони, от мръсната, останала без яка риза до сравнително чистото сако. Досети се, че него Дърам сигурно е откраднал, за да замени онова, което е оставил при изхода на тунела в Токстет.

Мръсното лице на Дърам представляваше хаос от драскотини, кървави корички и порязвания, свидетелстващи за бягството му през тунелите и за трудностите, с които евентуално се беше сблъсквал след това. Около уловилата чашата с уиски дясна ръка имаше омотана мръсна превръзка.

— Коя е Сара? — попита беглецът.

Лангтън изстина.

— Съпругата ми. Защо?

— Викахте името ѝ насън.

Инспекторът се поколеба.

— Тя почина наскоро.

Дърам се вгледа внимателно в него, после премести поглед към въглените в камината.

— Работите по случая на Кеплер. Искам да знам какво сте открили.

— Защо?

— Имам си причини.

— Знаете, че нищо не мога да ви кажа — отвърна Лангтън.

Дърам леко се обърна и го погледна в упор. Револверът остана да лежи на коленете му.

— Трябва да знам, инспекторе.

Лангтън съзнаваше, че стъпва по тънък лед. Сръбна глътка.

— Как е възможно да споделя ключова информация от разследването с един от главните заподозрени?

— Не съм убил Ейбъл.

— Но знаете кой го е направил?

— Имам идея кой е, да.

— Кажете ми тогава — предложи инспекторът.

Дърам го загледа за момент мълчаливо, сякаш претегляше възможностите си. После отвърна:

— Ейбъл разкри заговор срещу Свода. Мъжът, организиран заговора, примами Ейбъл да се срещнат и... Е, знаете резултата от тази среща. Смятам, че знам кой е извършителят на убийството.

Доцтор Стъклен? — мислеше Лангтън. — *Или професорът?*

А на глас каза:

— Знам, че вие двамата с Ейбъл Кеплер сте били изпратени в Ливърпул, за да разследвате евентуален заговор срещу Свода. Знам дори кой ви е изпратил. Майор Фелоус.

Дърам не сваляше очи от него.

Лангтън продължи:

— Фелоус ми призна, че работи за една от тайните агенции на Нейно величество. Не знам дали вие и Кеплер също сте били щатни агенти или наемници.

— И едното, и другото сме били, в зависимост от обстоятелствата.

— Значи...

Дърам довърши питието си на един дъх.

— Добре сте информиран, инспекторе. Фелоус ни уреди да работим на Свода. Чувахме много слухове за бурски заговор срещу моста, но за подобно нещо нямаше почти никакви твърди доказателства. Явно Ейбъл се е разровил по-дълбоко от мен. За награда го убиха и обезобразиха.

Лангтън се приведе напред.

— Знаете ли какво е открил?

— Защо да ви казвам? Защо да ви вярвам въобще?

— Хубав въпрос, но вие вече сам дадохте отговора му. Защо иначе ще влизате в дома ми и ще ме разпитвате? Просто можехте да ме убиете в съня ми.

— Вярно. Но може би все пак имам намерение да ви убия, но първо ми трябва малко информация...

Лангтън хвърли поглед към револвера и пулсът му се ускори.

— Смятам да рискувам.

Дърам се усмихна и протегна чашата си за още. Лангтън му сипа втора доза и беглецът продължи:

— Знам само, че Ейбъл открил някакъв адрес на Док Роуд, някакъв стар склад, който смятал, че принадлежи на затворниците. Изглежда е бил прав.

— Знаете ли адреса?

— Надявах се да го открия от контактите на Ейбъл по кръчмите, но преди да успея, вие дойдохте и се наложи да напусна лагера.

Лангтън си спомни тунелите, вонята и прозрачните хлеббарки.

— Удивен съм, че сте оцелели.

Дърам го изглежда.

— И по-лошо съм виждал.

Лангтън осъзна, че Кеплер не е бил единственият с опит в Трансваал. Нещо в очите на Дърам говореше, че е бил свидетел на същите ужаси.

— Смятали сте, че бурите заплашват Свода?

— Отначало да — отвърна Дърам.

— А сега?

— Не съм сигурен. Може би все така става дума за братята бури, които играят някакъв сложен двоен блъф, но нещо ме съмнява. Не те, някой друг иска да разруши Свода. Друга ръка дърпа конците.

Но защо? — зачуди се Лангтън. Причините на бурите да мразят Свода, макар и нелогични, поне бяха ясни.

Дали да повярва в думите на Дърам? Може би и агентът играеше някаква своя игра с Господ знае какви мотиви. Инспекторът прехвърли в съзнанието си всичко, което знаеше за Дърам, Кеплер и Фелоус.

— Не разбирам. Защо направо не се свържете с майор Фелоус? Или да ми бяхте казали истината от самото начало, вместо да бягате.

— Не знам на кого да вярвам — отвърна Дърам. — Някой знаеше кои сме аз и Ейбъл и реши да ни затвори устите. Адресът на Док Роуд е бил капан — очаквали са двамата да отидем заедно. Ако бях отишъл и аз, сега щяхте да търсите и моето лице.

Дърам допусна онова, което Лангтън вече усещаше в случая: ръката на ловък, но умопобъркан кукловод, при това отлично скрит и по-добре осведомен и от полицията, и от жертвите си.

— Познавате ли доктор Стъклен?

Дърам го стрелна с остър поглед.

— Знам за него, да. Повечето от хората в лагера бяха дочували слухове за Стъклен.

— Дали той не е вашият заговорник? Възможно ли е той да стои зад всичко това?

Вместо да отговори направо, Дърам каза:

— Двамата с Ейбъл бяхме като козички, вързани на поляната, за да примамят тигъра да излезе от скривалището си. Бяхме примамка. Или пък сме били пратени за отвличане на вниманието.

— Дали майор Фелоус наистина би постъпил така с вас?

Дърам потри челото си.

— Не знам. Вероятно. Ако е смятал, че е наложително.

Дори и да беше усетил моментното разсейване на Дърам и възможността да го атакува и обезвреди, Лангтън я пропусна. Беглецът се взря в него с очи, зачервени от умора или от треска, а може би и от двете.

— Още щом чух, че татуирано тяло е изплувало на Албърт Док, разбрах всичко. Ейбъл не се беше прибрал предната вечер в квартирата. А после се появихте и вие.

А ти побягна, помисли си Лангтън. Може би трябваше да последвам примера ти.

— Елате с мен в управлението. Ще ви държа настрана от Фелоус, ако така желаете, поне докато не установим твърдо на чия страна играе той. Имате думата ми.

Дърам се усмихна.

— Дума лесно се дава.

— Аз никога не лъжа.

Усмивката на беглеца изчезна. Дърам се втренчи в инспектора и отвърна:

— Почти ви повярвах, инспекторе. Но ако вляза в полицейското управление, ще изляза от задната врата в дървен костюм. Фелоус не е единственият с тайна мрежа от информатори.

Лангтън се сети за информацията, която постоянно изтичаше от кабинета му и за смъртта на Мичман Джейк. Главното управление на ливърпулската полиция, едно място, което трябваше да предлага стопроцентова сигурност, вече не беше гаранция за нищо.

С едно бързо движение Дърам скочи на крака и се отправи към вратата. Държеше револвера отпуснат до крака си.

— Чакайте — повика го Лангтън и се надигна от креслото. — Кой е доктор Стъклен? Кажете ми.

Дърам се поколеба, после поклати глава.

— Смятам, че знам самоличността му — настоя Лангтън.

— Не мисля, че знаете повече от мен — отвърна Дърам и отвори вратата към антрето. — Когато със сигурност узная самоличността му, ще можете да отидете да приберете безликото му тяло от Мърси. Може би и това на Фелоус.

При тези думи Дърам изчезна. Лангтън изтича в антрето. Леден въздух нахлуваше през отворената входна врата. Лангтън измъкна собствения си пистолет от палтото и изтича във на стъпалата.

Улицата беше съвършено пуста. Под жълтата светлина на лампите блестяха снегът и ледената корица на тротоара. Нито звук от стъпки или колела на карета. Нищо, освен вятъра, огъващ голите клони на дърветата.

ПЕТНАДЕСЕТ

Лангтън се събуди рязко с усещането, че от момента, в който беше затворил очи, до първите дневни лъчи е минала само секунда. Лежеше на широкото махагоново легло и всичките му мускули бяха пренапрегнати от страх. Не можеше да си спомни втория си кошмар, но чувстваше останалата след него утайка от неясен, аморфен ужас, подобно на бляскавия отпечатък върху ретината, когато погледнем право в слънцето и после затворим очи.

Направи усилие да успокои бясно биещото си сърце и седна в леглото сред усуканите чаршафи. Спомни си Дърам — или и него беше сънувал? Не, мъжът го беше посетил наистина. Миризмата на тунелите се усещаше навсякъде.

Фосфоресциращите стрелки на оставения на нощното шкафче швейцарски часовник показваха шест и двадесет. Лангтън се повлече към банята с все чаршафите, увити около тялото му като римска тога. Започна да се мие, но се обърна, когато на вратата на спалнята се потропа.

— Моля да ме извините, сър — Елси влезе, зърна усуканите чаршафи и веднага отвърна очи от Лангтън. — Имате гост.

— По това време?

Все така извърната настрани, Елси му подаде визитка: *Професор Колдуел Чивърс*.

— Настаних го в гостната, сър. Да слагам ли кафето?

— Дай ми десет минутки, Елси.

Докато несръчно се мъчеше да се измие и облече, Лангтън мислеше напрегнато какво ли иска професорът и как е редно самият той да се държи с него. Като със заподозрян? Като с главен заподозрян? Дали реакцията на Лангтън няма да подсказе на Чивърс, че е под подозрение?

Закопчавайки жилетката си и приглаждайки коса с ръка, инспекторът затрополи надолу по стълбите и влезе в гостната.

— Инспекторе. Простете, че ви се натрапвам така рано — професорът остави чашата с кафе, която държеше, стана на крака и подаде ръка.

След миг колебание, Лангтън я стисна.

— Професоре. Рано ставате.

— Винаги, инспекторе. Установил съм, че часовете на деня не ми стигат, за да свърша всичко, което бих желал. Но това не е извинение да нахълтам в дома ви по това време.

Професорът стоеше пред решетката на камината, където новият огън все още топлеше слабо. В стаята продължаваше да цари нощният хлад и във въздуха се носеше тежкият мирис на блатна вода от дрехите на Дърам.

— Трябва да ви кажа, че прислужничката ви отлично се погрижи за мен — отбеляза професорът. — Очевидно е много добро момиче.

— Елси ми е от голяма помощ.

— Друга прислуга имате ли?

— Само готвачката — отвърна Лангтън, чудейки се защо ли професорът се интересува от домакинството му.

— Само една домашна помощница? В такава голяма и уютна къща? — професорът сръбна още кафе и се усмихна. — Не знам какво щях аз лично да правя без прислугата у дома — без лакеите и прислужничките, без градинарите и готвачките. Свикваме да разчитаме на тях, нали?

— Предполагам, че да — Лангтън наля кафе и на себе си и огледа ранния си посетител от главата до петите. Макар с чисти дрехи и гладко обръснат, професорът излъчваше настроение на напрегнато нетърпение, сякаш се е отбил тук на път от една изключително важна задача към друга, не по-малко важна. Тялото му не можеше да си намери място. В искрящите му очи сякаш се мяркаха електрически искри.

Нима наистина това беше доктор Стъклен? Професорът определено отговаряше на описанието — със сигурност високоинтелигентен, с необходимата научна подготовка. А и еkleктичната колекция в имението му потвърждаваше вечно мъчещото го страстно любопитство.

Дали професорът беше пресякъл границата между науката и убийството?

— Напуснахте внезапно приема онази вечер — каза професорът.
— Чудех се дали не сме ви разстроили с нещо.

— Кои вие?

Професорът се усмихна.

— Моите приятели и познати си имат свои любими теми, свои, така да се каже, хобита, и понякога, когато говорят за тях, могат да бъдат доста... натрапчиви.

— Намерих гостите ви за изключително интригуващи — отвърна Лангтън, мислейки какъв е истинският мотив за посещението на професора. Със сигурност не беше дошъл да се извинява. — Щях да остана и по-дълго, но дългът на полицай ме зовеше другаде.

Професорът се поколеба, после попита:

— Делваджиите?

— Същите.

Професорът пристъпи до огъня и остави чашата си на полицата над камината. За момент остана загледан в пламъците.

— Боя се, че доктор Стъклен присъстваше на приема ми.

Лангтън се втренчи в него.

— Какво ви кара да мислите така?

— Ето това — професорът бръкна в джоба на сакото си и извади от там сгънат лист цветна хартия.

Лангтън го взе и го огледа: дебела, скъпа хартия, върху която с черно мастило с изящна прецизност бяха изписани три символа. Един до друг бяха изобразени кучешка глава, нива със зряла пшеница или царевица и лодка.

— Египетски ли са?

Професорът кимна.

— Първият йероглиф е знакът на Озирис, богът на мъртвите и възкресените; вторият представлява готова за жътва нива; третият е барката на Амон Ра, символ на прераждането и новото начало.

Лангтън му върна листа.

— Какво свързва това с доктор Стъклен?

— Предполага се, че той също проявява силен интерес към египтологията.

— Никога не сте ми казвали това.

— Не мислех, че е важно. Но когато след приема намерих бележката в една от изложбените ми витрини...

— Някоя от витрините в египетската зала?

— Да — потвърди професорът. — Някой я беше оставил сред брошките скарабей, на най-видно място. Очевидно, за да я намеря аз.

Но защо? — помисли Лангтън. Ако професорът беше доктор Стъклен, защо му е да съчинява подобна история? А ако не беше, защо му е на истинския Стъклен да оставя послания?

— Символите имат ли някакво значение? — попита инспекторът.

— Поотделно не, просто реферират отделните богове и отвъдния живот.

— А събрани заедно?

Професорът изведнъж цял се прегърби, сякаш всичките му години живот изведнъж се стовариха отгоре му с цялата си тежест.

— Силно се надявам да греша, но заедно йероглифите говорят за велика жътва. Жътва на души.

Лангтън влезе в кабинета на управителя на фирмата „Ървинг и Лонг“ на Джамейка Стрийт. Още преди осем сутринта се беше отбил до управлението, беше дал на Макбрайд инструкции за деня, без да споменава късната визита на Дърам. После беше хванал кабриолет и беше тръгнал на юг, през най-бедняшките квартали на града, където въздухът постепенно ставаше все по-гъст от пушека, който бълваха хилядите комини на копторите. По дължината на Джамейка Стрийт се редяха фабрики. Тежки парни коли и каруци трополяха по чакъла на натоварената улица и шумът им се сливаше с думкането и рева от цеховете. Докато крачеше през главната работилница на „Ървинг и Лонг“ с нейните примигващи, пронизващи очите червени светлини, инспекторът си спомни картинките на ада в детската библия, която четяха в неделното училище, посещавано преди толкова много години.

Тук, в претъпкания с вещи кабинет, високо над цеховете, шумът на фабриката долиташе през напуканите стъкла на прозорците като приглушена смес от викове и блъскане, от виещото свистене на задвижваните с пара ремъци. Присъстваше и миризма на стопен метал и изгорели въглища. Докато чакаше, Лангтън мислеше с кого ли е започнал работа Макбрайд, кого от тримата мъже, посещавали Редфърс, е разпитал първо. А дали тези тримата щяха да признаят нещо?

— Ето ме и мен, сър, ето ме и мен — пълничкият управител на „Ървинг и Лонг“ се втурна в кабинета си с дебел журнал в ръка. Седна зад бюрото си и грейна срещу Лангтън. — Отне ми няколко минути, но го открих.

Лангтън погледна колоните по страниците: приети поръчки, платени суми, доставени стоки.

— Къде по-точно гледаме?

— Тук, сър — управителят забодде тлъст пръст в един от редовете. — Стори ми се, че разпознах намотката, още щом ми я показахте. Рядко искат от нас да произведем толкова специфичен уред.

Лангтън прочете името на поръчителя — мосю Де Вер — помисли за миг, после усмивка плъзна по устните му. Verre: френската дума за „стъклен“.

Адресът до името беше на Фокнър Скуеър в Ливърпул — изискан район точно над Гроув Стрийт в Токстет. Недалеч от имението на професора. Инспекторът кимна, когато видя и посочения телефон за връзка: оператор, пет, седем.

Управителят продължи:

— Ние специализираме в производството на корабно оборудване и въжени системи за повдигане на тежки товари, но напоследък се разширяваме и в областта на електрическите мотори, соленоидите и прочие. Наше производство са част от трафопостите на Свода. Изключително висок атестат за нас, право да ви кажа.

Лангтън вдигна очи от журнала:

— Доставяте на Свода?

— Да, сър. Дори оттам обаче не настояваха за толкова високо качество на жицата на намотките, нито за толкова точен процент на отклонението като мосю Де Вер. Всъщност той не настоя за тях, направо ги изиска. Постарахме се с всички сили, за да изпълним последната му поръчка.

— Каква последна поръчка?

Управителят изпуфтя и се усмихна:

— Най-голямата индукционна намотка, която сме изработвали до този момент, сър. Доколкото ми е известно, най-голямата в цял Ливърпул.

Почти уплашен от отговора, Лангтън попита:

— Колко голяма?

— Висока е колкото вас и мен, сър, и тежи като двама ни. Един Господ знае за какво планира да я използва мосю Де Вер.

Лангтън хвърли поглед към намотката върху бюрото на управителя. Част от унищожения от мисис Баркър апарат, тя не беше по-висока от десет сантиметра. Ако новопоръчаната намотка беше по-голям вариант на тази, а и останалите части на предвидената за нея машина мащабно повтаряха малките части на счупения на Плимсол Стрийт апарат, то...

Но може би още имаше време.

— Мога ли да я видя? Голямата намотка?

— Боя се, че не, сър — отвърна управителят. — Мосю Де Вер си я прибра още преди седмица. Типът на каруцата, която дойде да я вземе, беше едър като мечка, но дори и той едва успя да я повдигне, за да я натовари.

Това трябваше да е бил Джейк.

— Де Вер поръчвал ли ви е друго?

Управителят се зачете в журнала.

— Стои петдесет метра тройно преплетена медна жица... десет от най-големите ни медни клеми... и двадесет медни пръчки за заземяване, всяка по метър и двадесет. Всичката тази стока е платена и господинът си я е взел.

— Не ви поръчвал повече намотки обаче?

— Не, сър — управителят затвори журнала с прашно „туп“. — В последното си писмо мосю Де Вер ни написа, че няма да има нужда повече от услугите ни.

Тръскащият се кабриолет пое с Лангтън към управлението и по пътя той гледаше през прозорчето и се питаше какво ли се кани да прави Стъклен със замислената гигантска машина. Ако нейната миниатюрна версия — тази, която инспекторът беше видял в къщата на Редфърс и в дома на мисис Баркър — прехвърляше в делва душата на един-единствен човек, то логиката сочеше, че новият, грамаден апарат трябва да е предвиден за улавянето на множество души наведнъж. За жътва на души.

Кабриолетът излезе от Джамейка Стрийт и, минавайки направо под железопътния надлез, се вля в натовареното движение по Док

Роуд. От водите на Мърси изникна Трансатлантическият свод. По всичките му кули бяха издигнати знамена, които чакаха порива на бриза. Дори от това разстояние мостът изглеждаше някак не на място, някак невъзможно голям. Лангтън се опита да си представи тълпите, които щяха да гъмжат по него утре. Хиляди и хиляди хора. Струпани заедно.

После си спомни ключа на Мичман Джейк, гравирания на него сложен стилизиран символ на мост. Ако доктор Стъклен наистина замисляше нещо срещу Свода, как точно се канеше да осъществи плана си? Според майор Фелоус бяха взети всички възможни предпазни мерки: екипите му бяха претърсили навсякъде за експлозивни, по време на церемонията по откриването трафикът по реката щеше да бъде спрял. Дори рекламните дирижабли щяха да останат на земята. Хората на Фелоус щяха щателно да проверяват всеки гост, да следят всяко движение.

Но Лангтън продължаваше да се тревожи. Ако доктор Стъклен беше замесен, обичайните предпазни мерки можеха да се окажат недостатъчни. Плановете на един луд с отлични познания върху най-модерните постижения на съвременната наука със сигурност бяха изключително находчиви. Сигурно обаче Стъклен е бил принуден да постави огромната си машина някъде в непосредствена близост до предполагаемите си жертви? Значи, близо до Свода? А подобно нещо не би могло да стане незабелязано.

Лангтън поръча на кочияша да побърза. Ключът със сигурност беше в къщата на Фокнър Скуеър. Можеше да телефонира на Форбс Патерсън още от Джамейка Стрийт, но се сети колко лесно изтичаше информацията от управлението. Обаждане от там беше предупредило Редфърс. Пак от управлението някой захранваше със сведения вестниците. Не, трябваше да се види лично с Форбс Патерсън, за да организират акция срещу Фокнър Скуеър.

Кабриолетът най-сетне си проправи път през наводнените с хора улици, покрай знамена, вимпели и фонтани от ленти в червено, бяло и синьо, Лангтън изтича в кабинета си и завари там Макбрайд. Сержантът вдигна очи от бележката, която пишеше.

— Тъкмо ви оставях съобщение, сър. Нямах много късмет с тия тримата от списъка.

— Ще ми кажете след минута — отвърна Лангтън и хвърли палтото си на закачалката. — Хайде с мен.

Намериха Форбс Патерсън на долния етаж. Лангтън обясни възможно най-сбито всичко, което беше научил за къщата на Фокнър Скуеър.

— Не ме бройте — отвърна Патерсън. — Пърсел командирова всичките ми свободни хора на откриването.

— Тогава да отидем още сега, ние тримата — Лангтън бутна Макбрайд пред себе си и пое към вратата.

— Чакай. Познавам Фокнър Скуеър. В тия големи стари къщи можеш да скриеш цял полк. Ще ни трябват хора на задните изходи, в околните улички, по целия площад.

— Но нали казваш, че...

— Дай ми един час — Патерсън посегна към телефона. — Някои хора имат да ми връщат услуги.

Лангтън се поколеба. Просто чувстваше как губят ценни минути. Всеки пропуснат от тях миг даваше на доктор Стъклен нова възможност за действие.

Сякаш прочел мислите му, Форбс Патерсън отпусна ръка върху слушалката на телефона и каза:

— Имай ми доверие, Лангтън. Ако сега отидеш на място, само ще прогониш Стъклен от бърлогата му. Не искам да поемаме този риск. Твърде много пъти се изправяме неподготвени срещу него.

Лангтън кимна в знак на съгласие и двамата с Макбрайд се измъкнаха в коридора. Инспекторът знаеше, че колегата му е прав, но тревогата и лошите предчувствия го изгаряха отвътре.

— Сега накъде, сър?

Лангтън премисли вариантите.

— Към Лечебницата. Надявам се да открием нещо за линейката, отнесла тялото на Джейк.

— Ще ми дадете ли само минутка, сър?

— Среща долу — Лангтън прибра палтото си от кабинета и тръгна да търси Хари, за да провери дали не го чакат неполучени съобщения. Не можа да намери момчето, затова просто отиде до бюрото на дежурния във фойето и зачака сержанта.

— Съжалявам, че се забавих, сър — Макбрайд пристигна цял зачервен, изтича да спре кабриолет пред управлението и задържа

вратичката отворена за Лангтън.

— Лечебницата! — извика инспекторът на кочияша и се обърна към сержанта. — Така. Та, разкажете ми за тримата мъже, посещавали Редфърс.

— Не бяха много разговорливи, сър — Макбрайд отвори бележника си и се насили да прочете написаното при силното тръскане на кабриолета по Дейл Стрийт. — Първо отидох у Артър Камерън: адвокат, има кантора на Харъп Чеймбърс. Ерген. Прислужничката му каза, че заминал внезапно, вчера хванал парахода за Канада. Нямахше представа кога ще се върне.

— Планирано пътуване?

— Не, всичко станало в последния момент, така рече момичето.

Лангтън кимна. Нещо беше уплашило адвоката. Или някой го беше предупредил.

— Нататък?

— След това се отбих при Дейвид Хемпълман — рече сержантът, взрян напрегнато в собствените си писания. — Бизнесмен, занимава се с внос-износ, такива работи. Много хубава къща. Женен, с две деца. Съпругата му е огромно женище, носи се като кораб. Както и да е, той отказа да говори. Дори не призна, че познава Редфърс. Ясно се виждаше колко е уплашен, сър. Все си потриваше ръцете една в друга, като че иска да измие нещо от тях. Блед като призрак.

— Ами третият?

— Стивън Пауъл, сър — Макбрайд се ухили. — Изхвърли ме от дома си, все едно съм прост търговски пътник. Рече, че си знаел правата, не бил длъжен да говори с полицията, щял да се обади на адвоката си, дрън-дрън... Но беше уплашен точно като Хемпълман, сър. Може би дори повече. В антрето зад него мернах два големи пътни сандъка.

Значи, разбра Лангтън, някой друг също разполагаше с пълните данни за „клиентите“ на Редфърс. Доътор Стъклен. Може би Редфърс дори е работел за Стъклен, бил е връзката между каймака на уважаваното общество и дълваджиите. Също така е събирал душите на умиращите. И е държал Сара в мазето си.

Лангтън стисна силно очи и сплете здраво пръсти.

Кабриолетът спря пред стъпалата на Лечебницата. Лангтън задържа входната врата на болницата отворена, за да пропусне

прегърбена възрастна женица, която, влачейки крака, влезе във фойето. После инспекторът пристъпи до будката на портиера и попита кой отговаря за линейките.

— Ами хората в администрацията, сър. Левият коридор, един етаж по-долу, търсите стая номер шест. Не, прощавайте, номер седем.

Лангтън дръпна Макбрайд настрани от множеството пациенти и близки на болни, стълпили се във фойето.

— Вървете да разпитате в администрацията за линейката, отнесла Джейк. Разберете какво правят със старите си коли, ако ги продават, може би записват някъде кои са купувачите.

— Ясно, сър. Къде да ви търся като приключа?

Лангтън отвърна очи, почувствал странен прилив на вина, който го хвана неподготвен.

— В кабинета на сестра Райт.

Седнала зад бюрото си, сестра Райт го изслуша, без да го прекъсва. Лангтън ѝ разказа за мъжа, загинал на релсите в Едж Хил, за убийството и кражбата на тялото на Мичман Джейк, за оцелелия Дърам. Въздържа се обаче да ѝ сподели за планираното нападение над къщата на Фокнър Скуеър, както и за подозренията си относно професор Колдуел Чивърс.

Докато обясняваше, част от съзнанието му оставаше неангажирана с разказа и не спираше да се удивлява колко леко му беше да разговаря със сестрата. Тя излъчваше спокойно и безкрайно търпение. Без съмнение част от него беше култивирала при многогодишната си работа с болните, от бдението край леглата им. Но навярно друга част извираше от самата ѝ природа. Точно както и Сара, сестра Райт притежаваше естествена, вродена способност да съчувства.

Когато Лангтън приключи, сестрата поклати глава:

— Трудно е да се повярва, че всичко това се е случило за толкова кратко време. И че вие сте успели да разкриете толкова много. Добре сте се справили.

— Аз? Нищо подобно. Дърам е още на свобода, както и убийците на Кеплер. А доктор Стъклен може преспокойно да влезе в самото управление на полицията и да отнесе от там тялото на съучастника си.

После извади от джоба си сребърната кутийка със спринцовката, намерена у прегазения, и я плъзна към сестра Райт.

— Чудя се, дали сте виждали някога това?

Докато сестрата оглеждаше кутийката, инспекторът хвърли поглед надясно — матовото стъкло изкривяваше гротескно фигурите на сестрите, работещи във вътрешното отделение, и ги караше да приличат на някакви особени риби, носещи се под водата. От време на време отвътре долиташе по някое прозвъняване на метал, пуснат върху порцелан или стъкло.

— Такива не се срещат много често — обади се сестра Райт и върна на Лангтън кутийката със спринцовката. — Произвеждат ги поголемите медицински компании — онези, които доставят хирургически консумативи и оборудване — и те ги подаряват на повлиятелните лекари сред клиентите си.

— Например...

— На консултантите си, предполагам. И на хирурзите.

Лангтън се поколеба.

— Биха ли подарили на професор Чивърс такава кутийка?

— Вероятно. Не съм виждала подобна у него.

— Той къде е сега?

Сестра Райт погледна обърнатото часовниче, закачено на престилката ѝ.

— В операция е. Искате ли да го попитам за кутийката, когато излезе?

Това би издало Лангтън пред професора.

— Не, благодаря ви. Въпросът изобщо не е важен.

Сякаш в защита на професора, сестра Райт добави:

— Не искам да мислите, че професорът приема подкупи. Мнозина от екипа тук получават подаръци от медицинските производители и доставчици. Това е разпространена практика.

За да отвлече вниманието ѝ, Лангтън отвърна:

— Няма съмнение, че загиналият на Едж Хил е получил тази кутийка точно по начина, по който вие предположихте — като подарък. Възможно е този подарък да е дошъл индиректно дори от самия доктор Стъклен.

Сестра Райт се приведе напред:

— Вие сигурен ли сте, че изобщо си имате работа с този „доцтор Стъклен“?

— Така мисля. Той сякаш е навсякъде, манипулира, организира, контролира. Като някакъв ловък кукловод, който управлява живи хора, а не марионетки. Един много умен и безмилостен кукловод.

— Звучите така, сякаш му се възхищавате...

— Да му се възхищавам? Не, ни най-малко. Но не мога да си позволя да подценявам способностите му. Без значение кой всъщност се крие зад псевдонима.

При тези си думи Лангтън се зачуди дали сестра Райт ще реагира по някакъв начин, ако е вярна хипотезата му, че професор Колдуел Чивърс е Стъклен и тя знае това. Сестрата очевидно боготвореше професора. Дори при положение че беше оцеляла в Трансваал, въпреки очевидната си вътрешна сила, със сигурност би понесла подобна вест тежко. Лангтън не искаше да разрушава последната ѝ илюзия за професора като човек достоен, изпълнен с алтруизъм и хуманност. Но знаеше, че може би няма друг избор.

И тогава, втреничила се в него от упор, сестрата каза:

— Вие знаете кой е Стъклен, нали?

— Още не съм напълно сигурен.

— Но...

— Моля ви. Скоро ще имаме достатъчно доказателства — Лангтън се изправи и хвърли отново поглед към празния кафез в ъгъла. Стисна ръката на сестра Райт и допълни: — Може би утре ще мога да ви кажа повече.

Тя изглеждаше така, сякаш се канеше да го разпитва още, но вместо това просто кимна и отвърна:

— Нямам търпение да ви видя отново. Пазете се.

Лангтън остави сестрата и завари Макбрайд да го чака във външния коридор. Стърчеше съвсем не на място сред колосаните униформи, халатите на болните и лъснатите бели плочки.

— Нещо ново?

Сержантът поклати глава.

— Съжалявам, сър, но не. Не записват никъде на кого продават старите линейки и каруци. Понякога ги вземали дори вехтошари, така ми казаха. Или пътуващи търговци.

На Лангтън не му се понрави мисълта, че храната, която слагаше на масата си, може да е пренасяна с кола, в която преди са прекарвали човешки тела. Но все едно, онова, което не знаеш...

В главното фойе инспекторът показва служебната си карта и получи позволение от портиера да ползва служебния му телефон. Свърза се с Форбс Патерсън и се заслуша, кимайки от време на време, в онова, което имаше да му каже колегата. Когато остави слушалката, очите му горяха.

— Готово, сержант. Атакуваме довечера.

ШЕСТНАДЕСЕТ

Лангтън крачеше през валящия сняг, от едната му страна вървеше Форбс Патерсън, а от другата — Макбрайд. По петите ги следваха трима от детективите на Патерсън. Всички бяха увити срещу студа в дебели палта, с ръкавици и шалове, вдигнати почти до перифериите на шапките, като така по нищо не се отличаваха от останалите минавачи, забързани в падащата вечер по Хъскисън Стрийт. Никой от групата не обелваше дума. Пред тях се ширна Фокнър Скуеър.

Форбс Патерсън беше заръчал на кабриолетите да ги оставят на Катрин Стрийт — на около километър от мястото на атаката. Отначало Лангтън си помисли, че това е престараване, но после се сети колко пъти досега дèлваджиите им се бяха изплъзвали от ръцете. Сега, когато хвърли поглед към Патерсън, видя, че раменете на колегата му са изопнати от напрежение, а в очите му свети желанието за победа.

На кръстовището с Бедфорд Стрийт от сенките при близките входи се отделиха още двама цивилни полицаи и се присъединиха към групата без никакъв коментар. Лангтън се зачуди дали доктор Стъклен няма разположени наоколо постове, които лесно биха забелязали осмина яки мъже да крачат енергично през площада. Но тук снегът им се притече на помощ — поривите и вихрите му ги скриваха и караха пешеходците, с които се разминаваха, да сведат ниско глави, съсредоточени единствено върху мисълта да се приберат по домовете си.

После през снажната пелена изникна табела: *Бек Сандън Стрийт*. Почти бяха стигнали.

Форбс Патерсън вдигна ръка, за да спре групата. Напред беше само Сандън Стрийт и после площада с красивите четириетажни къщи. На отсрещния тротоар на Сандън група дрипави скитници бяха протегнали ръце над нажежен мангал. Алени въглени и черен пушек на фона на белия сняг. Един от мъжете край мангала стана, размина се ловко с няколко каруци и кабриолети по Сандън Стрийт и бавно

приблужи полицаите. Почти ги беше подминал, когато рязко свърна и се скри в един вход, последван от Форбс Патерсън.

— Никой не е влизал или излизал през последния час, сър — докладва скитникът. Дъхна върху напуканите си ръце да ги стопли и запристъпва от крак на крак, треперейки в тънката си куртка. — Един кабриолет пристигна преди около половин час, един дребосък в наметка с качулка слезе от него, влезе в къщата, но не е излизал повече.

— Други посетители?

Цивилният агент поклати отрицателно глава.

— Вътре обаче има много хора, сър. Повечето лампи светят, на приземния етаж свири музика.

— Спипахме ги — Форбс Патерсън се усмихна на Лангтън, после се обърна пак към треперещия си колега. — Прибирай се у дома да се сгрееш, Дженкинс.

— Благодаря ви, сър, но бих искал да остана до края.

— Браво на теб — Патерсън плъзна поглед по хората от екипа си, после се взря в отсрещната страна на Фокнър Скуеър.

Лангтън се зачуди колко ли хора имаха да връщат услуги на Форбс Патерсън.

— Самата къща наблюдава ли се?

— Да, през последните два часа Дженкис е бил тук отпред, на задния вход е Симпсън — Форбс се поспря, за да пусне каруцата на един търговец на въглища да мине пред него по улицата, и пак забърза. — Към момента още петима души трябва да ни чакат на главния вход и край градината. Доцтор Стъклен ни е в ръчичките като плъх в капан. Няма къде да мърда.

— Откъде сме сигурни, че той е вътре?

— Дребосъкът с качулката — отвърна Форбс. — Мисля, че това е нашият човек. Този път го сгащихме.

Лангтън се надяваше това да се окаже вярно.

Пред тях се ширна Фокнър Скуеър. Сред поривите на снежната фъртуна неясно се мяркаха удивителните знаци на железните пръти около градините и клоните на голите, подобни на скелети дървета. Прозорците на високите къщи грееха в жълто и бяло. Лангтън забърза след Форбс Патерсън, който спря пред стълбището на грамадно градско имение с елегантна фасада от червени тухли. Всичките

прозорци на имението светеха. От долните стаи долиташе приглушено пиано. Черната входна врата изглеждаше тежка и стабилна.

Форбс Патерсън се дръпна да направи място на двама от детективите си. Първият от тях измъкна от джоба си грамадно длето и го опря в ключалката. Пред смаяния поглед на Лангтън вторият извади чук от гънките на широкия си шинел. Двамата заеха неподвижно позиция и зачакаха.

Патерсън си погледна часовника, допря полицейската свирка до устните си и три къси остри сигнала пронизаха студения въздух.

С първия удар на чука длето разби ключалката на парчета. Вторият удар направо извади вратата от пантите. Детективите нахлуха в антрето с револвери в ръце.

— Полиция!

Лангтън се втурна към стълбите, търсейки входа към мазето. Край него врати се разтваряха с трясък, ботуши трополяха по паркета. Сърцето му препускаше. Револверът в дланта му беше лек като перце.

Няколко стъпала надолу, врата, боядисана в бяло. Инспекторът завъртя бравата. Усети някого зад гърба си, обърна се рязко, видя Макбрайд и му кимна. Двамата поеха по коридора зад вратата. От тавана им светеше гола електрическа крушка. Зад още врати мернаха кухня, помещение за миене на съдовете, перално, килери с храна. Никъде нямаше жива душа.

След още три крачки стигнаха студен коридор с неизмазани стени. Замириса на мокра пръст. В дъното — масивна дъбова врата, опасана със стоманени ленти. Заклучвалите я катинари обаче висяха отворени на халките си. Вдигнал револвера, Лангтън посегна полека и хвана желязната дръжка. Напегна всички сили, за да издърпа вратата към себе си под скърцането на съпротивляващите се панти. Не можа да я удържи и инерцията я блъсна в стената на коридора.

Мрак. Мирис на влага и ухание на бели цветя. Притиснат до стената, инспекторът посегна навътре в тъмнината на мазето. Ръката му опипом затърси ключа на електричеството. Намери го и бяла светлина обля помещението.

Празно. Празни прашни рафтове, по които бяха останали единствено кръглите отпечатъци от току-що изнесените делви. Бели плочки, чисти стени, бял таван. И множество кални отпечатъци по плочките на пода.

— Знаели са — промълви Лангтън. — Някой е предупредил доцтор Стъклен, че идваме. Точно както беше предупреден и Редфърс.

Макбрайд не отвърна. Само се дръпна, за да направи път на Форбс Патерсън, който се втурна в мазето, направи крачка вътре и замръзна на място като марионетка, чиито конци са дръпнати рязко назад.

Лангтън пхна револвера в джоба си и попита:

— Къщата е напълно празна, нали?

Патерсън кимна.

— Напълно.

Лангтън последва Патерсън по всички етажи, из пустите стаи и кънтящите коридори. На печката в кухнята още къкреше яхния, нарязани зеленчуци лежаха на чамовата маса, ножовете — пръснати край тях. Във вестибюла на първия етаж грамофон свиреше отново и отново една и съща мелодия на Шопен. Музиката се лееше над празните столове, над недопитите чаши с уиски и още димящите угарки от пури по пепелниците.

Набързо организирано бягство — доказателствата за него лежаха навсякъде: полуизмъкнати и зарязани дрехи висяха от гардеробите, извадени наполовина или преобърнати и разсипани по подовете на спалните чекмеджета; запалени лампи по стаите, под чиито тавани се кълбеше непроветрен цигарен дим. Всяка стая изглеждаше така, сякаш обитателите ѝ са излезли само за момент и след малко ще се върнат.

— Как? — питаше Патерсън. — Как са избягали? Моите хора се кълнат, че никой не е излизал от тук.

Лангтън вдигна очи.

— През тавана? Може би има покрита тераса към някоя от съседните къщи?

Патерсън изхвърча в коридора и хукна нагоре по стълбите.

Безразлично, сякаш на забавен каданс, Лангтън огледа горните етажи. Доцтор Стъклен беше похарчил много пари за тази къща. Мебели от махагон и дъб. Скъпи копринени и кадифени дамаски. Персийски килими, гоблени, удобни легла. До всяко легло — малки масички, върху чиито дървени плотове личаха отпечатъци от поставян там голям предмет с кръгло дъно. Отпечатъци, които можеха да бъдат оставени само от изчезналите вече делви от мазето. Инспекторът ясно си представяше сцената: „клиентът“, легнал в мекото легло. Избраната

делва е поставена на масичката до него. Мъжът посяга с мръсните си тлъсти лапи и докосва проводника на капака...

Дланите на Лангтън се свиха в юмруци. Нещо лумна и него, плъзна из цялото му тяло и огненият му рев заглуши всичко останало. Той се опита да го овладее, но самата къща сякаш го предизвикваше от всички страни: всяко отворено чекмедже, всяка зееща врата беше зинала за смях уста, всяка празна стая — знак за това колко близо е бил до доктор Стъклен. И колко страшен е провалът му.

Действително ли беше очаквал, че ще намери тук Сара? Възможно ли е да е бил толкова наивен? Или толкова отчаян?

Инспекторът риташе яростно камарите дрехи, дърпаше чекмеджетата и изсипваше съдържанието им по разхвърляните легла и подове. Жалкият акт на дребно разрушение го караше да се чувства по-добре, но не му бе достатъчен. Искаше му се да срине цялата къща, тухла по тухла, докато от нея не остане нищо, освен голия скелет на гредите.

Макбрайд мълчаливо наблюдаваше задълбочаващия се хаос.

— Сър, може би трябва...

— Ще го намеря, сержант. Тук някъде има улики! Нещо, което да посочи недвусмислено самоличността му — Лангтън дърпаше и разхвърляше цели наръчи мъжки дрехи, претърсваше джобовете и ги захвърляше настрани.

Макбрайд полека отстъпи към вратата.

— Дали да не доведе инспектор Патерсън...

Лангтън насила отвори едно заключено чекмедже и извади отвътре куп хартии, които просто захвърли на пода.

— Лангтън — на вратата застана Форбс Патерсън, а Макбрайд надничаше иззад рамото му. — Лангтън, моля те. Не е това начинът.

Лангтън се обърна, отровил уста да спори. Пое дълбоко дъх и го задържа, докато ревят и тласъците на гнева дълбоко в него затихнаха.

— Не са избягали през тавана — продължи Форбс. — Там няма врати — нито тайни, нито явни. Снегът по керемидите е недокоснат, така че не са минали и по покрива.

Изтощен, Лангтън се насили да се съсредоточи. Възможностите да се избяга незабелязано от тази къща едва ли бяха кой знае колко много. Спомни си мириса на долните етажи.

— Мазето.

Спусна се пръв надолу по стълбите и проследи с поглед как детективите се заеха да претърсват старателно изоставения сутерен. Лангтън спря пред вратата на мазето, където ярката светлина продължаваше да осветява безмилостно празните рафтове.

— Вижте! Кални стъпки по пода.

— Е, и?

— Значи, доктор Стъклен и хората му са пренесли делвите от тук някъде другаде, на някой неизвестен за нас адрес или в някой склад.

— Моите хора не си видели никой да изнася нищо.

— Именно — запристъпва внимателно из мазето, мъчейки се да проследи логически посоката на отпечатъците. Те се местеха от рафт към рафт, после — до поцинкованата маса в средата, след това — към стените. Интересното беше, че дори не се приближаваха до вратата, която водеше нагоре към къщата. — Отговорът се крие някъде в това помещение.

И тримата детективи се заеха да проверяват стените за тайни врати. Търсеха цепнатини — тесни пролуки между вратата и ръбовете на стената, опасващи касата ѝ. Не откриха нищо.

— Не разбирам — каза Лангтън. — *Трябва* да е някъде тук. Няма друг начин да са избягали.

Усети как гневът се завръща, представи си как изтръгва рафтовете от стените, дори пристъпи напред и стисна една от лавиците. Плочките на пода прокъртяха под ботушите му. Лангтън сведе очи.

— Сержант, донесете ми оня чук.

Лангтън коленичи и започна да почуква по плочките с дръжката на револвера. Покриваше методично целия под, вслушваше се, а зад него мълчаливо стоеше Форбс Патерсън. Звукът навсякъде беше еднакъв. Тук. И тук. Но точно до най-отдалечената от вратата стена подът отекна глухо и дълбоко.

Лангтън погледна Патерсън и грабна чука от Макбрайд. Вдигна го, а Форбс се обади:

— Чакай. Ако има врата в пода, значи има и механизъм, който да я отваря. Някакъв ключ.

— Ти виждаш ли ключ? Претърсихме навсякъде.

— Ами отвън в коридора, сър? — продума Макбрайд. — Или в кухнята?

Лангтън се поколеба. Знаеше, че гори от желание да се нахвърли с чук върху къщата, че иска да види как плочките се трошат и парчетата се разхвърчават навсякъде. Знаеше, че иска да руши. Но Патерсън и Макбрайд бяха прави. Инспекторът остави чука.

Намериха ключа сред тухлите на неизмазания коридор — беше просто малък лост. Лангтън и Макбрайд с извадени револвери застанаха над тайната врата, а Форбс Патерсън бръкна в цепнатината с лоста. На отлично смазани безшумни панти част от пода се повдигна и откри отдолу квадратна тъмна шахта. От нея задуха влажен въздух, напоен с мирис на мокра пръст, тухли и разложение. Отдолу не долиташе друг звук, освен шума от течаща някъде далече вода.

Лангтън надникна иззад ръба на шахтата и видя първото стъпало на стълба. Преди Патерсън да успее да го спре, той се прехвърли в ямата и увисна на ръждясалите, набити в стената метални халки. Ръката му все така стискаше револвера, но всяка цел бездруго оставаше скрита в мрака.

Случайно ръкавът му закачи бакелитовия ключ за осветлението току до стълбата. Покрити с мрежа крушки примигнаха и осветиха цилиндричен тухлен тунел, простиращ се и вляво, и вдясно. По влажния му под плъхове се разбягаха във всички посоки, стреснати от внезапната светлина.

— Какво виждаш? — извика надолу Патерсън. Главата му стърчеше над ръба на квадратната шахта.

— Тунел за бягство — отвърна Лангтън. — Както гледам, минава под целия площад.

Наляво тунелът се губеше в далечината. Крушките, закачени на всеки десет метра, осветяваха ронещата се тухлена зидария на лигавите от влага стени. Шумът от течаща вода долиташе именно от тази посока. Вдясно тунелът правеше рязък завой и се скриваше от погледа.

— Трябваше да се досетя — ботушите на Форбс Патерсън разплискаха водата по пода, когато той скочи до Лангтън. — Доцтор Стъклен не би се оставил без план за бягство.

— Човек не може да предвиди всичко — отвърна Лангтън. Зачуди се обаче дали Джордж Сапъора знае за тези тунели. Наистина, само ако се беше сетил по-рано...

Винеше единствено себе си. Доцтор Стъклен винаги беше на една крачка пред тях. Най-малко на една.

— Накъде води тунелът, сър? — попита Макбрайд.

Патерсън вдигна очи, после се огледа добре наоколо, мъчейки се да се ориентира.

— На югозапад, доколкото мога да преценя. Към Токстет.

— Хайде — Лангтън повлече Патерсън и Макбрайд по студения тунел надясно. Отпред не долиташе никакъв звук, никакво течение не носеше към тях миризми. Когато завиха зад ъгъла, Лангтън разбра защо — тухленият тунел се беше срутил, път напред нямаше.

Не, не се е срутил сам. Сред руините Лангтън видя да стърчат дебели подпорни дървени греди, подобни на онези, с които се укрепваха минните галерии. Омотаните около тях въжета показваха, че хората на доцтор Стъклен са ги изтеглили и са оставили ерозиралия от времето или умишлено подкопан таван на тунела да се срине и да затрупа прохода.

Както и да беше станало, напред не можеше да се продължи.

— Ще пратя хората си тук с кирки и лопати — рече Форбс Патерсън. — Скоро ще отворим ходника.

Лангтън не отвърна нищо. Пъкна револвера в джоба си и се върна при ръждивата стълба. Калните му подметки оставиха пресни отпечатащи по белите плочки на пода на мазето. С наведена глава и отпуснати рамене, той разбута заетите с претърсване детективи и се отпусна в едно от кожените кресла във вестибюла, загледан втречено право пред себе си.

Доцтор Стъклен беше победил. Отново. Както обикновено, беше надхитрил полицията, навярно с помощта на информатори в самото управление. Откъде иначе би могъл да знае за акцията?

Лангтън отпусна глава назад върху облегалката. Адреналиновата вълна беше отшумяла, оставяйки след себе си изтощение и усещане за пълно безсилие. Какъв беше смисълът? Защо просто не признаеше, че е изправен пред враг, който е просто твърде интелигентен, твърде лукав, твърде гъвкав. Все едно се опитваше да улови мъглата с мрежа.

Без да се съсредоточава върху нищо, Лангтън остави погледа си да се рее из вестибюла. Еклектична смес от мебели и украса: по стените — маслени пейзажи и скици от Италия, Франция, Средиземноморието. Индийски статуетки вдигаха безбройни ръце към

небето. Електрическият грамофон, вече замлъкнал, стоеше до масичка с наредени отгоре ѝ кутии за пури и стъклени гарафи за вино. В другия ъгъл — механично пиано, от което перфолентата със записаната мелодия висеше навън, подобно на нагръдник на пияница. А до пианото — елегантна дървена статуя. Висока не повече от метър и двадесет, а сините и златните ѝ бои бяха все така ярки, както са били в деня, в който египетските майстори са я изрисували. Очертани с въглен очи и загадъчна усмивка.

И тогава Лангтън си спомни къде беше виждал точно копие на същата статуя. В дома на професор Колдуел Чивърс.

Професорът. Човекът, показал при гостуването си такъв остър интерес към дома на самия Лангтън, човекът, така изненадан от факта, че в такава „голяма и уютна къща“ има само една прислужничка.

От апатията му не остана и следа. Лангтън скочи от креслото, втурна се в коридора и насмалко не събори Макбрайд.

— Сър? Къде...

— Защити Елси — изрече Лангтън. — Тя е в опасност.

— Сър, какво правите...

Гласът на сержант заглъхна, Лангтън вече се спускаше тичешком по стъпалата пред входната врата. Затича през Фокнър Скуеър, после надолу по Сандън Стрийт и по Ъпър Парламант Стрийт с оживеното ѝ движение. Снежната вихрушка го душеше, хвърляше сняг в устата му, в носа, в очите. Ботушите му се хлъзгаха, той се разминаваше на косъм с останалите забързани пешеходци. Докато тичешком пресичаше платното, краката му се хлъзнаха. Падна и удари бедрото си в твърдия лед, болката се стрелна нагоре по гръбнака му. Инспекторът се претърколи настрани, без да обръща внимание на виковете на каруцарите и се запрепъва отново към имението на професора.

Представяше си тунела под краката си, под платното на улицата. Директна връзка между професора и клиентите му. Колко удобно! Инспекторът се замисли за всички делви, изнесени от къщата на Фокнър Скуеър и сега подредени в някоя от стаите у професора. Доказателства, напълно достатъчни, за да го свържат с търговията с души.

Една част от Лангтън знаеше, че не е възможно просто да нахлуе в дома на Чивърс без съдебна заповед. Но яростта беше заличила всяка логика. И точно яростта го накара да заблъска по входната врата на

имението с дръжката на револвера си. Вратата едва се откряна и инспекторът нахълта, изблъсквайки икономата встрани.

— Къде е той?

— Сър, не може така да... — после икономът видя пистолета. — Ще се обадя в полицията.

— Аз съм полицията — Лангтън не усещаше дали крещи, гневът бучеше в главата му като водопад, падащ с рев от скали.

Втурна се по коридора, през салона, мъчейки се да си спомни как се стига до египетската зала. Уплашени, прислужничките отскачаха от пътя му. Един лакей изтича на среща му, но при вида на пистолета отстъпи. Ревът в главата на Лангтън ставаше все по-силен.

Ето. Спомни си коридорите. Затича по леко спускащия се надолу приземен етаж и с ритник отвори познатата врата. Лъчи светлина играеха по бляскавите предмети, отразени от златото и абаноса, от черното и сребърното. Изрисуваните лица на саркофазите го гледаха безстрастно. Подредените по рафтовете канопи си стояха по местата.

— Колдуел Чивърс!

Лангтън намери друга врата, спусна се по спираловидното стълбище зад нея. Долу, тесен стенен панел между два подпрени на стената капака на саркофази зееше, открянат с пет сантиметра.

Без да спре и да се замисли защо ли тайната врата е оставена отворена, Лангтън я блъсна рязко, в носа го удари познатата миризма на мокра пръст. Покрити с мрежи крушки светеха в бяло. Още надолу водеха каменни стъпала. Лангтън заслиза, насочил револвера напред. Знаеше, че е близо. Развързката приближаваше.

Слезе от последното стъпало и почувства зад гърба си някакво движение. От мрака изникна ръка и му запуши устата. Друга ръка грабна револвера. Гигантски, подобни на лопати ръце, мъртвешки бледи в тъмнината.

Вместо да се бори, Лангтън отстъпи рязко назад и блъсна нападателя с цялата си тежест. Сякаш блъсна тухлена стена. Заби лакътя на свободната си лява ръка в ребрата на непознатия, после отново и отново. Никаква реакция. Нищо.

Ръката, покрила устата му, го стисна за гърлото. Влажни, лепкави, сякаш стоманени пръсти потънаха в плътта на инспектора. Той се замъчи да си поеме въздух, да вдиша, въпреки натиска. В паниката си неволно натисна спусъка на револвера. Два изстрела

рикошираха от стените на тунела. После нападателят изтръгна оръжието и го захвърли в сенките, след това стисна гърлото на Лангтън с две ръце.

Хватката се затягаше все повече, а инспекторът се помъчи да се обърне. Риташе и удряше, блъскаше и дереше. Но нападателят, невидим отвъд кръга светлина, хвърляна от крушките, не реагираше изобщо. Пръстите му се сключваха все по-здраво около шията на Лангтън като челюстите на капан около лапата на уловена лисица.

Очите на инспектора изскочиха от орбитите си. Подутият език висна от устата му. От гърлото му се надигна противно влажно гъргорене. Звукът долетя до слуха му сякаш от много далеч.

Когато блъскането на кръвта в главата му постепенно удави всички други усещания и тялото му се отпусна в хватката на убиеца, инспекторът изведнъж ясно осъзна и прегърна собствената си смърт. Представи си Сара и се опита да се съсредоточи върху лицето ѝ, за да бъде то последната му мисъл. После му причерня, но тогава нападателят му пристъпи напред, излезе на светло и Лангтън видя кой е.

Писькът се надигна и заглъхна само в съзнанието на инспектора. После той потъна в безсъзнанието, отнасяйки в мрака студената тъпа физиономия на Мичман Джейк.

СЕДЕМНАДЕСЕТ

Бели цветя. Аромат на лилии, орхидеи, фрезии. Агресивен, надвиващ всичко друго. Сладка развала.

Лангтън примигна и отвори очи към груб дървен таван, подсилен с кръстосан гредоред. По гредите играеха отблясъците от огън, оранжеви и жълти, трепкаха сред тъмните сенки. Известно време инспекторът гледа безучастно издължените отражения на пламъците. Фигурките, които образуваха по тавана, му напомниха за детството, за вечерите, прекарани със семейството. Споменът го успокои. Вече дори задушаваният аромат на цветя не му се струваше толкова силен. Смъртта не беше толкова страшна.

Насили се да повдигне натежалите си клепачи. Където и да се намираше в момента, определено не беше отвъдното. Не беше възможно в отвъдното тялото да го боли толкова.

Подобно на пиян човек, несигурен в местонахождението си и невярващ на собствените си сетива, Лангтън заопипва мислено наоколо, започвайки отвътре навън: лежеше на нещо меко, на кадифе или плюш. Топъл плат. Ръцете и краката му не бяха оковани. Помръдна леко, за да отмести тежестта от бедрото си, повдигна ръка да докосне болящото го гърло. При това в ума му нахлу споменът за Мичман Джейк, за мъжа, мъртъв от два дни. А до неговото име се нареди и името на доктор Стъклен.

Лангтън рязко седна на кушетката, на която лежеше, отворил широко очи, с ръце готови за атака или отбрана.

— Инспекторе. Как се чувствате? — срещу него седеше сестра Райт и наливаше чай в две порцеланови чашки. Остави чайника на масичката, която я разделяше от Лангтън, и му протегна едната чаша. — Мляко? Захар?

Навикът накара инспектора да посегне и да вземе чашата. Това сигурно беше сън или халюцинация. Но изглеждаше толкова истинско: през финия костен порцелан пръстите му усещаха колко горещ е чайът, обонянието му долови уханието на запарката.

Сестра Райт го видя как преглъща и примигва от болка.

— Намазах с мехлем натъртванията и ожулените места, но се боя, че просто трябва да мине малко време.

Въпросите гъмжаха в главата на Лангтън. Как го беше спасила сестра Райт? Къде се намираха в момента? Как така Джейк отново беше сред живите? Но успя да каже само:

— Къде съм?

— В един склад на Блъндел Стрийт, близо до Гладстоун Док отвърна сестрата и отпи от чая си.

Стаята по нищо не напомняше склад. Само дето нямаше прозорци, иначе изглеждаше точно като гостна в богат дом шкафове и бюро от тъмно дърво, килими, диван и столове, тапицирани с червено кадифе, вази със свежи цветя. Все пак му се стори, че долавя във въздуха дъх на солена морска вода. А може би си въобразяваше.

Сестра Райт сякаш току-що беше приключила смяната си в Лечебницата. Колосана бяла престилка върху тъмносиня рокля, черни чорапи и ниски черни обувки, на гърдта ѝ обърнатото наопаки часовниче и сребърната брошка на Гилдията. С лека усмивка на устните, тя гледаше Лангтън както бавачка гледа някое особено тъпо момченце.

— Как ме изведохте от дома на професора?

— Имението му се намира над обширна мрежа от стари тунели. Всъщност, преди къщата е принадлежала на един от най-печално известните ливърпулски контрабандисти и роботърговци.

— Как... Искам да кажа...

— Още сте изтощен, инспекторе. Помолих Джейк да бъде внимателен, но той просто не си знае силата.

Стомахът на Лангтън се сви на ледена буца. Той остави чашката, сякаш се боеше, че ще се пръсне на парчета в ръката му. Трябваше да се съсредоточи върху всяко свое движение.

— Вие сте доктор Стъклен.

Сестра Райт отпусна ръце в скута си.

— Така е, аз съм.

Ужасният пъзел мигом се подреди: връзките и уликите, водещи към Лечебницата, познанията на сестрата по въпроса за дълваджиите, работата ѝ в лагера, осигуряваща ѝ свободен достъп до жертви.

Удобното ѝ място в центъра на разследването. Дебнеща. Чакаща търпеливо.

— Но... — Лангтън все още не можеше да повярва. — Мислех, че професорът...

— Той е напълно невинен — отвърна сестра Райт. — Научила съм от него много и дълбоко го уважавам.

Сега Лангтън си спомни как сестрата наблюдаваше работата на професора в Лечебницата. Спомни си напрегнатото ѝ изражение, докато стоеше взряна надолу в оголения череп и мозъка на ранения зидар върху операционната маса.

— Но защо, сестра? Та вие спасявате човешки животи.

Младата жена кимна.

— С Божията помощ.

— Как е възможно тогава да се замесите с хора като дѐлваджиите?

Сестра Райт обърна очи към пламъците в камината. Помълча почти минута, преди да отговори:

— Всичко започна в Трансваал. Аз винаги съм имала влечение към медицината, тя беше традиция в семейството ми. Дядо ми беше лекар, мисионер в Индия. Разбира се, за жените тази професия е забранена, така че лекарка не можех да стана, затова се присъединих към медицинските сестри. А после, в Африка, Бог направи така, че видях ада.

Лангтън си спомни бойните полета, осеяни с мъртви и умираци, откъснатите крайници и кървавите останки под изпепеляващото алено слънце. Мъже, мъчещи се да дишат, докато разяждащият плътта зелен газ пълзеше из долините, стичаше се в окопите, влизаше в очите, в гърлата и най-сетне — в дробовете.

— Грижех се за болните — продължи сестра Райт — и вярвах, че помагам. Че съм част от някакъв висш план, който все още не разбирам. Лекувах бурите така, както лекувах и английските момчета, не правех никаква разлика. Дори симпатизирах на бурската кауза. Не бях съгласна с методите им, но се опитвах всячески да се поставя на тяхно място. Точно затова после ми беше толкова трудно да разбере защо...

Сестрата вдигна към Лангтън големите си блестящи очи и каза само:

— Бломфонтейн.

Лангтън отвърна поглед. Не искаше да си представя сестра Райт на онова място. Не и след историите, които беше слушал за случилото се там.

Англичаните се изтеглили и оставили само шепа хора да защитават полевата болница в Бломфонтейн. Казаха им, че грубо изписаният червен кръст върху ламаринените покриви им гарантира защита. Стотина бурски наемници връхлетели една нощ, без кръстът да им направи ни най-малко впечатление. Най-големите късметлии сред англичаните умрели бързо. Мнозина обаче живели с дни, разпънати и изгарящи под слънцето, мишени за упражнения по хвърляне на нож, плячка за кучетата и за всичко друго, което едно въображение, хранено с десетилетни кръвопролития, би могло да измисли.

Някои от сестрите оцелели, но това, което нападателите сторили с тях, накарало дори самото бурско бунтовническо командване да се отрече от наемниците от Оранжевата свободна държава.

И тогава Лангтън си спомни татуировките върху тялото на безликия мъж.

— Кеплер?

— Трябва да е бил един от тях — отвърна сестра Райт. — Не си го спомнях, но много добре познах татуировките. Но през повечето време очите ни бяха вързани, докато те... Отличен спорт, така го наричаха.

Лангтън се насили да потисне гаденето. Беше чувал какво се е случвало в Бломфонтейн, но при разказа на оцелял очевидец събитията му се сториха по-непосредствени, някак си *по-истински*.

— Съжалявам — рече инспекторът, засрамен от това колко жалко и кухо прозвуча думата. — Как това ви превърна в доктор Стъклен?

— Работехме с доктор Клаустус — отвърна сестрата. — Изумително умен мъж с крайни идеи. Най-малкото, крайни в очите на колегите му. По онова време аз вярвах, че те просто не могат да прозрат размаха на неговия гений, на въображението му. Помагах му ревностно.

На Лангтън се стори, че когато заговори за Клаустус, в гласа на сестрата звънна някаква особена нотка.

Младата жена продължи:

— Клаустус беше видял толкова много, не вярваше, че човешкият живот завършва с разложението на простичката плът. Но едновременно с това твърдеше, че крайната същност на човека не би могла да бъде уловена. А след това изчете трудовете на Тèsла и Маркони.

Лангтън трябваше с усилие да се съсредоточи върху думите й. Атмосферата в стаята, припукването на огъня и успокояващата нормалност на обстановката контрастираха рязко с чудноватите обяснения на сестра Райт.

— Още преди войната Клаустус беше експериментирал със стъкленици, после с глинени бутилки, беше използвал най-различни антени и батерии, с разни видове индукционни намотки. Самата война му предостави множество възможности да усъвършенства машината си. Той я нарече „атрактор“.

Лангтън поклати глава, а сестра Райт се приведе напред и го погледна право в очите, сякаш желаейки да получи пълната му вяра в думите й:

— Аз я видях в действие, инспекторе. Отначало и аз не вярвах, но после с очите си видях как Клаустус свърза атрактора към един умиращ войник в превързочния пункт в Натал. А след това докоснах медните проводници на капака на делвата и за един кратък миг аз се превърнах в този войник, чието тяло вече лежеше в земята. Духът му обаче живееше. Машината работеше и продължава да работи и днес, за добро или зло.

Замаян, инспекторът се взря в широко отворените, втренчени очи на сестра Райт и се зачуди дали тя наистина е луда. Той самият беше видял анимуса на Едит в къщата на Плимсол Стрийт. Беше видял и странната машина, този атрактор, и знаеше добре, че просто трябва да повярва, въпреки че чутото беше противно на самата логика на нещата.

Сякаш доловила мислите му, сестра Райт се изправи и каза:

— Елате.

— Къде?

— Трябва да видите — отвърна тя — и може би тогава ще разберете.

Лангтън пое след нея. Виеше му се свят, дали от умора или от объркване, той не знаеше, но сега залитна и малко остана да падне. Сестра Райт му протегна ръка, но инспекторът не я прие. Тя понечи да

каже нещо, но после просто взе оставената на една маса лампа и излезе.

Вратата ги изведе в широк коридор. Нормалната обстановка на гостната без прозорци отстъпи пред ясно видното сега същинско предназначение на постройката. Стари дървени греди и голи тухли. На пода — скърцащи дъски, издълбани от десетилетия или повече товарни колички и подковани ботуши. Миризмата на Мърси се усещаше съвсем ясно. Лангтън вече повярва, че наистина се намират в склад.

Държеше си очите отворени за Мичман Джейк, едва ли не готов да види грамадния си нападател да се размърдва в сенките. Спомни си пустите очи, пръстите, впити в гърлото му.

Вляво и вдясно се редяха празни помещения с голи тухлени стени и стоманени куки, висящи от тавана. Захладня. Лангтън се загърна в палтото си и усети, че джобът, където държеше револвера, е празен. С усилие потисна надигналата се дълбоко в стомаха му паника, която заплашваше да го залее. Тази странна обиколка из пуст склад, с лампата в ръката на сестра Райт, хвърляща разкривени сенки по надвисналите стени, напомняше на инспектора за преживяваното в кошмарите му. В момента изпитваше същото чувство на нереалност, на неизбежен, предстоящ ужас. Закопня да се събуди.

Сестра Райт го поведе надолу по рампа, която завършваше със солидна стоманена врата без никакви следи от ръжда. Младата жена отключи двата катинара и дръпна хоризонталните резета. Обърна се за миг да погледне Лангтън, после бутна вратата, отвори я и му махна да я последва вътре.

Лампата в ръката ѝ хвърляше полукръг от светлина на пода, но отвъд осветената граница Лангтън почувства празнотата на грамадно пространство. После зад гърба му щракна електрически ключ.

Обля го бяла светлина. Лангтън прикри очи с ръка. Отвори ги полека, примигвайки, и видя стая тринадесет на тринадесет метра, с таван, поне десет метра висок. Покрити с мрежи електрически крушки висяха отгоре на вериги. Светлината, която хвърляха, се отразяваше от белите стени, белия таван, настлания с бели плочки под. И от безкрайните редове от бели рафтове.

А на всеки рафт, от пода до тавана, бяха подредени глазирани глинени делви. Лангтън се отказа да ги брои. Шест—, седемстотин?

Инспекторът се сви зиморничаво в палтото си.

— Трябва да поддържаме помещението за съхранение студено — обади се сестра Райт — заради делвите. Чували ли сте за Брауновото движение? Това е хаотичното движение на елементарните частици, а при по-ниски температури движението на частиците на затворените в делвите същности се забавя. А това означава, че те ще оцелеят живи по-дълго, защото ще хабят енергията си по-бавно.

Сякаш говореше за някой тривиален случай в Лечебницата, а не за крехки човешки души, уловени в ледените делви.

— Колко са...

— Почти хиляда, но не всички са тук — отвърна сестра Райт. Мушна се край Лангтън и застана до поцинкованата маса в средата на помещението. Самотна делва, по нищо неразличаваща се от останалите, чакаше, поставена върху плота. — Личната ми колекция наброяваше около шестстотин, но складът на доктор Редфърс добави към тях нови триста.

Лангтън кимна.

— Вие сте убила Редфърс.

— Боя се, че нямах друг избор — отвърна сестрата и тъгата в гласа ѝ прозвуча наистина искрено. — Когато в Лечебницата вие ме попитахте за него, осъзнах, че той ще ви отведе право до мен, а тогава не бях готова да разговарям с вас. Освен това, бездруго вече подозирах Редфърс в измама. Мислех, че съм го привлякла за каузата си, но после разбрах, че отново е започнал да работи за една от престъпните банди, които използваша делвите за трупане на печалби.

— А вие не ги използвате за това, предполагам.

Сестра Райт поклати отрицателно глава.

— Моля ви, не говорете така. Печалбите от търговията не са за мен. Всяко пени, спечелено в моята мрежа, отива за научни изследвания.

Лангтън помълча.

— Мрежа?

— Редфърс беше само един от неколцината лекари, които се занимаваха с това да допускат... клиенти до уловените същности. А аз не бях единственият им доставчик. За щастие, през последните няколко седмици успях да елиминирам напълно по-голямата част от криминалните банди.

Тоест, по-голямата част от конкуренцията, помисли Лангтън. Но все така не успяваше да си представи сестра Райт в ролята на злодей.

— Ако не печелите от това, защо изобщо се занимавате?

— Желая да сложа край на страданията — отвърна сестрата с усмивка. — Нищо не е по-важно от тази мисия. Науката вече доказва съществуването на човешката душа. Вместо да се враждува с религията, науката може да я подкрепи, да я подсили. Науката е оръдие в ръцете на Бог.

При тези думи очите ѝ блеснаха. Ръцете ѝ се склчиха като за молитва.

Лангтън внимателно подбра думите си:

— Оправдавате насилието в името на Бога? Е, не сте първата.

За миг помисли, че е прекалил. Сестра Райт поаленя цяла, ръцете ѝ се свиха в юмруци. После младата жена пое дълбоко дъх и бавно го издиша.

— Разбирам чувствата ви. Изобщо не ме радваше мисълта за преситени старци, опипващи с лапите си душите на изгубените. А после, когато осъзнах, че самите същности са наясно с положението, в което се намират, и че биват насилвани... Не, тази мисъл също не ме зарадва.

— Защо го правите тогава? Защо продължавате?

— За да ликвидирам самата практика на дѐлваджиите — отвърна сестрата. — Когато се добера и до последната делва и се уверя, че всички клетки заловени души за вече мои, всички, до последната, и след като те изпълнят последното си предназначение, аз ще ги освободя, ще ги пусна да се върнат при етера и в Неговите ръце.

Лангтън безпогрешно разпозна тона на Истинския вярващ. Разбра, че сестра Райт е способна на всичко в преследване на онова, което сама смята за редно и вярно. За някои хора крайната, обсебила ги цел е от религиозно естество. При нея ставаше дума за чудновата смесица между наука и теология. Но какво беше това „последно предназначение“ на душите?

Сестра Райт продължи:

— Искрено вярвам, че е наш дълг да уловим квинтесенцията на човека, самата човешка душа, и да облекчим болките ѝ.

Образът на Сара се възправи така бързо в съзнанието му, че той се олюля. Гласът на съпругата му сякаш кънтеше в главата му.

— Не мога да се сетя за по-голяма жестокост от това да плениш човешки дух. Стига подобно пленяване изобщо да е възможно.

— Разбирам те, Матю — каза сестра Райт. — С времето аз стигнах до същия извод. Но може би трябва да вземеш предвид и желанията на клетата си съпруга.

— Тя никога не би се съгласила на подобен... плен — нечуто отвърна инспекторът.

Сестра Райт се усмихна и положи ръка върху оставената на стоманената маса делва.

— А защо не я попиташ?

* * *

От изненада Лангтън изгуби дар слово. Погледна делвата, после сестра Райт. Сърцето му изстина, гърлото му се сви така, сякаш Мичман Джейк отново го душеше.

— Редфърс я държеше — продължи сестрата. — Уловил я е в Лечебницата. Знаех за това, но по онова време още не те познавах. Когато обаче разбрах, че Редфърс я е предлагал на клиенти, нея и други души, е... Нямах вече избор.

Лангтън едва чуваше думите ѝ. Направи бавно една крачка към масата, после още една. Възможно ли беше простичката глинена делва наистина да съдържа същността на Сара, самата ѝ душа?

Сестра Райт отстъпи от масата.

— Просто хвани двата медни проводника, по един с всяка ръка.

Лангтън видя гладката повърхност на проводниците, щръкнали от капака. Част от запечаталия го восък беше покапал отвън по стените на делвата и беше застинал — сякаш по кафявата глина бяха засъхнали капки зелена кръв. Още една крачка. Инспекторът се изправи до масата, отпуснал ръце до тялото си. Сърцето му препускаше бясно.

Можеше ли да го стори? Месеци наред беше копнял за това да поговори със Сара само още веднъж, да ѝ каже всички онези неща, които трябваше да ѝ е казал приживе. И всички онези неща, които щеше да ѝ каже, докато животът я напускаше. Той трябваше да е до

нея накрая, а не Редфърс със своя апарат, с машината си. Сега получаваше възможност да сбъдне това си съкровено желание.

Смъртта на Сара беше оставила у Лангтън празнина, която сега пицеше, настояваше той да докосне проводниците. Без повече вина, без повече болка, без повече самота. Личността му отново щеше да бъде цялостна.

Инспекторът погледна сестра Райт — все още не можеше да мисли за нея като за доктор Стъклен — и тя му се стори напълно искрена, поне външно. В погледа ѝ се таеше тъга, може би дори нежност, като блага майка, подкрепяща детето си.

Лангтън посегна с треперещи ръце. Почти усещаше гладките, хладни проводници под пръстите си. Спомни си душата на младата Едит, представи си как вътре в делвата светещата мъглица се мята безспир, мъчейки се да постигне покой. Потокът заредени частици се вихри в мрака. Докосват непрекъснато краищата на потопените при тях жици. Душата на Сара.

Ръцете му се доближиха до проводниците. Още. И още.

Лангтън рухна на колене върху студените плочки на пода. Обви ръце около тялото си и сведе ниско глава.

— Не мога. Да мога да го направя.

— Няма нищо, Матю — сестра Райт погали косата му. — Няма нищо. Не се тревожи.

— Страх ме е.

— Знам. Знам.

Заровил лице в полата на сестра Райт, Лангтън вдиша успокояващия мирис на Лечебницата — дезинфектант, цветя, свежи, прани дрехи. Затвори очи и сълзите потекоха по лицето му.

Сестра Райт продължаваше да гали косата му, да го успокоява така, както навярно беше успокоявала много пациенти. И после, съвсем тихо, му каза:

— Мога да ти помогна и по друг начин...

Лангтън се дръпна от нея и погледна нагоре към лицето ѝ. След толкова шокове, след толкова изненади, наистина вече не знаеше какво да очаква.

— Съпругата ти не е изгубена — рече с усмивка сестра Райт. — Аз мога да я върна сред живите. Нов живот, Матю. Нов живот в ново тяло.

Студът от залата с делвите се беше просмукал до костите на инспектора. Той седеше, свит зиморничаво пред стъкнатия наново огън. Гледаше как пламъците играят зад решетката, сини и жълти, а сестра Райт спокойно обличаше в думи лудостта си:

— Ти сам видя Мичман Джейк — приказваше тя. — Счупихме едното ъгълче на прозореца на килията му, спуснахме му спринцовка и двата края на проводниците. Той сам си инжектира отровата, ние уловихме душата му в атрактора и се изтеглихме. По-късно двама от хората ми отнесоха тялото на Джейк от моргата и го донесоха тук. Обратният трансфер стана съвсем лесно. След три часа в смъртта, той вече седеше в тази стая жив и здрав.

Лангтън се огледа, сякаш очакваше да види Джейк да се спотайва в някой ъгъл.

Сестра Райт продължи:

— Толкова отдавна беше, когато при Клаустус станах свидетелка на първия тремав опит за подобно връщане на душата в тялото. Той държа душата на един войник в делвата цял час, докато се увери, че раненото му тяло наистина е мъртво. Клаустус заши и превърза раните, задвижи отново сърцето чрез електрически шок, а после прехвърли същността обратно в приемника. Видях всичко с очите си. Макар че клетият войник впоследствие ми довери, че с всички сили желае да е починал при опита, процедурата сама по себе си беше успешна.

Прехвърляне. Същност. Приемник. Спокойни, подредени думи, прикриващи една тотална лудост.

— Джейк не е първият — говореше сестра Райт. — Знам за трима души тук, в Ливърпул, които ходят, живеят, смеят се и не дават признаци, че преди са обитавали други тела. Твърде много хора умират несправедливо рано, напускат ни, без да има нужда.

Лангтън я гледаше втренчено. Искаше да я накара да замълчи, но пронизващият ѝ поглед го приковаваше на място, както очите на индийската мангуста хипнотизират змията. Нямаше нито сили, нито кураж да спори с младата жена.

— Мога да я върна при теб, Лангтън. Не за няколко дни, за няколко седмици или месеци. Ще я върна за цял живот.

— Не — едва успя да промълви инспекторът.

Сестра Райт се приведе напред.

— Помисли си само: жена ти, жива, да я прегръщаш, да я докосваш. Жива в прегръдката ти. Да чуваш гласа ѝ...

— Това няма да бъде нейният глас.

— Но тя ще ти говори. Ти ще знаеш, че е тя. Ще се взреш в очите на този нов... приемник и ще се увериш, че е тя. Само кажи една дума.

— И къде ще го намериш този клет приемник? — отвърна Лангтън. — Ще убиеш някое бедно момиче? Ще прибавиш още едно престъпление към смъртта на Сара?

— Няма да е необходимо — сестра Райт отвърна очи. — В Лечебницата има едно отделение, което хората почти никога не посещават. Отделение с пациенти, които никога няма да се върнат в света, пациенти, чийто разум ги е изоставил. Макар физически напълно здрави, очите им са като на нещастни, тъпи животни. Вътре в тях има само пустота. Дали заради нараняване, болест или деменция, тези пациенти не са нищо повече от празни съдове. Несъвършени, празни съдове.

Думите ѝ се завъртяха шеметно в главата на Лангтън. Той вътрешно се сви, прииска му се да изчезне, да не слуша повече. Пред очите му беше само образът на Сара, легнала в драпирания с коприна ковчег.

Не беше честно, не беше редно. Тъй млада! Целият живот беше пред тях и те можеха да го изживеят заедно.

Но сестра Райт продължи с мекия си, но категоричен глас.

— В делвата душата угасва. Частиците ѝ губят енергията си. Рано или късно движението им спира. Тогава вече няма нищо, което аз или който и да било друг на света да може да стори. Тогава вече е твърде късно.

Лангтън поклати глава и проговори с усилие:

— Не е редно.

Сестрата докосна коляното му.

— Редно? А редно ли е една млада жена бавно да гние и дървен сандък, докато семейството ѝ скърби?

— Моля ви...

— Редно ли е съдбата да избере *нея*, вместо някой от старите, болните, от престъпниците или от лудите? Знаете отговора на този въпрос.

— Но... — Лангтън се напрегна да измисли контрааргументи. Спомни си разпятието на шията на сестра Райт. — Вие вярвате в Бога, как е възможно да вършите всичко това?

Сестрата допря пръст до челото на инспектора.

— Защото Бог ни е дал интелигентността ни. Дал ни е познанието. Как ще използваме това познание, е въпрос ма наш избор. Не виждам никакво противоречие. Ние доказахме съществуването на душата, следователно нашата работа утвърждава вярата в Бога. Няма нужда да продължаваме да използваме временното убежище на делвите. Не и след като разполагаме с нови приемници.

Изтощението надви инспектора. Не можеше да се бори с нея. Луда ли беше тази жена? Или говореше истината?

Да прегърне отново Сара. Да облекчи пълната самота, вината и болката. Да заживее отново.

— Аз съм полицаи.

Сестра Райт се усмихна, сякаш разбрала, че победата е нейна.

— Но също си и съпруг. А жена ти има нужда от теб. Ще и разочароваш ли?

Лангтън се взря за няколко мига в пламъците, после изправи гръб. Опъна предницата на куртката си и издиша бавно.

— Какво искате от мен?

— Нищо — отвърна сестра Райт. — Просто нищо.

— Но...

— Оставете случая със смъртта на Кеплер неразрешен — каза сестрата, стана и отиде до бюрото. — Преструвайте се, че разследвате, но нищо повече.

— Вие сте го убили.

— Да, и бих го убила отново.

— Защо?

— Освен че беше наемник, беше разкрил и някои... Да кажем, че се ровеше прекалено надълбоко.

— Направил е разкрития относно делвите?

— Може би.

— Защо тогава изрязахте лицето му? — попита инспекторът.

— За отвличане на вниманието и за предизвикване на широк обществен отзвук. Трябваше да насоча полицията към братята бури. Както знаете, в Трансваал бурите отстраняваха лицата на предателите в

редиците си. Исках и да припомня на английската общественост на какво бяха способни онези мъже.

Преди Лангтън да продължи, сестра Райт пристъпи към него с револвера му в ръка. Подаде му го.

Лангтън го взе и го провери. Оръжието си беше все така заредено. Той го отпусна върху едното коляно.

— Бих могъл да ви арестувам. Би трябвало да ви арестувам. И то не само за убийството на Кеплер.

— Знам — сестрата застана пред него, скръстила ръце върху полата на бялата си престилка.

— Защо тогава ми връщате пистолета?

— Защото ти вярвам.

Защото вече съм ти съучастник, помисли Лангтън. Сведе очи към револвера в скута си. Ако изпълня желанието на сестра Райт, ще видя отново Сара. Или някаква нейна преродена версия. Господи, прости ми.

Той пъкна револвера в джоба си и стана.

— Трябва да отвлечете вниманието на майор Фелоус от мен, от нашата мрежа — заяви сестра Райт и начинът, по който произнесе „нашата“, накара Лангтън да примигне.

— Знаете за Фелоус?

— Знам. Не желая да пречи на работата ни.

Лангтън кимна.

— Ще направя каквото мога.

Сестрата положи ръка върху неговата.

— Сигурна съм. А аз ще изпълня своята част от уговорката. Обещавам.

Сестрата го повлече отново из кънтящите коридори на склада. От една от стаите на приземния етаж на вълни се носеше мирис на тютюн. Лангтън надникна пътьом и видя вътре трима души, двама, седнали на масата, а третият — легнал на дивана, зачетен в роман с жълти корици. Край голата крушка на тавана се кълбеше дим. После мъжете край масата зърнаха сестра Райт, захвърлиха картите и скочиха на крака.

Сестрата им махна с ръка да ги успокои.

— Няма проблем. Аз сама ще изпратя инспектора. Къде е Джейк?

— Тук съм, докторе.

Лангтън се обърна при звука на дълбокия глас и видя Мичман Джейк, застанал зад гърба им. Могъщият мъж се беше приближил съвършено безшумно. Лангтън се взря в очите му и се опита да намери в тях следа от човека, когото беше разпитвал в карцера на управлението. Мерна само бегла искрица, после Джейк извърна лице към сестра Райт.

— Господа, инспектор Лангтън се съгласи да ни помогне — каза тя. — Продължавайте да го пазите.

— Да продължават? — ахна Лангтън.

Сестра Райт се усмихна.

— Моите момчета ти спасиха живота поне веднъж. Докато разследваше смъртта на Редфърс, се беше приближил опасно много до една от криминалните банди за търговия с души. Най-малкото до онова, което беше останало от нея. Останки или не, те искаха да те отстранят.

— Значи навярно трябва да ви благодаря — отвърна Лангтън, чудейки се защо ли сестра Райт го е оставила жив. Нима още тогава е разчитала на съучастничеството му?

Сестрата отведе Лангтън до тежка дървена врата, подсилена с метални ленти. Джейк се тътреше по петите им.

— Джейк може да ви закара до дома.

— Предпочитам да повървя — отвърна инспекторът, тъй като не гореше от желание да пътува с човек, когото съвсем наскоро лично беше обявил за мъртъв.

Вратата се отвори широко и в склада нахлу плътната кисела миризма на река Мърси. Лангтън стъпи във вратата и зърна светлините на Биркхед и Ню Брайтън да трепкат на отсрещния бряг. В мрака складовете наоколо бяха само четвъртити силуети на фона на звездното небе.

— Тръгнете на ляво — каза сестра Райт — и ще стигнете стълбище, което ще ви изведе горе на улицата. Бъдете внимателен.

Лангтън не знаеше какво да каже на сбогуване. *Благодаря? Дано горши в ада?* После само поклати глава и се отправи към града.

— Още нещо, Матю.

Инспекторът се обърна и видя сестрата, застанала на ръба на квадрата светлина, който падаше във вратата.

— Днес е денят на официалното откриване на Свода — каза тя.
— Не ходи там.

— Защо?

— Моля те, просто ме послушай. Ако искаш отново да видиш жена си, стой далеч от Свода.

Лангтън рязко се хвърли към сестрата, но вратата на склада се затръшна. Инспекторът вдигна юмрук да заблъска по нея, но после отстъпи. Закрачи към стълбището, водещо към улицата, без да спира да премисля всичко, което беше научил от сестра Райт, от доктор Стъклен. Твърде много информация. Твърде много изненади. Един въпрос обаче надви всички останали: защо го предупредиха да не се приближава до Свода?

ОСЕМНАДЕСЕТ

Докато замръзналият сняг хрупаше под стъпките му по Док Роуд, Лангтън, прихванал яката на куртката си срещу студа, с всички сили се стараеше да мисли логично, да подреди потока от нова информация. Не можеше да проумее какви точно бяха плановете на сестра Райт. От една страна, тя се беше замесила в търговия с души, а от друга твърдеше, че на тази търговия е сложен край. Защо тогава беше поръчала онази грамадна намотка в „Ървинг и Лонг“, сякаш се готви да конструира огромен атрактор? И защо беше предупредила Лангтън да стои далеч от Свода?

Малцината пешеходци по улиците — пияници, докери, работници за ранните смени в цеховете — заглеждаха Лангтън така странно, че той се зачуди дали пак не е почнал да си говори сам. Нищо чудно, предвид събитията от последните дни. Съвсем достатъчни, да извадят човек от релси. Само по дрехите в момента можеха спокойно да го вземат за избягал луд: изпокъсани и раздърпани, омазани с кал и още нещо, което силно напомняше кръв.

Пред погледа му се изпречи малка чайна, през шубера ѝ се лееше топла светлина. Инспекторът прекоси улицата и се подпря на плота.

— Имате ли кафе?

— Италианско и холандско.

— Едно италианско, моля. Много силно.

Докато дебелият съдържателна гърбом се занимаваше с медната кафеварка, Лангтън хвърли бегъл поглед на работниците наоколо — дъвчеха сандвичи и отпиваха кафе или чай от нацърбени чашки. Беше ли пратила сестра Райт някого от своите хора да го следи? Възможно ли беше някой от тези мъже тук да работи за нея? Може би онзи работник там, под уличния стълб, онзи, дето надига шишето?

Лангтън пийна от кафето и се опита да укроти параноята си. В края на краищата, беше без значение. Той нямаше никакъв контрол над сестра Райт. Тъкмо напротив — тя го притежаваше, поне засега, докато изпълнят взаимните си уговорки. При тази мисъл в съзнанието му

отново се надигна образът на Сара. Сама, пленена, чакаща го. Стои затворена, не знае къде е и защо никой не ѝ се притичва на помощ. Лангтън затвори очи и стисна ръба на плота.

— Ей, приятел, добре ли си? Да не си пийнал повечко снощи?

Лангтън се насили да се усмихне.

— Просто съм уморен. Още едно кафе, моля.

Вече поразсънен, Лангтън започна да си дава по-ясна сметка за обстановката наоколо. Дори тук, на място, където кралската процесия изобщо нямаше да припари, вимпели и знамена се вееха на сутрешния ветрец. Улиците изглеждаха по-чисти от обикновено, по платното не се виждаха обичайните купчини конска тор. Днес, в деня на откриването, Фелоус навярно щеше да бъде на Свода, за да следи последните приготовления.

Пак Сводът. Нима мишената на сестра Райт, на доктор Стъклен, беше самата кралица? Със сигурност не. Сестрата беше говорила с омраза за бурите, белезите по гърдите ѝ със сигурност оправдаваха чувствата ѝ, но Лангтън не можеше да се сети за причина доктор Стъклен да мрази кралското семейство. Не, мишената беше Сводът. В джоба си Джейк имаше ключ, на който беше изрисуван символът на моста. Кеплер и Дърам също бяха свързани със Свода. Но защо сестра Райт беше вдигнала мерника на грамадния строеж, на тази конструкция от метал и камък?

Лангтън погледна на юг, където отвъд Док Роуд, над покривите на фабриките и складовете, Сводът светлееше в мрака, профилът му — обточен с електрически светлини. На върха на всяка кула и по дължината на тръбите, носещи вертикалните стоманени кабели, светеха ярки червени точки — немигащите очи на лампите, поставени там за ориентир на капитаните на ниско прелитащите дирижабли. Комбинацията от светлини, стоманеният скелет на конструкцията и надигналата се мъгла придаваха на свода неземна аура.

— Колко ви дължа?

— Шилинг и два пенса, сър.

Правейки усилие да не се извъръща, за да поглежда зад гърба си, Лангтън продължи по Док Роуд. Замисли се дали да не си спре кабриолет, но разходката и изпитото кафе проясняваха главата му. Продължи пеша към дома си.

В главата му кръжаха безброй въпроси. Защо беше умрял Кеплер? Беше се доближил твърде много до истината, така поне беше казала сестра Райт, но нищо не потвърждаваше хипотезата, че тази истина е засягала делвите. Кеплер и Дърам са разпитвали из докерските кръчми, търсели са улики за бурски заговор. Нима делвите бяха част от нещо подобно? Нима при разследването на смъртта на Кеплер, отново, макар и неволно, полицаите се бяха сблъскали с дейността на сестрата или — по-право — доктор Стъклен? Сестра Райт със сигурност никога не би помогнала на бури. Всичко изглеждаше напълно безсмислено.

Сестра Райт знаеше твърде много. Предварително ѝ бяха известни всички ходове на Лангтън, всичките му разкрития и подозрения. Знаеше и за Фелоус. Очевидно някой вътрешен човек от управлението я информираше за всичко, но кой? Хари? Той нямаше достъп до документацията на Лангтън, освен до нещо, което е мернал, случайно оставено отворено на бюрото. Форбс Патерсън? Не. Невъзможно. Лангтън не се съмняваше в силното отвращение на Патерсън към дѐлваджиите.

Лангтън прехвърли на ум всички офицери, които в някакъв момент бяха имали достъп до документацията по неговите случаи, официално или случайно. Когато стигна до Уотърлу Роуд, в съзнанието му се беше избистрило името на един заподозрян: сержант Макбрайд.

Никой друг не беше имал достъп до *всички* факти. Никой друг не беше до Лангтън по време на *всички* важни обрати на това разследване. А и никой друг не се радваше на безусловното доверие на инспектора.

Гневът, лумнал у Лангтън, бързо угасна. Той спря пред перилата над Трафалгар Док и под нощното небе, вече просветляло до перлено на изток, загледа как параход от кралската флота бавно заема мястото си до кея. Нямаше право да вини Макбрайд. Може би сестра Райт му беше отправила подобно предложение като онова, което отправи на самия Лангтън. Може би и Макбрайд имаше обичан човек, затворен сред наредените по рафтовете делви.

Елси. Лангтън си спомни нареждането, което беше дал на сержанта: *Върви у нас и пази Елси*. Но ако Макбрайд в действителност работеше за доктор Стъклен, то...

Лангтън затича. На кръстовището на Бат Стрийт и Ню Куей опита да спре кабриолет. Кочияшът обаче мерна мръсните му дрехи и

лудешки размаханите ръце и отмина. Лангтън забърза на север по Лийдс Стрийт, право към дома си. Полуходеше, полутичаше, плъзгайки се по буците лед и снега по тротоара. Дробовете му горяха, дъхът му излизаше накъсано, на малки бели облачета.

Когато стигна познатите улици, стисна револвера и забави малко крачка, дишайки дълбоко. Вървеше из кишата по ръба на тротоара, тя заглушаваше шума от стъпките му. Размина се само с шепа пешеходци, предимно прислуга на път за работа. Лангтън не им обърна внимание. На ъгъла на своята улица спря и надникна иззад черните железни перила на първата къща. Пред вратата му нямаше спряла нито карета, нито кола, никакви полицаи или празноскитащи зяпачи.

Извадил револвера и отпуснал го ниско покрай крака си, инспекторът се прокрадна към собствената си къща. Никъде не светеше. От комина не се виеше дим. Когато изкачи стъпалата отпред, Лангтън видя, че входната врата е открената.

Бавно, стъпка по стъпка, той се качи до вратата, застана зад касата вдясно и я отвори с крак. Не проехтяха изстрели. Никой не се втурна навън. Пълна тишина, като в пуста къща.

— Елси?

Мълчание. Лангтън се вмъкна в антрето и се заслуша. Само тиктакането на стенния часовник в гостната. После, откъм задното стълбище се дочу шумолене, сякаш рокля се влачеше по каменен под. Лангтън се отправи към шума. Всеки нерв в тялото му беше изопнат до крайност. Възприятията му се бяха изострили: свръхясно чувстваше студената, грапава дървена дръжка на револвера в дланта си, пронизителното скърцане на ботушите по паркета, миризмата на восък, на готвено и на барут.

Съвсем тихо Лангтън се промъкна по задните стълби към кухнята и миялното. Надникна в кухнята и видя натрошени чинии, пръснати по пода тенджери и тигани, тъмно петно засъхнало кафе или чай. А до чамовата маса в средата лежеше тяло.

Мъжът, пълен и тежък, лежеше възник, с очи, вперени в тавана. Нож беше паднал близо до протегнатата му дясна ръка. Гърдите му бяха разкъсани от изстрел. Беше умрял, още преди да падне на пода.

Лангтън пристъпи по настлания с червени плочки под и изруга на ум, когато, без да иска закачи едно парче от счупена чиния и със звън го изрита чак в ъгъла. С две крачки стигна до вратата на миялното

помещение и я отвори със замах. Едва успя да отскочи на една страна, преди куршумът да се забие в касата на вратата точно до главата му. Разхвърчаха се трески.

— Елси, не стреляй! Аз съм — Лангтън долепи гръб до кухненската стена, заслушан в бесните, безредни удари на сърцето си. Нещо пареше на бузата му, той посегна и измъкна полека от кожата си окървавена треска. — Не бой се, Елси.

От миялното се дочу немощен глас:

— Сър? Наистина ли сте вие?

Стиснала с треперещи ръце револвера на Макбрайд, Елси седеше на студения под на миялното, а тялото на сержанта лежеше в краката ѝ. Отворила широко очи и цялата бяла от ужас и студ, тя гледа втренчено Лангтън цяла минута, преди да свали оръжието.

— Щяха да ме убият, сър, ако не беше той. Той ме спаси.

Лангтън коленичи до Елси и взе пистолета от ръцете ѝ.

Притисна шията на Макбрайд и долови слаб пулс. Кръв, още топла, течеше от поне две огнестрелни рани, които инспекторът виждаше на гърдите на сержанта. Лицето на Макбрайд беше посивяло и отпуснато. Още кръв се стичаше от косата му.

Лицето на Елси беше покрито с драскотини и подутини, които скоро щяха да посинеят. Кичури коса висяха над кървясалите ѝ очи.

— Елси, ще преместя малко Макбрайд. Готова ли си? Елси?

Момичето примигна, после кимна. Лангтън остави пистолетите и повдигна сержанта, за да може Елси да се измъкне изпод него. Боейки се да не нарани сержанта, ако го мести или вдига повече, инспекторът го положи обратно на студения под и помогна на Елси да стане на крака.

— Елси, слушай ме сега. Тичай у съседите и им кажи да повикат по телефона лекар и линейка. Елси? Бързо, момиче! Още не е късно.

С видимо усилие Елси се насили да се отърси от шока. Пристъпи една-две крачки, после хукна въвн от кухнята. Нозете ѝ затрополиха нагоре по стълбите.

Лангтън смъкна куртката си и покри Макбрайд с нея. Свлече се до него на пода и придърпа пистолетите по-близо. Не знаеше кой е нападнал дома му, нито дали нападателите ще се върнат, но за всеки случай си осигури видимост към задната врата. Заслуша се за бягащи

стъпки или за шум от взлом. Вместо това чу стон и влажна кашлица. Наведе се над сержанта.

— Не мърдай, човече. Лекарят идва.

— Студено... — прошепна Макбрайд.

Лангтън придърпа престилки и кърпи от рафтовете в миялното и ги струпа около тялото на Макбрайд.

— Не говори. Пази си силите.

— Няма време — едно кървясало око се втренчи в инспектора. — Те нахлуха... три часът... твърде много...

— Пази си силите, Макбрайд — повтори Лангтън, макар че една част от него копнееше да чуе разказа, а друга винеше сержанта за случилото се.

Макбрайд не искаше да се успокои.

— Беше бандата на Спрингхийл Боб, сър. Взеха ме за вас... Гърч от влажна червена кашлица го прекъсна. Лангтън се огледа, безпомощен, но без да изпуска нишката на чувотото.

— Свалих един, сър, но ме нападнаха от всички страни. Двамата с Елси се скрихме тук, намерихме прикритие. Кораво момиче си е тя, Елси. Добро момиче...

Лангтън искаше да го пита толкова много неща: защо останките от другите банди дёлваджии бяха нарочили дома му? Защо Макбрайд се е съюзил с доґтор Стъклен? Макбрайд обаче бездруго нямаше сила да отговаря. По челото му изби пот, а прясна кръв намокри кърпите.

Вместо да пита, Лангтън каза:

— Знам за доґтор Стъклен.

Очите на Макбрайд се отвориха широко.

— Знам, че си издавал информация за мен и разследването — продължи инспекторът. — Радвам се, че си се оказал тук навреме и си спасил живота на Елси, но ти ме предаде.

— Така е, сър, предадох ви. И... съжалявам.

Лангтън се приведе още по-близо.

— Защо, човече? Защо го направи?

Крива усмивка.

— Той ми обеща повишение, сър.

Той? Не *тя*?

— Но... ти си работил за доґтор Стъклен.

— Никога не съм виждал доґтор Стъклен, сър. Никога.

От антрето горе долетяха гласове, стъпки по полирания под.

— На кого тогава си ме докладвал? — попита инспекторът, а лицето му почти докосваше това на Макбрайд. — На кого?

Когато двама облечени в бяло санитарни, се втурнаха в кухнята, следвани от лекаря, Макбрайд прошепна:

— На началника, сър... На Пърсел...

Студ скова къщата. Сам в гостната, Лангтън седеше, взрян в изстиналата пепел в камината. Санитарите бяха отнесли Макбрайд, а лекарят ги беше последвал вън, клатейки угрижено глава. Лангтън беше поверил Елси на съседската прислужничка и я беше изпратил у дома при майка ѝ. Лекарят ѝ беше дал успокоително заради шока, но Лангтън знаеше, че ще мине много време, преди момичето да се върне към нормалното си аз. Ако изобщо някога се върнеше.

Изтощението беше сломило волята на инспектора. Не искаше нищо друго, освен да заспи. Не можеше да се накара да се разгневи на Пърсел, не и след първия мигновен гняв след признанието на Макбрайд, но и тогава реакцията му беше само по рефлекс.

Възможно ли беше да е истина? Донякъде имаше логика: Макбрайд докладва всички ходове и открития на Лангтън на Пърсел, който, от своя страна, след това ги съобщава на доктор Стъклен или на сестра Райт, както я знаеха официално. Пърсел имаше достъп и до Фелоус, и до всички аспекти на живота в полицейското управление. Той знаеше къде държат Джейк, къде след това ще бъде прехвърлено мъртвото му тяло. Не можеше да има по-полезен информатор от самия главен инспектор.

Но защо изобщо е извършил предателството си? С какво доктор Стъклен е държал Пърсел?

Делвите. Лангтън си спомни рафтовете в онова помещение в склада на доковете. Всички делви, които преди са пълнели лавиците в мазето на Редфърс. Най-уважаваните членове на обществото — и мъже, и жени — са плащали добри пари, за да се наслаждават вторично на чувствата на мъртвите и умиращите. Най-големите в Ливърпул са участвали в тази незаконна търговия. У някои преживяването сигурно се е превърнало в навик.

При тази мисъл на Лангтън му се догади. Виждаше как Пърсел хваща проводниците с тлъстите си пръсти, как ченето му леко увисва, докато той плякосва спомените на някоя бедна, пленена душа. Може би дори на душата на Сара.

Тук Лангтън скочи и изтича до входната врата. Там застина. Сестра Райт го беше помолила да не предприема нищо. Да се опълчи на Пърсел би означавало да разклати самите основи на управлението. Всички щяха да научат истината за дѐлваджиите и доџтор Стъклен.

За пръв път, откак беше напуснал армията, Лангтън се почувства истински и напълно безпомощен, почувства, че не е господар на собствените си действия. Сега сестра Райт го притежаваше. Тя го контролираше. Осъзна колко дълбоко е затънал. Но пък наградата за мълчанието му...

Сара. О, Господи Боже, Сара.

Застанал в антрето, Лангтън разтри очи и се насили да се съсредоточи. Подобно на човек, който се учи наново да ходи след осакатяващ инцидент, той заподрежда внимателно мислите си една след друга. Само работата можеше да го преведе през този ад. Нуждаеше се от задачи за изпълнение.

Първо, да се изкъпе и преоблече. Включи бойлера в кухнята и докато го чакаше да се затопли, си свари прясно кафе. След хладка баня и гладко обръснат, Лангтън си извади чисти дрехи и се погледна в огледалото. Приличаше на жив труп, пепеляв и изпит, но положението беше поне донякъде приемливо. Днес, в деня на откриването на Свода, трябваше да изиграе ролята си убедително. Не можеше да си позволи да предизвиква никакви подозрения, особено сред колегите от управлението.

Овладяната му решителност рухна още в кабриолета, който го караше към Виктория Стрийт. Инспекторът потропа по тавана и каза на кочияша:

— Закарайте ме на Пиър Хед.

— Не знам дали ще мога, сър — отвърна кочияшът, без да сваля поглед от пътя напред. — Полицията е заградила района.

— Закарайте ме колкото е възможно по-близо до лагера.

— До лагера? Ще се постарая, сър.

Докато кочияшът ругаеше и кабриолетът пълзеше през задръстените със знамена и украса улици, Лангтън обмисляше доколко

беше разумно това, което се канеше да направи. Мисис Гриздейл може би беше напуснала лагера. Или пък можеше и да не желае да му помага повече. Даже последното беше почти сигурно. Но Лангтън се нуждаеше от отговори, най-малкото имаше отчаяна нужда от окуражаване. Само ако му беше стигнал куражът да улови краищата на проводниците в помещението с делвите в склада на доџтор Стъклен, сега щеше да е значително по-уверен.

Кабриолетът стигна до Излингтън и оттам нататък Лангтън трябваше да продължи пеш. Още отсега, едва осем часа сутринта, хората вече се тълпяха към Пиър Хед и към Свода. Млади, стари, бедни и добре облечени. Безделници се мотаеха с ръце в джобовете и бутнати на тила кепета. Дечица в тънки дрешки. Матрони от средната класа, понесли плетени кошници за пикник. Микрокосмосът на ливърпулския живот. Всички, привлечени от церемонията по откриването, като метални стружки, привлечени от магнит.

Разбутвайки тълпата, Лангтън пое към лагера. Сега подстъпите към бреговете на Мърси бяха блокирани с тежки дървени бариери. Инспекторът показва служебната си карта на лостовите полицаи и продължи нататък през множеството. Сергии за закуски и сувенири бяха разпънати пред недовършената сграда на „Ливър Гаранти“, сега скрита зад боядисаните за празника тараби на оградата. Откъм сградата на Компанията на Свода се носеше музика. Пиър Хед се беше превърнал в някакъв своеобразен панаир, очакващ клиента.

Полицейски кордон охраняваше входа на лагера.

— Никой не може нито да влиза, нито да излиза, сър.

Лангтън отново показва служебната си карта, но този път се наложи да почака, докато сержантът я провери подробно. Под студената сянка на издигащата се високо рампа на Свода портите на главния вход на лагера тънеха в сумрак. Първата кула беше надвиснала над главата на инспектора като древен монумент. Мъгла или ниски облаци криеха върха ѝ.

Сержантът се върна от проверката.

— Майор Фелоус заръча да ви пуснем, сър, и помоли да се явите пред него възможно най-скоро. Той е ей там, при основната група, отговаряща за подготовката.

Лангтън се мушна през кордона и се отправи към портите на лагера. Заоглежда лицата на вътрешните пазачи, но не видя мистър

Лойд. Един от другите охранители се съгласи да отиде да го повика, но междуременно демонстративно се мота и бави прилично дълго. Десет болезнено бавни минути по-късно Лойд се появи.

— Инспекторе. Дошли сте да ни нагледате?

— Трябва да се срещна с един човек в лагера.

Лойд вирна брадичка.

— По работа?

— По личен въпрос.

Видял колебанието на Лойд, Лангтън настоя:

— Моля ви. Важно е.

Лойд го погледа мълчаливо още миг, после се обърна към пазачите:

— Пуснете го, момчета.

Вътре инспекторът се опита да се ориентира. Разпозна главната улица и тесните преки, които водеха надолу към каменните основи на първата кула на Свода — мястото, където почти беше заловил Дърам.

— Кой е човекът, когото търсите? — обади се Лойд.

Лангтън описа накратко мисис Гриздейл, после пое надолу по главната улица на лагера, търсейки с очи прозореца, на който беше мернал лицето на Мийра.

До него Лойд се прокашля и рече:

— Мистър Даудън ми каза за жена ви, сър. Съжалявам, че ви е сполетяло такова нещастие.

Нещо болезнено се усука под ребрата на Лангтън.

— Благодаря ви.

— Тъжен век беше тоя, нашият — продължи Лойд, сякаш на себе си. — Радвам се, че ще му видим края.

Внезапен висок, остър стон накара инспектора да спре и да се огледа. Звучеше като предсмъртните мъки на гигантски железен звяр.

— Това е Сводът, инспекторе. Слушайте.

Леден вятър бръсна лицето на Лангтън. Секунда по-късно от колосалната конструкция над главата му долетя вой и скърцане. А после протяжен, смразяващ кръвта вой, който инспекторът усети в корените на зъбите си. Изглеждаше невъзможно нещо толкова огромно да се движи и усуква.

— Страшничко, а, сър? — рече Лойд. — Само ако знаете при буря какво става! Нищо чудно, че децата сънуват кошмари.

Малко по-надолу по главната улица Лангтън разпозна къщурката, на чийто прозорец беше видял Мийра. Вратата му отвори слаба, жилеста жена, загърната в опърпан червен шал. Тя кимна на Лойд, после измери Лангтън от главата до петите, а той попита за мисис Гриздейл.

Жената сви устни.

— Какво е направила?

— Нищо. Просто трябва да я попитам...

Някакво движение и иззад рамото на хазяйката надникна умореното лице на медиума.

— Познах ви по гласа, инспекторе. Всичко е наред, мисис Милър. Познавам господина.

— Ще ви чакам отвън — рече Лойд и Лангтън влезе.

Последва мисис Гриздейл нагоре по разклатеното дървено стълбище. Влязоха в стая с наклонен под и толкова разкривени стени, че приличаше на залите с криви огледала по провинциалните панаири. До едната стена бяха опрени две койки, явно изнесени от кораб. В малка камина гореше огън и коминът връщаше половината от пушека обратно в стаята.

— Мисис Гриздейл, не искам да ви притеснявам отново, но...

— Толкова се радвам, че дойдохте, инспекторе. Чувствам облекчение.

Лангтън, все така застанал до вратата, я изглежда.

— Облекчение?

Мисис Гриздейл седна до разклатената маса.

— Тя не ми дава и миг покой.

— Сара?

Жената кимна.

— Сънувам все едно и също: уловена съм в капан, не ми стига въздух, тясно е, стените ме притискат от всички страни. Ужасно е. Ужасно.

Лангтън си спомни делвата, оставена на поцинкованата маса.

Мисис Гриздейл се загърна по-плътно с шала си и каза:

— Никога преди не съм страдала от подобни видения. Никога. Съпругата ви трябва да е била жена с изключително силна воля. Изключително силна.

— Такава беше — отвърна инспекторът. — Съжалявам. Не исках да стане така, не очаквах, че...

Мисис Гриздейл вдигна ръка и го спря.

— Рискът беше изцяло мой. Знаех с какво си имам работа, но преживяването никога преди не е било толкова мощно. Тя просто не иска да си отиде.

Жената погледна Лангтън право в очите и каза с почти обвинителен тон:

— Вие двамата сигурно много сте се обичали.

Лангтън се отпусна и се подпря на рамката на вратата.

Затвори очи и видя как Сара се смее, как тича по зелената морава в жълтата си рокля. Сара в прегръдките му. Сара, бледа и изнурена, мъничка като кукла в грамадното легло.

После инспекторът отвори отново очи и видя мисис Гриздейл, прегърбена на мястото си, отпуснала рамене, уморена, изтощена. Нямахше право да я подлага на ново изпитание. Не можеше да я моли отново да се свърже със Сара.

Обърна се да си върви.

— Простете ми. Не трябваше да идвам.

— Чакайте — жената прекоси стаята и положи длан на лакътя му. — Знайте — тя е объркана като малко дете. Не смятам, че знае какво ѝ се е случило. А и духът ѝ вече не е чист.

— Как така?

— Всеки път, когато някой се свързва с нея чрез проводниците на делвата, отнема по малко от енергията ѝ, но едновременно с това ѝ оставя част от своята енергия. Преносът е двупосочен.

Колко ли „клиенти“ бяха „пробвали“ пленената същност на Сара, бяха разглеждали спомените ѝ? Дали самата сестра Райт се бе свързвала с нея?

— Разкажете ми какво виждате — рече Лангтън. — Моля ви. Нещо, което ви се е сторило особено, странно, не на място.

Мисис Гриздейл се засмя.

— Странно? Кое в цялата тази история не е странно?

— Моля ви.

— Ще опитам — жената затвори очи, после заизброява разни разбъркани откъслечи от спомени, подобни на картинки от детска книжка с апликации: разходки в гората и партита на свещи; рокля,

издута от летния бриз; мързеливи неделни закуски; жилещите удари на студени дъждовни капки. Всички тези определено принадлежаха на Сара. Други фрагменти обаче бяха явно чужди: стаи, изпълнени с дим от пури; червени и черни фигури на карти за игра върху покрита със зелено сукно маса; шумна кафанска музика и приеми в ложата.

И най-странният спомен от всички:

— Виждам как един висок мост танцува, заедно с всичките си кули.

— Танцува?

Мисис Гриздейл, все така със затворени очи, се замъчи да намери точните думи:

— Мостът се мести... някак си се люлее като вълна, усуква се и настрани, и нагоре-надолу. Танцува.

— Какъв мост? Сводът?

— Не съм сигурна... възможно е, но... — жената отвори уморените си, кървясали очи. — Помогнах ли ви?

Лангтън не знаеше дали му е помогнала, но все пак ѝ поблагодари. На излизане от вехтата къщурка напрегнато мислеше кой ли от „клиентите“ на Сара ѝ е прехвърлил образа на движещия се мост. Изправи се на улицата и вдигна очи към Свода. Трудно беше да си го представи да танцува.

Обърна се да се сбогува с мисис Гриздейл, но тя заговори първа:

— Надявам се, да намерите покой. И двамата.

— Аз също — отвърна Лангтън, чудейки се как ли би реагирала мисис Гриздейл, ако знаеше плановете на сестра Райт да върне Сара сред живите. Надяваше се медиумът никога да не узнае за това.

Инспекторът пристъпи към Лойд. В този миг иззад гърба си дочу гневно ръмжене. Обърна се и веднага отстъпи, като на косъм се размина със съскащата и плюеща вбесена Мийра. Преди да му се нахвърли отново, мистър Лойд я хвана отзад през кръста.

— Защо не я оставите на мира? — кресна Мийра, борейки се да се отскубне от Лойд и налитайки на Лангтън с протегнати ръце. — Достатъчно я наранихте!

— Мийра, моля те — обади се мисис Гриздейл. — Всичко е наред.

Но Мийра не се успокои. Ръката ѝ се плъзна под елека ѝ и измъкна къс, широк, лъскав нож.

Лойд го изби от пръстите ѝ и я притисна плътно към себе си.

— Хайде сега, момичето ми, стига вече. Нали не искаш всичките ченгета в тоя град да ни се изсипят на главата? Точно така.

После се обърна към Лангтън.

— Най-добре да си вървите, инспекторе. Виждате какъв таралеж в гащите е това момиче.

Лангтън забърза отново към главната порта. Зад себе си чуваше Мийра, която не спираше да бълва ругатни и клетви, някои дори не на английски, но въпреки това смисълът им си оставаше пределно ясен. Инспекторът спря пред портата и плъзна поглед по очакващите клиенти сергии, по полицейския кордон, по тълпите, наредили се на опашка, за да приближат до Свода. Кралицата щеше да получи великолепно посрещане.

Инспекторът разтърка очи и се опита да се съсредоточи, но шумът от репетиращите духови оркестри, от виковете на продавачите и на хората от тълпата, от рева на уличното движение напълно го дезориентираха. Може би просто трябваше да се прибере у дома. Да си легне в грамадното дървено легло и да остави сънят да заличи всички грижи. Сестра Райт би одобрила това решение. Така инспекторът би изпълнил точно това, което тя беше поискала от него. Да не прави нищо.

Но какво щеше да открие на сутринта, когато отново отвореше очи? Ако сестра Райт изпълнеше обещанието си, дали нямаше да завари някоя непозната, легнала до него? Млада жена с чуждо лице, но с душа, която Лангтън познаваше от толкова години? Бог да му е на помощ.

Не. Престанѝ да мислиш за това. Лангтън знаеше, че му предстои още много работа. Да провери как е Макбрайд, да се стикова с Фелоус, да провери още веднъж всички ходове, през които беше минало разследването на смъртта на Кеплер. Какво предстоеше утре, беше един съвсем отделен въпрос.

Лангтън се отправи обратно към управлението и се замисли защо ли сестра Райт толкова настояваше случаят Кеплер да потъне в забвение. Макбрайд беше казал, че контактът, комуто е докладвал, е Пърсел. Ако сестра Райт държеше Пърсел, то нямаше никаква причина да иска да затвори устата на Лангтън. Достатъчно беше да заповяда на Пърсел да прекрати случая. Освен ако не Пърсел беше проблемът.

Лангтън се обърна отново към Свода. Майор Фелоус? За него ли ставаше въпрос?

Колебаейки се накъде да поеме — към управлението или обратно към Свода, — инспекторът тръгна към центъра. Бяха го предупредили да стои далеч от моста. Ако искаше отново да прегърне жена си, не трябваше да престъпва заповедите на сестра Райт. Просто трябваше да се преструва и всъщност да не предприема нищо. Но Лангтън не беше сигурен докога ще издържи да се придържа към това нареждане.

ДЕВЕТНАДЕСЕТ

След като с голям труд си проби път по претъпканата Виктория Стрийт, Лангтън използва телефона на дежурния сержант, за да се обади в Лечебницата. След известно чакане, една сестра го осведоми, че Макбрайд все още е в операция. Не, не знаела кой е опериращият хирург, нито къде е сестра Райт в момента — би ли искал Лангтън да се свърже с нея? Инспекторът обаче просто затвори телефона и пое нагоре по стълбите към кабинета си. Сградата на управлението беше необичайно тиха и пуста. Всички офицери бяха въвн и изпълняваха задачи, свързани с кралското посещение. Явно в момента зад бюрата си бяха само административните служители и момчетата за всичко по коридорите.

В кабинета си Лангтън седна зад голото бюро и се загледа право пред себе си. Дори и при положение че беше предал него лично, а и задочно самата полицейска институция, Макбрайд не заслужаваше да умре. Не, виновен беше Пърсел. Виновен и все още ненаказан.

Хари отвори вратата на кабинета и застина от изненада.

— Извинете, сър. Не очаквах да сте тук. Отивам да ви донеса кафе.

— Почакай, Хари. Седни за малко.

Вече почти на прага, Хари се обърна и неохотно се върна до бюрото на инспектора. Изглежда стола пред себе си така, сякаш очакваше да го ухапе. Лангтън с ръка го подкани да седне и момчето кацна на самия ръб, сякаш готово да побегне всеки момент.

— Колко ти платиха от вестника? — попита инспекторът.

Хари поаленя до корените на косата си и отвори уста да отговори.

— Знам, че си бил ти — продължи Лангтън и вдигна длан, за да пресече протестите на момчето. — Твърде често те заварвах до бюрото си. Част от вината навярно е моя — все продължавах да оставям досието по случая неприбрано и отворено, та всеки да може да го

прочете, но просто не очаквах, че има шпионин в собствения ми кабинет. Та, колко?

Лицето на Хари се изкриви от обзелите го противоречиви чувства. Ръцете му стиснаха подлакътниците на стола и той заби поглед в ботушите си.

— По лира на статия, сър. Съжалявам.

— Аз също съжалявам, Хари. Аз също съжалявам. Поне си изкарал добри пари. По лира на статия, казваш? Е, това си е достатъчна мотивация.

Хари поклати глава.

— Просто ми трябваха парите, сър.

Лангтън погледна засраменото момче и последната капка гняв се изпари от гърдите му. Предателството на Хари бледнееше пред това на Макбрайд и Пърсел.

— И какво правим сега, Хари?

Момчето го погледна с блеснали от сълзи очи:

— Ще отида ли в затвора?

— Може би, ако продължаваш както досега — отвърна инспекторът. — Но ако погледнеш на тази случка като на последно предупреждение, може и да ти се размине.

— Искате да кажете, че... няма да ме изпеете?

Лангтън почти се усмихна на детинската физиономия на Хари.

— Не, няма да те „изпея“, но не е възможно да продължиш да работиш при мен. Не обичам някой да ми наднича зад рамото.

Хари се изправи. Раменете му се бяха прегърбили и той все още изглеждаше така, сякаш ще заплаче всеки момент:

— На четвъртия етаж си търсят момче за всичко, сър. Мислите ли, че ще ме вземат? Обещавам, че каквото направих, няма да се повтори, сър, заклевам се.

— Върви ги питай, Хари.

— Благодаря ви, сър. Няма да ви разочаровам — момчето отново стана алено. — Искам да кажа, няма да ви разочаровам втори път. Сър.

Вратата на кабинета се затвори зад Хари и Лангтън цял се свлече надолу в стола си, изведнъж почувствал се много стар и уморен. Зачуди се дали не постъпи твърде снизходително. Но все пак част от вината беше негова, а и как въобще беше възможно точно той да чете

на Хари морал? Не и след уговорката, която беше направил с доктор Стъклен.

Не, вече нямаше право да чете морал на никого.

Отвори папката на Кеплер, отгърна поредната страница и отвинти капачката на писалката си. Какво да запише? Със сигурност не истината. Не можеше да спомене сестра Райт, нито Пърсел и Макбрайд, нито Сара. Нищо, което би насочило към доктор Стъклен. С други думи, абсолютно нищо.

Какво се беше случило с Кеплер? Сестра Райт беше споменала, че убива, само ако няма друг избор. Ако Лангтън можеше да вярва на думите ѝ — а той, честно казано, ѝ вярваше — какво ли тогава беше извършил Кеплер, за да предизвика смъртта и обезобразяването си? Да, носел е по тялото си татуировките на наемниците от Оранжевата свободна държава, така че сестра Райт имаше причина да го мрази. Но едновременно с това тя беше казала, че е видяла татуировките едва след смъртта му. Защо тогава го беше убила?

От писалката, увиснала над белия лист, капна голяма капка мастило. Лангтън изруга, попи петното и разлисти предишните си записки. Ето, тук двамата с Макбрайд бяха намерили парите и паспортите в квартирата на Глочестър Роуд. Тук бяха установили кой е адресът, на който Кеплер и Дърам бяха пращали многото телеграми: Министерството на външните работи.

Майор Фелоус работеше за Външно, освен това косвено беше признал, че се числи и към секретните агенти на кралицата, а Кеплер и Дърам са били негови хора в Ливърпул.

Против волята си Лангтън прехвърляше фактите в ума си, нареждаше ги и ги пренареждаше, мъчеше се да ги сглоби в обща картина. За правителството беше детска игра да внедри двама свои агенти в Компанията на Свода, със или без знанието на лорд Салисбъри. После Кеплер и Дърам почнали да обикалят по докерските кръчми, да разпитват за бури или други недоволни и потенциално бунтовни елементи. Беше напълно логично — Фелоус им е възложил да му докладват за всичко, което би могло да се окаже заплаха за Свода.

Кеплер неволно беше открил нещо голямо, без обаче да разбере колко сериозно е откритието му. Случайно или поради небрежност сам

е подсказал това на доктор Стъклен. Докторът е разбрал, че бурът души за още информация, и го е премахнал.

Доктор Стъклен, сестра Райт. Ако Кеплер е бил заплаха за нея, това означаваше, че тя със сигурност е стъкмила заговор, който не е желала бурът да разкрие. Но цялата работа с изрязването на лицето му, с тялото му, захвърлено на място, където сестрата е знаела, че ще бъде открито бързо — всичко това все още чакаше своето обяснение. Не, важното в случая беше какво точно готви сестра Райт? Какво е искала да скрие, като е затворила устата на Кеплер?

Сводът.

Лангтън погледна през прозореца нагоре по Виктория Стрийт с нейните трепкащи на вятъра безброй ленти, гирлянди и вимпели. Провери джобовете си и всички чекмеджета на бюрото. Кеплер е имал ключ от Свода, Джейк също имаше. Кеплер го е получил заради работата си като охрана, но ключът на Джейк можеше да означава само едно — сестра Райт замисляше нещо срещу трансатлантическия мост. Лично беше поръчала на Лангтън да стои далеч от Свода днес. Беше се опитала да спаси живота му.

Лангтън си спомни думите на управителя в „Ървинг и Лонг“: доктор Стъклен получил от тях грамадна медна намотка, евентуална част от още несглобен гигантски атрактор. Колко ли души можеше да улови подобна машина? Сто? Хиляда? Две хиляди?

Лангтън вече беше стигнал на половината път до кабинета на Пърсел, когато се сети за Сара. Забави крачка. Беше обещал на сестра Райт. Ако тя узнаеше, че Лангтън подозира нейното участие в заговор срещу Свода, той може би никога повече нямаше да прегърне жена си. Никога.

Остана неподвижен, стиснал каменната колонка на парапета, готов да се върне в кабинета си. Бавно, бавно, стъпка по стъпка, заслиза обратно по стълбите. А и какво въобще би могъл да стори, за да й попречи? Вече беше твърде късно. Ако Фелоус и неговите екипи от агенти не бяха успели да разкрият никакъв заговор срещу моста, какъв шанс имаше Лангтън?

Прибра се в кабинета си, но умишлено застана далеч от прозореца. От него се искаше просто да изпълнява ежедневните си тривиални задачи. Да се преструва, че нищо не се е случило, че всичко си е както преди. А после, утре...

Не можеше да го направи. Помисли за тълпите, напрегнато очакващи да зърнат кралицата, помисли за работниците на Свода, за електрическите влакове, пълни с пътници, тръпнещи да поемат към Америка, към новия си живот.

Лангтън пъкна в джоба си ключовете на Кеплер и Джейк, грабна палтото си и изхвъркна навън. На площадката се поколеба, но после прецени, че Пърсел не може да му е от полза. Изтича надолу по стълбите и се гмурна в шумната празнична атмосфера на града.

Ами Сара? Ако се наложеше, как щеше да избере между нея и Свода?

Лангтън изтика тази мисъл на дъното на съзнанието си и се съсредоточи върху това да си пробие път през изпълнените с трепетно очакване тълпи.

Хиляди хора бяха задръстили Гори и чакаха да излязат на Пиър Хед. Уотър Стрийт, артерията, която водеше директно надолу към реката, беше свободна, защото полицейски кордони държаха зяпачите настрана. Отново и отново Лангтън трябваше да показва служебната си карта, за да преминава през пропускателните пунктове. Най-сетне се добра до главния пункт, след който вече се намираше теренът, на който щеше да се проведе официалната церемония по откриването на моста.

Гвардеец в бляскаво чиста униформа в червено и златно върна картата на Лангтън.

— Нямате покана, така ли, сър?

— Трябва да видя майор Фелоус — отвърна Лангтън.

— Съжалявам, сър, майорът е много зает. Не мога да ви пусна при него.

Гвардеецът се обърна, но инспекторът го сграбчи за единия позлатен ревер.

— Ако не ме допуснете да говоря с Фелоус, днес няма да има церемония. И Свод няма да има. Искате ли да поемете подобна отговорност?

Гвардеецът погледна Лангтън, после хвърли поглед към полицаите наблизо. Измъкна ревера си от пръстите на инспектора,

приклади измачканото и кимна към прясно боядисаната къщичка на охраната.

— Почакайте там. Сър.

В къщичката Лангтън закръстосва тясното помещение, гледайки през прозореца как един по един пристигат официалните гости. Мъже в костюми, с цилиндри, в копринени палта. Потреперващи в студа дами в елегантни рокли, със слънчобрани и пресни букети зимни цветя от оранжерии и парниците. С всички сили инспекторът се помъчи да не си представя как всички тези хора лежат бездиханни и неподвижни. Господи, къде се бавеше Фелоус?

После видя майора да бърза, проправяйки си път през пристигащите гости.

— Какво става, Лангтън, мътните да те вземат?

— Затвори вратата.

— Просто ми кажи...

Лангтън тръшна вратата и опря гръб върху й.

— Кеплер и Дърам си били твои агенти. Ти си ги изпратил тук да дебнат за бурски заговор, но когато Кеплер е разкрил нещо голямо, заговорниците са го убили и са подплашили Дърам.

Фелоус направи крачка към вратата.

— Това не те засяга.

Лангтън се мръдна, препречвайки му пътя.

— Засяга ме смъртта на двамата агенти. Заговор има. Още не знам какъв е, но нямам съмнения, че опасност съществува. Никакви съмнения.

Фелоус го загледа мълчаливо.

— Прихванахме слухове, че бурите се канят да нападнат Свода.

— И сте пратили Кеплер и Дърам? Или както са там истинните им имена.

— Уредих ги на работа в Компанията на Свода — продължи Фелоус и хвърли поглед на джобния си часовник. — Те си държаха очите отворени, посещаваха кръчмите и работническите клубове, вертепите и публичните домове. Пращаха редовни доклади.

— И?

Фелоус хвърли поглед към тълпите пред прозореца.

— Нещо се печеше. И двамата бяха сигурни в това, но не знаеха нищо определено. Затова умря Кеплер, надскочил се е в опит да открие

доказателство.

— Това ли каза Дърам?

— Дърам не се е свързвал с нас след смъртта на Кеплер.

Малко остана Лангтън да каже на майора за нощното посещение на Дърам. Беглецът беше казал, че не вярва на никого, дори на самия Фелоус. Дали и обратното беше вярно?

— Подозираш Дърам, нали, Фелоус? Чудиш се дали Дърам не е убил Кеплер и не е минал на страната на заговорниците?

— Да, Лангтън, не мога да отхвърля тази възможност.

Отвън долетяха внезапни нестройни фанфари — гвардейският оркестър репетираше. Лангтън се опита да си спомни всичко, което знаеше за Дърам и Кеплер.

— Кеплер е бил бурски наемник.

— Той беше много неща, както за бурите, така и за Англия. Преди да започне да пие, беше един от най-добрите ми агенти. Въпреки пиенето беше идеален за последната задача — имаше бурски произход. Заговорниците щяха да му се доверят.

Само дете заговорниците не са бури, рече си Лангтън на ум. Заговорникът е доктор Стъклен. А тя мрази бурите.

— Та, Лангтън, обясни ми какво става? — рече Фелоус. — Моите хора не откриха нищо, нито експлозиви, нито бури, нито анархисти. Какво те кара да мислиш, че нещо ще се случи днес?

Лангтън вдигна очи към грамадната първа кула на Свода. Колко можеше да съобщи на Фелоус, без да издаде сестра Райт или Сара?

— Мичман Джейк, един делваджия, когото заловихме, имаше в джоба си ключ от Свода.

— Е, и? Какво отключва този ключ?

— Не знам. Но бих искал да разбера.

— Какво ви каза този Мичман Джейк?

— Нищо. Умря в карцера — отвърна Лангтън. Фелоус никога нямаше да повярва на събитията, разиграли се след смъртта на Джейк, нито пък на теорията на инспектора за гигантска машина атрактор, навярно сглобена някъде съвсем близо до трансатлантическия мост. — Но това, че притежаваше подобен ключ, не е случайно.

— Но не е и доказателство за нищо, Лангтън.

— Говорих с друг член на бандата му и съм сигурен, че нещо страшно ще се случи днес, ако не го предотвратим.

— Какво ще се случи, Лангтън? Каж ми. Дай ми подробности, насоки. Нещо, за което моите хора да се оглеждат.

— Не мога, Фелоус. Самият аз не знам какво да търся.

Фелоус го загледа преценяващо няколко секунди. Като полицай, занимаващ се с уличен пияница или със скитащ луд.

— Чудя се ти на чия страна си, Лангтън.

Как би могъл да отговори на това? И сам не беше сигурен вече.

— Просто не искам да има повече убийства.

Фелоус погледна през прозореца към чакащите отвън часови, а Лангтън полека плъзна ръка в джоба си към револвера. Замисли се дали би могъл да просне майора в безсъзнание, преди той да повика хората си. Инспекторът полека премести тежестта си и пристъпи малко по-напред.

Фелоус се обърна към него и кимна:

— Ще поръчам на моите екипи да удвоят бдителността си. Макар че как биха могли да попречат на нещо, за което само намекваш... Лангтън, ако видиш нещо точно определено, свирни силно три пъти с това.

И сложи в ръката на инспектора някакво странно апаратче. Беше по-тежко, отколкото предполагаше малкият му размер, на гърба имаше прикрепена с восък батерия, не по-голяма от кибритена кутия, а от нея излизаше къса антена.

— Защо просто да не използвам полицейската свирка?

— Защото този предавател е ултразвуков — отвърна Фелоус. — Сигналят с малко надвишава доловимата за човешкото ухо честота на звука.

— Как тогава ще ме чуят твоите хора?

— Техните приемници са нагласени на същата честота — каза майорът и извади от ухото си малко метално топче с размерите на грахово зърно. — Това тук е нагласено да приема сигналите от устройството, което ти дадох. Някаква мембрана резонира при долавяне на съответната честота или нещо подобно. По-важното е, че моите хора ще те чуят и ще могат веднага да ти се притекат на помощ.

Лангтън пъкна устройството в джоба си.

— А и никой от гостите няма да чуе сигнала ми и няма да има паника.

— Именно. Сега, сложи на ревера си тази значка — така ще те разпознават като човек от моите екипи. Ето — Фелоус погледна джобния си часовник за шести или седми път, после пристъпи към вратата. — Ако видиш нещо подозрително, каквото и да е, викай хората ми.

Вън Лангтън забодде червено-златната значка на ревера си, огледа се и се замисли откъде да започне. Пред входа на сградата на Компанията на Свода временно бяха издигнати редове амфитеатрални седалки, както и затворена ложа за кралското семейство. Повечето от пристигащите поканени се разхождаха отпред, поздравяваха познати или просто се показваха с надеждата близостта им до най-знатните гости да бъде забелязана. Накъдето и да се обърнеш, Лангтън виждаше хора, снимащи голямата новина с камери — така наречените *кинематографи*: бяха накацали навсякъде — на специални дървени подиуми, върху каруци, по покривите и дори на лодки, вързани до най-близкия кей. Целият свят щеше да види този паметен ден. Какво щяха да запечатат камерите — триумф или трагедия?

Чуждестранните оператори, приведени над своите закрепени върху триножници метални кутии, приличаха на някакви странни митични петкраки създания. Възможно ли беше сестра Райт да е пратила един или повече от своите хора сред гостите, маскирани като снимачен екип? Нейни агенти можеше да има навсякъде: сред гостите, часовете, сред прислугата и полицаите...

Лангтън все така мислеше за младата жена като за посветилата се на работата си сестра, която за пръв път бе срещнал в Лечебницата. Трудно му беше да я види в ролята на леденостудения, безмилостен доктор Стъклен. Дали за самата нея беше трудно да постави граница между тези свои две личности? Лангтън знаеше, че всеки човек има своите вътрешни противоречия, но дали у сестра Райт/доктор Стъклен те не бяха особено драстични? Дали този разлом не я беше тласнал към бездната на лудостта?

Лангтън разтикваше тълпата, дори без да си прави труд да промърморва някое и друго извинение. Опита се да огледа всички основни райони: терена на дока, сега премеетен и изблизан до блясък, местата, определени за грейналите в усмивки гости, надвесената арка на входната рампа на Свода, увисналата на стоманените въжета платформа на моста и успоредната ѝ железопътната линия, назъбените

парапети на терасите нагоре до върха на първата кула. Думкането и воя на духовия оркестър го разсейваха, пречеше му и димът от пури и цигари, смесеното ухание от стотици парфюми.

Изведнъж инспекторът застина. Слаб аромат, деликатен намек за нещо познато, го блъсна едва ли не физически, прониза го асоциация, която го върна назад в годините. Сара използваше този парфюм. Нежна смес между портокалови цветчета и фрезии. Тя обичаше да си слага малко зад ушите, на извивката на елегантната си шия...

Лангтън тръсна глава като пиян човек, който иска да проясни ума си. Насили да върне вниманието си върху обстановката. Трябваше да се съсредоточи. Ръката му напипа ключа от моста в джоба. Ключът на Джейк. Точно отпред се издигаше сградата на Компанията на Свода. Лангтън си проправи път през фоайето на сградата — от двете страни на входа стояха портиери с униформи.

— Трябва да говоря с човек от администрацията. С някой, който се занимава с ключовете и сигурността.

Портиерът, с грубовата фигура на боксьор и едва прикрити моряшки татуировки по китките, хвърли поглед на значката на ревера на Лангтън.

— Ще проверя дали някой е дежурен, сър.

Мъжът се скри зад преградата с вътрешната телефонна централа, инспекторът закрачи из отекващото мраморно фоайе. Погледна часовника си. Дванадесет без двадесет. След малко повече от три часа кралицата щеше официално да обяви Свода за открит.

Портиерът се върна:

— Мистър Харисън от инженерите слиза насам, сър.

Харисън, мъж под тридесет години, но вече посивял, разтърси ръката на Лангтън и попита с какво може да помогне. Огледа ключа на Джейк под светлината на полилея, обърна го фронтално и примижа срещу профила му, опипа остриите ръбове на нарезите.

— Много странно.

— Какво виждате?

— Ами... Колкото и да е невероятно, мога да се закълна, че това тук прилича точно на ключовете на нашите майстори, които отговарят за понтоните. Но аз мисля — по-право, сигурен съм — че всички техни ключове в момента са прибрани и затворени в сейф. Много странно.

— Какво отварят тези ключове?

Харисън вдигна очи към инспектора.

— Да отварят? Ами отварят всички врати, водещи към понтоните. Всички до една.

Лангтън си пое дълбоко въздух.

— Какво точно представляват тези понтони?

Харисън го дръпна към един от прозорците на фоайето и му посочи най-близката кула на Свода, първата от многото, подредени по дължината на моста през целия Атлантически океан. Ръката на инженера посочи основата на кулата, скрита под водите на Мърси.

— Виждате ли, ето там. Понтоните са конструкции от метал и дърво — приличат на огромни въздушни звънци с диаметър стотици метри — които ние потапяме на океанското дъно. След това изкопчиите и зидарите се спускат долу в понтона, изграждат вътре основите на всяка една кула. После ние разглобяваме външната рамка на понтона и я използваме за строежа на следващата кула, но ядрото на въздушния звънец остава. Коридорите и стълбищата, по които зидарите са слизали до основите на всяка кула така и не са зазидани. Този ключ отваря вратите, водещи към тези коридори.

Нима сестра Райт искаше да разруши Свода? Да слезе в основите на кулата и... какво? Да сложи експлозиви? Да подкопае конструкцията?

Лангтън се опита да си представи колосалната тежест на моста, отпуснала се върху четвъртитите основи на кулите, всяка широка по сто метра на мястото, където потъваше под водната повърхност. Милиони тонове стомана, гранит, тухли, желязо. Заедно с декоративните каменни плочи, облицоващи кулите и криеци надвисналата метална конструкция. Отдалече ъгловатите египетски барелефи изглеждаха плътни и леко заплашителни.

Харисън завъртя ключа в ръката си и продължи:

— Ключове като този дават достъп на работниците до вътрешните ревизионни коридори и стълби от дъното до самия връх на всяка кула. Тя се нуждае от непрекъсната поддръжка. Сводът имам предвид.

Сводът отново беше станал „тя“.

— Значи с помощта на подобен ключ човек би могъл да саботира Свода отвътре?

На лицето на Харисън се изписа ужас.

— Надявам се нищо подобно да не се случи.

— Но е възможно.

— Хората на майор Фелоус претърсиха всеки сантиметър от Свода — отвърна Харисън. — Проверяха за всякакъв тип саботаж, за експлозивни, дори за газ. Самият аз миналата седмица обходих първата и втората кула крачка по крачка. Нямаше никаква следа от външна намеса.

Или следите са били толкова странни и елегантно замаскирани, че ти изобщо не си ги забелязал, помисли Лангтън. После протегна ръка.

— Бихте ли ми върнали ключа?

Харисън обаче го стисна здраво в шепа.

— Трябва да го заключа в сейфа при останалите. Действително ли смятате, че ще ви бъде необходим?

— Честно ли? Не знам.

Харисън се поколеба, погледна отново към първата кула и пусна ключа в протегнатата длан на инспектора.

— Ще трябва да уведомя лорд Салисбъри.

— Разбира се — Лангтън стисна ръката на инженера и се запуска по стъпалата пред главния вход, но се обърна, когато чу, че Харисън го вика.

— Смятате ли, че има някаква заплаха за Свода, инспекторе?

Вместо да отговори, Лангтън каза:

— Майор Фелоус и хората му са уверени, че са проверили всичко.

Инспекторът се отправи към прясно боядисаните перила по ръба на кея. Отвъд тях, под блоковете пясъчник, право надолу се плискаше сивата вода. На около петдесет метра от дока отстоеше първата кула. Солидна. Гигантска. Очевидно неразрушима.

Лангтън стисна перилото и усети как металът в ръката му вибрира от усилията на духовия оркестър. По водата долу пълзяха вълнички под ледения вятър. Видението на мисис Гриздейл, получено от Сара, която пък го беше попила от някой от своите „клиенти“ — танцуващ мост. Ако това видение изобщо означаваше нещо, как беше възможно тази колосална структура да се огъне или усуче? Как можеше сестра Райт да деформира стомана и камък?

На рамото на инспектора легна ръка и той рязко се извъртя. Ръката му напипа дръжката на револвера, но миг по-късно очите му разпознаха човека пред него.

— Професоре.

— Инспекторе. Радвам се, че ви виждам. С вас имаме разговор — професор Колдуел Чивърс не изглеждаше в добро настроение. Напротив, изразът на лицето му, кръстосаните зад гърба ръце, напрегнатата изопната стойка го караха да прилича на училищен директор, който се кани да накаже непокорен ученик. — Разбирам, че сте нахлули насила в дома ми, без да имате основателна причина или да бъдете предизвикан по какъвто и да било начин, заплашвали сте прислугата и сте напуснали без никакво обяснение.

— Професоре, аз...

— Аз не се обиждам лесно, Лангтън, но това е твърде много. Възнамерявах да отнеса въпроса към началника на полицията. Сестра Райт обаче се застъпи за вас и аз реших да не предприемам все още тази стъпка.

Лангтън се вторачи в професора.

— Виждали сте се със сестра Райт?

— Разбира се. Тя е на откриването в качеството си на председателка на сестринската гилдия, както и по моя покана. А сега, сър, очаквам обяснението ви.

Лангтън кимна.

— Наистина заслужавате обяснение, професоре, но в момента нямам време за това.

— Вижте...

— Някой възнамерява да атакува Свода — сниши глас Лангтън и пристъпи към професора. — Мислех, че този някой сте вие... Затова нахлух в дома ви. Простете ми.

Професорът буквално зяпна.

— Аз? Че как въобще ви е хрумнало това?

Лангтън само махна с ръка. Не искаше да споменава името на сестра Райт. Още не. Може би и никога повече.

Вместо това каза:

— Вие сте проектирали част от Свода, нали?

— Само облицовката, барелефите от украсата и прочие. Защо?

Лангтън пое дълбоко въздух.

— Ако обаче действително желаете да разрушите Свода, как щяхте да го направите?

— Полудяхте ли?

— Възможно е, но, моля, угодете ми. Как?

Професорът вдигна очи към кулата, плъзна поглед към гъмжащите гости, после отново погледна инспектора.

— Съществуват много начини. Най-грубият включва експлозиви в основата на кулите или по носещите въжета. Газ, метан или природен, изпомпан под налягане в понтоните. Саботаж, например прерязване на носещите кабели... Но всичко това със сигурност е било предвидено и проверено от охраната, нали?

— Така е, но дали няма някой по-елегантен начин?

— Какво имате предвид?

— Нещо отвъд очевидното, нещо, което никой не би очаквал...

— Лангтън отново се сети за мисис Гриздейл. — Какво би накарало моста да танцува?

Този път професорът изгледа Лангтън с пълната увереност, че човекът пред него е напълно побъркан.

— Мислете, професоре. Какво би разкривило Свода, кое би го деформирало и разрушило?

Миг пауза, после по лицето на професора се разля усмивка.

— Галопирация Джордж.

— Моля?

— Висящ мост на река Чарлс в Нова Британска Колумбия — обясни професорът. — Дори при сравнително тих вятър мостът винаги се люлеел и по хоризонтала, и по вертикала. Затова местните го нарекли Галопирация Джордж. И не се изненадали, когато започнал да се разпада на парчета при един малко по-силен вихър. Разчистили го донякъде и повикали хора с камера да снимат. Гледал съм записа — цялата конструкция осцилира по шестте степени на свобода. Невероятна гледка.

Сигурен, че е намерил отговора на своя въпрос, сега Лангтън имаше нужда от възможно най-много информация.

— Как? Какво е причинило вибрациите?

— Лошата конструкция. Разбира се, Хенри Марк Брунел може да ви обясни подробностите по-добре, но според мен в случая с Галопирация Джордж преобладаващите за района ветрове са оказвали

силен натиск върху усиливащите платформата вертикални трегери, които строителите са се изкушили са сложат, разчитайки на по-голяма стабилност. При определена честота трептенето на конструкцията е станало усукващо.

— Моля?

Професорът изобрази с ръката си вълна.

— Мостът е започнал да се усуква. Амплитудата на трептенето се е увеличавала — то ставало все по-силно — при това по силата на собственото си досегашно движение до момента, в който напрежението на конструкцията нараснало дотолкова, че тя се разпаднала.

Лангтън вдигна очи към Свода.

— Значи същото ще се случи и тук. Днес.

— В такова прекрасно тихо време? При нулев вятър? Освен това, Лангтън, Брунел много добре си знаят работата. Виждате ли решетъчната конструкция от вертикални трегери, която минава по цялата дължина на платформата? Те не само я укрепват, но и прекършват силата на връхлитащия вятър. Не, със Свода не може да се случи онова, което ви разказах.

Раменете на Лангтън увиснаха под бремето на смазващата умора. Беше повярвал, че е намерил отговора, но професорът сигурно беше прав. Дори доктор Стъклен не би могъл да предизвика вятър в тих ден като днешния, при това вятър, който да предизвика необходимата за разрушаването на Свода честота на трептене. Не, това бяха фантазии, достойни само за страниците на жълтите булевардни романчета на Робърт Луис Стивънсън, Уилки Колинс или Роуд Джеймс.

Такава фантазия бяха и дёлваджиите. Но те съществуваха наистина.

— Трябва да има друг начин — продължи Лангтън и разтърка очи. — Помислете, професоре, как другояче може да бъде разрушен Сводът?

— Моля ви, Лангтън, успокойте се — професорът пристъпи крачка напред и се вгледа в инспектора като в свой пациент. — Очевидно сте изтощен от прекомерно количество работа, а това са идеалните условия човек да изгуби яснота на гледната точка и да си прави най-невероятни изводи. Умората изсмуква не само тялото, но засяга и правилната ни преценка.

— Но Сводът...

— Почивка, човече, от това имате нужда — професорът положи ръка на рамото на Лангтън и заговори с тон, какъвто, без съмнение, пазеше за болните в Лечебницата. — Сводът е в безопасност. Брунел са го конструирали така, че да издържа на земетресения, на всякакви природни катаклизми и на саботаж от човешка страна. Освен това наоколо има повече охрана и полицаи, отколкото гости. Повярвайте ми, Лангтън, днес няма да се случи нищо страшно.

Лангтън понечи да спори, но после осъзна здравия разум зад благите думи на професора. Умората унищожава логиката, а събитията от последната седмица бяха изцедили и последните сили на инспектора. Той отново вдигна очи към солидната грамада на Свода и вътре в себе си просто трябваше да се съгласи, че конструкцията му изглежда неуязвима. Вечна. Неразрушима.

— Може би сте прав — каза Лангтън. — Трябва ми почивка.

— Абсолютно. Няколко часа сън ще пооправят нещата. И изобщо не се тревожете за малкия, ъ-ъ... инцидент в дома ми.

— Благодаря ви, професоре — Лангтън стисна ръката на лекаря, той се обърна да си върви, но инспекторът го спря: — Ако видите пак сестра Райт, моля ви, не ѝ споменавайте, че сте ме срещали. Че изобщо съм бил тук днес.

Професорът сякаш се наклони да попита защо, но после просто кимна.

— Щом така желаете.

Останал сам на края на тълпата, Лангтън се облегна отново на перилата и остави лъхацията от водата хлад да го облее. Дали беше изложил на опасност душата на Сара като беше дошъл днес тук? Но нямаше избор. Искрено беше убеден, че сестра Райт замисля нещо срещу Свода. Лудост връз лудост, връз...

Поклати глава да прочисти задръстилите я мисли и се отправи отново към портата на лагера. Тълпата край него оредяваше — гостите постепенно се настаняваха по местата си. Военният оркестър избухна в жизнерадостен марш, марш, който Лангтън помнеше от Трансваал. Прашните, преуморени музиканти го свиреха преди битката при Натал, за да повдигнат духа. И всъщност в това имаше нещо вярно: музиката наистина имаше силата да въздейства върху емоциите на човека.

Лангтън вървеше покрай сградата на Компанията на Свода, следвайки перилата по ръба на дока. Позицията му му позволяваше да гледа над водите на Мърси и да вижда целия лагер отвъд, част от високия, покрит с пясъчник бряг на Пиър Хед и Джорджис Парейд. Дупки, изходи на отходни тръби и входи към тунели зееха по вертикалната стена и това накара инспектора да си спомни бягството на Дърам. Дали агентът на Фелоус също не е подозирал професор Колдуел Чивърс? Затова ли беше излязъл от тунелите именно при Токстет?

На по-малко от сто метра от инспектора човешка глава се подаде от тъмния вход на един от тунелите и отново се скри. Лангтън се втренчи в мястото на движението, за да се увери, че не му се е привидяло. Малката, лъскава гола глава на мъжа отново се подаде вън за миг, после пак се гмурна в мрака.

Лангтън се поколеба. Ръката му посегна към ултразвуковото устройство в джоба му. Вдясно беше главната порта на лагера, вляво — където стената на дока се срещаше с вертикалния висок бряг на Пиър Хед, зееше отворът на тунела, от който се бе подал странният човек. Лангтън свърна наляво, мушна се под временните дървени бариери и показа значката на ревера си на охраната. Продължи да следва перилата по ръба на дока, докато дочу познато бумтене, подобно на пулса на гигантско животно. После заобиколи един нисък склад и видя камиона с парния двигател и въздушната помпа, хъркаща отзад в ремаркетото.

До камиона Джордж Сапъора се събличаше и тъкмо дърпаше гумирования си костюм, когато усети, че някой идва.

— О, вие ли сте, инспекторе. Рекох, че някой от важните гости е налетял на нас.

Лангтън погледна отворената в земята шахта, в чийто мрак потъваше стълба. Два пулсиращи маркуча, единият жълт, а другият — червен, също слизаха надолу.

— Има някой в тунелите. Видях го как се показва.

— Младият Ерик ще да е — отвърна Джордж, все така полуоблечен. — Тъкмо се канех да сложа някакви по-представителни дрехи. Майор Фелоус рече да докладваме, ако видим нещо странно, та тъкмо отивах...

Лангтън направи крачка напред.

— Какво сте открили?

Джордж Сапъора се почеса по брадата.

— Да ви кажа право, и аз не знам, сър. Дълбоко долу, близо до първата кула на Свода, някой е построил огромна метална машина, която не мяза на нищо, което съм виждал през живота си.

ДВАДЕСЕТ

Лангтън не можа да повярва колко студено е в тунелите под Пиър Хед. Само минути, след като се беше спуснал по стълбата, студът вече се беше просмукал до костите му, дланите и ходилата му бяха напълно безчувствени, сякаш чужди. Сега му се искаше да беше приел предложението на Джордж Сапъора да облече един от изолиращите гумени костюми. Вместо да се вслуша обаче, нетърпението го беше накарало да слезе в шахтата както си беше — в тънките си ежедневни дрехи. Докато джапаше из влажните тунели, вода капеше от извития таван, капките падаха във врата му и квасеха ризата и куртката му.

Лангтън си спомни, че като слезе в шахтата, беше погледнал за момент нагоре. Квадратният къс небе високо над главата му му се беше сторил така малък и далечен. Изведнъж го беше обзела твърдата увереност, че никога повече няма да види дневната светлина.

Сега виждаше пред себе си фенера на Джордж — газова лампа, обливаща зидарията на тунела с мазна жълта светлина. Разкривената сянка на Сапъора се катереше по стените и се гърчеше, докато тунелджията газеше из вадата гъста зловонна гнус в нозете им. Свикнал с тесните тунели, Джордж беше придобил опитна, полуприклезна стойка с отпуснати рамене и приведена глава, която го караше да прилича на дресирана маймуна от някой евтин роман на ужасите. Лангтън вече си беше изподрал главата в ниския таван и толкова пъти се беше удрял в стените, че кокалчетата на ръцете му и челото му кървяха.

Когато леденият поток, в който газеха, стигна до коленете им, на инспектора искрено му се прииска да беше изчакал Фелоус и неговите хора. Но какво щеше да им каже? Не беше сигурен дали машината в тунелите принадлежи на доктор Стъклен.

— Внимателно, сър — обади се Джордж. — Дупка.

На жълтата светлина от фенера Лангтън видя идеално кръглият отвор на шахта в пода пред краката си. Водата със съсък падаше в нея и от незнайна дълбочина долиташе ехото от плисъка ѝ. Макар че беше

завързан за Джордж със здраво конопено въже, инспекторът много внимателно заобиколи шахтата. Ботушите му се хлъзгаха по ронещите се, лъскаво-мазни тухли.

— Не сме далече, сър. Скоро ще излезем на сухо. Е, това, което минава за сухо тук, долу.

— Къде сме?

Джордж вдигна очи, сякаш можеше да види през тоновете пясъчник, пръст и тухли.

— Трябва да сме досами брега, сър. Още няколко метра и сме под самата Мърси.

Лангтън потрепери. Милиони кубически метри студена сива вода. Тонове тиня и боклуци. Удържани само от няколко метра остаряла зидария.

Мъчейки се да следва Джордж, а и да се разсейва от страшните мисли, Лангтън попита:

— Кой е построил тези тунели?

— Хубав въпрос, сър. Някои са ги прокарали контрабандистите, още преди векове. Внасяли са тютюн и пиячка, захар, а и роби също, дори след забраната — Джордж спря за момент и бръсна с ръка нападалите по рамото му хлебарки. — А има и още по-стари тунели и шахти. Много, много по-стари, построили са ги още римляните, ако вярваме на хрониките. По-точно, робите на римляните. Лесно ще повярвате, стига само да видите зидарията тук.

Той плесна с длан стената и под ръката му се разхвърчаха студени водни пръски.

— По-голямата част от тунелите са отходни канали или шахти за боклук. Но има и други, странни коридори, дето не се знае какво представляват. Вървят нагоре, надолу, настрани; пресичат се и се разклоняват. Вериги по стените, куки и стари човешки кости по пода. Някои казват, че монаси ги били прокарали, други — че били поклонниците на дявола.

Лангтън потрепери отново и съжали, че изобщо попита за тунелите. Мъчеше се да не мисли за река Мърси над главата си. Внезапен звук го накара да спре на място и да впие търсец поглед отвъд осветения от фенера кръг.

— Чу ли това? Някой плаче. Там.

Джордж Сапъора поклати глава.

— Тук долу звукът се движи другояче, сър. Някои рече дума на километри от теб, а ти можеш да се закълнеш, че сте един до друг. Имаше по едно време един младеж, дето слизаше с нас тука да прави изследвания за една книга, дето я пишеше — изследване на звука, акустика му викаше. Очевидно акустиката в тия шахти е особена. Много материал събра.

Джордж стигна до кръстопътя на три тунела — единият водеше право напред, вторият се спускаше надолу, а третият свиваше вдясно. Водачът на Лангтън избра дясното разклонение и каза:

— Тук си е един различен свят, нали, сър?

Светлината на газовата лампа накара цял рояк лъскави хлебарки да се разбяга по стените наоколо и Лангтън се замисли как въобще е възможно някой да работи тук долу. Не просто да работи, ами откровено да му харесва тук. Джордж се усмихна насреща му, жълтата светлина се отрази в бялото на очите му и в малките му остри зъби и той наистина заприлича на създание от подземния свят.

За миг инспекторът се запита дали сестра Райт не се намесва и в момента? Дали и Джордж Сапъора не е под неин контрол? Дали няма в някакъв момент просто да пререже въжето и да изостави Лангтън сам в този изпълнен със страшно движение мрак? Ръката на инспектора погали дръжката на револвера.

Джордж се изкачи по няколко грубо изсечени стъпала и светна с фенера през една разкривена врата.

— Стигнахме, сър. Дано вие разберете нещо, ама...

Лангтън беше очаквал да попадне просто в помещение, но това, в което пристъпи сега, беше грамадна каверна, която се простираше далеч отвъд обхвата на фенера. Джордж усили светлината, но дори и тогава съскащият пламък едва успя да огрее до високия, извит като арка с кръстосани трегери таван и до по-далечните ъгли горе. Лангтън видя здрава, стабилна тухлена зидария. От тавана висяха оплетени вериги и ръждясали скрипци. Мрачната атмосфера ги караше да приличат на уреди за мъчение, а не на място за окачване на осветление или прости подемници за товари, каквито всъщност бяха.

А насред сухия, чисто праметен под на каверната, ред след ред стояха подредени глинени делви. Всичките с еднакъв размер и външен вид. Наредени, подобно на лъскави гланцирани семена, засети тук и

чакащи слънцето, което никога нямаше да влезе в тази подземна дълбина.

— Кълна се, че преди два дена тия неща ги нямаше тука, сър — каза Джордж. Посочи вратата, през която току-що бяха влезли и спретнатата купчина тухли до нея. — От Компанията на Свода бяха зазидали тази стая, но някой е идвал и е избил зидарията. Само дете не мога да проумея защо.

С предпазливи стъпки Лангтън закрачи сред делвите. Всяка една от тях беше запечатана със зелен восък, обвит около гърловината и ръба на капака. От всеки капак излизаше снопче преплетени, изолирани с текстилни нишки електрически жици, като към тях бяха свързани и двата края на познатия меден проводник, усукан около капаците. Жиците се проточваха, старателно подредени по пода, и всичките водеха в една и съща посока — към друга врата на отсрещната стена на каверната. След всяка редица делви отделните жици се събираха в една обща оплетка, която от другата страна на редовете вече беше дебела колкото бедрото на Лангтън. Който и да беше свързвал жиците, беше свършил идеална работа, беше ги пресукал старателно и ги бе слепил с восък. Някои от по-външните жици в оплетката обаче бяха оголени там, където зъбите на плъховете бяха прегризали текстилната изолация.

Лангтън проследи грамадната оплетка, просната през целия под. На отсрещната стена имаше врата с метална каса, а самата врата приличаше на вратите, които се монтираха в подводните кораби на Левалие — тежка, метална, обкована с нитове и с кръстосващи се стоманени резета, задвижвани с централен винт.

— Това е един от най-новите люкове, сър, пак хората на Компанията го монтираха тука. Предполага се, че е херметически — не пропуска вода и трябва да е затворен през цялото време.

Вратата не можеше изобщо да се затвори, защото през уплътнения с каучук праг беше прехвърлена грамадната оплетка кабели. Лангтън зърна отвора на ключалка и пъкна в нея ключа на Мичман Джейк. Превъртя го, заключващият механизъм се задейства, осемте радиално разположени цилиндрични резета се показаха от ръбовете на вратата, лъснали от греста. Лангтън с прищракване ги прибра обратно на място, прибра ключа в джоба си и отвори тежката врата докрай.

Трепкащо бяло сияние огря инспектора, от следващото помещение лъхна аромат на мокра пръст и бели цветя, подправен с леката, но остра миризма на изгоряла гума. Но нещо друго спря Лангтън да прекрачи високия праг на херметическата врата — някакво усещане в дъното на съзнанието му, осезаем шепот, вещаещ страшна заплаха. Извърна се да види дали Джордж е доловил същото. Тунелджията разтриваше слепоочията си, сякаш да прогони прииждащо главоболие.

Преди да прекрачи в следващото помещение, Лангтън измъкна револвера си, бутна Джордж зад прикритието на стената до вратата, взе фенера от ръката му и го мушна най-напред през вратата, за да освети пътя си. Очите на куп плъхове се вторачиха в него, после животинчетата се разбягаха и изчезнаха из сенките. Друга жива душа вътре нямаше. Само поставеният в центъра на помещението гигантски апарат показваше, че наскоро тук са работили хора.

Лангтън добре помнеше атрактора, намерен у Редфърс, както и по-модерния му вариант, който беше видял у дълваджиите на Плимсол Стрийт — тежък, но преносим от един човек, и достатъчно малък, за да се постави на масата.

Грамадната машина пред очите му беше по-висока от него самия. Лъскави цилиндри от мед и стомана. Спираловидно усукани тръби, подебели от ръката му. Медната намотка на „Ървинг и Лонг“ жужеше и просветваше леко — през нея преминаваше сериозен електрически заряд. Но онова, което привлече погледна на Лангтън, беше огромното ядро в центъра на машината: фантастични спирали и кълба от прозрачно чисто стъкло, свързани с източени тръбички, подобни на елегантно извити артерии. Душите, пулсиращи в стъкления лабиринт, не спираха нито за секунда; всяка тяхна частица се намираше в непрекъснато, мълчаливо движение. Душите се вихреха из прозрачните камери като изпълнена с живот бяла мъгла, а фосфоресциращото им сияние пълнеше цялото помещение с трепкащо бледо сияние.

Образът на душата на младата Едит, напускаща тялото и политаща към атрактора на дълваджиите, се мерна в съзнанието на инспектора. Той си представи душите от всички онези делви в широката каверна, представи си как електрически заредените им частици протичат по кабелната оплетка и влизат в грамадната машина.

Стотици души в бесен водовъртеж в стъкления си затвор. Какво щеше да прави с тях сестра Райт?

Лангтън прескочи преплетените кабели, които потъваха във вътрешността на апарата. Пристъпи още няколко крачки напред, въздухът сякаш се сгъсти и го блъсна назад като ръка, опряна в гърдите му. Гърлото му се сви, когато шепотът в главата му се усили и стана по-напрегнат.

— Какво е това според вас, сър? — обади се Джордж Сапъора. — На мен ми прилича на някакъв двигател.

— Двигател е — отвърна инспекторът. Двигател, който катализира преминаването на душата от едно състояние на живота в следващото? Или създаден, за да използва силата им? Как хората на сестра Райт бяха свалили цялата машина тук?

После инспекторът осъзна, че размерът на нито една от отделните части на машината не надхвърля метър и осемдесет, дори медната намотка — частите бяха достатъчно малки, за да ги носи сам човек и да преминат през вратите, тесните коридори и шахтите. Дори различните стъклени съдове бяха явно отделни и едва впоследствие свързани заедно, за да образуват едно цяло. В ъгъла на помещението бяха натрупани дървени палети и рамки, явно използвани за пренасяне на отделните части. Планирането и изпълнението сигурно бяха отнели месеци. А производството на частите — години. Колко дълго сестра Райт и съучастниците ѝ бяха работили върху машината?

Лангтън трябваше да я унищожи, преди сестра Райт да я задейства. Трябваше да освободи пленените вътре души, макар че част от него се противеше на мисълта да им причини още болка, освен тази, която вече бяха преживели. Помисли за хилядите гости горе, за Нейно величество, извади револвера си и направи още крачка напред.

Скръбният шепот в дъното на съзнанието му се издигна до писък. Сякаш усетил намерението му, облакът от души се скупчи до стъклото точно пред него. Лангтън можеше да се закълне, че долавя как нещо, подобно на гъста течност, се плиска вътре в стъклената плетеница.

Още крачка напред. Белият облак се замая бясно в затвора си. Емоции заляха Лангтън: страх, болка, скръб, завист, омраза, любов. Като късчета в детски калейдоскоп, емоциите се натрошаваха и пръскаха, после се сливаха отново, за да оформят случайни, нови,

безименни чувства, хибриди със сила, по-голяма от силата на съставлящите ги части.

Револверът потрепери в дланта на инспектора. Той го стисна с две ръце и се опита да се съсредоточи върху крехката стъклена конструкция. Писькът в черепа му премина и рев, във физически осезаемо туптене. И от целия бял шум в главата му изкристализира едно чувство: страх.

— Не мога да го направя — Лангтън свали пистолета и отстъпи назад. Изтри потта от челото си с ръкав и загълта тежко влажния въздух. — Не мога.

— Искате ли аз да го прострелям, сър? — обади се Джордж. — Отдръпнете се само там, до вратата.

Лангтън погледна вихрещия се облак и долови ехото от движението му зад стъклото. Макар пленени и безпомощни, душите се страхуваха да бъдат освободени. Инспекторът не можеше да ги нарани, но навярно имаше и друг начин да деактивира машината.

— Докъде води този кабел?

Джордж насочи лъча на фенера към кабел, дебел може би пет сантиметра, обвит в текстил и каучук. Той влизаше в машината от противоположната страна през лъскав меден контакт с ширината на лопата, пристегнат за него с корабен винт. Лангтън закрочи в мрака, следвайки кабела, а Джордж пое по петите му.

Кабелът се проточваше по пода от другата страна на машината, излизаше през друга херметическа стоманена врата на отсрещната стена, минаваше по къс коридор след нея и после поемаше нагоре по тясна шахта, от която дъхтеше на застояло. Лангтън понечи да пристъпи в шахтата, за да погледне нагоре, но Джордж го дръпна в последния момент.

— Внимавайте, инспекторе. Гледайте и слушайте.

Тунелджията взе парче тухла от пода и го пусна надолу в шахтата — под завоя на кабела подът липсваше. Лангтън започна да брои. Когато стигна до двадесет, се отказа. След това се дочу далечен плясък.

— Това е шахта, останала от предварителните сондажи за Свода — каза Джордж. — От Компанията трябваше да са ги запълнили, но това струва пари. Пък кой има работа да се завира тук долу?

От оронените ръбове на шахтата вееше студено течение. На светлината на газения фенер Лангтън видя, че изолираният кабел поема нагоре — беше здраво прикрепен към рушащите се стени на шахтата с чисто нови стоманени скоби.

— Какво има над нас?

— Понтонът, инспекторе, основите на първата кула на Свода.

Лангтън се загледа нагоре в мрака отвъд лъча на фенера. Какво замисляше сестра Райт? Всичките тези души, събрани в грамадната машина, всичката тази енергия, концентрирана и дебнеща. Чакаща да разруши Свода.

Инспекторът погледна часовника си: един и десет. Високо над него, в дневния свят, тържествената процесия на кралицата сигурно преминаваше по ливърпулските улици. Скоро нейно величество щеше да стигне до Пиър Хед и да заеме мястото си сред гостите. Под сянката на елегантната входна рампа на Свода и извисяващата се първа кула.

— Трябва да се кача горе — каза Лангтън, наведе се да се пъхне в шахтата и затърси удобни места за захващане, за да може да се изкатери.

— Дори не си го и помисляйте, инспекторе.

Лангтън не отговори. Мислеше дали по ронещите се стени ще успее да намери достатъчно удобни пролуки, за които да се залавя и да стъпва. Струваше му се, че дори вижда по стените спираловидните следи от бургията на сондата, с която хората на Свода бяха пробрили шахтата. Може би те щяха да му осигурят достатъчна опора.

— Моля ви, инспекторе. Аз работя тук долу от двадесет години и не бих се пробвал. Самоубийство е, казвам ви.

Лангтън погледна Джордж, поколеба се и после кимна.

— Прав си. Да се връщаме.

Но докато се връщаха по стъпките си към помещението с жужащата машина, инспекторът каза:

— Би ли се върнал обратно горе да провериш защо се бавят майор Фелоус и хората му? Аз ще те чакам тук.

Джордж Сапъора спря насред коридора и изгледа инспектора, а очите му блестяха черни на светлината на фенера. Повече от всякога източените черти на лицето му му придаваха вид на някакво странно ровещо под земята животно.

— Нали няма да решите да се качвате нагоре по оная шахта, сър? Кажете ми, че няма.

— Губим време, Джордж. Фелоус има нужда от водач.

Джордж сложи мръсната си длан на ръката на Лангтън.

— Има един друг начин да унищожим машината, сър. Кромуюеловите шлюзове.

Той повлече Лангтън по лабиринт от други коридори, после се качиха на ниво, което се намираше три стъпала по-горе. Стените тук изглеждаха още по-стари, иззидани от ронещи се, различни по големина тухли. Дървената врата, до която стигнаха, приличаше да извадена от древен боен кораб: дебели греди, набити с ръждясали гвоздеи с широки пет сантиметра глави. Цялата бе почерняла от десетилетия измазване с битум и дзифт. Долната част на вратата се криеше зад изпъкнала метална пластина, застопорена за пода с вертикални метални водачи.

Джордж вдигна фенера към вратата.

— Някои твърдят, че шлюзовете са отпреди времето на Кромуюел. Не знам колко са стари, но знам какво има от другата им страна: Мърси.

Лангтън премести поглед от вратата към спътника си.

— Само вратата стои между нас и реката?

— О, достатъчно здрава е, сър, не бойте се. Погледнете гредите, дето я кръстосват, и сглобките. Ще издържи. Издържала е векове.

Лангтън коленичи до металната пластина. Стори му се, че чува водата от другата ѝ страна, но го отдаде на въображението си.

— Това ли е шлюзът?

— Един от шлюзовете, сър — Джордж също коленичи и прехвърли фенера в другата си ръка, за да не изгори Лангтън. — Преди кабели в стоманени тръби минаваха по дължината на целия Пиър Хед. Достатъчно е човек да завърти лоста тук и кабелът ще отвори всички шлюзове надолу по реката, дълбоко в тунелите. Мърси ще нахлуе в коридорите, ще наводни всичко. Поне така беше преди Свода.

— Защо някой би искал да наводнява тунелите?

Драцене от коридора зад гърба им накара и двамата мъже рязко да се обърнат. Джордж заговори много тихо:

— Вещици, сър. Сатанисти. Обичали дълбокото и тъмното. Тъмно и тайно, пък и по-близо до господаря, на когото се кланяли.

Хората чували писъци и пеене от дълбоките шахти, намирали кости и други неща, няма да повярват какви. Хората разправят, че самият Кромвел поискал да се отърве от злите и поръчал да монтират тия врати. „Нека ледената вода угаси огньовете на ада“, тъй, викат, казал той тогава. А може би и е изпълнил закана си.

Лангтън, сгърчен и треперещ, се изправи на крака.

— Радвам се, че в наше време тия работи вече не съществуват.

Джордж понечи да отвърне нещо, но само поклати мълчаливо глава.

Лангтън сграбчи дръжките на ръждясалия метален рул до вратата.

— Смяташ ли, че системата още работи?

— Не мога да кажа, сър. А и нямам намерение да проверявам.

Докато се връщаха обратно по коридора, Лангтън хвърли още един поглед към вратата на шлюза. Последно средство, и то без гаранции за успех. Но ако сработеше, Мърси щеше да превърне атрактора в куп смачкани ламарини. Можеше да се стигне дотам, че Лангтън да няма друг избор, освен да използва реката.

В помещението машината все така жужеше и излъчваше непостоянното си полупрозрачно сияние. Лангтън я погледа за момент и каза:

— Разкажи на Фелоус какво сме намерили, Джордж. Предупреди го.

Джордж Сапъора протегна ръка на инспектора:

— Късмет, сър. И бъдете внимателен.

Лангтън стисна ръката на Джордж, а когато се отдръпна, усети малък продълговат предмет в ръката си.

— Вземете резервния ми фенер, сър. Ще ви свети само половин час, но е по-добре от нищо. Ето, от тук се включва.

— Благодаря ти. За цялата помощ.

Джордж се заизмъква към голямата каверна, придържайки се близо до стената и заобикаляйки машината отдалеч. Гласът му отново отекна:

— Младият Ерик сигурно се е изгубил. Добро момче е, ама главата му е пълна с толкоз глупости, не е като нас, каквито бяхме едно време...

Лангтън изчака, докато гласът на Джордж заглъхна и жълтият лъч на газовия фенер се стопи в мрака. После включи електрическия резервен фенер. Той имаше сили да освети кръг едва на метър от краката му. Достатъчно за инспектора, който отиде, избра две дървени дъски от купчината с палети в ъгъла и ги отнесе право при сондърската шахта, по която кабелът излизаше на повърхността. Остави фенера на пода и кръстоса дъските над отвора на шахтата. Едва ли щяха да го спасят, ако паднеше, но поне бяха някакво успокоение. Защица фенера за куртката си, пое дълбока глътка от зловонния въздух и се закатери нагоре по шахтата.

Сондата на Компанията на Свода се оказа малко по-широка от раменете на инспектора. Той установи, че като подпира гръб о едната стена на шахтата, може да намира опора за стъпалата си по спираловидните оронени нарезки, оставени от бургията. Катереше се и се стараеше да не мисли за бездъното пропадане надолу, нито за водата над главата си и навсякъде наоколо. Облекчение носеше постоянното течение надолу по тръбата, което охлаждаше пламналото му, от изтощение тяло.

Постепенно движенията му станаха рутинни. Първо запъваше левия си крак, после — десния, избутваше се десетина сантиметра, плъзгайки гръб по стената, после се подпираше и спираше преди следващия ход. После повтаряше всичко отначало. После пак. Скоро мускулите на бедрата му направо горяха. Грубите прорези в стените се впиваха в гръбнака му. Лангтън беше съсредоточил цялото си внимание в гладкия кабел, усукан нагоре по стената, като някаква лъскава черна змия, която се катереше едновременно с него.

Ляв крак, десен крак, избутване, приплъзване. Колко ли дълга беше шахтата? Сигурно се катереше вече час. Електрическият фенер все още светеше ярко. Ляв, десен, избутване, приплъзване, дрезгавият му дъх отекваше в тръбата.

А после левият му крак стъпи на оронен ръб: парче тухла се откърти под него. Лангтън започна да пада, извъртя се наляво, като при това удари глава в стената и бяла болка прониза черепа му. Дланите му се изподраха по стените, търсейки отчаяно къде да се заловят върху влажния камък. Подобно на кофа в кладенец, инспекторът полетя стремглаво надолу.

Спаси го кабелът. Дясната му ръка стисна хлабавата примка, образувала се на едно отпуснато място, където кабелът стърчеше свободно в тръбата. Лангтън увисна, напълно изтощен, малко остана да си извади рамото. Фенерът увисна на късата си щипка и се замята, карайки разкривени сенки да пълзят нагоре по стените. Далече под себе си Лангтън дочу тупване и малко по-късно — плясък. Стисна кабела и с лявата си ръка и продължи да виси, борейки се за въздух. После, съвсем бавно, усуква тялото си и запъна крака о стените на шахтата. Все така здраво стискаше кабела.

Колко ли надолу беше пропаднал? Колко ли ценно време беше изгубил? Погледна под себе си, но не видя нищо, освен пълен мрак. Същият мрак цареше и над главата му.

Когато бавно и внимателно отново започна да се изкачва, инспекторът изведнъж беше обзет от убеждението, че сънува. Шахтата, жалката светлинка на фенера, мракът и миризмите: всичко това е плод на въображението му. Скоро ще се събуди в собственото си легло. Но изтощението беше истинско, болката беше истинска. Кървящите кокалчета на ръцете, пулсиращото му ляво слепоочие, челюстта и пламналите мускули. Всичко това доказваше, че случващото се не е сън. После инспекторът погледна нагоре и зърна отразена светлинка. Отначало беше само точица, която постепенно нарасна и се превърна в метален капак, затворил шахтата над главата му. Една мисъл го парализира за миг: ами ако Компанията беше затворила шахтата?

Ляв крак, десен крак, избутване и приплъзване. Още малко. Още малко.

Шахтата не беше преградена с решетка. Над главата на Лангтън имаше само кръгъл, изпъкнал навън метален капак с рул в центъра, отново подобен на онези, които се монтираха по подводниците. Лангтън усещаше миризмата на греста в прясно смазания механизъм. Черният кабел се издигаше отдолу по стената и изчезваше в наскоро пробита в зидарията около капака дупка. Лангтън цял се стегна, завърта руля, бутна силно и отвори капака.

Горе го чакаше малка стая, чиста, с изключение на обърнатите по гръб мумифицирани трупове на куп хлебарки. Пресен тухлен прах заобикаляше дупката в зидарията на шахтата, през която излизаше кабелът, а още такъв прах, фин и червен, показваше накъде същият

този кабел продължава и преминава през зидарията, заобиколила поредната масивна херметическа стоманена врата на отсрещната стена. Лангтън се набра на ръба на капака и се измъкна от шахтата, отиде до вратата и надникна през малкия отвор, оставен в нея и покрит с дебел кварц. Отвъд вратата имаше само мрак. Лангтън вдигна високо фенера на Джордж към една от стените с редица електрически ключове. Щракна ги всичките до един.

Покритите с мрежа електрически крушки светнаха и го заслепиха. Видя, че малката стая, в която се намираше, е нещо като сервизно помещение, иззидано от тухли, подобно на камера за декомпенсация до херметическата врата. През покритата с кварцово стъкло шпионка все пак влизаше малко светлина и когато Лангтън надникна отново през нея и се вгледа както трябва, видя вътрешността на понтона, върху който беше стъпила първата кула на Свода.

Красиво и съвършено като кораб на катедрала, иззидано от редуващи се ивици червени и жълти тухли, шестоъгълното ядро на понтона се издигаше от самото дъно на Мърси и чезнеше някъде далеч над извития нагоре врат на Лангтън. Широчината на понтона беше около двадесет метра, зидарията беше кръстосана със стоманени напречни греди, широки по тридесетина сантиметра и боядисани с червена оловна боя. Инспекторът се зачуди колцина ли живи хора са виждали това завършено чудо на викторианското инженерство, създадено — подобно на невидимите от земята статуи по стрехите на средновековните катедрали — само за Божиите очи.

Някой с далеч по-практични мисли в главата беше идвал тук наскоро. По-голямата част от настлания с бели плочки под на понтона беше заета от странно метално устройство, прилично на широко разтворило се метално цвете. Сините му венчелистчета от тънки стоманени листове се редяха около ядро от медна намотка. Лангтън виждаше, че преминалият през стената кабел свършва в основата на устройството. Виждаше дори как венчелистчетата на особеното цвете потрепват от някакво невидимо течение.

Инспекторът си представи как всички души в машината долу преминават по кабела и влизат в странното устройство. Възможно ли беше атракторът, или каквото и там чудо да представляваше апаратът в подземията, действително да накара Свода да затанцува? Да се люлее и усуква, да се деформира, докато се разпадне? Тежките стоманени

греди и солидните тухлени стени пред него му казваха „не“. Въпреки това Лангтън направи опит да отвори херметическата врата, да влезе в понтона и да разгледа устройството цвете. Рулят на вратата обаче не помръдна. Инспекторът опита да отключи механизма с ключа на Джейк, но безуспешно.

Прибра ключа в джоба си и ръката му инстинктивно потърси револвера. Нямаше го. Лангтън си спомни падането в шахтата и далечният шум от нещо тежко, ударило палетите, които беше оставил долу. Не губи повече време да съжалява за изгубеното оръжие.

Вместо това заоглежда сервизното помещение, търсейки нещо, с което да повреди или прекъсне кабела, след като не можеше да се добере до самата машина в понтона. Намери само няколко къси парчета дърво, а те не можеха да оставят върху тежкия меден кабел нищо повече от няколко вдлъбнатинки. Металната кутия на фенера свърши малко по-добра работа.

Лангтън изтри лицето си с ръкав и си погледна часовника — три без шест минути. Кралицата вече е зела мястото си. Без съмнение военният оркестър огласяше Пиър Хед с тържествени потпури. А хиляди хора седяха и чакаха в сянката на Свода.

Лангтън вдигна капака над шахтата, вече уверен, че трябва да строши стъкленото сърце на машината долу в каверната, без значение какви неконтролируеми останки от емоции изпълваха съзнанието му в присъствието на развълнуваните души. Последната му възможност бяха Кромуюеловите шлюзове — инспекторът не се боеше за собствения си живот, но се тревожеше за Джордж, за Фелоус и хората му, които щяха да бъдат връхлетени от водите на Мърси, нахлули в тунелите.

Някакво далечно трептене спря ръката му. Инспекторът, застанал на ръба на отворената шахта, усети как подът затрепери под нозете му и пръстите му стиснаха студения метал на капака. Сякаш туптеше сърцето на гигант или се долавяха поривите на самия Господен двигател в центъра на земята. Лангтън се втурна към шпионката на херметическата врата и видя венчелистчетата на странната машина цвете да потръпват при всяка следваща вибрация. Свиваха се и трепкаха като живи.

Инспекторът осъзна, че долавя едва малка част от предавания сигнал. Други тонове и кълтящи отгласи трептяха някъде зад

основната, по-груба вибрация. На косъм отвъд границата на слуха му се вихреха странни хармонии — ноти ту съвпадащи, ту изпадащи от идеалния синхрон. Какво ли щеше да стане, когато тези разнообразни вълни се насложеха една върху друга и постигнаха интерференция? Когато се комбинираха една с друга така, както се бяха комбинирали душите долу в атрактора?

Лангтън изтича до отворената шахта и се хвърли обратно в тунела надолу. Увисна, поколеба се за миг, след това придържа херметическия капак обратно над главата си и го затвори. Той тежко падна върху гумените си уплътнения. Лангтън завъртя руля, заключи го, погледна надолу и му се прииска да не беше поглеждал — зловонната паст на шахтата го чакаше под увисналите, протегнати нозе. На отслабващата светлина на фенера инспекторът погледна към стената пред себе си и сграбчи кабела. В същия миг в главата му избухна взрив от натрошени късове от спомени и чувства — стотици гласове запищяха вътре в него, бяла светлина го заслепи.

Той рязко отдръпна ръка от вибриращия кабел и насмалко не падна в шахтата. Съвсем бавно, все още чуващ отекващите в главата си гласове, Лангтън полека се запуска надолу. Въпреки многократните подхлъзвания и изненадващи драскотини, той се стараеше да избягва кабела, сякаш беше жив. Когато стигна до кръстосаните палети при входа на тунела към каверните, кръв течеше от изподраните му кокалчета, от лактите и коленете му. Инспекторът изпълзя от шахтата и рухна на пода, потърси револвера си, но видя само изронени тухли и кал. И в този момент фенерът му угасна.

Когато мракът го погълна, Лангтън затаи дъх. Ритмичното туптене от близкия атрактор заличаваше всички други звуци, освен биенето на сърцето на инспектора. Той полека се изправи на крака и се опита да се овладее. Една грешна стъпка и можеше да пропадне в друга шахта или да кривне по непознат коридор и да се изгуби завинаги.

Помогна му кабелът. Когато очите на Лангтън забравиха електрическата светлина на фенера, те доловиха смътното бяло сияние, излъчвано от самия кабел. Полуприклезнал, инспекторът проследи ефимерната му нишка обратно по коридора и скоро зърна по-силното сияние зад високия праг на херметическата врата, водеща към каверната с машината.

Сестра Райт стоеше до стъкленото ядро на апарата. Бледата бяла светлина, която то излъчваше, обливаше протегнатата ръка на младата жена и лицето ѝ, озарено от нежна усмивка. Сестрата се вираше във вихрещия се зад стъклото облак като хипнотизирана, като малко дете, зърнало първата в живота си дъга.

С колебливите, извинителни стъпки на натрапник, Лангтън се приближи до нея.

— Сестра Райт. Сестра?

Жената се обърна към него и отдръпна ръката си. Усмивката ѝ помръкна.

— О, Матю. Нямах представа колко ме натъжаваш с това, че те срещам тук.

Сякаш оправдавайки се, инспекторът каза:

— Нямах избор. Осъзнах, че планирате нападение срещу Свода.

— Трябваше да мислиш повече като съпруг и по-малко като полицай — отвърна сестра Райт и препречи с тялото си пътя му към машината. — Помолих те да стоиш настрана. Помолих те. Спомняш ли си?

— Спомням си — Лангтън огледа каверната, но видя само сенки. Единствената бледа светлина идваше от затворения зад стъклото водовъртеж, но тя не беше достатъчно силна, за да достигне до стените и ъглите. Приглушеното бумтене на вибрациите на машината заглушаваше всеки звук от евентуални приближаващи се стъпки.

Пристъпвайки настрана, малко по-близо до машината, Лангтън продължи:

— Наистина ли смятате, че можете да разрушите Свода?

Сестра Райт кимна.

— Да, наистина. Професорът разказа ли ти за Галопирация Джордж, мостът в Америка, който сам се разбил на парчета? Именно професорът ми даде и идеята, и научните познания за конструирането на резонатора.

— Съмнявам се, че професорът би приел с чест подобна съмнителна заслуга — Лангтън се мъчеше да я накара да продължи да говори, докато той сам бавно пристъпваше към една извита дъска на пода до машината. — Дали би искал да носи на съвестта си вината за смъртта на толкова хора? Всички тези хора над нас?

Сестра Райт за миг отвърна очи.

— Искаше се ми се всичко да можеше да стане по друг начин, Матю. Искаше ми се, наистина. Но нямам избор.

При тези думи Лангтън спря на място. Много му се искаше да се добере до дъската и машината, но буквално копнееше да узнае какви мотиви всъщност движат замисъла на сестра Райт.

— Толкова ли силно мразите бурите, че сте готова да унищожите Свода и да избиете стотици, може би и хиляди, само за да го припишете на африканерите и да ги опозорите?

— Презирам бурите и всичко, което сториха, но те не са моята цел и никога не са били. Просто представляват удобна изкупителна жертва.

Лангтън се втренчи в младата жена.

— Сводът ще краде човешки души — продължи сестрата с грейнали очи. — Какво представлява той, ако не гигантска антена, заземена при всяка кула, непрекъснато заредена с електричество от железницата — чист магнит за душите на умиращите. Вместо да получат покой, те ще се тълпят към грамадната антена и по нея ще потъват в мъртвата земя. Вместо свобода, ще получат затвор. Вместо мир — болка. Когато осъзнах реалния ужас от този факт, вече знаех, че трябва да разруша Свода.

Лангтън отново си спомни празния кафез в кабинета на сестра Райт в Лечебницата и историята ѝ за освободеното птиче. Сега инспекторът се вгледа дълбоко в трескавите ѝ очи и видя в тях лудостта. Случилото се в Южна Африка може и да беше посяло у сестрата семената на безумието, но едва през следващите години те бяха избуяли отвъд всякакъв контрол.

— Сводът е просто мост — каза инспекторът. — Нищо повече.

Жената поклати глава.

— А нима делвите отгатък не са просто гланцирани буркани? Не. Науката ни доведе до днешния ден, Матю, а науката е прекрасен слуга, но и опасен господар. Дойде времето да си върнем властта над нея.

Сякаш в отговор на думите ѝ, вихреците се в стъкления лабиринт души се замяха още по-бързо. Трептящите вибрации заглъхнаха, заменени от една-едничка скръбна нота, Лангтън я улови като остро жужене в дъното на съзнанието си. Самият въздух в каверната сякаш се сгъсти и натежа, всяко вдишване изискваше усилие.

Лангтън се замисли дали преподавателят, който му беше дал Фелоус, е достатъчно тежък, че да разбие стъклото. Напипа четвъртитата му форма в джоба на куртката си. И си спомни обяснението на майора: *еднаква честота*.

— Отлична работа, Матю — продума сестра Райт, загледана във водовъртежа. — При уловената обща енергия на всички тези клетки пленени жертви, мембраната на резонатора ще започне да трепти с точната честота и ще я предаде нагоре през понтона по дължината на целия Свод. Всяка тухла, всяка греда и всеки кабел ще повторят трептенето и ще го усилят. Сводът няма да има друг избор, освен да се подчини на законите на физиката, постановени от самия Господ Бог. Египетските облицовки на професора ще попречат на всяка външна интерференция. Вярната вълна — кристалночиста... Скоро Сводът ще се разпадне на парчета. Заклех се, че ще пусна на свобода всяка една от пленените души, но преди това те трябва да изпълнят една последна задача — сестра Райт се приведе по-близо до стъклото, но без да го докосва. Устните ѝ се движеха, но на звука от думите ѝ му беше необходимо повече време, за да стигне до слуха на Лангтън. — Скоро. Ще получите отмъщението си, а и свободата си. И ще спасите мнозина други.

Борейки се с лепкавия въздух, Лангтън пристъпи напред, грабна дъската и я вдигна над главата си. Но преди да я стовари върху стъкленото сърце на машината, усети как някой я изтръгва от хватката му. Обърна се и видя бледи ръце да изникват от сенките. Бледи ръце, грамадни като лопати. А после и лице, лице без цвят, без емоции.

— Прости ми, Матю — каза сестра Райт. — Джейк.

Мичман Джейк строши дъската като кибритена клечка и захвърли парчетата в мрака. Лангтън се гмурна под посягащата мечешка прегръдка, но Джейк го улови за яката и го дръпна назад. Вдигна го от пода и го загледа с безстрастните си очи. Вдигна десния си юмрук и замахна, сякаш умишлено бавно.

Лангтън сипеше удари по лицето и гърдите на гиганта, но напразно. Яката се впиваше в гърлото му и го лишаваше от въздух. Дори и докато риташе, удряше и се мяташе, Лангтън не можеше да откъсне очи от юмрука на Джейк, отдръпващ се, но могъщ като локомотивно бутало.

Лангтън се съсредоточи върху последната си мисъл. Сара.

Юмрукът на Джейк стигна най-далечната възможна точка на замаха. Лангтън вдигна ръце в отчаян опит да се предпази от титаничния удар, но изведнъж видя как лицето на Джейк все пак се промени и на него се изписа изненада. Очите на моряка се отвориха широко, ченето му увисна. После, без да изпуска инспектора от стиснатата си лява ръка, Джейк рухна напред върху него.

Лангтън се опита да изпълзи, но тежестта на мъртвия го приковаваше към пода. Докато дращеше отчаяно по злокобните пръсти, стиснали яката му, инспекторът видя, че от тила на Джейк стърчи нож, забит до дръжката. От сенките излезе още един мъж. Дърам.

Последните два дни му се бяха отразили много зле. От изпокъсаните му дрехи капеше кал и зловонна вода, мръсното му лице беше нашарено с кървави драскотини. Той доуцука до тялото на Джейк, хвана ножа си и го измъкна. Не обърна никакво внимание на Лангтън и тръгна към сестра Райт.

— Машината! — викна инспекторът, борейки се да се измъкне. — За Бога, Дърам! Машината!

Агентът на Фелоус не се обърна, нито пък изобщо показва да го е чул. Той куцаше напред през гъстия въздух, отпуснал ножа до дясното си бедро. Не откъсваше очи от сестрата, а лявата му ръка измъкна нещо от джоба.

— Оставила си до възглавницата ми малък спомен. Дойдох да ти върна любезността.

Сестра Райт заотстъпва от Дърам, но все така препречваше пътя на мъжете до машината.

— Истински брат бур, както виждам.

Лангтън се дръпна назад като видя какво държеше Дърам в протегнатата си ръка — нещо кожено, мургаво, хирургически одрано от Кеплер само преди дни.

— Трябваше да се вслушаш в предупреждението ми — отвърна сестра Райт, като продължаваше да отстъпва. След това премести поглед от Дърам към Лангтън и после — към машината, обърна се и побягна по коридора, водещ към шахтата, издигаща се нагоре до понтона. Дърам забърза след нея, от усилието куцането му се превърна в почти комично подскачане. Нищо комично обаче нямаше в израза на лицето му, нито в ножа, който стискаше в ръка.

Беглец и преследвач изчезнаха в коридора, а Лангтън най-сетне се изскубна от хватката на Джейк. Изправи се със залитане, гълтайки жадно гъстия въздух и вдигна от пода друго парче дърво. Земята се разтърси под нозете му като палуба на презокеански лайнер. Жуженето в главата му се усили до степен, заплашваща да убие всяка мисъл. Преди това да стане, Лангтън замахна и стовари дървото с един див удар.

Времето сякаш забави ход. Инспекторът усещаше треските, забиващи се в дланите му. Видя как нащърбеният ръб на дървото се забива в стъклото. Паяжина от пукнатини плъзна по съда като скреж по дървесна кора. После съдът избухна.

Експлозията захвърли Лангтън към стената на каверната. Болката го прониза. Той падна на пода и се сви на топка, докато звуковете вълни се стелеха над главата му. Вцепенен и натъртен, той зачака писъците и смехът, и откъслечните думи да заглъхнат. Едва когато околните коридори и кухни ги погълнаха, инспекторът бавно стана на крака.

Земята все още трепереше. Жуженето в черепа му беше поотслабнало, но не изчезваше. Лангтън докосна отново кабела, водещ до странния апарат в понтона и почувства енергията, която все така течеше по него. Машината продължаваше да работи.

Лангтън беше действал твърде късно. Душите в стъкления лабиринт сигурно вече бяха отдали енергията си. Под светлината на захвърления от сестра Райт фенер, инспекторът видя тухлен прах да се сипе от тавана на каверната. Щом ефектът на разрушителния резонанс се усещаше толкова дълбоко под земята, какъв ли щеше да е ефектът му върху Свода горе?

Лангтън грабна фенера и хукна по коридора. Опита се да си спомни пътя до Кромуюеловите шлюзове, който Джордж Сапъора му беше показал, но всички тунели му изглеждаха еднакви, всеки завой — същият като предишния. Паниката, подсилена от ритмичните трептения на машината, събуди някаква дълбоко скрита част от личността на Лангтън, нещо атавистично и примитивно. То го накара да поиска да избяга, да избяга възможно най-бързо и възможно най-далеч. Инспекторът се опълчи на ужаса и се съсредоточи върху това да си припомни тунелите.

Ето, овалният тунел с дълбоката до глезените кална вода. В дъното му — дебелия дървена врата с металния рул до нея.

Лангтън доджапа до дъното на тунела и сложи фенера на един ръб на стената. Сграбчи железния рул с две ръце, пое дълбоко въздух и завъртя. Рулят не помръдна. Инспекторът опита отново. Механизмът пак му се опря. Лангтън се хвърли срещу вратата на шлюза, заудря я, зарита я, закрепя, сипейки псувни. Тя остана непоклатима.

И тогава инспекторът видя металния щифт, който блокираше колелото на руля. Изрита ръждясалото парче метал във от дупката му и пак опита руля. Този път го помести. Скърцайки и пицейки с неохота, рулят направи четвърт оборот, после половин. Зъбците му захванаха и вратата на шлюза се повдигна около сантиметър.

Лангтън увисна на руля с цялата си тежест. Чувстваше вибрациите на атрактора навсякъде около себе си — в руля, във вратата, в пода. Помисли за енергията на всички тези събрани заедно души, настроени да трептят с една нота, която ще резонира по целия Свод. Помисли и натисна още по-силно.

Нещо изпука и задра вътре в механизма. Рулят рязко се завъртя в ръцете на инспектора и го запрати на земята. Вратата на шлюза се стрелна нагоре по водачите си и остана широко отворена.

На ръце и колене, Лангтън вдигна очи към отворения шлюз и видя само черна тиня. Трупана векове, сега тя приличаше на камък. Твърда и непробиваема.

Лангтън отпусна глава и остави вибрациите на машината да преминат през него. Не можеше да стори нищо повече. Нищо.

— Матю...

Инспекторът вдигна глава и видя сестра Райт, облегната на стената на коридора. Бавно газеше през плитката вада на пода, притиснала лявата страна на тялото си с ръка. На отслабващата светлина на фенера лицето ѝ лъщеше мазно и бледо. Младата жена залитна и усмивката на лицето ѝ се изкриви в гримаса от болка.

Лангтън скочи и я улови, преди да падне. Видя, че лявата ѝ ръка се отдели от роклята и под нея се откри голямо кърваво петно.

— О, Господи. Съжалявам.

— Заслужих си го — промълви сестра Райт, а думите ѝ едва се чуваха през пулсациите на машината. — Убих партньора му... Въпреки че... Въпреки че аз...

Лангтън притисна сестра Райт до гърдите си, докато пристъпът на влажна кашлица я отпусна. После я вдигна на ръце, грабна и фенера и се повлече обратно към изхода на шахтата, извеждащ на Пиър Хед.

— Остави ме тук, Матю...

— Пазете си силите.

Сестра Райт го погледна в очите.

— Моля те... Остави ме тук, с другите.

Лангтън прекрачи мъртвото тяло на Джейк в помещението с машината и влезе в каверната с делвите. Тук те, макар и все така свързани помежду си с кабели, вече не бяха нищо повече от глинени съдове. Грънци, изпразнени от всяко съдържание. Лангтън им хвърли разсеян поглед, докато носеше сестра Райт над тях. Беше се съсредоточил върху задачата да си спомни пътя, по който Джордж Сапъора го беше довел тук.

— Матю... Искях само да ги освободя.

Инспекторът отново си спомни празния кафез в Лечебницата.

— Никога не съм искала друго...

Нов пристъп на кашлица разтърси тялото в ръцете на Лангтън. Той забави крачка за момент, после продължи по някакъв непознат коридор.

Сестра Райт промърмори, заровила лице в гърдите му:

— Още щом видях Редфърс, разбрах... Погледът му беше един такъв... Не пролях и сълза за смъртта му... Но поне ми помогна да разруша Свода.

Значи душата на Редфърс е била сред захранилите машината. Дали Лангтън не беше доловил отглас от мислите на доктора сред вихъра на общите откъслечни спомени? Нямаше никакво значение.

А и защо да спори със сестра Райт? Тя, като всички фанатици, искрено вярваше, че постъпва по най-правилния начин. За нея Сводът беше въплътено зло. А и вече беше твърде късно за каквото и да било.

Лангтън се изправи пред поредното сложно кръстовище от коридори и си наложи да признае пред себе си, че се е изгубил. Сестра Райт лежеше в ръцете му, тежка и студена. Инспекторът се покачи на малка площадка над нивото на водата, свали куртката си, уви младата жена с нея и я притисна към гърдите си.

— Ще поседим малко тук. Имаме много време.

Светлината на фенера напълно избледня, а инспекторът затвори очи и облегна гръб на стената на тунела. Вибрациите на машината се усещаха някак приглушено, но не преставаха нито за миг. Гласът на увитата в дрехата му жена, отпусната в прегръдките му, долетя до слуха му сякаш от километри. Думите ѝ го унасяха, приспиваха го.

— ... Всички тези клетки хора, пленени, в капан... Дори и аз нямах ясна представа за нещата, докато не намерихме първата колекция... Такава жестокост, Матю. Такава жестокост...

Лангтън си спомни мазето в дома на Редфърс, с рафтовете, по които са били държани стотици делви, докато сестра Райт — в ролята на доктор Стъклен — не ги беше преместила. Дали всички тези души бяха свободни сега?

Изведнъж Лангтън рязко отвори очи.

— Какво казахте? За Сара?

— Тя е в безопасност, Матю — отвърна сестра Райт. — Обещах ти, че ще я пазя... И съдържах думата си. Тя е в единствената делва, която остана в склада.

Огромното помещение в склада на сестра Райт се ширна пред очите на инспектора, сякаш и в момента беше застанал на прага му. Една-единствена делва, поставена върху поцинкованата маса. Сара.

Преди да зададе въпросите, които напиреха на устните му, друг шум се смеси с цикличните вибрации на резонаторната машина. Дълбок рев и тътен, сякаш стадо слонове препускаха тежко през тунелите и каверните. Подът и стените се затресоха — не заради машината, а в някакъв друг, техен собствен неравен ритъм. Ревът на хаоса.

Лангтън си спомни тапата от тиня и кал, която задържаше водите на Мърси зад отворения шлюз.

Пъхна натежалите си като олово ръце под сестра Райт, надигна се с олюляване на крака и заджапа напред през мътните потоци по пода на тунела, сляп в мрака, объркан, с единствената мисъл да избяга от ревящата разруха, която се надигаше зад гърба му. Залиташе и се блъскаше в стените, подмятан сред невидимите ъгли и трегери. Ревът се усили и силен вихър блъсна Лангтън в гърба и донесе до обонянието му мирис на тиня и речна вода.

И тогава, право напред — светлина и човешки гласове. Тропот на ботуши по тухлените подове и стъпала. Начело на групата — Джордж

Сапъора, с изопнато от страх лице.

— Инспекторе? Господи, смятах, че никога вече...

Фелоус избута Джордж и насочи револвера си към Лангтън.

— Арестуван сте, Лангтън. Ти и съучастницата ти.

— Разполагаме само с минути да излезем от тунелите, а може и минути да нямаме — отвърна му инспекторът и се обърна към Джордж: — Отворих един от Кромуюеловите шлюзове.

Лицето на Джордж стана бяло като тебешир. Той се обърна и замаха като някакъв полудял овчар, подкарвайки колоната агенти и полицаи обратно към стълбата на шахтата.

— Назад! Всички, връщайте се обратно горе! Бягайте, за Бога!

В първия момент мъжете се поколебаха, местеха погледи от Джордж към Фелоус, а после чуха тътена от долните тунели. Почти едновременно се обърнаха и се втурнаха обратно към изхода.

— Ще даваш обяснения — каза Фелоус, все така насочил револвера си към Лангтън.

Вместо инспектора, отговори Джордж:

— Мърси идва насам, сър. Ако не вярвате на ушите си, то не я ли подушвате?

Лангтън се втурна покрай майора и понесе напред сестра Райт, воден от светлината на фенера на Джордж. Шумът на реката се чуваше точно зад тях, сякаш никога нямаше да успеят да излязат на повърхността. Инспекторът силно се надяваше Джордж да е бил прав за странната акустика на подземните коридори.

Докато тичаше, все така полуприведен, Лангтън погледна лицето на младата жена в прегръдките си. Вече в безсъзнание, тя се беше отпуснала напълно в ръцете му, главата ѝ тежеше назад, устата ѝ беше полуотворена. Изтощеното тяло на инспектора му повтаряше да я сложи на земята и да продължи, да изостави сестра Райт тук, в тунелите. В края на кран щата, доктор Стъклен беше избил много хора и не всички от тях бяха членове на криминалните банди от дèлваджии.

Но Лангтън не можеше да я остави. Част от него искаше да я види изправена пред правосъдието, искаше сестрата да осъзнае щетата, която е нанесла с разрушаването на Свода. Друга част мислеше за нея просто като за една ранена жена, която се нуждае от помощ. При никакви положения не можеше да я изостави.

Джордж Сапъора му помагаше да качват тялото на сестрата по стълбите, чак до последните оронени стъпала. И тогава Лангтън видя пред себе си едно забравено сияние — дневната светлина. Младият Ерик стоеше на дъното, до стълбата под отвора на шахтата, с разширени от паника очи. Последният от полицаите с Фелоус вече се катереше нагоре. Лангтън видя как калните му ботуши изчезват по стъпалата.

— Качвай се, Ерик! — изкрещя Джордж и плесна момчето по гърба. — Живо, момче!

Ревът на водата нахлу в тунела зад тях. Лангтън подкани Фелоус да бяга с енергично кимване.

— Вървете!

Фелоус изтича до стълбата и затрополи по металните пречки. Джордж се изкатери донякъде, после се наведе да поеме сестра Райт. Подхвана я под отпуснатите рамене, а Лангтън крепеше тежестта на тялото ѝ отдолу. Ръцете на инспектора се изплъзваха от хлъзгавите окаляни метални скоби на стълбата, той напрегна всички сили да принуди крайно изтощеното си тяло да не го изоставя. Избута сестра Райт нагоре в последния момент, а ревът на водата изпълваше ушите му и тътенът завибрира в костите му. Не можеше вече да различи пулсациите на машината от грохота на Мърси. Но не беше възможно машината да е оцеляла, нали?

— Държа я, сър! — извика Джордж, седнал на ръба на шахтата горе, прегърнал увисналото тяло на сестра Райт. — Ерик! Помагай, момче!

Лангтън се увери, че е избутал сестра Райт на безопасно място, вдигна очи и видя дневната светлина, оградена от ръба на шахтата. Трябваше само да изкачи още няколко стъпала. Надушваше чистия въздух.

Зад него и отдолу засвистя бесен вихър, блъсна го с всички сили нагоре и го изхвърли вън от шахтата. Лангтън се преметна вън до Джордж и сестра Райт, после се изтърколи встрани от тях, когато гейзер от речна вода блъвна нагоре от отвора на шахтата. Водният стълб се издигна най-малко на тридесет метра във въздуха, докато гравитацията не го дръпна обратно. Сивата вода, поръбена с мръснобяла пяна, се изви в яростна дъга и с трясък се стовари върху плочите на улицата.

Лангтън прикри сестра Райт с тялото си. Водата блъсна гърба му, тежка като олово, и заглуши всеки звук. Устата му се напълни със зловонна тиня и речна вода. Когато грохотът позатихна, инспекторът вдигна очи и видя Фелоус и хората му, пръснати край шахтата като разхвърляни от някое дете войници играчки. Потоци кална сива вода се стичаха обратно в шахтата като след тежък порой.

А после Лангтън видя Свода: мостът танцуваше. Кулите от тухли и стомана се тресяха и извиваха в такт с пулсациите на машината. Пътната платформа и железопътните линии се гънеха като въже за скачане в ръцете на малко момиченце или като камшик на кочияш. Лангтън виждаше как идеалните трептения пробягват по крепежите от стомана и бетон. Носещите кабели и тръби звънтяха като струните на арфа, някои от тях се накъсаха и шибнаха въздуха със смъртоносните си разплетени нишки.

Хората бягаха от Свода, писъците им се давеха под острите стонове на съпротивляващата се на напрежението стомана. Тухли и парчета зидария падаха с плясък в Мърси. Колко ли още оставаше, преди Сводът да се разпадне?

Лангтън се беше провалил. Беше закъснъл.

Сестра Райт отвори очи и погледна инспектора. Устните ѝ помръднаха, но не се чуха думи. Лангтън отметна мръсната коса от лицето на младата жена и се замисли дали в момента тя разбира, че е победила.

Звукът от усукващата се стомана стана по-нисък и Лангтън отново вдигна очи. Като след лък, прокаран до края по струните на цигулката, вибрациите на метала започнаха да затихват. Треперенето на кулите полека се забави, докато най-сетне те се отпуснаха обратно неподвижни на основите си, подобно на снимка, дошла отново на фокус. Неестественото движение на пътната платформа и железопътните линии започна да отмира, вълнообразните трептения отслабваха, амплитудата им беше изчерпала енергията си. Като стихващи вълнички по повърхността на езеро, осцилацията престана.

Още няколко къса зидария паднаха във водата отдолу, пътната платформа се полюля още известно време по инерция. Но Сводът оцеля. Тишината, която настъпи след вибрациите, беше оглушителна.

Навсякъде край Лангтън хората се надигаха от земята и се обръщаха към Свода. Отдалече долетяха звънциите на пожарните коли и

линейките. От близките трибуни за публиката, сега килнати настрани като пияни, се носеха плач и ругатни. Хората се изправяха с усилие на крака, изтърсваха тухления прах и боклуците от дрехите си. Дори подплашените коне се бяха укротили.

Лангтън посегна и нежно затвори клепачите над пустите очи на сестра Райт. Скръсти ръцете ѝ на корема и посегна да покрие лицето ѝ. Когато обаче пусна лявата ѝ длан, нещо метално звънна на плочника. Ключ. Лангтън безмълвно го прибра в джоба си и придърпа куртката си върху безизразното, спокойно лице на младата жена.

ДВАДЕСЕТ И ЕДНО

Лангтън се измъкна от Пиър Хед и от въпросите на майор Фелоус чак към шест часа сутринта на следващия ден. Изтощен, облечен във взети назаем дрехи, които не му ставаха, инспекторът махна на кабриолет и поръча на кочияша да кара надолу по Док Роуд. Хвърли един последен поглед назад, към пъплещите по Свода хора. Газовите фенери огряваха лицата на инженерите, изкопчиите, електротехниците и ордите от чиновници от Компанията. Хенри Марк Брунел се беше заклел, че Сводът ще бъде отворен до седмици. Хилядите хора, които чакаха да емигрират, му бяха повярвали.

Лангтън се отпусна назад на износената седалка на кабриолета. Всеки мускул го болеше; всяка фибра от тялото му плачеше за отдих, но инспекторът знаеше, че има още много работа за вършене. Макбрайд все още го чакаше в Лечебницата с Елси, бдяща до леглото му. Фелоус и Пърсел бяха настояли остро за пълен доклад, въпреки че Лангтън се съмняваше, че началникът му щеше да се зарадва от онова, което му предстоеше да прочете. Все още трябваше официално да закрие случая с Кеплер и изчезналия — вероятно мъртъв — Дърам. А и самата кралица Виктория беше настояла да се срещне с Лангтън, за да му благодари лично.

Всичко това щеше да почака.

При вика на инспектора кабриолетът спря пред входа на Гладстоун Док. Лангтън слезе по пустите стъпала до самия док и закрачи сред високите стени на тъмните складове. Чуваше как Мърси се плиска о дървените колове и каменните вълноломи под краката му. Колко мек и приятен беше този звук сега. Колко измамен.

Складът на сестра Райт изникна от дясната му страна. Инспекторът завари тежката дървена врата леко откrehната. Вътре беше тъмно и очевидно напълно пусто. Лангтън щракна електрическия фенер, който беше взел назаем от камиона на Джордж Сапъора. Белият лъч освети пращен, празен коридор и по-тъмните очертания на отворени врати по дължината му. В първата стая Лангтън намери

празни походни легла и преобърнати столове. Мозайка от пъстри карти за игра се беше посипала от масата на пода.

Навътре в сградата Лангтън откри странната дневна, в която го беше довела сестрата — стаята беше тиха и студена. В камината нямаше и едно живо въгленче. Само тиктакането на стенния часовник нарушаваше тишината. Лъчът на фенера се плъзна по лакираното дърво, по копринената дамаска, по блестящата гарафа за вино. Стаята очакваше стопанката си, която никога нямаше да се завърне.

Лангтън се изправи пред вратата на помещението с рафтовете и няколко пъти пое дълбоко дъх. Извади ключа, който беше взел от стиснатите пръсти на сестра Райт и го превъртя в ключалката. Масивната врата се отвори безшумно. Лангтън напипа ключа на електричеството и го щракна.

Покритите с мрежа крушки окъпаха помещението в светлина. Редици и редици празни рафтове. Всички делви, които сестра Райт беше придобила, купила или „спасила“ от другите банди, бяха изчезнали, бяха отишли да захранят машината, погребана дълбоко в тунелите под Свода. Всички, освен една.

Делвата на Сара стоеше в средата на помещението, оставена самотна върху поцинкованата маса. Медната тел на пръстена на гърловината и запечаталият капака зелен восък проблясваха. Мъничка на фона на гигантската зала, делвата изглеждаше загубена и не на място. Сама. Уязвима. Лангтън заобиколи масата и прокара длан по студената метална повърхност. После посегна и вдигна делвата с две ръце. Трепет на близост пробяга по тялото му и очите му се напълниха със сълзи.

Подобно на свещеник, понесъл бокал с причастие, Лангтън изнесе делвата с душата на съпругата си вън от склада и пое с нея по ръба на кея, точно над водата. После полека остави делвата на каменните плочи и коленичи до нея. Счупи зеления восък с джобното си ножче и го изчопли, докато оголи лъскавия меден проводник отдолу. Пусна восъчния печат на земята и се спря колебливо. Дали сестра Райт беше съдържала думата си? Дали и след смъртта си в тунелите беше подсигурила възнесението на Сара?

Дори и сега, ако запазеше делвата при себе си, Лангтън можеше да осъществява контакт със съпругата си всеки път, когато пожелаеше. Никой нямаше да знае тайната му. Можеше да отложи сбогуването,

нямаше да се чувства така самотен, така изоставен. Можеше да поддържа връзка с нея до деня, в който изхабената ѝ същност избледнееше и се стопеше в нищото.

Колко ли дълго можеше да продължи това? Дни? Седмици? Месеци? В които Сара щеше да е все така пленена в този тесен затвор.

Лангтън наведе глава за момент, после отвори капака на делвата.

Блестящата мъглица излезе от съда, изви се нагоре във въздуха и го обгърна. Мека и топла, загъделичка кожата му. Инспекторът затвори очи и хиляди застъпващи се спомени бликнаха като поток през него: Сара се смее, преди устните им да се допрат в целувка; танцува на тиха музика; тича под дъжда, очите ѝ, приковани в неговите над пламъка на самотна свещ. Усещането на ръката ѝ, почиваща в неговата; кожата ѝ, така гладка под пръстите му; топлината на устните ѝ върху шията му; гласът ѝ, шепнещ нежни думи в ухото му; уханието на парфюма ѝ...

А после тя изчезна. Лангтън се изправи на ръба на кея и проследи с очи как блестящата мъглица се издига, издига и се разтваря в розовата светлина на зората, изгряваща над Мърси. Той протегна ръка и погали отдалеч всяка частичка от любимата душа, докато се стопиха до една в слънчевата светлина. Лангтън пое дълбоко студения утринен въздух и остави този момент да попие дълбоко в тялото му, да попие като дъжд. После се усмихна за сбогом и се обърна отново към улицата и пробуждащия се град.

Зад него, златни под лъчите на новия ден, се възвисяваха неподвижните кули и стоманените въжета на Трансатлантическия свод. А отвъд Свода беше Америка.

Издание:

Автор: Томас Бренън

Заглавие: Доџтор Стъклен

Преводач: Златка Миронова

Година на превод: 2014

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: Артлайн Студиос

Град на издателя: София

Година на издаване: 2014

Тип: роман

Националност: английска

Редактор: Ина Тодорова

Художник: Стоян Атанасов

ISBN: 978-619-193-001-2

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/2855>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.